

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

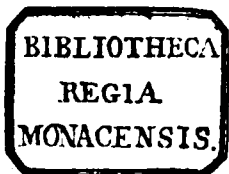
ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN NONUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXCI

BIBLIOTHECA

REGIA

MONACENSIS.

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. Ω ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν ἵ
εἶναι, καὶ σοὶ τέθεται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί
ὦν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήτας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκεῖσθαι ὅ,
τί σε εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν
ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τά γε δυ-
νατὰ οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχήν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλας ἔσκεμμαι, ἔρῳ γὰρ τὰ κοινὰ
ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. QUANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc
videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quid-
nam potissimum inter sacra petitum abs te licet consequi?

Sat. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere
oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatores
esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi colli-
beat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non
negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista
& prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse
Lucian. Vol. IX. A

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακάς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅποσα τίμια. τούτων οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

2. ΚΡΟΝ. Ὅρα; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ἤτησας; οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχῆσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἶτει παρὰ τοῦ Διός, ὅποταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παράλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ παῖσα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐδύς εἰμι, καὶ που τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν εὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ὡρσιμύοις. G. quae septem diebus absolueban-
11 Τῶν ἑπτὰ μ. ἡμ.) Saturnalia, tur, & hic me celebrabantur. G.

dominum, & mancipia habere multa, & vestem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecunque pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii consequar, nec solus tota vita rerum illarum expertus maneam.

Sat. Vides? non petisti, quod in mea potestate sit: nec enim tribuere talia meum est. Itaque noli graviter ferre, si ea non consequaris: verum a Iove pete, cum ad illum paulo post transierit imperium. Ego vero conditionibus quibusdam capio potestatem. Septem enim diebus totum mihi regnum finitur: hunc terminum egressus continuo sum privatus, & de promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero septem diebus serium quidem nihil, neque publicum negotium agere mihi licet; sed bibere, & inebriari, & clamare, & iocari, & alea ludere, & reges vini constituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ἄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ὑψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖται μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνα, τὸν πλούτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐβέλη.

ΙΕΡ. Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥαδίως καὶ προ- 3
χειρώς. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ Φωνῇ· ὃ δ' οὐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπιστείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, ὀριμὸν ἐνο-
ρῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπι-
πύση τινὶ, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐν-
ταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφείς, ὃ δὲ
παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλού-
τον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνους τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν
τά γε σοι δυνατὰ ἐβέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκατα- 4

& servos excipere convivio, & nudum canere, & tremu-
los plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam prae-
cipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere
mihi permissum est. Verum maiora illa, divitias, & au-
rum, Iuppiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equi-
dem iam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omni-
no non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmi-
ne, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si
quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic
vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus
viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes cir-
cumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos
homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

Φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοι γε μικρὰν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιόμενου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπεράνω αἰὶ Φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ Φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξηγήσαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἡδιστον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλου δοῦναι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ τοῦπτιμίον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τὰβλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρὸν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

12 Καλλίνικον) Τὸν νικήσαντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, & simul aliis canendi peritiorum videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamer, alii ut nudus saltet, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρίς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διαέμεντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὖν ἅ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχεῖν, τοῦ ἄδειν, καὶ τῶν ἂν κατηριθμησάμην, θάρρῶν αἴτις, ὡς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιζομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ δεόμαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκεῖνό μοι ἀποκρίναι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἰδέναι· καί μοι ἦν εἴπῃς αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ὁμοιβὴν ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα.

ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀπακρινοῦμαι γὰρ, ἦν εἰδὼς τύχῳ.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, ἂν περὶ σοῦ ἀκούομαι, ὡς κατήσθεις τὰ γεννώμενα ὑπὸ

6 Τῶν πεττῶν) Πιστέε τὸ ταυλίον. G.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causeris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem: idque mihi si dixeris, fatis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaue tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rheā, illam vero,

τῆς Ῥέας, ἐκεῖνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἴτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδῆσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὅποσον μετὰ σοῦ παρετάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἐορτὴν, ὦ οὗτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐβόετο, καὶ λουδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνωσ' ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐβόηταί μοι, τοιαῦτα ἐρατήσας, οὐκ αἰδεδόεις πολὺν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σοῦ.

- 6 ΚΡΟΝ. Οἷσι γάρ τι τὸν ποιμένα ἐκεῖνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ'

9 Ἐγὼς ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τοῦ ἐξῆς, ἔγνων ἂν ἐρατήσας ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐβόητό μοι. V.

subducto furtim Iove, lapidem subiectum pro puero devorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum vincitum te tuaque omnia auxilia, quae tibi se adiunxerant, deiecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, & inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres sane, irasci mihi permissum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo & senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, pastorem illum, iactabundum impostorem, fani quidquam de me scire? Considera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (αὐτὸν γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις Θυέστης ἦν, καὶ ἄσεβει ἀδελφῶ περιπεσὼν, ἥσθις; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσῃς λίθον ἀντὶ βρέθους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἀρχεῖν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὄρᾳς, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὀμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι Θράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρον ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἶκασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναβεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπιώρκους, ἢ

4 Ἀιόλητος) Ἀναίσθητος, ἀπαθής. G.

modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperia cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur causa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In universum senex cum iam essem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me coniciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, iniustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato,

ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα
πάνυ ἐγῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν
τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανεί-
μαντα τοῖς παισὶν οὗσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι
τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματί-
ζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τάναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον,
οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλ-
λαιν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἡδι-
στον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπε-
τῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ
ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας
ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελείσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀνα-
λαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὥς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους
οἷος ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὅποτε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάν-
τα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἔτοιμος ἄρτος, καὶ
κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμῆδον, καὶ

quo perlueros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem,
eratque res valde laboriosa & iuvenis vires poscens: ita-
que Iovi, quod nondum poeniret, cessi imperium. Et alio-
quin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me
frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem pre-
cantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent,
perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandin-
em deiicere interdum cogere; sed vitam hanc agerem se-
nilem iucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans
cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille
molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipe-
re mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me
imperante vita, cum serente nullo aut arante nascerentur
illis omnia, nec spicae, sed paratus iam panis, & carnes
curatae, fluebat amnium instar vinum, & fontes mellis

πηγαὶ μέλιντος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἀπανταχοῦ κρότος, καὶ ὥδῃ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευτέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δούλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἵκαζον εἰς τοὺς 8 δούλους καὶ παιδοτρίβας Φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκεῖνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, αἶτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεττεῦειν σύνηδες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγι- 7 Παιδοτρίβας) Ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, & cantus, & lusus, & aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum portiente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, coniciebam, illam te in servos & compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas fortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens & memor compedis.

Sat. Non desinis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, & desinam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus; ne do-

στον, ὥς μὴ ἀνιάσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἔοντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττειον, αὐτοὶ ὀλόχρυσοι ὄντες; ὥς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, τοιόνδ' τι ἐνενόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θραῖται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἱ γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ Φιλοκερόους εἰσιν, ἀλλὰ πρόσδοον εἰ πολλοὶ πεποιήνται τὴν ἑορτήν. εἴτα οἱ μὲν ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῇ συμποσίῳ τοὺς Φίλους· αἱ δὲ σοὶ τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναίτιους ὄντας
9 αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν. Ἄτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6 Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἰς κύρκας. G. 9 Αἱ Θραῖται) Threissae. G.

leret victo, nec ploraret, & solus semper cibo se abstineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurhone facta illum, novi ego, discernerent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum feminae Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum

δήποτε ἄβρὸς οὕτω θεὸς ὦν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος
τὸ ἀτερπέστατον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ
ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ
κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρά, καὶ γυμνά, καὶ ἄφυλλα,
καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπνηθηκότες, καὶ οἱ ἀν-
θρακοὶ ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες,
ἀμφοῖ τὴν κάμνον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἑορτάζεις; οὐ
γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυ-
φῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἥδη πίνειν
δέον. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἑορτῆς οὐκ ὀλίγον,
οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσοφῶν. ὥστε
νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν,
καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἴτα πεττεύομεν ἐς τὸ
ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ
πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

2 Ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει) Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἔγγο. V. 11 Παρή-
ρησαι) Ἀφήρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delica-
tus cum sis & senex, electa iniucundissima anni parte, cum
nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concre-
vit glacie, & arbores ficcae ac nudae, destitutaque fo-
liis, & prata informia, ac sine floribus, & contracti homi-
nes instar valde fenum, ad focum plerique sunt, tum fe-
stos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel de-
licate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum iam biben-
dum esset. Exemisti enim mihi tempus festi huius diei non
parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque
iam ista omitte: epulemur nunc & plaudamus, & liberta-
te iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more ve-
teri, & reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἢ Φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύνατο δειψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἀλέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισαι καὶ τὰ πρῶτα καὶ μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλιως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν Φίλων, ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros senes ait fieri.

Sac. Sed utinam sitiens bibere non possit, si cui iucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa respondisti. Et placet mihi, descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

Κ Ρ Ο Ν Ο Σ Ο Λ Ω Ν .

ΤΑΤΕ λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ 10
 Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν. ἃ μὲν τοὺς
 πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπεμψά, ἄλλο βι-
 βλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι καὶ κεῖνοι
 τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τῷς ἐπιτιμίαις, ἃ
 κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὄρισταί. ὑμεῖς δέ, ὦ
 πλούσιοι, ὁράτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὥς ὅστις ἂν οὕτω μὴ
 ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ'
 εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὃς με προέλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν
 ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶν ἐγρηγορότι ἐν-
 αργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πιότης, οὐδὲ αὐχμοῦ
 πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων

C R O N O S O L O N

f. LEGISLATOR SATURNALIIUM (q. d. Saturnifolon.)

HAEC edicit Cronosolon, sacerdos Saturni & prophe-
 ta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, le-
 gislator. Quae pauperibus facienda sint, ea in alio descri-
 pta libro ad illos iam misi: ac praeclare novi, aut illos
 quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros
 poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae fane
 statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem viole-
 tis, neque negligenter haec imperia audiat. Nam quicun-
 que ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se
 spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges cele-
 britati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed
 nuperrime videnti vigilantique praesens oblat. Erat au-
 tem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem

ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰδ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο. μορφὴν μὲν τοιούδε ὥσθι μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεοπέσια, καὶ ταῦ-
II τα προειρησθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γὰρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνων αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βορρᾶς πολλὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιῶν· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, εἰρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῶσονται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὀπίσθην, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασεισάς, ὥσπερ μοι προσεικάζειν εἶωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοςόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

pietores a nugacibus poetis acceptum ostendunt; sed fallacem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iustum est. Nempe videns me severo vultu & cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, & graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, & aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet, *Quid hoc*, inquit, *Cronosolon, videris affligari? Non enim merito, inquam, cum*

ἔφην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὀρῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορία καὶ ἀμηχανία σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακασμῆσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, οὐ ράδιον ἀλλάττειν, ὅπόσα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἀ δὲ ἐστὶ τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἤδη ἐστὼ. Ἴθι, ὦ Κρονόσολων, καὶ γράψον μοι νόμους τινας, ἀ κατὰ πράττειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὡς μὴ κατ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἐορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔφη. Ἐγὼ, ἡδ' ὅς, δι- 12
δάξομαί σε κατὰ ἀρξάμενος ἐδίδασκεν. εἴτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ εἶπε αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἦν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἀρπην ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε- 12
12 Ἦ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V. 15 Ἀρπην) Δραπάνην. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνοῦχον. V.

facerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versetur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clothone & Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, & leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solemnitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam ego. Ego vero, inquit, te docebo; deinde initio statim factu docuit. Deinde cum omnia iam scirem, Etiam dic illis, inquit, Si hoc non fecerint, tum frustra ego fulcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coe-

ποιηκῶς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων,
ὅπως οἱ ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροεν τῇ Μητρὶ σὺν
αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ταῦτα
ἠπέλησεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς
θεσμούς.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

- 13 Μηδένα μῆδεν μῆτε ἀγοραῖον, μῆτε ἴδιον πράττειν
ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδίαν, καὶ τρυφὴν, καὶ
θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματουργοὶ, ἐνεργοὶ
ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευ-
τέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγα-
νακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν
ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μῆδὲ τοῦτο ἐξέστω.
μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μῆδὲ ἀνα-
γραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ, μῆδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μῆδὲ

3 Βάκηλοι) Βάκχος μέγας μὲν,
ἀνέκτος δὲ καὶ γυναικώδους. εὐνοῦ-
χος. ἀπόκοπος. V.

9 Θυμηδίαν) Τρυφὴν, εὐφραν-
σίαν, τέρψιν. V.

*lum exsecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violave-
rint, non castrem, ut tanquam Galli slipem Magnae Matri col-
ligant cum tibiis & cymbalis! Haec minatus est. Itaque opti-
mum vobis fuerit leges non violasse.*

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum nego-
tium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & deli-
cias & voluptatem pertinent: coqui soli & dulciarii ope-
rosi sunt. Aequali iure omnes sunt & servi & liberi, &
pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari
nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum
exigere Saturnalibus, neque hoc liceat, Nemo argentum
aut vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne
quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστέιοι,
καὶ Φαιδροὶ, σκῶμμα καὶ παιδίαν ἐμφαίνοντες.

NOMOI ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἐορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
ἐς πινάκιον ἐκάστου τῶν Φίλων τούνομα, ἐχόντων δὲ καὶ
ἀργύριον ἑτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσiónτων τὸ δέ-
κατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση
παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων
οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς
ἐορτῆς, καθάρσιον μὲν τι περιφέρεισθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν
ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυ-
ρία, καὶ Φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα
τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν
ἐξεργάσωνται, θυόντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώ-
τορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δέλην
ὄψιαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum
& iocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante solemne in tabella scribing nomen uniuscuius-
que amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in
promptu, decimam circiter annui redditus partem; & quod
superest ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo
apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, fordidius-
que; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in prom-
tu funto. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purga-
minibus, domo eiiciuntur fordes, & avaritia, & lucri cu-
piditas, & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria.
Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum da-
tori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini.
Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-

15 πινάκιον. Κατανείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' Ἀσίαν ἑκάστῳ
 πρὶν ἥλιον δῦναι, πεμπόντων τοῖς Φίλοις. οἱ δὲ ἀποκο-
 μίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι
 τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβύται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμ-
 μάτιον ὃ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφοτέ-
 ροι ὑποπτεύουσιν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται,
 μίαν κύλικα ἕκαστος πίνοντες, ἀποτρεχόντων ἀπαι-
 τούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια
 πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ
 τοῖς δώροις λεγόμενα, ὡς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα
 ἔστω. ἐπαχθές δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιστελλέτω, μηδὲ
 ἐπαινεῖτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν
 πεμπέτω, μηδὲ ἐστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότη-
 μον. τῶν εἰς τὸ πεμθεῖναι προχειρισθέντων, φυλασ-
 σέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσίστω ἐπὶ τῇ δαρεῇ. εἴ τις
 πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-

viarium. Distributione autem ex dignitate cuiusque in-
 stituta ante solem occasum, amicis mittant. Qui vero
 deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, & quidem
 fidissimi servorum iam senes. Inscribatur autem in tabel-
 lam, quid sit, quod mittatur, & quantum, ne ambo suspe-
 ctos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quis-
 que calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditis du-
 pla mittuntur omnia: aequum enim, illos esse duplica-
 rios. Quae simul cum donis nuntiantur, quam moderatissi-
 ma sunt & paucissima: odiosum autem nemo quidquam
 eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives
 ne quid mittito, nec convivio sui ordinis hominem dives
 excipito. Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum
 nihil servator; neque poenitentia muneris subeat. Si quis
 superiore anno absens ea re expers liberalitatis fuerit,

βανέτω καὶ κείνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρεῖα
 ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἱ τινες
 ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ
 ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἶδέναι ὅτου μάλιστα
 δέονται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
 ρία, καὶ τὸ πεμφθεν ὅποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκεῖτω. οἶνου
 ἀμφορεὺς, ἢ λαγὼς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ
 δοκεῖτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα Φερέ-
 τωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλούσιῳ, ὁ μὲν πε-
 παιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὐφημον, καὶ
 συμποτικὸν ἢ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὅποῖον ἂν δύνη-
 ται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πάνυ Φαιδρῶ τῷ
 προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἢν δὲ
 ἀπόβηται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἄρκης ἀπειλῇ ἐν-
 οχος ὢν, καὶ πένψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν
 στεφάνους, αἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. ἢν δὲ

etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis
 pauperibus solvunt, atque habitationis mercedem, si qui
 eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in
 universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re
 maxime indigeant. Abesto autem ab accipientibus etiam
 ingrata querela, & quidquid fuerit, quod missum erit, ma-
 gnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pin-
 guis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Sa-
 turnalicia in risum vertunt. Diviti vicissim mittat pauper
 eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut
 convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, quaecunque
 potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, & ac-
 ceptum statim legat; quod si reposuerit aut abiecerit, sciat
 falcis se minis obnoxium, etiam si, quantum oportebat, mi-
 serit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunt. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραθεὶν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

- 17 Λούεσθαι μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ἤ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατακεῖσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν. οἶνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μηδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὥς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν,

8 Ὅπῃ τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν γαίᾳ σκιά· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοι-
 ἡ) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίνος τοῦ ἡλίου χεῖρος ἐκάλουν. V.
 τῶν σμμάτων περιγραφομένην λέ-

ro pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti; quod missum erit, publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunt & tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad ius prius capiendi cibi conferunt. De vino eodem omnes bibunt: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunt: sed neque cunctantur, neque,

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅπόσα
 χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ
 μικρὰ παρατιθέσθαι· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρός, τῷ δὲ ἡ
 γνάθος σὺς, ἀλλ' ἰαότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος ὅξυ δε- 18
 δορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δε-
 σπότην, καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακουέτω. καὶ κύλικες παν-
 τοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν.
 πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπίνοντες τοῦ
 πλουσίου. μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἣν τις μὴ δύνη-
 ται. εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν
 αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἣν τις ἐθέλῃ,
 σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι.
 πεττευέτωσαν ἐπὶ καρύων· ἣν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύ-
 σῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπί-
 τω ἕκαστος, ὅποταν βούληται. ἐπὶ δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ
 πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ.

quoad ipsis videtur, praetermittant ac differant, quae feren-
 da sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva ap-
 ponuntur, neque uni femur, alteri vero maxilla suis; sed
 aequalitas esto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut*
de specula in unumquemque, & minus in dominum: &
 acutius etiam audito. Sunt varii generis calices. Ius esto
 propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Propinanto
 omnibus, si voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
 sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam
 tironem in convivium ne adducito. Dicti iocosi, si quis ve-
 lit, ius esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia
 alea de nucibus ludunto: si quis pecuniam luserit, postri-
 die esurito. Maneat unusquisque & abeat, quando lubitum
 ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam

τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα
 εἰς χαλκὴν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ
 ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη
 μένη, οὔτε λιμός, οὔτε λοιμός, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλ-
 λο χαλεπὸν οὐδὲν εἰσεῖσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἣν δὲ
 ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἷα
 πείσονται.

2 Μεσαιτάτῳ) Μέση καὶ ὑψιλή. G.

amici cum illo ministranto. Haec leges unusquisque di-
 ves inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque
 legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, neque
 famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque
 aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed
 si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis even-
 turum sit, abominamur.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ἘΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς 19
 εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι
 τῆς ἑορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τῷτο προσθεῖς
 (μέμνημαι γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν
 ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ἂν ἔχουσι
 τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῶ διατρεῖσθαι καὶ ταῦ-
 τα, Κρονίων ἐνεστώτων. ἐπεὶ δὲ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέ-
 στειλας, ἠγησάμην δεῖν αὖθις ἀναμνησαί σε τῶν αὐτῶν.
 ἔχρην γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀσελόν-
 τα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα,
 ἔπειτα κελεύειν ἑορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμυξ ἢ

13 Μύρμυξ ἢ χάμηλος) Ἐπὶ πᾶσι μικροῖς μεγαλυχουμένων ἢ παροι-
 μία. V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonstravi, quo lo-
 co essem, & ut prae paupertate in periculo versarer, ne
 solus sim expers eius, quam denuntiasti, solemnitatis: adie-
 ceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi
 adversum, alios nostrum opibus deliciisque affluere, ne-
 que quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus;
 alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus.
 Quando quidem vero nihil mihi tum rescripsisti; facien-
 dum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem.
 Decebat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inae-
 qualitate, bonis in medio omnium positis, deinde impe-
 rare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica aliquis

κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία Φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, Φατέρω μὲν τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὅποτερον ἀν πόδα προβαίῃ; τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνισόν. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγωδοῦσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἂν, εὖ ἰσθῆι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν,

20 εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις. Καί τοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιόν, οὐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυνεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἔτοιμον ἐκάστω ἐς κόρον· παταμοὶ δὲ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλι

3 Ἐμβάται) Τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φαῖνται μακρότεροι. V.

est, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici; alter vero eius pes discalceatus sit. Si iam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus & humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, poetas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potientem; sed tellurem sine femine atque aratro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam,

ἔρρεαν. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους Φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἀνείκοτως δοκοῖμεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἀτιμότερον ἢ τροχὸν δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἢ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὡς τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γούν ἡμῖν τοῖς πένησι καὶ ἦττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἡνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἐωρῶμεν τοσαύτη εὐδαιμονία συνόντας, οἱ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πάμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ μετέδωσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνί- 21
γει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν

qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines aiunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: ceterum paupertas, & consilii inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* & *unde nasciscar?* & *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur. Ista nos praesertim, Saturne, angunt, & intolerabile arbitramur, istum quidem iacen-

μέν ἐφ' αὐουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς ἐντροφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, αἰεὶ ἐορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὀνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιτο, ὡς ἔχοιμεν ἄρτων γούνῃ ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαiton, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτοὺς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσοῦ χρίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα καὶ ὑπὸ σῆτῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε ταῦτα γούν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου διαφθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῶ κατασαπῆναι.

- 1 Ἐφ' αὐουργίδων) Πορφύρην καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ
χλαμύδων. V. βράσματα κίτται, ἢ ἱματία τινα. τὸ
10 Χρίνικα) Εἶδος μέτρου. V. τὸ ἀπὸ τοῦ θ. κίστη γάρ . . . εἰ
12 Σητῶν) Σκαλίκων. V. δὲ τιτραγόνους κίστας ἐτεκτόναντο
15 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστη πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχὴν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, & beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem etiam & in somnis curare, unde quatuor confiant oboli, ut pane certe aut pulte oppleti, adhibito nasturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur haec immuta, Saturne, & reduc ad aequalitatem, aut, quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenicem certe in nos omnes spargant: de vestibis autem tantum, quantum e tineis si corrodat, aegre non ferant; haec ergo omnino peritura, & corrumpenda a tempore, nobis uti dent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo situ

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
 ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μέν-
 τοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δείπνων, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώ-
 τερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμ-
 φορεῖσθαι τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐστῶ-
 τα, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίῶν· ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα,
 ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παρ-
 αμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ
 τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν· μὴδὲ ἐσκομισθέντος συὸς,
 διανέμοντα, τῷ μὲν δεσπότη παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον
 ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα φέρειν ἐγχε-
 καλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις μὴ περιμέ-
 νειν, ἔστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλ-
 λά ἢ ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχεῖαι, καὶ ἀναδοῦναι
 μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότη.
 καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἓνα καὶ τὸν

7 Παραμείβεσθαι) Γράφεται ἐπιβάλοιμεν, τῇ λοπάδι δολιγότητι, ἢ
 τῇ πίνακι. V.

computrescant. Verum etiam coena excipere illos iube af-
 sumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non ta-
 men praesenti modo coenarum, sed populari magis ratio-
 ne, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem
 obsoniis se ingurgitet, manente servo atque adstante, do-
 nec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum vene-
 rit idem servus, adhuc parantibus nobis manum iniicere,
 praetereat, offensa modo patina, aut quantum est placen-
 tae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem
 apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero invo-
 lura ossa offerat. Praecipere porro illos iube pocillatoribus,
 ne exspectent, dum septies bibere unusquisque nostrum po-
 stulaverit; sed cum semel iusserit, infundere statim, & tra-
 dere, non minus, quam hero, magnum plenumque cali-
 cem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idem-

αὐτὸν εἶναι· ἢ ποῦ γὰρ γεγράφηται τοῦτον τὸν νόμον, τὸν
 μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκους
 23 διαρρήγυσθαι τὴν γαστέρα; Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης,
 καὶ μετακκοσμήσης, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν
 δὲ τὴν ἑορτὴν ἔση πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκείνοι μὲν ἑορτα-
 ζόντων ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λου-
 σάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν
 ἀμφορέα, κατὰξαι· τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶ-
 σαι, καὶ ἐπιλαδόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν
 ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων· τὴν κύνα δὲ παρειασπασῶσαν τόκ-
 τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν ὀψο-
 ποιῶν ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὕν δὲ,
 καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ἀπτῶμενα,
 τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν
 Φησί· μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπνῆσσαντα
 Φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

2 Ἀνθοσμίου) Εὐόσμου οἶνου, καὶ
 αὐτοῦ. V.

ibid. Ἀπὸ τοῦ γλεύκους διαρ-
 ρήγυσθαι) Ἀποστάλαγμα τῆς στα-
 φυλῆς πρὶν πατηθῆναι. V.

10 Τὸν δὲ ἀλλάντα) Ἄλλας εἶδες
 ἐντὶ τοῦ ἰσχυρασμένου· καὶ ἄλλατε-
 κάλλος ὁ ταῦτα παλῶν. V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροὺς χοί-
 ρους. G.

que esse impera; ubi enim scriptam esse illam legem, ut
 alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rum-
 patur venter? Haec si correxeris, Saturne, tum demum
 ut vita vita sit, & festi dies sint festi, effeceris. Sin minus,
 festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes,
 ut, cum e balneo redeant, puer everfam illis fregerit am-
 phoram; coquus autem nidore ius corruperit, & aliud
 agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens
 canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimi-
 diamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus,
 & porcelli, dum affantur, simile uti faciant ei, quod de
 Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed
 exsiliantes in montem ipsi cum veribus aufugiant: galli-

παχείας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὔσας, καὶ ἐσκευασμέ-
 νας, ἀναπταμένας αἰχισθῆναι καὶ ταύτας, ὥς μὴ μόνοι
 ἀπολαύουσι αὐτῶν. Ὁ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ 24
 μὲν χρυσίον μύρμηκας τινὰς, οἷους τοὺς Ἰνδικούς, ἀνορύτ-
 τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ εἰς τὸ δημό-
 σιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλιγωρία τῶν ἐπιμελητῶν κοσμι-
 νηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὥς
 σαγῆνης θυννευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν
 τοὺς ὠραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ὑακίνθους, ἢ Ἀχιλ-
 λέας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφί-
 σι τὸ ἔκπωμα, Φαλακροὺς γίγνεσθαι, ὑπαρρέουσας τῆς
 κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὅξυν, οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμ-
 ωδίαις οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις
 πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον
 καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐζαίμεθ'

13 Οἱ σφηνοπώγωνες) Σφηνοπώ-
 γωνες ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσιν, ὁ μὲν
 ἐλευθέριος ἀναφαλαντίας ὄφρυς ἀτε-
 σπασμῶτος, ὁ ξυγγήσιος· ὁ δὲ οἰκίτης

ἀκμάζει καὶ ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ
 πλατὺν κοιλαιόμενον ἐν περιφορᾷ,
 ξανθός, τραχύς, ἐρυθρός, πρίκων
 ἀγγίλη. V.

nae autem saginatae, licet vulfis iam pennis apparatusae,
 evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruuntur.
 Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae,
 quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in pu-
 blicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam cura-
 torum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne
 quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri il-
 lorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles,
 vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, co-
 ma defluente calvescant, & barba crescat iis acuta, qua-
 les sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis tem-
 poribus plane hirsuta, vehementerque pungens, interie-
 ctis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

ἀν, ἣν μὴ θέλῳσι τὸ ἄγαν Φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδίδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

1 Φίλαυτον) Φίλαυτος ὁ κοινόδοξος, ὁ ἑαυτὸν ὀνόμαζεν φίλῳ καὶ πάντα πράττειν ἑαυτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, si noluerint, relicto illo nimio sui ipsorum amore, in commune esse divites, & mediocria nobis impertiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

25 **Τ**Ι ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἑτέρου ἂν εἴη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὥς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἰς ὢν] τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ὠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἐπτά. ὥστε περὶ τῶν μειζόνων ἀφῆς, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

QUID sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, & bonorum divisionem me iubeas instituere? At illud alterius *opus* fuerit, eius, qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse desisse: ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum *regnum* intra talos, & plausus, cantumque & ebrietatem fere contineri, idque septem non amplius diebus. Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divi-

ἅπαντας, ὃ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ
 τῆς ἐορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δι-
 κάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δειπ-
 νῶν, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσίου, καὶ τῶν ἐσθῆτων,
 ὡς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τὴν ἐορτήν. δίκαια γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς Φατέ, εἰ μὴ τι εὐλογον
 ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ὥστε οἱ 26
 πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες
 περὶ τῶν πλουσίων, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε
 εἶναι, καὶ μόνους ἠδὺν τινα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε
 πολυτελῶς ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι εἶναι ἡδέος,
 καὶ παισὶν ὠραίοις, καὶ γυναῖξιν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι
 μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ἐστιν.
 αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ'
 ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἐκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλα-
 κεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ

15 Βλακίσας) Μαλακισθίς. V.

tes, Iuppiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae
 ad solemnitatem pertinent, per iniuriam aut avaritiam ali-
 quid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divi-
 tes epistolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus,
 ut vobis etiam solemnis causa aliquid mittant: iusta enim
 ista, & digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent
 illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem
 scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sen-
 tire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam so-
 los vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vi-
 no inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus es-
 se, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id
 sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus
 est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispen-
 sator vel stupore perdat, vel fraude subducatur, ne accingat

σῖτος Φθειριζήσῃ, ἢ ὁ ληστὴς ὑφέληται τὰ ἐκπώματα, μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐβέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ παλλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιόντων αὐτούς. εἰ γοῦν ἠπίστασθε τοὺς φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν
 27 ὑμῖν Φευκτέον ὁ πλοῦτος ἐδόξεν. Ἐπεῖτοι οἶε με αὐτὸν οὕτως ἂν ποτε κορυβαντιάσαι, ὥς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ιδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' ἄλλω ταττόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
 28 ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτιῶ πρὸς μέ, ὥς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορουμενούς, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἐορτῇ, σκέψαι ὅποιά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνιάρων ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν

7 Κορυβαντιάσαι) Μανῆναι. V. καλεῖν μετ' οἰμαγῆς, ἐπικαλεῖν
 12 Ἐποτιῶ) Ποτιῶσθαι, παρα- τοῖς θεοῖς, δυσφορεῖν, ἀνιῶσθαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores sciatis, quos habent, & curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipsum me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, desideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed cum scirem multa illa, quae adesse divitibus atque imperantibus necesse est, dimisi, nec poeniter, imperium. Quae autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgitare se & placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut cepam, per dies festos arrodere; quale sit, vide. In praefens enim suave utrumque, & minime forte molestum.

ὥς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα.
 εἶτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν
 ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς
 ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδες τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγ-
 γάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς
 νυκτός, ἢ παισῶν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κα-
 λεύῃ συναναφύροντες, ἢ Θόβην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδρ-
 ρον, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς.
 ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ραδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως
 ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς
 γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσίν, ἀλλὰ μὴ φορά-
 δην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὀλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κα-
 τάρραφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ
 ρακῶν πάντῃ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων
 μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρβαροῦντες) Τὸν κεφαλὴν βαρούμενοι ἀπὸ μέθης οἶνου. V.

Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam par-
 tem res vertitur. Deinde *enim* vos neque gravato, ut isti,
 per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre ni-
 mis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum istum
ἀνιψιάρων fructum habeant, tum maiorem noctis partem
 cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido impe-
 raverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem,
 vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxu-
 ria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui
 non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem
 autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum *μεν-
 τας* pedibus, non quatuor hominum humeris invehit? *αὐ-
 ρον* illum quidem quod ad externa, intus vero con-
 fusilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane vili-
 bus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem,
 nedum ut iis vescamini; podagrae autem & pulmonum

μονίας, οὐχ ὁρᾷς ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἐτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἰδοὺς ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ θύμου ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαγῶν,
 29 καὶ συῶν. Ἐγὼ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τοῦ οἰκέτου ἐρῶσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών· καὶ ὅλως, πολλὰ ἐστὶν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἣν ἰδητέ ποτε ἐξελαύνοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχρήνατε, καὶ προσκυνεῖτε. εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μῆτε ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμάμαξαν, μῆτε μεταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφειρωᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτώμενοι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἴατε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipsorum quoque vos expertes esse? aut si quid *tale simili* alia causa accidat. Quamquam ne ipsis quidem suave iam est ipsum illud quotidie, & ultra, quam satis est, de his edere. Verum videas illos adeo oleis ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita leporum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant, aut filius corruptus, aut uxor amans servum, aut puer necessitate potius praebens, quam amore. Multa sunt in universum, quorum vos ignari aurum modo illorum spectatis & purpuram. Et si videas illos aliquando albis equis vestos, hiatis *admiratione*, & adoratis. Si vero despiceretis ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum carpentum; nec inter agendum cum illis ad smaragdum in anulo respiceretis, & cum stupore quodam mollitiem vestium admiraremini; si pro se divites illos esse patere-

εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὡς ἐπιδείξαντο ὑμῖν τὰς κλῖνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμαρτυρὸς ἢ κτήσις εἴη. Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὐροῖτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα 30 κτωμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσονται, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθούμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἑκάτερον, καὶ ἄξιον ἐορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ὀλίγον ἀπαντὰς δεήσει ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, καὶ κείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπιστελῶ γὰρ αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

mini: ipsi ad vos, bene noritis, veniant, ut secum coeneris rogent, uti suos vobis lectos, & mensas, & pocula ostendant, quorum usus nullus est, si testibus careat possessio. Certe pleraque vestra illos causa possidere videatis, non quo utantur ipsi, verum vos ut admiremini. Haec consolandi vos causa scribo, qui utrumque vitae genus norim. Et *vel hoc nomine* solemne hoc a vobis celebrari dignum est, si cogitetis, abeundum esse paulo post de vita omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate. Verum etiam scribam illis, ut promiseram, & novi meas ab illis literas non neglectum iri.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Οἱ πένητες ἑναγχοῦς ἐπιστάλασίν μοι, αἰτιώμενοι 31 ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον,

2* Ἑναγχοῦς) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

LITERAS mihi nuper miserunt pauperes, quibus vos accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiatis. At-

ἡξίουν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος
ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθε-
στηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλεον, τῷ δὲ μηδ' ὅλως μετ-
εἶναι τῶν ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον
σκεῖσθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδι-
κεῖσθαι ὄντο κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἑώρων ἐπ' ἐμὲ καθήκου-
σαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμενι γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι
δὲ ἄπερ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ,
Φασι, ῥιγοῦντες τοσούτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι,
προσέτι ἑορτάζοιμεν αὖ; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι καὶ κεῖνους
μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς
ἐσθῆτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδοῦναι αὐτοῖς, εἴ τινες πε-
ριτταὶ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσοῦ
ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασὶ, ποιή-
σετε, μήτε ἀμφισβητῆν ὑμῖν ἐτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ
Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τῶν

que in universum illud petiere, ut communia omnibus bo-
na facerem, quorum *aequam* unusquisque partem haberet.
Par enim esse, ut institueretur aequalitas, nec plus alius *quam*
opus est, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi
ego, de his Iovis potius inspectionem esse. De praesentibus
autem, & iis iniuriis, quibus se per festos hosce dies
affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium,
& scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a
vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. Quo-
modo enim, aiunt, *rigentes tanto gelu, & fame pressi festos in-*
super dies agamus? Si igitur vellem, ipsos quoque in partem
celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de
vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua es-
sent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum ali-
quantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se
de bonis litem vobis apud Iovem moturos amplius: sin

ἀναλασμένον, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προῆλθε. ταῦτά ἐστιν οὐ πᾶν χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τούτων, ἀ καλῶς πεισυντες ἔχετε. Νῆ Δία καὶ τῶν δειπνῶν πέρι, 32
ὡς συνδεπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἡξίου τῇ ἐπιστολῇ, ὡς ἦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλεισαμένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε καί κείων τινὰς ἐστῶν διὰ μακροῦ ἐθελήσετε, πλεον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ ἀνιερὸν τῷ δειπνῷ καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γίγνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν, Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες οἴχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδὲς κέρον ὅμως Φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοὺς Ὀδυσσεῶς ἐταίρους, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ὕτα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὕτως αἰσχρὰ ἐστίν, ὥστε ὀκνῶ λέγειν ἀ περὶ

10 Καταγνήσιον) Λοιδόριον. V.

minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi primum Iuppiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum capiant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc solos, clausis ianuis, delicate vivere: si vero quandoque etiam illorum quosdam convivio excipere post longum intervallum velletis, plus molestiarum quam hilaritatis coenae inesse, & pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut illud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui non inter haec surgant, & discedentes vestrum vobis vos convivium habere iubeant. Sed ne vel sic quidem ad satietatem se bibere aiunt. Vestros enim pocillatores, ut illos Ulyssis socios, cera obturaras habere aures. Reliqua adeo sunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carniū divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὑμῶν μὲν παρεστῶτων, ἔστ' ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνους δὲ παραβεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα ἐλευβέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἥδιον, καὶ συμποτικώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδιαίτης τούτου ἕνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὥς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχουσιν. Ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται, 33 ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, τῶν ἀλίγων τούτων μεταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις αἰείμνηστος. ἄλλως τε, οὐδ' ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἦν μόνοι καὶ ἰδία καὶ ὑπὸ σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμάσασαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προ-

fione & ministris dicunt, qui vobis adstant, dum ultra modum vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, & alia in hoc genere multa, ieiuna illa quidem, & minime digna liberis. Suavissimum enim & maxime convivale est illa aequalitas: & praeest hanc ob causam conviviis vestris aequus ille dapium divisor *Bacchus*, ut aequum omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accusent, sed honorent potius amentque, minorum istorum participes, quorum vos sumtum non sentiat; quae tamen, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore datum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne habitare quidem urbes possitis, nisi & pauperes in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem conferant: nec habeatis, qui divitias admirentur vestras, si soli & privatim, & in tenebris sitis divites. Videat igitur vulgus, & admiretur argentum vestrum, & mensas, & ami-

πινόντων Φιλοτησίας, μεταξὺ πίνοντες περισκοπεύωσαν
τὸ ἔκπωμα, καὶ τὰ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαν-
τες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς
ἐπαυθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς καὶ Φιλανθρώ-
πους ἀκαύειν, καὶ τοῦ Φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γε-
νήσεσθε· τίς γὰρ ἂν Φθονήσῃ τῷ κοινωγούντι, καὶ δι-
δόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὕξαιτο εἰς τὸ μήκισταν
διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν
ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίΦθονος δὲ ὁ
πλοῦτος, ἀπῆλθ' ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδῦ, 34
οἶμαι, μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς Φασι,
καὶ τοὺς μονίους τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιῶς ἀνδρά-
σι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἱ πρῶτα μὲν
οὐ καὶ Φῶν καὶ ἄΦωνον τὸ συμπόσιον ἑάσουσι εἶναι, ἀλλ'
ἐν μύθοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι,

1 Φιλοτησίας) Φιλικῆς δεξιότητις. V.

ciniae poculum sibi invicem propinent; atque inter biben-
dum confiderent poculum, cuius pondus ipsi manu libran-
do explorent, & argumentum quam accurate expreſsum
sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam
enim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam
illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat
sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet,
quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut
vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae
opportunae sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra ex-
pers. Neque enim aequum iucundum, puto, est, impleri so-
lum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum soli-
vago: atque in convivio hominum dextrorum, & gratiam
inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patien-
tur convivium esse mutum & vocis expers, sed in fabu-
lis convivalibus, & iocis non molestis, & vario genere

καὶ ΦιλοΦροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἶαι ἡδίσται
 διατριβαί, Φίλαι μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλαι
 δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν
 διηγούμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα Φιλεῖσθαι παρασκευά-
 35 ζουσι. ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ
 ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑπο-
 θάμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας
 οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκο-
 λαύων τὸ πλῆθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; εἰ
 γὰρ ὡς καὶ ἐπιβουλάς, καὶ μίσση παρὰ τῶν πενήτων
 ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἣν μόνοι τρυφᾶν ἐθέ-
 λητε. ἂ μὲν γὰρ εὖξεσθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀπο-
 τρόπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστήναι
 τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλα-
 κύντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἢ Φακῇ δὲ ὑμῶν

ἢ ΦιλοΦροσύναις) Δειξάσονται δὲ
 προσποιεῖται. V.

δὲ Εἰ μύοντες) Καμμύοντες, τοῦτέ
 στιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

comitatis una versabuntur: quod genus suavissimae con-
 fuerudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis.
 Tum vero postridie narranda apud omnes dexteritate ve-
 stra amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel magno redi-
 mere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, si clausis
 oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne
 vobis id molestum esset? non habentibus, quibus ostende-
 retis vestes purpureas, & pedissequorum turbam, aut spe-
 ciem anulorum. Omitto dicere, fieri non posse, quin in-
 fidias & odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota contra vos fa-
 cturos minantur, abominanda sunt; & absit, ut in neces-
 sitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen
 gustabitis, neque placentiam, nisi si quid forte canis-relli-

σαπέρδην ὀπτεπρότα ἔξει· ὅς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτάμενοι
μεταξὺ ὄρασμέναι βουλευσούσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ
ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατεínaσαι, ἄπτεροι καὶ αὐ-
ται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέ-
γιστον, οἱ ἠραιότατοι τῶν οἰνοχόων Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ
τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατειαγότη καὶ ταῦτα
τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τὰδε βουλευέσθε, ἀ καὶ τῇ ἐορτῇ
πρέποντα γένοιτ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπι-
κουφίζετε πολλὴν πένιν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσμα-
τος Φίλους οὐ μαμπτοὺς ἔχοντες.

1 Σαπέρδην) Ὅτι αἱ ἀφύλαι κα- 105 φασί. V.
λάμοις διαπτεπρύναι καὶ τεταρι- 3 Ψύττα κατατεínaσαι) Ψύττα
χειρύναι σαπέρδαι λέγονται· ἢ τὰ 3 ἐπὶ τοῦ ταχίως ἀπτερμαίνι τάσσου-
ύμια τεμέχλη ἢ γόνυ Πάφλαγός- 105 ται. V.

querit: lenticula vobis saperdae tabem habebit: aper &
cervus, dum assantur, fugam de culina meditabuntur in
faltum: & gallinae, ilicet! contentis alis etiam implumes
ad ipsos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pia-
cernarum formosissimi, calvi vobis uno momento fient,
idque fracta insuper amphora. Ad haec, quae tum dies fe-
stos deceant, tum vobis sint tutissima, statuere, & mul-
tam illis pauperratem levate, quos parva pensione *inverpo-*
ma amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΠΡΟΣ γάρ σε οἶμι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα 36
γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἡλὴ ἐκκεκώ-
φωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώτων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα,

DIVITES SATURNO SALUTEM.

NIMIRUM ad te solum scripta esse a pauperibus ista,
Saturne, existimas? Nonne etiam Iuppiter diu est cum ab
istis obtunditur clamantibus, & divisionem fieri postulan-

τὸν ἀναδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν
 τε εἰμαρμένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεπειημένην, καὶ
 ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιούμεν; ἀλλ'
 οὐδὲν ἐκεῖνος ἀτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τισιν ἡ αἰτία, καὶ
 διὰ τοῦτο παρακαλεῖ αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως
 ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶ περ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς
 γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας,
 ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς
 ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, αἰεὶ διε-
 τελοῦμεν οὕτω ποιοῦντες, ἰσοδιαιτηταὺς καθεστῶτες, ὡς
 37 ἂν μὴδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι. Οἱ δὲ
 ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδὴ περ ἅπαξ
 αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνέισαν ἀλλὰ ἐπ'
 ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐδύς, μὴδὲ πρὸς ἔπος
 λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασ-
 φημαὶ καὶ εἴ τι ἐπαψεύδοιντο ἡμῶν, ἀλλ' οἱ γε ἀκούον-

14 Πάντα εὐδύς) *Ητοι παρευδύς, ἢ ὅσα ἤτιστα. V.

tibus, & fatum accusantibus, quod inaequalem illam divi-
 sionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur? Verum novit ille, ut qui sit Iuppiter, penes utros culpa sit, & ob id ipsum preces illorum furda fere aure transmittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe nobis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti, ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset auxilium ferre de sua copia indigentibus, & suavius, versari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ira, aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum, quod accusaret, haberet. At isti, qui paucis initio opus se habere dixerant, cum semel fores iis aperuissimus, alia super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim neque in ipso verbo acciperent; ira, & odium, & maledicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent,

τες ἐπίστανται ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδῶσιν ἐκ τοῦ συγγεγονέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως εἶδει, ἢ πάντα προἰεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38
 ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τοῦ ἐμπίπλασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίνωσιν, ἢ παιδὸς ὠραίου, μεταξὺ ἀναδόντος τὸ ἐκπῶμα, ἐνύξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ, ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἴτα κατεμέσαντες τοῦ συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν κατελθόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ συνῆσαν διηγούμενοι. καὶ εἰ σοὶ ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίωνα· ἐς ἀξιαθεὶς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἶσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρίφισθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex convictu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia illis *diripienda* permitteres, ipsum fieri statim pauperem, & unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabilia: in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & ingurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibissent, vel formosi pueri, dum poculum praeber, manum stringebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare audebant. Deinde ubi vomitu opplevere triclinium, postridie maledictis nos perstringunt; quam fixerint, quam famis convictores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri contra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis, qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vobis habens, ebrius cum esset, Iunonis pudorem tentavit

39 μεθυσθεὶς ἐπεχίρει ὁ γεναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκέν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνβοῖντο, μετρίων δεήσασθαι, ὥσπερ νῦν θάσι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσασθαι, κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱμασίων, ὥς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσοῦ ὅποσον οἶόν τε, καὶ προσδᾶπανήσομεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφέμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἑστῶσαν, ὥς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιτο, καί κείνων τὰ δεόντα ποιεῖν ἐβελόντων.

vir fortis. Haec sunt & talia, quibus inducī decrevimus in posterum nostrae securitatis causa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc aiunt, petituros, neque contumeliosum quidquam admissuros in conviviiis, in communionem veniunto, quod bene verat, nobiscum epulantor. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendemus. Atque in universum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere desinunto, pro adulatoribus & parasitis amici sumto. Nos quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. ΠΟΙΚΙΛΗΝ, ὦ Λυκῖνι, διατριβὴν Φασὶ γε-
γενῆσθαι ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισταινέτου παρὰ τὸ δεῖπνον,
καὶ τινὰς Φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, καὶ ἔρην αὐ σμυ-
κρὰν συστήναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρίνος,
καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέ-
λος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρίνος ταῦ-
τα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μὲθ' ἡμῶν.

1 ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.) Συμπόσιον
ἢ Λαπίθαι ἐπιγράφεται. ἀφω-
μοῖσται γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ
Πειριόδου τετιλισμένοις· καὶ γὰρ
οἱ Κίτταυροι μεθύοντες, εἴτα ταῖς
τῶν Λαπίθων γυναῖξιν ὕβριστικῶς
ἐπιτίμποι, μέχρι τραυμάτων καὶ
φόνου προὔχουσιν, ἀφ' οὗ καὶ εἰς
πόλεμον προὔβουσι ἄσπονδον. τῶν
Λαπίθων γὰρ τινες γάμους ἐπιτελοῦν,

ἐκάλει τινὰς τῶν Λαπίθων, καὶ
τινας τῶν Κίτταυρων· εἰς δὲ τῶν
Κίτταυρων ὁ Εὐρυτίων μεθύσας,
τῇ ὑμῶν ἐβουλήθῃ βιάσασθαι.
κρατίσας αὐτὸν οἱ Λαπίθαι,
ἀπέτιμον αὐτοῦ τὴν ῥίνα, καὶ τὰ
ἄλλα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη
Λαπίθαις κατὰ τῶν Κίτταυρων ὁ
πόλεμος. V. (Maro in Georg.
C.)

CONVIVIVM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. **V**ARIA vos ratione tempus fefellisse aiunt heri in
coena apud Aristænetum, & philosophos quosdam sermo-
nes habitos, & contentionem non parvam super iis or-
tam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque
rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus? neque
enim nobiscum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἱατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δέ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὅψ' ἐμεσούσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θαυμάζω, εἴ τι σαφεὲς εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνους, ἀφ' ὧν ἀρξάμενῃ ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλονεικία.

- 2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκίνε, καὶ ὁ Χαρίνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τάληθ' ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἑκαστα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἤκειν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένοιτο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσω νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse Medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino : neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit : sed sero, media fere iam pugna, paulo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit : Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus ; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundissimo excipias : mihi quidem certe nullum eo iucundius ; idque eo magis, quod sobrii in pa-

ἀπαιμωτὶ ἔξω βέλους ἰστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἔμπαρῶντάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πράξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιόξ ἐκφέρειν 3 ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξίεναι διηγουμένους πράγματα, ἐν οἷῳ καὶ μέθῃ γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάαρχετον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἀ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, Φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διόνιος ὀρθῶς

1 Ἐξω βέλους) Διεγόντα κίχρηται τούτω, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκείμενὴν ὑπόθεσιν μεταβαλόν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀποτέρω τυγχάνοντας βολεῖς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἰστίασει πόλεμος μεθύοντων συν-

εἴραγχι, εἶτα τὰ κεῖ γυγνημένα διηγέσθαι καθ' ἡσυχίαν προὔκειτο, παίζων φησὶ, ὅτι διηροῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἢ τοῦ διοχλούμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὅτι τοῦ χθίστου πολέμου καὶ τῆς ἐκεῖ παροιμίας. V.

ce & sine sanguine, extra teli iactum epulabimur, five senes vinolento furore turbarint convivium, five iuvenes, induci nempe a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus ista & persequamur, narrandis, quae per vinum atque ebrietatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, & Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque *Odi*, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dio-

ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρίνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ, ἅπαγε, οὐκ ἂν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

- 4 ΦΙΛ. Θρύπηται ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεόν ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, καὶ πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνεύρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐβελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἔασεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δεήσει. καὶ γὰρ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἰ γε δοκεῖ, ἀπώμεν ἄλλου αὐτὰ πεισόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

1 Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν) Ἡνίκαι συνέκρινον ἀλλήλοις παρ' Ἀθῆναις οἱ υἱοί, ἐπὶ ἐκάστου κρατῆρ εἰνυ ἐτίθετο· καὶ εἰ τις ἐκαθεύδουσε μὴ πῶν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρῶτὶ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχίστε,

καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἐωλοκρασία. ἐωλον γὰρ τὸ χθρονόν. εἴρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀπὸ τοῦ ὕβριος. V.

9 Ἀμυστί) Ἄνευ τοῦ μῦθου, καὶ κλείσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charinum ista elocutus est, & hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam eiusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuumve cupide accessurus, effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non finas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, διηγῆσομαι γὰρ, ἐπέπτε
οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλυσμαι Λυκίνου,
αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις εἰπὼν
ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει. Ἄλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἶπε, τῷ παιδί τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος
γυναῖκα, εἰστίᾳ ὑμᾶς;

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν
Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ Φιλο-
σοφούντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία, μεираκίῳ, ἀπαλῷ γε
μὴν ἔτι, καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἄλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδεύοτερον, οἶμαι.
τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς Φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὀργὴν) Τὸ μηδὲν κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον,
πρὸς ὀργὴν, καὶ τὸ ἄλλ' ὅπως μὴ τὸ σχοίης ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σκό-
πῃ. V. (ὡς πολλάκις παρεβίβηθη
ἐλλείπουσι τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων addunt C.)

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus
es; sed ne multis dicas.

Phil. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse
tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne
mea opera opus sit. Sed illud mihi dic prius, filione suo
Zenoni Aristaeetus uxorem cum daret, convivio vos
excepit?

Lyc. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foenera-
toris filio collocavit, philosophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adolescentulo, sed
tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc
igitur, qui & honestus esse videretur, & animum appli-

Lucian. Vol. IX.

D

Φίαν ὠρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ προείλετο νυμφίον ἐξ ἀπάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὗσπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνοθέμις ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἀπὸ τῆς στωϊκᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλην, διδασκαλὸς ὧν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου υἱός, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἷσθα τὸν στωϊκὸν, τὸν ἐλεγκτικόν; Ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμων παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐδὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοί, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσταττόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταινέτου αὐτοῦ Φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρε-

8 Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἦν οἶκός τε σχολιάσιμος. καὶ ἐπειδὴ σχολιὸς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, οὕτως τοῦτο ἐπεκλήθη Λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάχαιραν. V.

15 Ἐναγῇ) Ἀκάθαρτον, μιανόν. G.

cuisse ad philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divinis, spontum praeopravit ex omnibus.

Phil. Non parvam mihi narras causam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristaeneti filii, magister. De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant discipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averfabantur, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Aristaeneri ipsius amici & familia-

κέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ζῦν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς
 Ἰστιᾶϊος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον 7
 τὸν Χαίρεαν, Ἰων ὁ Πλατωνικὸς συνεσιᾶτο, διδά-
 σκαλος αὐτοῦ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπῆς, καὶ
 πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν
 οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώ-
 μης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο
 πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων·
 καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαυ-
 μαστὸς συμπαρών. Δέον δὲ ἦδη κατακλίνεσθαι, ἀπάν- 8
 των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖ-
 kes ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκείνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλγαι σῦ-
 σαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκα-
 λυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀν-
 τίθρον ἡ ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

11 Αἱ γυναῖκες) Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ
 τῶν γάμων οἱ παλαιὸι τὰς γυναῖκας
 ἐπὶ μιᾷ τραπέζῃ τοῖς ἀνδράσι συν-
 ιστίαν, καὶ ἀντιπρὸς ὅπως αὐτὰς
 ἐκάθιστον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σημει-
 οῦμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus
 Histiaeus & Dionysodorus Rhetor. Propter sponsum ve-
 ro Chaeream Platonius Ion una coenabat, illius magister,
 venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu mul-
 tum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vo-
 cant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes.
 Advenienti igitur assurgere omnes, & illum, tanquam
 Deum aliquem, salutare: & omnino Dei alicuius inter
 homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis prae-
 sentia. Cum vero iam accumbendum esset, praesentibus fe-
 re omnibus, ad dextram intrantium torum illum lectum
 mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter
 eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in le-
 cto vero ianuae opposito alia multitudo, pro sua quisque

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκρίτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν, ἅτε γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικουρείον, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοις, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γὰρ με, Φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξεις Ἑρμῶνος, τούτου τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μὴδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἅπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξίοντι ἐώκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, Ἐχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μὴδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικουρείον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὁμῶς ὁ Ἑρμῶν, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικός, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ νυμφίος, εἰτ' ἐγὼ,

2 Ἐνεδοιάζετο) Ἡμφισβητεῖτο. V. Ἀνακας γὰρ ἱλγρον αὐτοῦς, καὶ
4 τοῖν ἀνάκοις) τῶν Διοσκούρων. Ἀτάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, *accubuit*. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Aristaeetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, & primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, *Si me*, inquit, *post Hermonem duces*, *virum istum*, *ne quid aliud finistri dicam*, *Epicureum*, *discedo*, *solidum tibi relinquo convivium*: & cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, *Habe tibi*, inquit, *locum primum*, *Zenothemi*. Verum, *si nihil aliud*, sacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. *Ridere lubet*, inquit Zenothemis, *sacerdotem Epicureum!* & cum dicto accumbit, & post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & sub illo sponsus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητὴς, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιάϊος.

ΦΙΛ. Βαβαῖ, ὦ Λυκῖνε, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον 10
διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν
Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταιστάτην ἐορτὴν ἄγων,
τοὺς σοφωτάτους ἐστῖαν πρὸ τῶν ἄλλων ἡξίωσεν, ὅτι-
περ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἰρέσεως ἀπανθισάμενος,
οὐχὶ τοὺς μὲν, τοὺςδ' οὐ, ἀλλ' ἀναμιξ' ἅπαντας.

ΛΤΚ. Ἔστι γὰρ, ὦ ἐταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων
πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ
πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ζύνεστιν. Εἰσιτώμεθα 11
οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα.
πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρεὶ καὶ ταῦτα καταριθμῆσθαι, χυ-
μούς, καὶ πέμματα, καὶ καρκεῖας· ἅπαντα γὰρ
ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας εἰς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμούς) Ζωμούς. V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακοῦντες. V. (πλα-
κύντια. C.) *ibid.* Καὶ καρκεῖας) Ἀρτύματα. V.

me Diphilus, & sub illo Zeno. discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Histiæus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristaeneturum, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscuiusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & maiorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenserī, iuscula & panificia & condimenta: copiose enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden*,

Ὅρᾳς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνοθέμιν λέγων, ἐπήκουον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι ὀρέγει, λαμβάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δειξὼν οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἶη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδιόμην δειξόντός μοι τοῦ Ἰωνος,
 12 πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐωρακάς. Ἄμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεισεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἦκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου. V. (e specula. C.)

9 Ἐπιχαριεντισάμενος) Εὐτραπίζόμενος, σκόπτων. G.

10 Αὐτόματον) Ἀλκιδάμας αὐτόματος κληθὲν. αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἰκίοι καὶ γνήσιοι. ἂν δὲ τις μὴ τοιοῦτος παραιοῖσι φερί σε τῷ συμποσίῳ διεβάλλετο. καθ' ἃ ὅπλοισι Ἀλεξίς ἐν τῷ, Ἀνθρώπος εἶναι μὴ δοκεῖς Κυρηνάιος. καλεῖ γὰρ τις ἂν ἐπὶ δεικνὸν ἵνα καλεῖ, πάρισιν

ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι καὶ δεχ' ἄρματα καὶ σωατοῖς ὀκαπέντε. τοῦτοις δὲ δεῖ σε τ' ἀπιτηδεῖα ἐμβάλειν. ἀλλ' ἦν κράτιστον μηδὲνα καλίσσι. 1148. παρ' Ὀμπρ. Eustath. Vide & reliqua illic. At . . . G. (Hos Alexidis versus emendatos a Casaubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen. p. 199. Solan.)

12 Ἀφραίνεις) Μοραίνεις, παραφρονοῖς, παρανομοῖς. G.

inquit, *senem*, (Zenothemin designabat; audiebam enim) *ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta iure illius vestis, & quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis. Ego vero nihil opus habebam ostenduro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruiat Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, sponte venire Menelaum. Plerisque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promptu erant, maxime mussitantes subiiciebant, alius illud, *Heus, Menelaë, furis!* alius,*

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδαν θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὐστοχα, καὶ χαρίεντα ὑπο-
τονθορύζοντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερόν οὐδεὶς ἐτόλμα λέ-
γειν· ἐδεδόικεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βόην ἀτεχνῶς
ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ
καὶ ἀμείνων ἰδοίκει, καὶ φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινὰ
λαβόντα καθίζεσθαι παρὰ Ἰστιαῖόν τε καὶ Διονυσό-
δωρον. ὃ δὲ, ἄπαγέ, φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλ-
θακόν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ
ὕμεις ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δὲν ὕπτιοι κα-
τακείμενοι, ἐστίασθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, καὶ ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ
συμπόσιῳ· εἰ δὲ καὶ κάμωιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα

2 Ὑποτονθορύζοντες) Ὑπογογ-
γύζοντες. V.

4 Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην) Ὁ
ποιητὴς ἐπὶ Μινελάου βοὴν τὴν μά-
χην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παρού-
σιν αὐτὸν εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκι-
δάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγάν.

οὐ βοὴν δι' ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ὅ-
στις κρακτικὸν καὶ θορυβώδη. ὃ καὶ
διὰ τῶν ἰσομύων παρίσταται κρα-
κτικὸν ἰππογύχας. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου,
στάμνου. G.

*Verum Agamemnoniae mensi non ista placebant,
& alia tempori illi opportuna & venusta immurmurantes.
Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Al-
cidamantem, clamosum plane hominem & Cynicorum
omnium vocalissimum: quam ob causam etiam videbatur
superior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collau-
datum Aristaeus iussit sella capta affidere ad Histiaeum
atque Dionysodorum. Ille vero, *Apage*, inquit, *muliebre*
quiddam iubes ac molle, in sella affidere, aut lecto, ut vos, qui
molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini, sub-
iecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inam-
*bulans simul in coenatione; sessus autem humi subiecto palliolo**

ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρα-
κλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταί-
νετος, εἰ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐκ κύκλῳ περιῶν
ὁ Ἀλκιδάμας, εἰδέπνει, ὥσπερ οἱ Σκύβαι πρὸς τὴν
ἀφθονοτέραν νομὴν μετεξανιστάμενος, καὶ τοῖς περιφέ-
14 ρουσι τὰ ὄψα συμπέρινοστών. Καὶ μέντοι καὶ σιτού-
μενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς περὶ καὶ κακίας μεταξύ διεξ-
ιών, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκάπτων.
ἡρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ
τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμῶν ἴσα
δυναμένων; ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διανοχλοῦντα ἔπαυσεν
ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδί νεύσας εὐμεγέθη
σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχεάντα. καὶ ἐδό-
κει ἄριστα ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδώς ὅσων κακῶν ἀρχὴν
ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδά-
μας ἐσίγησε μικρὸν, καὶ ἐς τοῦδαφος καταβαλὼν
13 Σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζαρ. ἐγχ. G.

cubito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit
Aristaenetus, siquidem ita mavis. Ab eo tempore per or-
bem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut
Scythae solent, ad copiosiorum pastum transferens, & cir-
cumferentes opsonia ministros prosequens. Verum dum
pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute & vitio in-
terim disputaret, & aurum atque argentum sibi haberet
derisui. Interrogabat enim Aristaenetus, quid sibi vellent
tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed
eum, cum iam molestus esse inciperet, ad quietem in prae-
sentia redegit Aristaenetus, quod innueret puero, uti scy-
phum illi daret bene magnum, infunderetque meracius.
Ac videbatur sibi pulchrum quiddam excogitasse, nesciens,
quantorum scyphus iste malorum initium dedisset. Cete-
rum sumto illo tacuit paululum Alcidas, atque humi

ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πηξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφέων δείκνυται. Ἡδὴ δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβείτο 15 ἢ κύλιξ, καὶ φιλοτησίαι, καὶ ὀμιλίαι, καὶ φῶτα εἰσεκεκόμιστο. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὡραίον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐστιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὃ, τι καὶ μεδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τὸν τε δάκτυλον ἀπέβληψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φόλος ἐγένετο τῶν Κετταύρων εἰς, παρ' ᾧ ἐξιοδοχάθη Ἡρακλῆς. V.

4 Περιεσοβείτο ἢ κύλιξ) Ἐκνείτο, περιεφίρετο. V. (Προεφίρετο C. prave.)

5 Φιλοτησίαι) Φιλίαι, φιλικαὶ δεξιώσεις. G.

6 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀπὸ τοῦ ὡς ὅτε ταῦτα ἐγένετο. V. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

9 Γλαφυρώτατον) Ἡλύον. G.
10 Ὁ, τι) Οὐκ αἰτιολογικὸς σῆνδισμος, τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀνσφορικὸν ἄρθρον τὸ ὅ, τὸ τί παρήκον ἀρίστον Ἀττικῷ ἰδίῳ. V.

abiectus iacuit seminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus eubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, iam amicitiae pocula, & confabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, imprimis si quid actum est venustius) diligenter iam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero & digitum illius strinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὐθις ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνοῖδεν οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου φόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τις εἶη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνούμενου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ φόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένῳ τὴν ἀπόρριψιν. ἡμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τοῦτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλην μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταίνετου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπέξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆναι διένευσε τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἱπποκόμον· καὶ τοῦτο μὲν ὧδέ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἀπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρι-
 16 σταινέτου τὴν παροινίαν ἐνέγκαντος. Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλ-

12 Ὀρεωκόμον) Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμίωντων. V.

re denuo, sed pecuniam, puto, non observavit. Illo itaque non fumente, strepitum cadentes duae drachmae dederunt, utrisque, quod aperte observares, erubescens. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fuerat strepitus, a se abiectos dissimulante. Neglectum itaque hoc & praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristaeonem. Transtulit enim puerum paulo post, quem nemine sentiente exire iuberet, & Cleodemo adstare nuru imperavit aliquem de exoletis iam & robustis, mulionem quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic abiit, magnae sane ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percrebuisse, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristaeonem vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidas, qui iam abbibisset, per-

κιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἢ τις ἢ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγέλασατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρῆ, ὡς ἦν μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. αὖθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὅς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, ὀριμὸν καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμι-

2 Παῖς ἐκαλεῖτο) Γράφεται καὶ καλεῖτο. V.

3 Προπίνω σοι) Σκύπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὃ εἰν ἀγροικικῶς φαμεν εἰς τὴν πρῶθειαν τοῦδε, ἢ τὰν

ὕγιαι. διὲ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς οὔης ὑγίαιας. ἢ προπίνω βασιλῆως μεγάλου, ἢ προπίνω σοι Μορίας τῆς θιοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo sponsa vocaretur, imperatoque silentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit, *Cleanthi*, *Herculis ducis atque principis poculum!* Ridentibus autem ea de causa omnibus, *Risistis*, inquit, *purgamenta*, *quod sponsae propinavi*, *advocato Deo nostro Hercule?* *Quin bene noriis, nisi capiat a me scyphum, nunquam illi talis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robustus!* hic magis se, ad summam usque turpitudinem, denudabat. Rursus propter haec ridere convivae, & ille indignabundus surgere, atrox quiddam & furiosum cernens, ut manifestum esset, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impahturus erat clavam,

στο πλακοῦς εὐμεγεθέης· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτε-
ρος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
17 περιῶν. Καὶ οἱ πλείστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεστοὶ
ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ
ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξήκει, καὶ ἐπηνεῖτο ὑπὸ τῶν κατό-
πιν ἐφεστώτων οἰκετῶν ὁ δὲ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς
ἐρραϊψόδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ
αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς
ἐξ ἀπάντων μίαν ὥδην παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μά-
λιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,
Σὺν δ' ἔβαλον ρινούς. καί,

Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε, καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν.
ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν
18 λεπτόγραμμόν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγων,
ὥσπερ εἰώδασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχαν-
ώμενος Ἀρισταίνετος μὴδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν

11 Σὺν δ' ἔβαλον ρινούς) Καὶ μὲν Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πιν-
δάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

nisi tempestive illata esset placenta bene magna: coniectis
in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prose-
quens illam se ingurgitabat. Et iam plerique ebrui, iam cla-
more plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi
dictiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum,
qui a tergo adstant, servis. At qui post ipsum accum-
bebat Histiaeus Grammaticus, consuebat versiculos, col-
latis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibus-
dam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum
conficeretur. Inprimis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clupeos: &

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat caprum a puero libellum, minutissimis
scriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more,
qui opsonia inferebant, curaverat Aristaeus, ne illud

εἶναι, μηδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόν-
τα γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὥς ἔτι μᾶλλον οἱ
συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυ-
ρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας
ὀρθὰς ἔχων· οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ
διαστρέφων, ὥς γελοιότερος φανείη· καὶ ἀνάπαιστος
συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος
ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέ- 19
λων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαν-
τα ὁμοίον τι ἀπερρίψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν
αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκείνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν
Φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπό-
σιον, ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα, προὔκαλεῖτό οἱ παγκρα-
τιάζειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν.

5 Οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλ.)
Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσει
τῶν χορῶν ἄσματα· ἰδίως δὲ τῷ
ρυθμῷ . . . λύσις χοροῦ σκηνοῦ
τοῦ κυκλικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ
παράλληλον θίσιν στάσις τῶν χι-
ρευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ δια-
τρὴν ἀποβλέποντες οἱ χορευταὶ ἔλε-

γον τινά. V.

6 Ἀνάπαιστος) Ἀνακίλευθα. G.

7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κρετίν
τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. G.

10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελί-
της, ὅστις δὲ τρυφερὸν καὶ μικρὸν,
καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ τανύ-
δα. V.

quoque delectationis experts tempus esset, aut vacuum;
iussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quid-
dam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur.
Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite
relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque cor-
pore, ut magis videatur ridiculus, & anapaestos cum va-
ria gesticulatione, voce Aegyptium quid sonante, pronun-
tiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praesentes. At-
que alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidaman-
tem etiam simile quid iactasset, quod Melitensem vocaret
catellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere
scurrae, quod probaretur atque teneret convivium, pallio
abiecto istum ad pancratii certamen provocat; si negaret,

οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελοιοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστάς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελοιοποιῶ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παίόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἡδύντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παίόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς. γέλως οὖν πο-
 20 λὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρός, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει δὲ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπέων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητήν. καί τι καὶ γελοῖον διηγῆσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλῆσαι τε τὴν θύραν, καὶ Ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα, ἐπεὶ μὴ δύναιτο, παίειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam se illi impacturum minatus. Ita ergo miser Satyrion, (id enim scurrae nominis erat) consistit, certat pancratio. Erat res iucundissima, philosophus vir composurus cum ridiculario, feriens, verbera vicissim excipiens. Qui vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidas, a compaeto atque exercitato homuncione victus. In risum ergo homines illorum causa effusi. Hic Dionicus supervenit medicus, paulo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibi-cinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum nesciret iam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, & clausa ianua, strictoque pugio, tibias sibi porrexisse, iussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶ-
 να γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ πληγῶν ἀριθ-
 μῷ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ
 δέ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐ-
 τοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ
 τῆς Φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ
 τούτου, ἀσφαλέςτερον ἢδη προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπι-
 καλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὅφ' ὧν ἀνασπασάντων
 τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν
 πληγῶν, καὶ ἀμυχὰς τινὰς ἐπὶ τῷ προσώπῳ. καὶ ὁ
 μὲν Διονίκος, οὐ μείον εὐδοκίμησας τοῦ γελωτοποιοῦ
 ἐπὶ τῇ διηγέσει, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παραβύσας
 ἑαυτὸν, ἐδείκνυε ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ Θεοῦ τινος ἡμῖν
 ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ καὶ πάντῳ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα
 γεγενημένοις. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης, 21
 παρ' Ἐτοιμοκλέους ἤκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμ-

10 Ἀμυχὰς) Ἀμυχὰς ἰπτικί-
 λαιον ἔλκος. Cicatrix, puto, est.
 G.

12 Παραβύσας ἑαυτὸν) Μετὰ
 στήσεως κατωκλίας. βῦσαι γὰρ
 τὸ φράζει. V.

in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se
 illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac pri-
 mo quidem ipsum se male cecinisse: tum vero, traditis illi
 tibiis, corium ab illo accepisse & lorum, pugionemque
 quam celerrime per fenestram deiecit in impluvium; & ab
 hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos
 advocasse, a quibus effracta ianua ipse servatus sit. Osten-
 debat autem vestigia quaedam plagarum & unguium in
 facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plausum,
 quam scurra, tulerat, iuxta Histiaeum se inferciens, coe-
 nabat de reliquiis, non sine divino ille nutu nobis adve-
 niens, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt.
 Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle

ματίδιόν τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὅπισω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταίνετου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκίне, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾤθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

22 ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδέ πώποτε φέρων ἐμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὅς τοσοῦτον χρόνον ὑπ'

se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristaeenus, accedens ad candelabrum recitavit...

Phil. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

ΗΕΤΟΕΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus eiusmodi conviviorum & vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a

ἐμοῦ λιπαρῶς τεβεραιευμένος, οὐκ ἤξιώσας ἐναριθμη-
σαι καὶ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγὼ σοι
ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν
ἐπὶ σοὶ τὸ πλεόν, οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γὰρ
ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρα, ἢ λαγωῦ, ἢ
πλακούντων, ἀ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ
καθήκοντα εἰδόσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ
Παμμένει δειπνῆσαι πολυτελεῖς, ὥς φασι, δεῖπνον θυ-
νάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν
φυλάττων. Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, 23
εἰκότως οὐκ ἔχω δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ
τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν
μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλοσόφων,
Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπειρή δὲ καὶ ἡ Ἀδρά-
στεια) συλλογισμῷ ἐνὶ ἀποφράξει ἂν μοι τάχιστα
δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστὶ φιλο-

14 Ἡ Ἀδράστεια) Ἀδράστειαι δαίμονά τινα λήγουσι τοῖς μίγα
καυχόμενοις ὑπερμενέσσαν. V.

me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis digna-
tus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in vicinia.
Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum adeo te iam
demonstres. Mihi enim non in apri portione, aut leporis, aut pla-
centiarum inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii
non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coe-
nare cum liceret coenam, ut aiunt, sumptuosam, non annui,
multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus.
At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim
fatis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagi-
nes. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus
illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego
(absis dicto invidia) syllogismo uno ora obturare quam celerri-
me mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit phi-
Lucian. Vol. IX. E

σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξω; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τί, κερατίναν, ἢ σωρεΐτην, ἢ θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οἶσω ραδίως

- 24 τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχῃς κατα-
 Φεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων
 ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δὶς σε τήμερον
 προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνα-
 κείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρούσιν ἀπολε-
 25 λόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, τὸ
 κατὰ τὸν Οἰνέα ἐνόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν
 ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος
 ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. Φησὶ δὲ
 περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·

2 Ὁ μῖντοι σωρεΐτης σοφιστικὸς
 ἐστὶ λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὥς
 φασι, ἐρωτήσεως ἐπάγων, κατὰ τὴν
 ἔκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' ἀόηλον
 ἢ ψεύδος προφανέας. ἐρωτᾷσι γὰρ,
 πότιρον ἢ πρῶτη ρανὶς εὐρατέ τι εἰς
 τὴν πίτταν, ἢ οὐ. εἰ γὰρ εὐρασε,
 πῶς οὐχ ὀρατὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ,
 οὐδ' ἢ δευτέρα, οὐδ' ἢ ἰσχάτη, πῶς
 ἢ κοιλότης ἐγένετο τῆς πίττας; G.

3 Ὅραιο σὺτ.) Ἀπολαύσεις. V.
 8 Ἐν τῷ Ἀνακρίῳ) Ἰερὸν τῶν
 Διοσκουρῶν. οὕτω δὲ λέγεται Ἀνά-
 κειον προπαροξυτόως, ὅσα ἀπὸ κτι-
 τικῶν συμπίπτουσιν, ἢ ἐπιθετικῶν
 ἰχόντων τὸν εἰ διφθογγον. καὶ ἐκεί-
 να προπαροξυτόως, οἷον Ἡράκλειον,
 οὗ γὰρ Ἡράκλειος ἄθλος. Χαρά-
 νειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτόρειον, Βα-
 σίλειον, καὶ Μανσάλειον ἔργον. V.

lofophia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu?
 Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornutam, aut illam de
 Acervo, aut Metentem ratiocinationem. Sed tu illis fruaris
 ficer. Ego, qui solum, quod honestum est, bonum ducam, facile
 feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excusa-
 tionem possis, uti dicas, in tanto te tumultu & occupatione obli-
 tum esse: bis te hodie salutavi, & mane domi, & deinde in Ca-
 storum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes cau-
 sam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo
 cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod se solam non in-
 vitasset ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet.
 Dicit autem sic fere de illa Homerus:

Ἦ λάθεται, ἣ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδῶν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς
Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μά- 26
θης οἷον ἄνδρα παραλιπῶν, Δίφιλον ἰστιάς, καὶ τὸν
υἱὸν αὐτῷ παραδίδωκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ
μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰ-
σχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέεικα,
ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ
αὐτοῦ μάβοις ἂν, ἀληθεῖς ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταράττειν ἐν

2 Εὐριπίδης) Quae hoc loco
Lucianus ex Meleagro Euripidis
adducit, *Aristoteles* III (ed. Ald.
559.) *Rhetoricorum* quibusdam
visus est sub Sophoclis nomine
adducere. Vide tamen *Victor*. lo-
cum defendentem; item apud Ari-
stophanis interpretem in *Ranis*,

ex Euripidis Meleagro haec &
alia. G.

3 Πελοπίης χθονὸς) Τῆς Πελο-
πονήσου λέγειν αὐτὴν δὲ ἐστὶ Κα-
λυδῶν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς τῆς
Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας
ἔχουσα. V.

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli,
Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latonia.

Haec tibi pauca de multis apposui, uti discas, quo viro neglecto
Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem.
Suavis enim est adolescentulo, & gratiam illius sua consuetudine
aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea
adicerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo illius poteris

- γάρμεις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ' οὕτως αἰσχροῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος, δύο ἤδη μαθηκὰς μου ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε Φιλο-
 27 σοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι. Προέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἣν δίδως αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ σὺς, ἢ ἐλά-
 Φου, ἢ σησαμούντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσει, καὶ ἀντὶ τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
 28 ξωμεν ἐπὶ τούτῳ πεπομμέναι. Τούτων, ὦ ἑταῖρε, ἀνα-
 γινωσκομένων μεταξύ, ἰδράϊς τέ μοι περιεχεῖτο ὑπ' αἰ-
 δοῦς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν ἡυχόμην, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδεισαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πολλὸν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος ὦν διαλάβοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πῶγῳ, καὶ τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελεία παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ὅσπῳ ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχροῖς αἰτίαις) *Ἡ καται-
 σχύνας, ἢ ἀποστιρήσας. V.

3 Περισπάσας) *Ἡ καταισχύνας,
 ἢ ἀπὸ στερήσας. V.

cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Etsi enim Diphilus dignus est, qui duos iam a me discipulos abduxerit; at ego philosophiae causa tacebo. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut aprī partem, aut cervi, aut e sesamo placentae, mihi afferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac illum causa misisse. Haec dum legerentur, amice, & sudore diffuebam prae pudore, & quod est in proverbio, hiscere optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unumquodque verbum, qui aderant, praesertim quotquot eorum norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc parum cognovissent, barba ista atque vultus contentione decepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum quaedam praetermisisse Aristaeetus, sed, quod non speraret

σας κληθέντα ἐπινεύσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρασχῶν ἑαυτὸν
 τοιούτῳ τινί· ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πιρᾶσθαι ἤξιον. Ἐπεὶ 29
 δ' οὖν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων, τὸ μὲν
 συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφι-
 λον ἀπέβλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχρίωντας, καὶ τῇ
 ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοι-
 μοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο,
 καὶ θορύβου μεστὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς,
 καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονὸς, ὑπομαιδιῶν
 ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψε, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελή-
 σεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξάνεστη
 ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ κεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι,
 ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ 30
 πάλαί τινος ἀφορμῆς δόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμ-
 πλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, οὐκ ἔχων
 ἀρχὴν εὐλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς

16 Ἐνδόσιμον) Τὸ πρὸ τῆς φύσεως κηάρισμα. καὶ ἡδύοσις τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum
 se casum committere: atque adeo ne tentare quidem su-
 stinuit. Cum ergo legere tandem servus desisset, convi-
 vium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos,
 metuentes, pallentes, vultus inconstancia fidem crimini-
 bus Hetoemochis ipsi facientes. Aristaeus, perturbatus
 ipse quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, &
 subridens bene vertere, quae facta erant, studet. Ac servum
 quidem remittit, his verbis usus, *sibi curae fore*. Paulo post
 surgit clanculum Zeno, discedere ipsum, patris imperio,
 iubente paedagogo. Cleodemus autem, qui olim require-
 bat occasionem, (volebat enim manus conferere cum Stoi-
 cis, & rumpebatur, quod rationale exordium eius rei
 non haberet) praebente tum initium epistola, *Talia*, in-

ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ Θαυμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτων δύστηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα Φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἐτοιμοκλεῖς οἱ πλεῖστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁράτε ὅπως πρεσβυτικάι, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἐτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὖφημα πάντα, καὶ ἑορτῇ πρέποντα. Νῆ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκατακείμενος ἡλικόει γὰρ, οἶμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ὤτετο μεμῆσθαι τοῦ Καλυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὧ Ἀρισταίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ Φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθεῖς

6 Οἰνεὺς) Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τῇ θυσίᾳ τὴν Ἄρτεμιν οὐκ ἐκάλεσε, ὥσπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὴν Τιμοκλῆα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς δὲ εἰρωνεία οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελέαγρος) Σβισθείσας γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἱμαρῖντο. τῇ Μελέαγρου γὰρ συνεγενήθη λαμπάς, περὶ ἧς εἰλήχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἄπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν, V.

σχῶν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἰφόνευσεν τὸν Καλυδωνιον κάπρον, ἔργον τῆς Ἀταλάντης, ἵσταναι αὐτῇ τὰ πρῶτιστα. ἀργίσθεται ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ, καὶ γινομένης μάχης, ἀντίλιν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλπίθην ἡ Μελέαγρου μητὴρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοῦ, καὶ ἀπαιδοῦσα ἔσβισε τὴν λαμπάδα. ἢ δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνεῖος. V.

quit, praeclarus ille Chrysippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, vovulas quasdam ieiunas, & interrogationes solum, atque habitus philosophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristlaenetus, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & solemnī decora. Sic per Iovem, ait, qui super illum eubabat, Hermon; audierat enim, puto, aprium paratum Aristlaeneto ad coenam: itaque non intempestivum ratus est Calydonii illius meminisse: sed per Vestam, Aristlaenete, mitte quam celerissime de primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Meleagri il-

καίτοι οὐδέν ἂν πάβοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρυσίππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
μνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν,
καὶ φθειγξάμενος παρμύγετες) ἢ ἀφ' ἐνὸς ἀνδρὸς οὐκ
ἐνόμως φιλοσοφοῦντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, με-
τρεῖτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφούς ἀνδρας; οἱ
τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε τὰυτα; οὐ σὺ μὲν τῶν
Διοσκούρων ἤδη, ὦ Ἑρμῶν, τοὺς πλοκάμους περικέ-
παρκας, χρυσοὺς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς
τῷ δημῷ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ
ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημη, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχι-
στα ἔπαβες; οὐ σιωπήσεσθε οὖν τοιαῦτα συνεπιστά-
μενοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστραπὸς ἐγὼ τῆς ἑμαυτοῦ
γυναικὸς, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σὺ· οὐδὲ τοῦ ξέ-
νου μαθητοῦ λαβὼν τοῦ Φόδιον παρακαταβήκας, ἔπειτα
ᾠμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ
τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητάς.

4 Φθειγξάμενος) Πιπύραρος, Παρσαλίον παρὰ κρητῆρι φωτὰ γίνεται. G.
16 Πολιάδος) Ἀθηναῖς. G.

*lius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum
sic acciderat! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus. Nem-
pe Chrysippi mentionem vos audeatis facere, inquit Zenothemis,
erectus, & magna voce usus, & ab uno viro non legitime
philosophante Hecetocle, impostore, Cleanthen metimini & Ze-
nonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne
tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, poenas
daturus tradendusque carnifici? Tu vero Sostrati uxorem audi-
toris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam
subisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis consciū? Ve-
rum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quem-
admodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depo-
situm, interposito per Urbis custodem periurio, accepisse me ne-
gavi: neque quaternarum [in memsem] drachmarum foenus exer-*

- ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθοὺς. Ἄλλ' ἐκεῖ-
 νο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἕξαρνος γένοιο μὴ οὐχὶ
 33 Φάρμακον ἀποδοῦσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ
 ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὅπόσον ἐτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι
 περὶ ἡμῖσι σχεδόν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε
 δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὢν. ὁ μὲν
 οὖν Ἑρμῶν, ἀπεξέμετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
 προνενευχῶς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπι-
 πόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπι-
 στραφεῖς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀρι-
 στερᾷ τοῦ πώγωνος λαβόμενος, ἐμελλε παῖσειν κατὰ
 κόρρης· καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταί-
 νετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβάς τὸν Ζηνόθεμιν,
 ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὡς διασταῖεν, ὑπὸ δια-
 34 τευχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγίνετο, παυκίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἑμαυτὸν ἐνενόουν,

5 Κατεσκέδασεν) Ἐπέχυσεν.

14 Ὡς διασταῖεν) Γράφεται
 διασταίωσιν. V.

ceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum patri propinandum Crioni te vendidisse. Commodum bibebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob viciniam pervenit, non sane indignum. Hermon igitur detergebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus, quam accepisset iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum non haberet, conversus conspuuit Zenothemin, & , prehensa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incusfurus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinisset manum Aristaeus, & transgressus super Zenothemin, medium se inter illos collocasset, ut separarentur, & , se tanquam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fierent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις καὶ τὸν βίον ρυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις, εἰώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῆι με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πεπαιδευθῆαι ἀπάγη τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις Φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἷδ' ἔλεγον αἰσχίῳ. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γινόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄσιντος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει. Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ 35 πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐστιώμενοι, οὔτε παροινούντες, οὔτε ἀσχημοναῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ'

2 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντων τοῦτο τῶν μαθημάτων ἐστίν, ἀλλὰ τῶν μὴ κεραιμῶς καὶ προσχόντως φιλοσοφούντων· περὶ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης φασὶν, ὅτι τὸν μὴ δύναντον νοῦν προσεκτικῶς, τὸν δὲ ἰδίῳ ἀπώλειαν. V.
8 Ἀσπίς) Συνεχίς. V.

bam, illud praesertim, quod cuivis in mentem venire necesse est, Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam vitam componat in melius. Illos enim principes in literis videbam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem venit, verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ratione doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros, & quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot enim praesentibus philosophis, neque forte quadam vacantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Hetoemocles impransus impotusque scripserat. Conversa igitur res erat. Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrietatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οὐ-
γε ἐθαύμαζον, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων·
οἱ σοφοὶ δὲ ἡτέलगαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενε-
πίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἤσαν.
ὁ Θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ,
οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς αὖ
ἄριστά τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμπο-
σίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἑριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ
κληθεῖσαν αὐτὴν εἰς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ρίψαι τὸ
μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ'
Ἰλῷ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι
τὴν ἐπιστολὴν ἐμβάλων εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ
ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον Φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως) Ἐν τῷ γάμῳ
τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θητιδος, ἡ
Ἑρις μὲν κληθεῖσα, ἔριψε μῆλον ἐν
τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐγράφετο, ΤΗ
ΚΑΛῇ Τῷ ΜΗΛΟΝ. Ἡμφι-
σβήτησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη,

Ἡρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν
παρὰ τῷ Πάριδι. Προκρίθεισα ἡ
Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι
ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην· δι' ἧς ὁ
Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

effet, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos;
puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid
illos esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, convicia-
bantur, supra modum se implebant, clamabant, ad ma-
nus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio
convivio mingebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi vide-
batur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse
istius acta convivii iis, quae de Eride poetae narrant: nem-
pe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in
convivium proiecisit, e quo tantum ad Ilium bellum exor-
tum sit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola il-
la, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum
Iliade malorum auctor extitisse. Neque enim desinebant
rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

λονεϊκοῦντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανόν, εἰ ἐλεγχθείη-
τε ἀμαβεῖς ὄντες· αὖριον δὲ ἀμννοῦμαι ὑμᾶς ὅν τινα καὶ
χρὴ τρέπον· ἀπόκριναι μοι οὖν, ὦ Ζηνοθέμι, ἡ σὺ, ἡ ἑ-
κασμιάτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέ-
γοντες τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ
ἐπ' αὐτῶν σκοπεῖτε, ὥς πλείω κτήσῃσθε, καὶ διὰ τοῦ-
το ἀμφοὶ τοὺς πλουσίους ἀεὶ ἔχετε, καὶ δανεῖζετε, καὶ
τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ
τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦν-
τες, αὐτοὶ τὰ αἰσχίστα ἡδονῆς ἐνεκα ποιεῖτε, καὶ πά-
σχετε, ἀγανακτοῦντες εἰ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον·
εἰ δὲ καὶ κληθείητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίωντες, τοσαῦτα
δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν θούνην
περισπᾶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος,
μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας
ἀπορρίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε,

esset Aristaeus. Sed, Modo, inquit Cleodemus, satis fue-
rit, si ruditis convincamini; cras vero vos, uti par est, ul-
ciscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphile,
qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum posses-
sionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quam-
plurima possideatis, & hanc ob causam circa divites semper ver-
semini, & fœnori detis pecuniam, & usurarum exsculpatis usu-
ras, & mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis volupta-
tem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa
turpissima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, si quis
ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum eda-
tis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere map-
pulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, ple-
nam omnis generis carniū, soluta illa proiecturus in so-
lum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

- 37 καρτερώς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἑρμών, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὐ τινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἡδεσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιούντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἦδ' ὅς ὁ Ζηνοθέμις, εἰπὲ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὃ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλουτὸν. Οὐ μένου, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύνσας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἐορτῆς καταβήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας οὕτω γούν ἐλπίσαντες. καὶ μετῴθετε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.
- 38 Καὶ ἅμα εἰσεκεχόμειστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὄνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἐκάστω, καὶ κρέας ὕος, καὶ

Et Hermon, Euge, inquit Cleodeme, dicant cuius rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme, quare ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae utrinque dicerent, donec Ion proferens se manifestius, Desinite, ait; ego enim, si viderur, materiem ponam in medio disputationis hac solemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum maior pars oīi in disputatione consumpta est. Laudare, qui aderant, omnes hoc consilium, Aristænetus præsertim atque Eucritus, qui sic liberari ab illa se iniucunditate posse sperarent: transitque in locum suum Aristænetus, pacem sic factam arbitratus. Et simul infertur nobis ea, quae absoluta coena vocatur, gallina unicuique una, & ossa aprugna, & leporina, & piscis de sartagine,

λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγῆνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι τὰυτα. προῦκει-
το δὲ οὐχ ἐν ἐκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν
καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ'
αὐτῷ ἐκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν. Ζηνοβέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ
καὶ Ἑρμωνί τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν καὶ τούτοις·
εἴτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ,
καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων
ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι
δή ἐστὶ καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δή.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἀρχομαι, ἔφη, 39
εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη,
τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων
εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί
μοι, ὅπόσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλοσοφοῦσι, περὶ γὰ-

ι Τρυγίου) Ταγῆνου. G. *ibid.* Σησαμοῦντες) Εἶδος πλακούντος. G.

& placenta e sesamo, & bellaria, licebatque ea domum
ferre. Neque vero sua unicuique lanx proponebatur, sed
Aristaeneto & Eucrito in mensa una communiter, oport-
tebatque unumquemque, quod sibi proximum esset, su-
mere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni
similiter in commune ipsis quoque *offerebatur*: deinde Cleo-
demo, & qui iuxta erat, Ioni; post quos sponso & mihi;
Diphilo autem, quod Zeno discesserat, utriusque *admo-
to portio*. Et memento mihi horum, Philo: est enim in his
quoque aliquid narrationi nostrae utile.

Phil. Meminero fane.

Lyc. Ion igitur, *Primus ergo, inquit, si videatur, incipio.*
Et paulum moratus, *Oportebat forte, ait, in salium praesen-
tis virorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate
animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophiis*

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθόμενους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδευαστέιν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικεῖου γάμου, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, 40 ὡς ἔξω ζήλου εἴμεν. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, αἷς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ἄδων; ποῦ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν τὸν ζήλον ἐπὶ τούτῳ, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ Φδέγ- γη, κάβαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντε- λοιδορεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλά- 41 μιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν γὰρ ταῦτα, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία,

9 Τὸν ζήλον) Ποῦ κεῖται ὁ ζή-
λος ἐπὶ τοῦ γυναικεῖου ἔρως; ἐζητή-
σιν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ
τίθισθαι τὴν λίσιν ἐπὶ τοῦ μαχα-
ρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ'

ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τευτίσσι τιρὶ
γυναῖκας μαίνεται, Λυσίας ἐν τῇ
κατὰ Παντολίουτος. V.

14 Τὰ ἐλεγεία) Ὅλα τὰ ἐλε-
γεία χαλὰ. καὶ τούτου χάριν εἶπα

sequuntur, de nuptiis ea, quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed, Platonem obsequentes & Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur. Si vero etiam mulieribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum [philosophorum] esse communes, uii extra zelum sumus. Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, Non desines, inquit, barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo, Desinite, inquit. Ego enim epithalamium vobis recitabo; & recitare incepit. Erant vero elegia, si quidem memini, ista:

Η οἷ πότ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις,
 Δῖα Κλεανθὶς ἀνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδοκέως,
 Πρύχουσα πασάων ἀλλάων παρθενικάων,
 Κρέσσων τῆς Κυβέρης, ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης.
 Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἑφίβων,
 Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παῖδός.
 Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τούτον θαλαμήιον ὕμνον
 Ξυγὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀσόμεθα.

Γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἶκος, γενομένου, ἀρέ- 42
 σθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ
 τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκρίτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκάτε-
 ρος, καὶ γὰρ τὰ μὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο,
 καὶ Ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἡξίου
 καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπιδόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,

ἴα' αὐτοῖς κινῆσαι γέλωτα. ἐξ- λακεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέν-
 πίτῳδης καὶ τοῦτο Λευκιανοῦ ποιή- των καὶ πραχθέντων. V.
 σματος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμ- 2 Ἐνδοκέως) Ἐπιμειλῶς. G.
 ποσίτου, καὶ λοιδορίαν καὶ χαμπαδίαν 9 Ἀρίσται) Γραι. ἀνελίσθαι. G.
 τῶν ἐστιωμένων. ὡς ὁ λόγος εὐεχ- 14 Ἀπιδόντι) Γραι. ἀπιδόντι. V.

Unica tandem qualis Aristaeneti in domibus

Diva Cleanthis hera sollicita est alia!

Omnium excellens aliarum Virginearum,

Et Venere melior, sive adeo Luna.

Salve tu quoque, sponse, bonorum optime iuvenum,

Nec te praestans ac Thetidis nato.

Nos vero hunc vobis rursus thalameium hymnum,

Communem ambobus saepe canemus olim.

Rifu super his, qualem credere par est, exorto, auferen-
 di apposita iam tempus erat; auferuntque Aristaeneti &
 Eucritus quisque, quod ante se erat: & ego mea, & Chae-
 rea, quae ipsi erant posita, atque Ion similiter & Cleo-
 demus. At Diphilus ea quoque auferre postulabat, quae
 egresso iam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli posita esse

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντίσπων, τῆς ὄρνιθος ἀντεπειλημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνέβλκοντες, καὶ τέλος, ἐνίκηθη, καὶ ἀΦῆκε, πολὺν γέλωτα παρσχὼν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανάκτει
 43 μετὰ τοῦτο, ὥς ἂν τὰ μέγιστα ἡδικοημένοι. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος, πιμελεστέρα, (οὕτως, οἶμαι, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναρῆσθαι, τὴν ἑαυτοῦ ἐκάτερον. ἐν τούτῳ τοῖνυν ὁ Ζηνόθεμις (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ γάρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὲ Ζηνόθεμις, Φημὶ, τὴν παρ' αὐτόν ἀΦείς, τὴν πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος ἀνείλετο, πιστέραν, ὥς ἔφην, οὔσαν. ὅδ' ἀντ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ καὶ Τρώων, ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρό-
 γλῆς Ὀμηρος μεγάλης λέγει μι- κλοῦ σώματος. V.
 νῶσθαι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων 10 Πιμελιστέρα) Λιπαρωτέρα. V.

dicebat, pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo in diversa, gallina utrinque comprehensa, & huc illuc, ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimisit, risu multo convivis praebito, praesertim cum post ista indignaretur, velut iniuria maxima affectus esset. Hermon & Zenothemis iuxta, ut supra dictum est, accumbabant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gallina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna, arbitror. Oportebat autem has etiam, & suam quemque tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum; iam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zenothemis ergo, sua relicta, illam pinguiorem, ut modo dicebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

επελάβετο, καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν. βοή τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρυσιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν παγώνων ἐπιλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμών· ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τούτων, οἱ δὲ ὡς ἐκείνων, πλὴν μόνου τοῦ Ἰωνος· ἐκείνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἷδ' ἐμά- 44
 χοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταίνετου, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καὶ κείνου μὲν ἅμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη· διεῖλε δὲ τοῦ θυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῶ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοή οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μεираκίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν

12 Χρηστῶ μάλα) Ἀγαθῶ, μεγάλῃ. V.

tera parteprehendit, nec patitur istum plus iusto sibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in se invicem, ipsas sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem barbibus auxiliaturos advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidadantem & Diphilum: coeuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se servabat medium. At illi confertis manibus pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum, qui ante Aristanenetum stabat, in Hermonem coniicit:

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,

sponsisque frontem luculento sane ac profundo vulnere diffundit. Clamor igitur oritur a mulieribus, profiliunt inter utramque aciem pleraeque, mater praefertim sponsi, cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod illi metueret,

Lucian. Vol. IX.

F

- τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε, τῷ Ζηνοθέμειδι συμ-
μαχῶν. καὶ πατάξας τῇ Βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου
μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἑρμωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε,
καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας,
κατέτρωσεν· οὐ μὲν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν
Κλεοδήμος, ὀρθῶ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνο-
θέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥῖνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ
δὲ Ἑρμων τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἤκοντα τοῦ
Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντήρος.
- 45 Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐ-
τοὺς ἐπιχειρῶν, λαξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ
Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰθθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄβλιος
κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἶμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς
γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες
ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέ-
παινον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας,
ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' αὐτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προσ-

sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas, auxiliator Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam Hermonis obtexit, servorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, & morsu nasum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Iacuit ergo miser, vomuitque, Homeri sui verbo, *cruorem*. Ceterum tumultus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum malorum omnium fuit Alcidas, qui, cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque

τυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέα-
 ξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφε-
 στῶς, ἐώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνύς ἑμαυτὸν, ὑπὸ
 τοῦ Ἰστιαίου διδαχθεὶς, ὥς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἂν,
 τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ
 σκύφους ῥιπτουμένους. Τέλος δὲ, ὃ Ἀλκιδάμας ἀνα- 46
 τρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα, ὥς τὸ εἰκὸς, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ
 γὰρ οὐ ραδίως εὐπόρησαν φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ
 ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν τις
 λύχρον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν
 αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐ-
 τῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη
 πεποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξ-
 ἀναστάντος αὐτοῦ· εἴτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη,

incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregisset clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exemplo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mensas, sanguinem effundi, volare scyphos. Tandem Alcidas candelabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo iam periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile luminis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa, eaque turpia, perpetrata, & cum adesset tandem, qui lumen inferret, deprehenso sunt. Alcidas tibicinae subla-
 ta veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ridiculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de sinu sur-
 gentis excidit. Deinde excusandi causa, Ionem, dixit, in

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπό-
λοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.

- 47 Ἐπὶ τούτας διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῶν
δακρύων αὐθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ
τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ Ἴωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φο-
ράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ
πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ρίνος, τῇ
δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοᾶν ἀπόλλυσθαι
ὑπ' ἀλγηδόνων ὥστε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καίπερ ἐν κα-
κοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρε-
σθαι λέγοντα, Μέμνησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ
ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσασμένου
τὸ τραῦμα τοῦ Διονίου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ται-
νίαις κατεπλημένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀνατε-
θεῖς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικροὺς ὁ
ἄθλιος τοὺς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Κηδό-
μινος καὶ φροντίζειν ἵνα μὴ ἀπό-
ληται. V.

6 Πονήρως) Ἀπὸ τοῦ βαρέως. V.
13 Ταινίαις) Στεφάνοις ἵτοι-
σασκίαις. V.

turba sibi, ne periret, dedisse : Ion autem providentia qua-
dam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convi-
vium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcida-
mante, & Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes
exportabantur, ita male se habebant : senex inprimis Ze-
nothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera ocu-
lum, perire se doloribus clamitans : adeo ut etiam Hermon,
licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis
dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi,*
te indifferentem iam non putare dolorem! Sponsus vero, alli-
gato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis
obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturi spon-
sam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διώνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδήσαντες ἀπῆγοντο, ἑμαῖντες οἱ παλλοὶ ἐν ταῖς οὐδαῖς. ὁ μὲντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπας καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. Τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ 48 Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμπασίου, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλὰ μορφαὶ τῶν δαεμονίων·

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραινοῦσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

ἀπρὸς δόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα ἐκεῖνό γε μαμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλές, ἀπράγμονα ὄντα, συνεστιᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις.

6 Τὸ τραγικὸν) Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῇ τῆς Ἑλένης δρᾶματι, κατὰ τὸ τέλος. G. 9 Ἀέλπτως κραινοῦσι) Ἀτελείστως τελούσι. G.

curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno sopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidas. Neque enim eiicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abiecerat, dormire occiperisset. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

Multa Dii insperata parant:

Certa fides est irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum eiusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ.

ἜΣΤΙΝ ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρά-
 τω ποταμοῦ, καλεῖται δὲ Ἰρῆ, καὶ ἔστιν ἰρῆ τῆς Ἡρῆς
 τῆς Ἀσσυρίης. δοκέειν δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα
 τῇ πόλει οἰκεομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλ-
 λοῦν· μετὰ δὲ σφίσι τῶν ἰρῶν μεγάλων γιγνομένων,
 ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμία ἀπῖκετο. περὶ ταύτης ὦν τῆς πόλιος
 ἔρχομαι ἐρέων, ὅκόσα ἐν αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους
 τοῖσι ἐς τὰ ἰρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριαι τὰς ἄγουσι,
 καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελεύουσι. ἐρέω δὲ ὅκόσα καὶ περὶ
 τῶν τὸ ἰρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅκως
 ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος εἰὼν καὶ τῶν ἀπηγέομαι,
 τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθῶν· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἰρέων ἐδάμην,

DE DE A SYRIA.

EST in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vo-
 catur ea Hierapolis [*urbs sancta*], & est sacra Iunoni Affy-
 riae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur,
 urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit
 aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cogno-
 minis adepta est. De hac igitur urbe iam dicam, quae in
 ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua urun-
 tur, & celebritates, quas agunt, & sacrificia, quae faciunt.
 Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fa-
 bulantur, & templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse
 Assyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim; par-
 tim vero a sacerdotibus sim edoctus, quae, aetatem meam

ἐκείσα ἑόντα ἡμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἰρὰ εἰσασθαι, καὶ τεμένεα, καὶ πανηγύριαι ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνόματα ἰρὰ ἐγνώσαν, καὶ λόγους ἱρῶν ἔλεξαν. μετὰ δὲ οὐ πολλοστίῳ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι εἰς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἰρὰ καὶ θηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσιν καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔστι ἰρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἱσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὅπωπα. τό γε τοῦ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν Ἕλληες αἰεῖδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριος ἥρωις ἐστί. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδωνιοὶ ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σι-

12 Ἡρακλέος) Ἐξ Ἡροδότου
τοῦτο λαβὼν ἔχει. M.

16 Ἀστάρτην) Ἡ παρὰ Σιδωνίοις Ἀστάρτη ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse, & condidisse templa atque delubra, & coetus *sacrorum causa* instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narrationes sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, & templa atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quoque ponerent, & signa statuerent. Antiquitus vero apud Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego plura vidi: ut Hercules Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego dico, multum antiquior, & Tyrius heros est. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto

ληναίην ἔμμεναι. ὥς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγγέτο,
 Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' εὐῶσαν
 Ἀγήνωρος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀφανὴς
 ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον
 ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἐλεξαν, ὅτι εὐῶσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε,
 καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμειψάμενος, ἤρπασε· καὶ μιν
 ἐς Κρήτην φέρων, ἀπίκητο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων
 Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιοι χρέον-
 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεξομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Δίῃ
 5 τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογεύουσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἐχουσι
 δὲ καὶ ἄλλοι Φοίνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύ-
 πτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκητο.
 ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὅπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρ-
 6 χαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδί-
 τῆς Βυβλῆς, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἐπιτε-
 λέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ

λήνη. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν
 ἀρπασθεῖσθαι μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ
 ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θόδν κατε-
 φύμισαν. M.

8 Τὸ νόμισμα) Τὸ νόμισμα Σι-
 δώνιον βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐ-
 ρώπην κατατινητομένην. M.

ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narra-
 vit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris re-
 gis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt
 Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pul-
 chra cum esset, a Iove amatam, qui mutatus in tauri
 speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam
 ex Phoenicibus aliis audivi, & nummus, quo utuntur Si-
 donii, Europam habet tauro insidentem, Iovi. Templum
 autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud
 etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegy-
 ptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem il-
 lud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum
 est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris,
 in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia.

ἔργον τὸ ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφε-
τέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονται τε
ἐκάστου ἔτους, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέου-
σι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώραν ἴστανται.
ἐπεὶ δὲ ἀποτύψονται τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶ-
τα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι, ὅπως ἐόντι νέκυϊ·
μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ
ἐς τὸν ἡέρα πέμπουσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται,
ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἄπιος. γυναικῶν δὲ ἰκό-
σαι οὐκ ἐβέλουσι ξυρέεσθαι, τοιγόνδε ζημίην ἐκτελέουσι.
ἐν μὴ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρῆσει τῆς ὥρης ἴστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ
μόνοισι ξείνοισι παρακίεσθαι, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
Ἀφροδίτῃ θυσιῇ γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἐνιοὶ Βυβλίων, αἱ 7
λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάψθαι τὸν Ὀσίριν τὸν Αἰγύ-
πτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἀδω-
νιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὀσίριν πάντα πρῆσσεσθαι. ἐρέω δὲ

2 Μνήμη) Ἀπὸ τῆς κατὰ μνήμης, ἢ εἰς μνήμην. M.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in sua regione factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singulis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regionem instituto luctu. Cum vero satis planctus & lacrimarum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & coelo illius imaginem exponunt. Etiam capita tondent instar Aegyptiorum, cum mortuus est *his suis* Apis. Mulierum vero quotquot tonderi nolunt, multam solvunt eiusmodi. Uno die venales stant, forma quaestum facturae. Forum autem solis patet peregrinis: ex mercede sacrificium confit Veneri. Sunt autem Bybliorum quidam, qui sepultum apud se dicunt Osirin Aegyptium, & luctus illos & orgia non in Adonin, sed in Osirin peragi omnia. Dicam ve-

ὁκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος
 ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν
 μεταξὺ πλῆον ἑπτὰ ἡμερέων. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι Φορέου-
 σι θείη ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' εἰς μούνην
 τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θωῦμα.
 καὶ τοῦτο ἐκάστου ἔτεος γίγνεται, τὰ καὶ ἐμεῦ παρῶν-
 τος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐδηησάμην
 8 Βυβλίην. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυ-
 βλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὖρεος, εἰς τὴν ἅλα
 ἐκδιδοῖ οὖνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνίς ἐπικέεται· ὁ δὲ
 ποταμὸς ἐκάστου ἔτεος αἰμάσσεται, καὶ τὴν χροίην
 ὀλέσας, ἐσπίπτει εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσκει τὸ
 πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ
 πένθεα. μυθεῖνται δὲ ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρησι, ὃ Ἀδω-

1 Κεφαλὴ) Τούτο καὶ ὁ ἱμί-
 τερος θεὸς προφήτης Ἡσαΐας ἐπι-
 κερτομεῖ καὶ ταυθαῖσι [ἐν] τῷ κα-
 τὰ Δαμιασκὸν ῥήματι, δι' ὧν φησι
 (XVIII, 1.) Οὐαὶ γὰρ πλείων
 πτέρυγες, ἐπικείμενα ποταμῶν Αἰθιο-
 πίας· ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ
 ἔθνη ὄμματα ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐπιστο-

λὰς βυβλίας, ἐπάνω τοῦ ὕδατος.
 ἐπιστολὰς βυβλίας τὰν ἐπιστάται τῆς
 παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστελ-
 λομένην ὑπὲρ τῶν πλατωμένων ἀπο-
 σημαίνει. ὡς καὶ τῇ ἐν ἁγίοις Κυ-
 ρίλλῳ δοκαῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον
 Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. M.

ro, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis
 annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interiectum
 spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud di-
 vina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam,
 sed solam Byblum pervenit. Estque universum hoc mira-
 culum: idque annis singulis contingit, quod me etiam prae-
 sente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum. Est ve-
 ro aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flum-
 en e Libano monte ortum exoneratur in mare: imposi-
 tum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis
 cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, &
 magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indi-
 cit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulne-

ης ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπανυμῖν διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δέ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἐτέρην ἀπηγέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἀδωνις ὁ ποταμὸς, ὦ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἐρχεται· ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθόγεός ἐστι· ἀνεμοὶ ὧν τρηχέες ἐκείνησι τῇσι ἡμέρῃσι ἰστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπιφέρουσι, εὐσαν ἐς τὰ μάλιστα μυλτώδεα· ἡ δὲ γῆ μιν αἰμώδεα τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χῶρη αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κάρτα θεῖη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχία. Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, 9 πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἶσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱερὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9 Μιλτώδεα) Μίλτος εἶδος χρώματος λευκοῦ. G. 13 Συντυχία) Συντυχία ἢ ἴσως καὶ ἡ αἰφνιδίως μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatoque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare, Haec vulgus. Mihi vero Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narravit mutationis illius causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen, hospes, venit per Libanum. At Libanus multum rubicundae terrae habet. Venti ergo vehementes, qui flatus illis diebus flatus habens, terram flumini inferunt minia valde similem. Haec illud terra reddit sanguineum: huiusque mutationis non sanguis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet.* Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa venti opportunitas videtur. Ascendi vero etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, fane antiquum. Atque haec illa

10 μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά.
 Τούτων δὲ ὄντων, ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πό-
 λει μείζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιάτερος, οὐδὲ
 χώρῃ ἄλλῃ ἰροτέρῃ. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτε-
 λέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θύματα,
 καὶ ξόανα θεαπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμ-
 φανέες. ἰδρῶν γὰρ δὴ ὧν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ
 κινέεται καὶ χρησαμνηγορεῖ· καὶ βοὴ δὲ πολλάκις ἐγέ-
 νετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκου-
 σαν. ναὶ μὴν καὶ ὀλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν
 ἔστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἐκ τῶν
 Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα
 ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ
 Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάβρῃ ἀπο-
 κέεται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐς ἄργυρον
 ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκρικται· ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύ-
 ρεις οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τεσαῖδε ἀποδεδέχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum sunt;
 nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius esse, nec ae-
 des alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam
 opera in eo sumtuosa, & donaria antiqua, & spectanda
 multa, & signa augusta, praesentisque valde iis Dii. Sudant
 enim apud illos simulacra, & moventur, atque edunt ora-
 cula. Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus or-
 tus, cum clausum esset templum. Verum etiam divitiarum
 causa eorum, quae ego novi, primum est. Multae enim ad
 illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Baby-
 loniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cili-
 ces afferunt, quaedam Assyrii. Vidi ego, quae in templo
 occultis locis reposita sunt, vestem multam, & alia, quae
 in aurum & argentum discreta sunt. Festorum dierum qui-
 dem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot

ται. Ιστοροέοντι δέ μοι ἐτέων περί, ὁκόσα τῷ ἱρῷ ἐστι, 11
καὶ τὴν θεὸν αὐτοῖς ἢν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέ-
γοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμθανεές, οἱ δὲ κάρτα μυ-
θώδεις· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλησι ὁμο-
λογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκαρμαι δὲ εὐ-
δαμᾶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα 12
τὸ ἱρὸν εἶσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ
τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ περί λόγον ἐν
Ἑλλησι ἤκουσα, τὸν Ἕλληνας ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ
μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεὴ, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶ-
τοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ, πάντες ὤλοντο.
οὔτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰς· τὸ αὖτις ἐκ Δευκα-
λίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ περί τῶν ἀνθρώ-
πων τάδε μυθέονται. ὑβρισταὶ κάρτα ἐόντες, ἀβέμιστα
ἔργα ἔπρησσαν· οὔτε γὰρ ὄρκια ἐφύλασσαν, οὔτε ξεί-

ac tanti in usum recepti sunt. Percontanti autem mihi de
annis, quot essent illi sacro? & quam ipsi Deam illam pu-
tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae, aliae
publicae; quaedam oppido fabulosae; aliae barbarae, aliae
Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam
vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem esse, Scytham,
aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalio-
nem, sub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione
narrationem inter Graecos audiui equidem, quam Graeci
nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc secu-
lum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed
illud seculum periere omnes. At hi alterius sunt generis,
quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem au-
ctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant:
Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque
enim iuris iurandi religionem servabant, neque recipiebant hospi-

κους ἐδέκοντο, οὔτε ἱκετέων ἠνεύχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκητο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδού, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο. Δευκαλίων δὲ μῦθος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέρην, εὐβουλὴς τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἥδε ἐγένετο λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σῦες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὅκσσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὃ δὲ πάντα ἐδέκετο· καὶ μὴ οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόβην Φιλίῃ ἐγένετο. καὶ ἐν μὴ λάρνακι πάντες ἐπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπικράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλληνες ἱστοροέουσι.

- 13 Τα δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ

tes, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terrae effundere, & pluviae fieri magnae, & amnes maiores descendere, mare autem multum ascendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deucalion solus alteri seculo reservatus prudentiae & pietatis causa. Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos suos & uxores imposuit, & ipse quoque ingressus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, & equi, & leonum genera, & serpentes, & reliqua, quae in terra pascuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos amicitia, a Iove immissa, intercedit. Sic una omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admiratione sane digna: in ipsorum regione hiatum factum esse

κατεδέξατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμούς
 τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἱερῆς ἅγιον ἐστή-
 σατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ
 νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἔον, νῦν
 τοῖόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι.
 σῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τόδε πρήσσουσι· δις ἐκάστου ἔτους
 ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρουσι δὲ
 οὐκ ἰρέες μόνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρία, καὶ Ἀραβία, καὶ
 πέρηβεν τοῦ Εὐφράτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν
 ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ
 νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ
 δέκεται τὸ χάσμα, μικρόν ἔον, ὕδατος χρῆμα πολλόν.
 τὰ δὲ ποιεόντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱερῷ τόνδε νόμον θέ-
 σθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίης μνῆμα ἔμ-
 μεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱεροῦ,
 τοῖός δὲ ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem ve-
 ro, cum haec facta essent, altaria constituisse, & sacram
 Iunoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi:
 & est sub templo sane parvus. An vero ex maiore olim
 tantillus iam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi,
 ille parvus est. Signum huius narrationis est, quod hoc fa-
 ciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum ve-
 nit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis
 & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare ac-
 cedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in tem-
 plo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capit-
 que ille hiarus, parvus licet, aquae vim maximam. Haec
 dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem la-
 tam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac bene-
 ficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narra-
 tio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cuius multa

ὅη πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ. ταύτην καὶ τόδε τὸ
 ἔδος εἶσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἡρῇ δὲ εἶσασθαι, ἀλ-
 λά μητρὶ ἐωυτῆς, τῆς Δερκετῶ οὖνομα. Δερκετοῦς δὲ
 εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐβησάμην, θέημα ξένον· ἡμιστὴ μὲν
 γυνή· τὸ δὲ ἀκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος
 οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἰρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι.
 πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας
 χοῆμα ἱὸν νομίζουσι, καὶ οὐκατε ἰχθύων ψαύουσι, καὶ
 ὄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περισσότερην δὲ μούνην
 οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἢ δὲ ἰρῇ. τὰ δὲ γιγνώμενα δο-
 κέει αὐτοῖς ποιεῖσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἰνε-
 κα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ,
 ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περισσότερην ἀπίκετο· ἀλλ'
 ἐγὼ τὸν μὲν νῆον, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστὶ, τάχα κο-
 σδέξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείβο-
 μαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνίοι εἰσι, οἱ ἰχθύας

per Asiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque sedem constitutam esse, arbitrantur: nec vero Iunoni constituisse, sed suae matri, cuius nomen Derceto. Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum spectaculum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus inde ad extremos pedes, piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis huius relationis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, & nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis causa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem illam Semiramidis opus esse, forte receperim; Dercetus autem esse delubrum, nequaquam vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt,

οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 15
 δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκου-
 σα· ὅτι ἡ μὲν θεὴ Ῥέη ἐστὶ τὸ δὲ ἱρὸν Ἄττεω ποίημα.
 Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ
 ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ
 Σαμῶθρακες ἐπιτελεύουσι, Ἄττεω πάντα ἔμαθον. ὥς
 γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρῆιόυ ἀπεπαύσατο,
 μορῶν δὲ θηλέην ἡμεΐψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικῆν
 ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτέων, ὄργιά τε ἐπετέ-
 λее, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι
 καὶ ἐς Συρίην ἀπίκητο. ὥς δὲ οἱ πέρην Εὐφρήτεω ἀν-
 θρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ
 χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποίησατο. σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλά
 ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμ-
 πανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁκοῖν
 Ῥέην Λυδοὶ ποιεῖουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἱ

qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus
 gratia faciant. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a
 sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, delubrum
 vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primus-
 que orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, &
 Samothraces peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A
 quo enim tempore castravit illum Rhea, virilem victum
 desuit, specieque permutavit feminea, & vestem induit mu-
 liebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, &
 enarravit, quae passus esset, & Rheam cecinit. Inter haec
 pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei
 neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc
 sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam
 accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet,
 & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt.

εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἑρῇ μὲν οὐδαμᾶ, Ῥέῃ δὲ
τέμνονται, καὶ Ἄττα μιμνέσθαι. τὰ δὲ μοι εὐπρεπεία
μὲν δοκεῖ ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὐκ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
16 ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. Ἀνδάνει δὲ
μοι τὰ λέγουσι τοῦ ἱεροῦ περὶ, τοῖσι Ἑλλήσι τὰ πολλὰ
ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἑρῇ δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον
Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος
εἰς Συρίην ἀπῆκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίην.
καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα
ἐν τοῖσι καὶ ἰσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ
ἐλεφάντων κέρα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεκε, καὶ
Φαλλοὶ δὲ ἰστέασι ἐν τοῖσι προπυλαίοις δύο κάρτα με-
γάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοιόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΥΤΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ
ΜΗΤΡΙΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἐμοὶ μὲν ὧν καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Iuno-
ni nusquam, sed Rheae castrari, & imitari Atten. Haec
speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quan-
doquidem etiam castrationis illius causam aliam audiui,
multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de tem-
plo dicuntur, qui Graecis maiorem partem consentiunt,
qui nempe Deam Iunonem putant esse, opus vero a Bac-
cho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam ve-
nit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in tem-
plo Bacchi auctoris indicia: in his & vestes barbarae, &
gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Ae-
thiopicibus Bacchus attulit; & stant phalli in vestibulo duo
maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI
NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam

ἔστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἑλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσι· ἐπὶ τῶν καὶ τοιοῦνδ' ἐτι φέρουσι, ἀνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ τὰδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τὸδε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ· κάθηται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὲν ἀμφὶ τῶν 17 οἰκιστέων τοῦ ἱεροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τοῦ νηοῦ περί, θεοῖός τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν εἶντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκείνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν εἶντα Στρατονίκης ἔμμεναι

2 Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ δὲ τὴν ἀρχὴν οἱ Ἕλληνες, φαλλοὺς ἐτίμων αὐτόν. Φαλλὸς δὲ ὅστις ἐκ δερματὸς ἐρυθροῦ σχῆμα αἰδοῖου ἀνδρός, καὶ τοῦτο περιτίθου ἐαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μίσοις μαρτοῖς, καὶ ἐξέρχοντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διονύσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἔγχετο τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σαμίλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γινώσκειτο ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθεῖσα ἐζητείτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλατομένη δὲ τούτου καὶ ζητοῦντι Πολύδემος πᾶσι οὕτω λεγόμενος περιίτuxει τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δειξέειν αὐτῷ

τὴν μητέρα αὐτοῦ παιδρασθήσασα αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τούτου. λέγει αὐτῷ ὁ Πολύδემος, ὅτι ἐν Λίρῳ ἔστιν ἡ Σαμίλη· εἴτα εἰσέλθιν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λίρῳ. συνεπορεύθησαν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύδემος, καὶ τινες λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτε ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ ἴθνησκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ σπίνου ξύλου πελεκήσας, κατέθηκεν αὐτῷ πρὸς μνήμην τοῦ Πολύδემου, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διονύσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσὶν οὗτοι πάντες. ἰθύφαλλοι δὲ εἰς τοὺς μηρούς ἐπ' εὐθείας ἀποδυσμούμενοι. V.

aliud, quod est in templo Bacchi factum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neurospasta [*q. d. nervis trassa*]. Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro. Ista de conditoribus sacri narrant. Iam vero de ipsa aede dicam, & illius positione, quomodo sit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae nunc sit, non esse illam ab initio statim structam, sed istam temporis iniuria collapsam: quae vero

ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἠρήσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἱητροῦ ἐπινοίῃ. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμνηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχυρῷ δοκέοντι, κατ' ἡσυχίαν ἐνόσее. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καὶ εἴ ἥτε χροίῃ πᾶμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρας ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρός, ὡς εἶδε μιν ἔς οὐδέν ἐμφανές ἀρρωστέοντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ φωνή, καὶ χροίῃ, καὶ δάκρυα. μαβὼν δὲ, ταῦτα ἐποίεε, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νεηνίσκου τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἡρεμίῃ μεγάλη ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρίῃ ἀπίκετο, τὴν τε χροίην ἠλλάξατο, καὶ ἰδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα, ἐμφανέα τῷ ἱητρὶ τὸν ἔρωτα ἐποίεε.

nunc fit, eam Stratonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum morbus invasisset, consilii expers in malo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio. Iacebat autem sine dolore, sic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marcesceret. At medicus, cum videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occulrati enim amoris signa multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intrantibus tranquillius admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat sudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto morbum medico prodi-

καί μιν ᾧδε ἰήσατο. Καλέσας τοῦ νεηνίσκου τὸν πατέ- 18
 ρα, κάρτα ὀρρώδعونτα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς
 ὁδε ἀρρώστееι, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίη· ὁδε γάρτοι
 ἀλγέει μὲν οὐδέν, ἔρως δέ μιν καὶ φρενοβλαβεΐη ἔχει.
 ἐπιθυμείει δέ, τῶν οὐδαμᾶ τεύξεται, Φιλέων γυναῖκα
 ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτε μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιαῦδε σοφίη
 εἰπεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, πρὸς τε σοφίης, καὶ
 ἡτρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσης· οὐ γὰρ ἐβέλων ταύτη
 συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη. τῷ σὺ
 μηδαμᾶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασιλήϊ,
 μηδὲ ἡτρὸς ἐὼν, Φόνον προξενέεις ἡτρικῇ. ὁ μὲν ᾧδε
 ἀγνώως ἐὼν, ἐδέετο. ὁ δέ μιν αὐθις ἀμείβετο, Ἀνόσια
 σπεύδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρέόμενος, ἥδε ἡτρὸν ἄνδρα
 βιώμενος. σὺ δέ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπραξας, εἴ τοι σὴν γυ-
 ναῖκα ἐπόθεις, ἐμεῦ τὰδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλε-
 γε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ

dere. Atque ita illum sanavit. Vocato patre adolescentis
 vehementer anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed*
iniuria. Nihil enim ipse dolet; sed amor illum tenet atque amen-
tia. Concupiscit enim, quae nunquam consequetur: meam quippe
uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per,*
 inquit, *tuam sapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire*
mihī filium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involunta-
rius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno
universo; neque, medicus cum sis, mortis huius infamiam con-
ciliare medicinae. Sic ille imprudens orabat. At ita respondit
 medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium*
mihī meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero
quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista
deprecetur? Ad haec ille, neque se uxori unquam parsurum.

παιδί σωτηρίας ἐφθόνεε, εἰ καίτοι μητρὸς ἐπεθύμει· οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὡς δὲ τάδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσαιο; καὶ γὰρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ πάντα ἔην ψεύδεα. πείθεται μὲν τουτέοισι, καὶ τῷ μὲν παιδί λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλὴν· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπύκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ ἐπ' ὠνυμον ἑωυτοῦ ἐποίησατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰήσατο.

- 19 Ἦδε δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὅναρ τοιόνδε ἐθήησατο, ὡς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγείραι οἱ τὸν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ ἀπειλείε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδεμίαν ὥρην ἐποίεετο· μετὰ δὲ, ὡς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγῆσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ στήσειν τὸν νηὸν ὑπέδεξατο. καὶ αὐτίκα

neque invisurum filio salutem, etiam si suam is novercam amaret; non enim aequalem esse calamitatem, conjugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, conficta erant omnia. His ille obsecutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit, & urbem sibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus & deprehendit amorem, & sanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit eiusmodi, quasi imperaret sibi Iuno, uti templum Hierapoli sibi excitaret; si non pareret, multa illi & mala interminans. Illa initio quidem nullam eius rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit visum, & Iunonem placavit, & statuere aedem recepit. Cumque statim convalesceret, misit

ἡγία γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πάλιν ἔπεμπε, σὺν δέ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατιὴν πολλήν, τοὺς μὲν οἰκοδομείν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλῆος ἕνεκα. καλέσας δὲ τινα τῶν ἰωυτοῦ Φίλων, νεκρίην κάρτα καλὸν, τῷ ὀνόματι ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν ὄντα, Φιλέω τε μάλιστα Φίλων' ἡμῶν, καὶ πάνπαν ἐπαίνεω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὲ ἐπέδεξαι· νῦν δέ μοι χρεὶν μεγάλης πίστιος, τῷ σε θέλω γυναικὴ ἡμῶν ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατιῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμῶν τιμὴ μεγάλη ἔσται. πρὸς δὲ ταῦτα ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσεται, πολλὰ λυπαρίαν μὴ μιν ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἰωυτοῦ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρόν. τὰ δὲ ὀρώδει, μὴ κοτέ οἱ ζηλοτυπία χρόνῳ ὑστέρωι ἐς τὴν Στρατονίην γένοιτο, τὴν μῦνος ἀπάξιν ἔμελλε. Ὡς δὲ 20

illam vir suus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo sapientiae pariter & benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Iam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & sacra facere, & exercitui cum imperio praesse. Ceterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, & multum rogare, ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se maiores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abducturus erat. Cum vero persua-

οὐδαμᾶ ἐπείβετο, ὁ δὲ ἰκισίης δευτέρης ἄπτεται, δοῦναί
οἱ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων· μετὰ δὲ ἀποστεῖλαί μιν, τε-
λέσαντά τι τῶν μαλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς
τὸν ἐωυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζει, τοῖά-
δε ᾠδύρετο· Ὡς δαίλαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος;
τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρκομαι; νέος μὲν ἐγὼ,
καὶ γυναικὶ καλῇ ἔψομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ
ἔσsetαι, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσο-
μαι. τῷ με χρὴν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάν-
τα φόβον ἰσῆσαι. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἐωυτὸν ἐποίει,
καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγηῖον μικρὸν κατέθετο,
σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι,
καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφορέε σμηρνάμενος, τὸ τραῦ-
μα ἵητο. μετὰ δὲ ὡς μιν ὁδοιπορέειν ἐδόκει, ἀπικόμενος
ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τε ἅμα τὸ
ἀγγηῖον, καὶ λέγει ᾧδε· Ὡς δέσποτα, τόδε μοι μέγα

deri sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem
conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: postea
se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime factu opus es-
set. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abiit, & hu-
mi procumbens, ita suam sortem deplorat: *Miserum me,*
quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem pro-
spicio? Iuvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero
magnae mihi erit calamitati, nisi omnem ego mali causam atque
obtentum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus est,
quod omnem mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse se mu-
tilat, & resecta pudenda in vasculo parvo recondit cum
myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde suo, quem
gestabat, anulo obsignat. Tum curat vulnus, & cum iter
facere posse sibi videretur, accedens ad regem multis prae-
sentibus, cum vasculum porrigit, tum ita loquitur: *Ὡς*

κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοις ἀπεκείατο, τὸ ἐγὼ κάρτα
 ᾔπόθεον. νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ
 τόδε θήσομαι· σὺ δὲ μοι ἀσφαλῶς ἔχειν. τόδε γάρ
 μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον.
 εὖτ' ἂν δὲ ἀπίκωμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίσομαι. ὁ δὲ δε-
 ξάμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίησι
 Φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὦν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21
 ἀσφαλέα ὁδὸν ἦνυε· ἀπικόμενοι δὲ εἰς τὴν ἱρὴν πόλιν,
 σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφισι τρία ἔτεα ἐν τῷ
 ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τὰ περ ὁ Κομβάβος
 ὀρρώδεε. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα
 μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δὲ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο.
 καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἑρην τουτέων αἰτίνην
 ἐθέλουσιν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ὄντα λα-
 θέειν μηδαμᾶ Στρατονίχην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ρηιδίως
 τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεις, καὶ 22

mihi, Domine, pretiosissimum pignus domi fuerat repositum, val-
de mihi carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te
illud deponam. Tu vero tutum mihi praesta: est enim auro mihi
carius, & non minus, quam vita, pretiosum. Cum rediero, saluum
rursus recipiam. Ille acceptum, alioque obsignatum anulo,
quaestoribus suis asservandum tradit. Combabus igitur ab
eo inde tempore securum iter peregit. Delati Hierapolin
diligenter aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc ne-
gotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus me-
tuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum
versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem,
& magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem
harum rerum causam volentem fuisse: non fugisse illam,
virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci
voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset.

τὴν νοῦσον ἔκρυπτε· ὥς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίῃς ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δέ, ἀμυχανέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπείᾳ ἱκεσίῃν ἐδίξετο. ἄλλω μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρέειν ᾔδεετο. ἐπινοοεὶ ὦν τοιαύτῃ οἶνω ἐωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἶνω ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχὴ οὐ κάρτα αἰσχυρὴ, ἀλλὰ τῶν πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὥς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίηε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δεῖπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήσια, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γύνων ἄπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγει. ὁ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καὶ οἱ τὴν μέθην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἐωυτὴν ἐργάσασθαι, δέισας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi *Combabo* occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, faterur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi obiicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset, enarrat,

πάσαν τὴν ἑαυτοῦ πάβην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεικε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὐποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἑλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παραμυθίην ἐποίεετο ἔρωτος ἀπρήκτω. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναῖξιν Γάλλοι ἐπιμαίνονται, ζηλοτυπεί δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται. Τὰ δ' ὧν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρα- 23 τονίην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομβάβον μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὐτὶ ἀληθέα, τὴν Στρατονίην, ἐπεὶ δὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατηγόρειν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσιν. καὶ τὸ Ἑλληνες Σθε-

7 Γάλλοι) Οἱ πάντα ἀπόκρυποι τὰ αἰδοῦσα, οὗς νῦν κατ' ἑμοῦς καλοῦσιν. M.

rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nunquam speraverat, Stratonice, furor ille quidem constitit: amoris autem neutiquam obliviscitur, sed semper cum illo versata hoc habet irriti amoris solatium. Viget eiusmodi amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed res ea valde sancta apud illos putatur. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime veram: Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua

νεβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίας, ταυ-
 τὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν
 ὦν οὐδὲ Σθενεβοίην πείβομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιαύτῃ ἐπι-
 τελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπάθῃ Φαίδρη.
 24 ὦλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅπως καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγ-
 γελίη ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπίκητο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβης
 τὴν αἰτίην, φαρσέων τε ἦν, ὅτι οἱ ἡ ἀπαλογίῃ οἴκοι ἐλί-
 πετο. καὶ μὴ ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἐδῆσέ τε
 καὶ ἐν Φρουρᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρευόντων οἱ τῶν Φίλων,
 τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο,
 παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοι-
 χίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· κάρτα δὲ δεινοπα-
 θέων, πίστιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ
 Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχὸν τε ὄντα, καὶ ἐς πίστιν
 ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ
 τοιαύτῃ ἐπρῆξε. πολλοὶ δὲ παρεστῶτες ἤλεγχον, ὅτι
 ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Graeci dicunt, & Phaedra Gnoffia, idem de Stratonice fa-
 bulantur Assyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, ne-
 que Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hip-
 polytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habeant. Ubi
 vero Hierapolin nuntius venit, causamque cognovit Com-
 babus, cum fiducia abiit, quod domi relicta sibi esset de-
 fensio. Venientem rex statim in vincula coniectum tradit
 custodibus. Deinde praesentibus amicis, qui etiam tum,
 cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in me-
 dium accusare occipit, & adulterium illi atque malam li-
 bidinem obicit: graviterque commotus fidem & amicitiam
 memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affir-
 mans, qui & adulter esset, & in fidem sibi habitam con-
 tumeliosus, & in Deam impius, cuius in opere commissis-
 set talia. Multi adstantes eum convincunt, quod aperte am,

τέλος ἔδοκεν αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου
 ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστήκεε, λέγων οὐδέν. 25
 ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν Φόνον ἤγετο, Φβέγξατό τε, καὶ τὸ
 κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὡς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ
 γάμων εἴνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τὰ οἱ ἀπῶν
 παρεθήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν τα-
 μῖν, ἐκέλευε ἐνεῖκαι τὰ οἱ Φρουρέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἐνει-
 κε, λύσας τὴν σφρηγίδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα
 ἐπέδειξε, καὶ ἑαυτὸν ὅποῖα ἐπεπόνθει· ἔλεξε τε, ὦ
 βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρῶδων, εὐτέ με ταύτην ὁδὸν
 ἔπεμπες, ἀέκων ἦιον. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίη μεγάλη
 ἐκ σέο κατέλαβε, τοῖάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δε-
 σπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοῖόσδε μέντοι ἔων, ἀν-
 δρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώ-
 σας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, ὦ

plexantes vidissent. Tandem placet omnibus, mori statim
 Combabum, qui morte digna perpetrasset. At ille huc us-
 que steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium iam du-
 cendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se
 dicens non contumeliae regi illatae aut matrimonii illius vio-
 lati causa, sed quod illorum cupiditate rex teneretur, quae
 discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaestore
 rex afferri iubet, quae custodienda illi tradiderat. Cum at-
 tulisset, detracto Combabus signo, quae inerant, demon-
 strat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset; dixitque,
Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, &
ivi invitus, & cum magna abs te mihi necessitas imposita esset,
hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime se-
cundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir com-
mittere potest, reus sum. At ille obstupescens ad haec, com-
 plexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Comba-*

Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσασο; τί δὲ σεαυτὸν οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μῦνος ἀνδρῶν ἐπρῆξας; τὰ οὐ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχήτλιε, ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθεῖν, μήτε ἐμὲ ἰδεῖσθαι ὦφελε· οὐ γάρ μοι ταύτης ἀπολογίης ἴδее. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἤθελε, πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων συκοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται, χρυσὸς τε πολλὸς, καὶ ἄργυρος ἄπλετος, καὶ ἑσθῆτες Ἀσσυρίαί, καὶ ἵπποι βασιλῆιοι. ἀπίξεται δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἰσαγγελέος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄφλιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπε τε ἅμα, καὶ ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἤγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων ἐγεγόνει. ἐδόκει δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβῳ σοφίην καὶ
 26 εὐδαιμονίην εἴκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λείποντα τῷ νηῶ, (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολέλοιπε) αὐτὶς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

be, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facinus solus virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea sustinueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vidiſſim! Hac enim defensione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis causa dabitur, mors delatorum: postea donum veniet magnum, aurumque multum, & argentum immensum, & vestimenta Assyriis, & equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quisquam a nostro te conspectu arcebit, neque si cum uxore iaceam. Haec dixit simul & fecit. Illi statim ducuntur ad supplicium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Neque videtur Assyriorum quisquam sapientia par Combabo aut felicitate. Postea cum petiisset, ut liceret sibi, quae deerant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) denovo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi

πὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ
 εὐεργεσίης εἵνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἱστάναι χάλκεον· καὶ ἔσθῃ
 ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέους
 τοῦ Ῥοδίου ποιήμα, μορφὴν μὲν ὁκοίῃ γυνή, ἐσθῆτα
 δὲ ἀνδρῆϊν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν Φίλων τοὺς μάλιστά
 οἱ εὐσεβέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάβεος, κοινωνίην ἐλέ-
 σθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ δίαιταν
 τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι ἐπὶ
 τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη Φιλέουσα Κομ-
 βάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ
 μοῦνος ἐπὶ τῇ ἀνανδρήϊ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπεὶ 27
 δὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάστου
 ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομ-
 βάβον παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἥρην χαριζέμενοι.
 τάμνονται δ' ὧν, ἐσθῆτα δὲ οἷδε οὐκ ἔτι ἀνδρῆϊν ἔχου-
 σι, ἀλλὰ καὶ εἵματά τε γυναικῆϊα φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & bene factō-
 rum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, *inquam*,
 honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis
 Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet
 virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentissimos, con-
 solandi illius casus gratia, in communionem iacturae il-
 lius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, & eandem, quam
 ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscēt ne-
 gotio, ac dicunt, adamatum a Iunone Combabum: hanc
 multis illam castrandi se mentem iniēcisse, ne solus adem-
 tam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, post-
 quam semel susceptus est, etiam manet, multique singu-
 lis annis in templo exsecant se & effeminant, sive Com-
 babi consolandi causa, sive gratum Iunoni ut faciant. Ex-
 secant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem ha-
 bent, sed & vestimenta gestant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὥς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακείαται
καὶ τούτων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτίη. συνενείχθη γάρ οἱ
καὶ τάδε. ξεῖνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα
καλὸν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἐτι ἀνδρικήν ἔχοντα, ἔρωτι
μεγάλῃ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα ὄντα, ἐω-
τὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμέων, ὅτι οἱ
ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικῆν
ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι ἐτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο.
ἤδε αἰτίη Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μὲν
μοι περί τσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖτις ἐγὼ λόγω
ὑστέρω μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνον-
ται, καὶ ταΦῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ ὅτεν εἵνεκα ἐς
τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν
θέσιός τε περί τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάβεος, καὶ δῆτα εἶναι.
28 Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἰδρυται, λόφος ἐστὶ,
κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καὶ οἱ

lierum faciunt. Quantum audiui, etiam horum origo ad
Combabum refertur. Nam usu illi venerunt & ista. Pere-
grina mulier, in conventum *sacrum* quae venisset, conspe-
cto homine ita pulchro & vestito viriliter, magno illius
amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa
se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi in-
feliciter adeo succedere Venerem, muliebrem vestem sum-
sit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec
causa Gallis vestitus feminei. Ac de Combabo ista mihi
dicta sunt. Gallorum autem deinde procedente sermone
mentionem faciam, & castrationis illorum, *hoc est*, quo-
modo castrentur, & sepulturae, qua sepeliantur, & cuius
rei causa in templum non ingrediantur. Prius autem cogi-
to de positione templi & magnitudine dicere: & iam dico.
Locus ipse, in quo *sacrum* constitutum est, collis est. La-
cet autem in media urbe, & duplici muro est circumda-

τείχεα δοῖα περικέαται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ, εἰς ἀνεμὸν Βορέην ἀποκέκρινται, μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυείων. ἐν τούτοις τοῖς προπυλαίοις καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οὐδὲ τριηκοσίαν ὀργυείων. ἐς τούτων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἐκάστου ἔτεος δις ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερῶν. αἰτία δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἡδὲ λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖ, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχωλῶν ἀγχοθεν ἐπαίουσι. ἄλλοισι δὲ δοκεῖ καὶ τὰδε Δευκαλίωνος ἐνέκα ποιεῖσθαι, ἐκείνης συμφορῆς μνήματα, ὅκοτε οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ οὐρεα καὶ εἰς τὰ περιμήκεα τῶν δεινῶν ἦεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρραδέοντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἀπίθανα. δοκίω γε μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τὰδε ποιεῖν. συμβάλλομαι δὲ ταυτέοις. Φαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖς

tus. Murorum alter antiquus est, alter non multum aetate nostra superior. Vestibulum templi in Boream ventum porrectum est, centum circiter passuum magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant phalli, quos Bacchus statuit, sique altitudine tricenorum passuum. In horum unum phallum vir singulis annis bis ascendit, moraturque in summo phallo tempus septem dierum. Causa illi huius ascensionis ista memoratur. Vulgus putat, in alto illum versari cum Diis, & bona petere toti Syriae, eosque sic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altissimas aquarum multarum metu ascenderunt. Mihi quidem ista quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Coniicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem ligneos in

Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίζουσι· ὅτεν μὲν εἴπα-
 κα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δ' ὦν μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου
 29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχεσθαι. Ἡ δέ οἱ ἀνδρὸς
 τοιγάρ. σειρῇ μακρῇ ἑαυτὸν τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλῶν
 περιβάλλει· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ
 Φαλλῶ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδός· ἀνιῶν δὲ ἅμα
 ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωσπερ ἥνιοχῶν.
 εἰ δέ τις τόδε μὲν οὐκ ὅπωπε, ὅπωπε δὲ Φοινικοβα-
 τέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλαθί κου,
 οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὶ δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν
 ἐτέρην ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει
 τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ
 τῶν ἑδρῶν συνδέων, ὁκοίην καλὴν, ἰζάνει. μίμνει τε χρό-
 νον, τῶν εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυ-
 σὸν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἴτ' ἀφέν-

2 Οὐκ ἐρέω) Οὐδὲ γὰρ ὅσιον, κάτος Κορύβου Διόνυσος ὑπόμνημα,
 οἶμαι, τὴν αἰτίαν ἐρεῖν, πινά- μισθὸν τοῦτον αὐτῷ Διόνυσος ἐκ-
 δίδαι Διονύσου κατάγορον. παρ' τοτικῶτα, Σαμείας τῆς μητρὸς μί-
 ἔσον καὶ ὁ φαλλὸς τοῦ ποποριευ- τυτρα. M.

phallis viros collocant: cuius rei causa, non dixerim equi-
 dem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic
 ascendere. Porro ascensus est eiusmodi. Catena longa se
 pariter ac phallum circumdat. Postea inscendit ligna phal-
 lo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat.
 Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
 stu, catenam in altum reiicit. Si quis vero hoc non vidit,
 vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut
 in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico,
 intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso
 alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit,
 quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colli-
 gata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore
 dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & ar-
 gentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu

τες ἐκείνου πρόσθε κείμενα, ἀπιάσι, λέγοντες τὰ οὐνό-
 ματα ἑκάστος. παρεστώς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει·
 ὁ δὲ δεξάμενος τὸν νομα, εὐχολὴν ἐς ἑκάστον ποιέεται.
 ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ
 μέγα καὶ τρηχὺ, κινεόμενον, εὐδεῖ δὲ οὐδαμᾶ. ἦν γάρ
 μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνίων ἀνεγείρει τε, καὶ
 αἰκεία ἐργάζεται, καὶ οἱ ἤδη ἡ ζημὴ τοῦ ὕπνου ἐπικέε-
 ται. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν σκορπίον μυθεύονται, ἰρά τε καὶ
 θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἐρέειν. δοκέειν
 δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώ-
 σιος ἡ ὀρρωδία. Φαλλοβατέων μὲν θῆ περί τοσαῦτα ἀρ-
 κέει. ὁ δὲ νῆος ὀρέει μὲν ἐς Ἥλιον ἀνιόντα. Εἶδος δέ, 30
 καὶ ἐργασίην ἐστὶ, ὁκοίους νηὺς ἐν Ἰωνίῃ ποίεουσιν. ἔδω
 μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγας ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς
 ὁ νῆος ἐπικέεται. ἀνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποιήται, οὐ
 κάρτα μακρὴ. ἀνελθόντι δὲ θωῦμα μὲν καὶ ὁ πρόνιος

illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Ad-
 stans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine,
 preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum sonum
 edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum
 quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim
 somnus illi aliquando obrepit, scorpius ascendens & ex-
 citat illum, & magno malo afficit: haec ei poena somni
 proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra
 sunt & religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut
 mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille me-
 tus cadendi. De illis phallorum consensoribus haec suffi-
 ciant. Templum spectat in Solem orientem. Specie est at-
 que opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet
 e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua
 aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non
 sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρῃσι τε ἤσκηται χρυσήσιν· ἐνδοθε
 δὲ ὁ νῆος χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὄροφῇ
 πᾶσα χρυσή. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη
 λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόν-
 τι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθήν· καὶ ἦν αὐτῷ
 ἀπίης, οὐδαμᾶ λείπεται, ἀλλὰ σὺ τὰ τε εἴματα ἐς
 πολλὸν ἔχει τὴν πνοιήν, καὶ σὺ ἐς πᾶμπαν αὐτῆς μνή-
 31 σαι. Ἐνδοθεν δὲ ὁ νῆος οὐκ ἀπλὸς ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ
 θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἄνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλ-
 γῇ θύρῃσι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀνα-
 πέπταται. ἐς μὲν ὧν τὸν μέγαν νῆον πάντες ἐσέρχον-
 ται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μῶνον. οὐ μέντοι πάν-
 τες ἱερεῖς, ἀλλὰ τοὶ μάλιστα ἀγχίθεοί τε εἰσι, καὶ
 τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλεται θεραπεία. ἐν δὲ τῶδε
 εἶαται τὰ ἔδεια, ἥτε Ἑρῇ, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία εὐόντα
 ἐτέρῳ οὐνόματι κληίζουσι. ἄμφω δὲ χρυσεοὶ τέ εἰσι,

templi praebebat: & valvis aureis excultum est. Intus autem
 aedes auroque multo relucet, & lacunar totum est au-
 reum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur re-
 gionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum in-
 halat optimum; & si inde discesseris, non deferit; quin &
 vestimenta tua diu servant odorem; & ipsi tibi semper
 obversabitur. Intus vero aedes non simplex est, sed tha-
 lamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus.
 Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso *venientibus*
 apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes;
 in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes qui-
 dem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, & qui-
 bus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collo-
 cata sunt signa, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum sit,
 alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Ve-

καὶ ἄμωι ἔζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φο-
 ρέουσι· ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς
 ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὄρῃ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἴ-
 ματα, καὶ ἔδρῃ· καὶ μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις.
 Ἡ δὲ Ἥρην σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφανεί. 32
 καὶ τὰ μὲν ζύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ· Ἥρῃ ἐστὶ ἔχει
 δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης,
 καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοι-
 ρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ
 αἵτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε Φορέει, καὶ
 πύργον, καὶ κεστόν, τῷ μούνῃ τὴν Οὐρανίην κοσμέου-
 σι. ἔκτοσθε δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέεται, καὶ
 λίθοι κάρτα πολυτελεές, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὑδα-
 τώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶδεις. ἐπὶ δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῶνι
 πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ Φορέουσι
 Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ
 Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου

rum Iunonem leones ferunt: alter tauris infidet. Nempe
 Iovis simulacrum Iovem refert per omnia, capite, vesti-
 bus, throno, nec, etiam si velis, alii ipsum affimules. Ve-
 rum Iuno multiplicem consideranti formam offert. Uni-
 versum, ut vere dicam, Iuno est. Sed habet aliquid etiam
 Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rhae, & Dianae,
 & Nemesis, & Parcarum. Manu altera sceptrum tenet,
 colum altera: & in capite gerit radios & turrim; & ce-
 stum habet, quo solam Coelestem Venerem ornant. Extra
 vero & aliud aurum circumpositum est, & gemmae val-
 de pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, mul-
 tae etiam ignei. Insuper vero Sardaе onyches multae, &
 Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, &
 Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

ἄξιον, τοῦτο ἀπηγγέσμαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ Φορέει
 λυχνὶς καλέεται, οὐνομα δὲ οἱ τοῦ ἔργου ἢ συντυχίη.
 ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολαμβάνεται, ὑπὸ
 δὲ οἱ καὶ ὁ νῆος ἅπας, οἷον ὑπὸ λυχνοῖσι Φαίνεται. ἐν
 ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν Φέγγος ἀσθενέει. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα
 πυρώδεια. καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἦν
 ἔσπεως ἀντίος ἐσπρέης, ἐς σὲ ὀρῇ· καὶ μεταβαίνοντι τὸ
 βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἦν ἄλλος ἐτέρωθεν ἱστορή,
 33 ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων,
 ἔστηκε ξοάνον ἄλλο χρύσειον, οὐδαμᾶ τοῖσι ἄλλοισι
 ξοάνοις εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, Φο-
 ρέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλέεται δὲ σημήιον καὶ
 ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδὲ τι οὐνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο,
 ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ περί καὶ εἶδος λέγουσι. καί
 μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ
 ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ
 αὐτοῦ, περισσότερῃ χρυσῇ ἐφέστηκε. τούνεκα δὴ μυθεόν-

tem magis commemoratu dignum est, illud enarrabo. Gem-
 mam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res
 ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus refulget, ut ab
 ea tanquam a lucernis aedes tota relucent: interdum splen-
 dor ille imbecillior, ceterum speciem habet valde igneam.
 Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans con-
 tra intueare, te respicit, transeuntem obrutus ille perse-
 quitur: & si ab alia parte alius hoc experiatur, idem in
 illum perficit. Inter utrumque stat imago ex auro, alia
 nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non
 habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vo-
 catur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere:
 sed neque de ortu illius aut forma dicunt; sed alii ad Bac-
 chum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt.
 Etenim in vertice illius stat columba aurea: quam ob cau-

ται Σεμιράμιδος ἔμμεναι τόδε σημήιον. ἀποδημέει δὲ δις
 ἐκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ εἶπον ὕδα-
 τος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῶ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέεται 34
 πρῶτα μὲν θρόνος ἡελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἓν, μόνου
 γὰρ Ἥελίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτε
 δὲ εἵνεκα ᾧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγουσι
 τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέε-
 σθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδεα·
 Ἥελιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἑναργέες, καὶ
 σφέας πάντες ὀρέουσι. κοίη ᾧν αἰτὴ ξανουργίης, τοῖσι
 ἐν τῷ ἡέρι φαινομένοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέα- 35
 ται ξόانون Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι· οἱ μὲν
 γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγήνται, καὶ
 πρωτῆβην παύουσι. μῦθοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενειή-
 τεω ξόانون δεικνύουσι· καὶ τάδε ποιέοντες, ἑωυτοὺς μὲν
 ἐπαινεύουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγοροῦσι, καὶ ἄλλων,

Sam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit
 [desertur] vero bis quotannis ad afferendam, quam dixi,
 aquam. In ipsa porro aede ad sinistram intransitum Solis
 primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non
 inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt.
 Cuius autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque
 didici. Aiunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illo-
 rum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Lu-
 na plane conspicui, & vident illos universi. Quae igitur
 causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se
 conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis si-
 gnum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui
 omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem
 pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum
 ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt

ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἱλάσκονται αἰτή
 δὲ ἥδε δακέει αὐτέοισι, ἀσοφίῃ μεγάλη ἔμμελαι, ἀτε-
 λέα ποιέεσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελές
 ἔτι νομίζουσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι
 καινουργέουσι. μῦθοι Ἀπόλλωνα εἶμασι κοσμέουσι.
 36 Ἔργων δὲ αὐτοῦ περί, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ
 τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηίου
 ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολ-
 λὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ,
 καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλὰ ἔστι. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἱρέων
 ἄνευ οὔτε προφητέων φέγγονται. ὅδε δὲ αὐτός τε κι-
 νέεται, καὶ τὴν μαντήϊν ἐς τέλος αὐτουργεῖ. τρόπος δὲ
 αὐτῆς τοιόσδε. εὐτ' ἂν ἐβέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἑορῇ
 πρῶτα κινέεται. οἱ δὲ μιν ἱρέες αὐτίκα αἰέρουσι. ἢν δὲ
 μὴ αἰέρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὐτ'
 ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντῃ περιδινέων,

Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit insipientia, imperfectas Dis formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis respondent: at hic movetur ipse, & divinationem ad finem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult reddere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille sudat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem;

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ ἀρχιεὺς
 ἀντιάσας, ἐπερέταί μιν περὶ ἀπάντων πρηγμάτων· ὁ
 δὲ ἦν τι μὴ θελῇ ποιεῖσθαι, ὁπίσω ἀναχωρεῖ. ἦν δὲ τὴ
 ἐπαινὴν, αἶγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέροντας, ὅκωσ-
 περ ἡνιοχέων. οὕτω μὲν συναγεύρουσι τὰ θεόφαια, καὶ
 οὔτε ἱρὸν πρῆγμα οὐδέν, οὔτε ἴδιον τούτου ἄνευ ποιεοῦσι.
 λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος περί, καὶ τῶν ὠρέων αὐτοῦ πα-
 σέων, καὶ ὁκότε οὐκ ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημήϊου
 περί, κότε χρὴ μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημίην.
 Ἐρεῶ δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἔπρηξε. οἱ μὲν 37
 μιν ἱρέες αἰείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλι-
 πε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μῶνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὸν 38
 Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆα
 καὶ Εἰλειθυίης. Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὧδε κεκο- 39
 σμέαται· ἔξω δὲ βωμός τε κέεται μέγας, χάλκεος· ἐν
 δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεια, βασιλέων τε καὶ
 ἱρέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι.

& in alium ex alio transilit. Tandem obfistens sacerdotum
 princeps interrogat illum de rebus omnibus. Isque, si no-
 lit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos
 baiulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula,
 & neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc fa-
 ciunt. Praedicit etiam de anno, omnibusque illius tempe-
 statibus, & quando non futurae sint: item praedicit de Si-
 gno, quando eam, quam dicebam modo, profectioem sus-
 cipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sa-
 cerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit,
 sublimis ipse solus ferebatur. Post Apollinem Atlantis si-
 gnum est, post Mercurii, & Ilithyiae. Interiora igitur ae-
 dis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex
 aere: adfunt & alia signa sexcenta aenea regum & sacer-
 dotum: recensabo autem, quae memoratu prae ceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεῶ Σεμιράμιος ξόανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ
τὸν νηὸν ἐπιδεικνύουσας. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήδε· ἀν-
θρώποισι, ὅκοσοι Συρίην οἰκέουσιν, νόμον ἐποίετο, ἑω-
τὴν μὲν ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων,
καὶ αὐτῆς Ἑρῆς ἀλογεῖν· καὶ ὧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὡς
οἱ θεοὶ ἀπίκοντο νοῦσοί τε καὶ συμφορὰ, καὶ ἄλγας
μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑωτὴν
ὁμολόγηε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοις αὐτῆς ἐκέλευεν εἰς Ἑρῆν
τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικ-
νεομένοις τὴν Ἑρῆν ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν
40 οὐκ ἔτι ἑωτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ
Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀδρυμά-
χης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶ-
δον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομή-
λην, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρ-
νιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβου,

gna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dex-
tra aedem ostendentis. Stat per causam eiusmodi. Homini-
bus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea pla-
carent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Iunonem,
negligerent: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus
illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a fu-
rore illo resipuit, & mortalem se confessa est, & suis ci-
vibus, ut ad Iunonem iterum se converterent, imperavit.
Hanc ob causam hoc adhuc habitu adstat, advenientibus
placandam Iunonem demonstrans, & Deam non iam se,
sed illam confessa. Vidi etiam Helenae ibi signum, & He-
cubae, & Andromachae, & Paridis, & Hectoris, & Achil-
lis. Vidi etiam Nirei simulacrum Aglaiae filii, & Phi-
lomelam, & Procnen, adhuc mulieres, & ipsum Tereum
volucrem: & aliud signum Semiramidis, & Combabi illud,

τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκείνῳ ἑκίλαν. παρὰ δέ οἱ Σαρδα-
 νάπαλος ἔστηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλῃ στολῇ. Ἐν 41
 δὲ τῇ αὐλῇ ἄφεται νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι,
 καὶ αἰετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐ-
 δαμῶ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱεροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροή-
 βεις. Ἰρῆες δὲ αὐτοῖσι πολλὰ ἀποδεδέχεται τῶν οἱ μὲν 42
 τὰ ἱρήια σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι, ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ
 δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο.
 ἐσθῆς δὲ αὐτέοισι πᾶσι λευκὴ καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ ἔχουσι. ἀρχιεὺς δὲ ἄλλος ἐκάστου ἔτεος ἐπιγί-
 γνεται. πορφυρέην δὲ μῦνος οὗτος φορεῖ, καὶ τιάρη
 χρυσῇ ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλήθος ἀνθρώ- 43
 πων ἱρῶν, αὐλητῶν τε, καὶ συριστῶν, καὶ Γάλλων,
 καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ φρενοβλαβείες. Θυσίᾳ 44
 δὲ οἷς ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alex-
 andri ipsi illi simile. Adstat illi Sardapalus, forma alia
 & vestitu. In aula soluti pascuntur boves magni & equi,
 & aquilae, & ursi, & leones, qui nequaquam nocent ho-
 minibus, sed sacri omnes sunt & mansueti. Sacerdotes au-
 tem illis multi recepti sunt, quorum alii mactant hostias,
 alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium
 asseclae. Me quidem praesente trecentis plures ad sacrifi-
 candum accedebant. Vestimenta illis omnia candida; pileum
 gestant in capite: sacerdos summus singulis annis novus
 succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus
 aurea. Est autem alia quoque multitudo sanctorum homi-
 num, tibicinum, fistulatorum, Gallorum; & mulieres fu-
 riosae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragi-

κύνονται. Διὶ μὲν ἄν κατ' ἡσυχίην θύουσι, οὔτε αἰδοῦν-
τες, οὔτε αὐλέοντες. εὔτ' ἂν δὲ τῇ Ἑρῇ κατάρχωνται,
αἰδούσι τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι.

- 45 καὶ μοι τούτου πέρι, σαφεὲς οὐδὲν εἰπεῖν ἐδύνατο. Ἔσται
δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν ἐκὰς τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῇ
ἰχθύες ἱροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίγνον-
ται δὲ αὐτέων ἔνιοι κάρτα μεγάλοι· οὗτοι δὲ καὶ οὐνό-
ματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις
εἴην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
χρύσειον αὐτέων ἀνεκέατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐβήη-
46 σάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολ-
λὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὧν καὶ διηκο-
σίων ὀργυιέων πλεον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς
βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλῶειν
τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὧδε νο-
μίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ στύλος ἐφεστὼς μέγας, ἀνέ-
χειν τὸν βωμόν. ἔσπεπται δὲ αἰεὶ, καὶ θυώματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem silentio sacrifi-
cant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero
Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepi-
tant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam
lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nu-
triuntur multi, & varia specie. Fiunt quidam illorum op-
pido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me
spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cu-
ius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego
saepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus ma-
gna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducento-
rum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum.
Putes ad primum conspectum; natrare illud, & in aqua
fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur
columna subiecta ingens sustinere akare. Virtus illud sem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἑκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν εἰς αὐτὸν νη-
 χόμενοι, στεφανηφορέουσι. Γίγνονται δὲ αὐτόθι καὶ 47
 πανηγυρίες τε μέγισται· καλέονται δὲ εἰς τὴν λίμνην
 καταβάσεις, ὅτι ἐν αὐτῇσι εἰς τὴν λίμνην τὰ ἱρὰ πάντα
 κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικινύεται τῶν
 ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρώτος ἰδῆται. ἦν γὰρ
 τότε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆ-
 τα ὁ μὲν ἔρχεται ὀφόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἰσταμένη ἀπειρ-
 γει τὴν μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μέ- 48
 γισται δὲ αὐτοῖσι πανηγυρίες, ταῖς εἰς θάλασσαν νο-
 μίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τούτων περὶ σαφές οὐδὲν ἔχω εἴ-
 παί· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς
 ὁδοπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιέουσιν, εἶδον, καὶ ἀπηγῆ-
 σομαι. ἀγγήϊον ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι·
 κηρῶ δὲ τάδε σεσήμανται· καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι
 χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυῶν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ

16 Ἀλεκτρυὸν) Πότερον ὄρνις οὗτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ
 ἢ ἀπὸ οὗτου καλούμενος; ὀρνίθι ποία μηχανὴ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος
 γὰρ τί συντελέσει μισθὸς καὶ τοσ- οἰκίσει; V.

per ornatum est, & suffitum habet. Multi quodidie pre-
 candi causa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus ma-
 ximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis
 numina omnia ad lacum descendunt, inter quae Iuno pri-
 ma advenit piscium causa, ne primus illos Iuppiter con-
 spiciat. Hoc enim si fiat, perire aiunt universos. Ac venit
 ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum ar-
 cet, & multum supplicans remittit. Sed maximae illis ce-
 lebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de
 his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipse accef-
 si, neque illam profectiorem expertus sum. Quae autem in
 reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua ple-
 num pro se quisque afferunt: illa obfignata sunt cera: nec
 vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

λίμνη, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξεται τὰ ἀγγήια, τήν τε σφρηγίδα ὀρῇ, καὶ μισθὸν ἀρπύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσμὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιτέεται, καὶ πολλὰι μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκαντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες, 49 ὀπίσω ἀπονοστέουσι. Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οὔδα, μεγίστην τοῦ εἵαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καὶ μιν οἱ μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ τοιγὴν ποίεουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ αὐλῇ ἐστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἶγας τε, καὶ οἰάς, καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν δενδρέων ἀπαρτέουσι· ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀργύρεα ποιήματα. ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιενείκαντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνίσπιν. τὰ δὲ αὐτίκα πάντως καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἐκ τε Συρίας καὶ τῶν πέριξ χωρέων πασέων· φέρουσί τε τὰ ἰωυτῶν ἱρὰ ἕκα-

est facer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta eius rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt, & sacrificio facto retro abeunt. Dierum festorum, quos novi, omnium maximum ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogam, vocant alii; alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiusmodi. Arbores excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras, & oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea & argentea opera. Perfectis iam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem subiciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solemne multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa omnibus, feruntque suos omnes Deos, & quae signa ha-

σται, καὶ τὰ σημεῖα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμιμη-
μένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἶόν 50
ἀγείρονται· Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ ἱερεῖς
ἀνθρώποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πή-
χας, καὶ τοῖσι νώτοις πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
πολλοὶ δὲ σφισι παρεστεῶτες, ἐπαυλεύουσι, πολλοὶ δὲ
τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ αἰδούσι ἔνθεα καὶ ἱερὰ
ᾄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίγνεται. οὐδὲ
εἰσέρχονται ἐς τὸν νηόν, ὁκόσοι τὰδε ποιέουσι. Ἐν ταύ- 51
τῃσι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γίνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ
ἄλλοι αὐλέωσί τε καὶ ὄργια ποιέωνται, ἐς πολλοὺς
ἡδὴ ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θέν ἀπικό-
μενοι, μετὰ δὲ τοιαύτῃ ἐπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
ποιέουσι. ὁ νεηνίης, ὅτῳ τὰδε ἀποκίεσθαι, ρίψας τὰ εἶ-
ματα, μεγάλη βοή ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναι-
ρεῖται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκεῖ, διὰ τοῦτο ἔστη-
κε· λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς

bent ab illis expressa. Statis diebus in templum confluit
multitudo. Galli multi, & sacri, quos dixi, homines, cae-
rimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, & terga invicem
caedenda praebent. Multi adstantes tibiis accinunt, multi
perstrepunt tympanis, canunt alii divina & sacra cantica.
Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant,
quicumque faciunt talia. Per hosce dies fiunt etiam Galli.
Reliqui enim dum tibiis concinunt, & celebrant orgia; ad
plures iam pervasit furor, multique, qui spectatum modo
venerant, postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid
agant. Qui ista de se statuit iuvenis, vestibus abiectis ma-
gno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a
multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc
igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, ma-

πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς οἰκίην δὲ οἰ-
 κίην τὰδε ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην,
 καὶ κόσμον τὸν γυναικῆϊον λαμβάνει. τὰδε μὲν ἐν τῇσι
 52 τομῇσι ποιέουσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην
 ταφὴν τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ
 Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν αἵροντες, ἐς τὰ προάστεια φέ-
 ρουσι. θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν,
 ὑπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τὰδε πρήξαντες, ὀπίσω
 ἀπονοστέουσι· φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν,
 οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ τούτων, ἣν ἐσέλθωσιν
 53 οὐκ ὅσια ποιέουσι. Νόμοις δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται ταυ-
 τέοις· ἣν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην
 ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται· τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήρας ἑαυτὸν,
 ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκηίων τοῦ νέκυος ἕκαστα
 φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφα-
 λὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τὰδε ποιῆσαι, οὐ
 54 σφίσι ἐσιέναι ὅσιον. Θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abscidit. In quamcunque vero domum
 ista abiecerit, ex ea vestem muliebrem & mundum acci-
 pit. Haec in castrationibus agunt. Mortui vero Galli non
 simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gal-
 lus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum
 una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus,
 eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde septem
 dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si in-
 trent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hisce.
 Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in
 templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui
 domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero
 singuli, & rasis capitibus, intrant: ante vero quam istuc
 fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλας, καὶ αἶγας, καὶ οἷας. σύας δὲ μούνον ἐναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱρούς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοις περιστέρῃ δοκέει χρήμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτῶν δικαιοῦσι· καὶ ἦν αἰέκοντες αἰψωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ. τούνεκα δὴ αὐτέοις σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκήσια ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων περὶ, τὰ 55 ἐκεῖνοι πρσιέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἔζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήνεος ἐπὶ τὴν ἑωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεῖσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαῦθις ὑπισχύεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima videtur, nec attingere eas fas putant: & si inviti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubacula ingrediuntur, & plerumque pascuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concisas epulatur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis suo capite suscipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in posterum. His perfectis, & suum caput coronat & reliquorum, qui eandem professionem susceperunt. Tum abla-

κνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιπορεῖ, ὕδασι τε
 ψυχροῖσι χρεάμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἶνεκα, καὶ
 ἐς πᾶμπαν χαμοκοιτέων. οὐ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι
 ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ
 56 αὐτὶς ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἰρῇ πόλει ἐκδέκεται μιν
 ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὦν ἐκάστης πό-
 λιος αὐτόθι ξεινοδόκος εἰσὶ καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκοι-
 ται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἶδε διδάσκαλοι, ὅτι
 57 σφίσι πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ
 ἰρῷ· ἀλλ' ἐπεὰν παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἰρήιον, ἐπι-
 σπείσας, αὐτὶς ἄγει ζῶν ἐς τὰ οἰκίῃα· ἐλθὼν δὲ κατ'
 58 ἑωυτὸν θύει τε, καὶ εὐχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυ-
 σίης τρόπος τοιόσδε· στέψαντες τὰ ἰρήῃα ζῶα, ἐκ τῶν
 προφυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι·
 ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιᾶσι, οὐκ ὁμοίως
 τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθήμενοι, χειρὶ κατάγουσι,
 ἅμα δὲ αὐτέσισι ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum suo de capite, in viam se dat, usus ad balnea
 pariter & potum aqua frigida, humi semper decumbens:
 nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi
 perfecto itinere domum rediit. In ipsa Hierapoli excipit il-
 lum publicus hospes ignotum: certi enim uniuscuiusque
 civitatis ibi sunt hospites, & pro patria quemque sua do-
 mi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis Doctores, quod
 omnia illos *solemnia* docent. Maestant vero non in ipso tem-
 plo, sed cum statuit ad altare victimam, ac libavit, vi-
 ventem reducit domum, atque apud se maestat, ac preces
 fundit. Est autem alius quoque sacrificii modus, *nimirum*
 iste: Vittaras hostias vivas de vestibulo praecipitant, quae
 deiectae ipso casu moriuntur. Quidam suos ipsorum libe-
 ros inde deiiciunt, non similiter ut pecudes, sed intrusos
 in culeum manu deturbant, simul maledicta in eos inge-

δες ἀλλὰ βόες εἰσὶ. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
 πούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
 ριοι στιγματηφόροι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοι- 60
 σι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ
 κείνοι ποιέουσι. Τροιζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι
 ἡθέοισι νόμον ἐποίησαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,
 πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὥδε ποιέουσι.
 τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίνεται. οἱ μὲν νεηῖαι τῶν
 γενεῶν ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρὸς
 ἐκ γενετῆς ἀπιάσι· τοὺς ἐπεὶ ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται,
 τάμνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταβέντες, οἱ μὲν ἀργύ-
 ρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες
 ἀπιάσι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ
 ἐγὼ ἐτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἐτι μεῦ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ
 ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὐνομα.

runt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves. Pun-
 cturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii,
 atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata. Fa-
 ciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentien-
 tes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explica-
 bo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere,
 ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto po-
 fuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iuven-
 es mentorum ibi primitias ponunt. Submittunt autem
 adolescentibus sacros a nativitate inde cincinnos: quos in
 templo ipso defectos in vasculis deponunt alii quidem ar-
 genteis, multi vero aureis; iisque in templo fixis, inscrip-
 to suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam ado-
 lescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus
 atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

Ι ΒΑΔΙΖΟΝΤΙ μοι κατὰ τὴν στοᾶν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξίσκωντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταντο· σμικρὸς τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικός τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσίοντα, Θερσαγόρας, ἔφη, ὁ ποιητὴς, πᾷ δὴ, καὶ πόθεν; ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἧδ' ὅς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου δεόμενος· ἄωρὶ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστάς, ἔδοξε μοι χρῆναι τοῖς Ὀμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι.

Ι ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λευκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀγχιεῖας. G. 11 Ἀμέλει μὲν) Ἀπὸ τοῦ πάντας. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

Ι *N*AMBULANTI mihi in porticu, in sinistro exeuntium inde litere, sexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Thersagoras. Forte quidam vestrum hominem noverint. Parvus est, vulturino naso, subalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conspiciatus, Heus, inquam, Thersagora poeta, quorsum ergo, & unde?

Thers. Domo, inquit, huc.

Lyc. Utrum, inquam, ambulaturus?

Thers. Scilicet, inquit, & illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte surrexissem, visum est natalem Homeri poetices quibusdam primitiis honorare.

ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων.

ΘΕΡΣ. Ἐκείθεν οὖν ἀρξάμενος, ἦδ' ὅς, ἔλαβον ἐμαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Πολὺ μέντοι πρότερον, 2 ἔφη, προσεπειὴν τούτονι δεόμενος ἦκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὀμηρον ἐπιδείξας. ἵστε δῆπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθευμένον τὰς κόμας. προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφ' ὁρόνων μεταδίδοναι τῶν ἐπῶν.

ΛΥΚ. Εἰ γὰρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἷη. πάλας γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικουρῆσαι τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσοι τὸ εὐχέσθαι, συμβουλοίμην ἄν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ Ἑρμαῖον.

5 Πολὺ μίντοι πρότερον) Ἡ πλειστάζοντα φράσις αὐτῇ συνήθης Ἀττικοῖς, καὶ ποτὶ μὲν, ὡς ἀπὸ πρῶτου προσάπου δραματικῶς, ποτὶ δὲ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, ὅπερ πολλὴ παρὰ Πλάτωνι τῇ φιλοσόφῳ ἐστὶν εὐρεῖα. V. 15 Ἑρμαῖον) Ἑρμαῖον λέγεται τὸ εἶρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. οὐ

Lyc. Praeclare tu quidem, inquam, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas.

Thers. Inde igitur, inquit, cum incepissem, imprudens ad hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato. Verum multo prius, ait, precibus adoraturus istum venio, manu autem monstrabat Homerum: nempe nostis illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo adoraturus veni, inquit, & rogaturus, ut copiosa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, inquam, in precibus ipsae res inessent, olim sane Demostheni negotium faceffiturus mihi videor, ut ad suum mihi natalem obeundum opis aliquid conferat. Quare si precari satis esset, socium me tibi adiungerem: commune nobis munus contingeret.

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τήμερον πεπονημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τοῦτ' ἐγὼ γραμματεῖον περιηγόμεν, εἰ ἄρα τῷ σχολῇ ἄγοντι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

- 3 ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκός, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θέας ψυχαγωγούμενος μυθο-

γὰρ παλαιὸν τὸν Ἑρμῆν ὡς ἴφρονα τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ὅτι καὶ εἰ τι εὐρισκόν τις ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀνέτιθου, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρανόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκός, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκός. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑπεστήλιδεν εἰσάγειν Ἀπτικῶν, ἐν τῶν δύο ἀνάγκη παρεῖναι, συνεπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὴ γὰρ τὸ τοῦ εἶναι, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἵσταται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκός τὸν δόλιχον, συνεπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φανώτερον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἶναι, ἑλλείπει

τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συνεπακούμενον οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκός τὸν δόλιχον. ἐγκριτότερον δὲ ἵσταται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἑλλειπιοτέρας τὰς πτάσεις προφέρειν, αὐτοὶ γὰρ ἀφεικόμενοι φασὶ πρὸς βασιλίαν, καὶ προσήλθοι βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχον) Δόλιχος ὅμοιος δρόμου ὅσπερ ἴσθιν ὀκτὰ στάδια. ἐνταῦθα Ὅμηρος συγκαίνει Δημοσθένει. καὶ δεικνυσὶν μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δι' αἰμύνην Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρειν. V.

10 Ψυχαγωγούμετος) Παραμυδούμετος, τίμπων. V.

Thersif. Equidem, inquit, eorum, quae vel nocte vel interdiu feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Iudicabis ipse. Consulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte in sodalium aliquem otiosum inciderem. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, inquam, idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cum

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διανοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσε-
σθαι τῆς πάλης οὐσης. ὁ δ', Ἄλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος
οὐκ ἂν ἐμυθολογεῖς, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικη-
κὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντροφᾶν ἀνδρὶ μάλα δὴ
κατορρώδευντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὅς γελάσας, Ὡς δὴ σοι τὶ τῶν ἀπόρων
εἶπεν, ἐργασόμενος.

ΛΥΚ. Ἰσως γὰρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ 4
καθ' Ὅμηρον εἶναί σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ
μὲν μέγα Φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δη-
μοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν;

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ
ἂν τοὺς ἥρωες, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὁ-
μήρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὖγε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις πρὸς τοῦ

3 Κατορρώδευντι) Φεβουμένη. V. ex Demosthene addita in Urba-
13 Πρὸς Ὁμήρου) Πρὸς pro no. Πρὸς Ὁμήρου. πρὸς τοῦ Δη-
ὑπὲρ antiqui utuntur. Exempla μοσθένους τετάχθαι. G.

palaestrita cogitabat, quo tempore iam iam vocandi ad cer-
tamen luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, *in car-*
ceribus non haberes fabulas. Sic tu mihi videris poetici cur-
riculi victor, illudere homini fortunam arenae vehemen-
ter extimescenti.

Thers. *Iste ridens*, Nempe, inquit, tanquam difficile quid-
dam acturo.

Lyc. Forte enim, inquam, minoris tibi Demosthenes;
quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis ar-
gumentum videtur. Itaque multum tibi places Homero lau-
dato: mihi vero Demosthenes laudandus parvum quiddam
& nihil est.

Thers. Calumniaris, inquit: nolim ego in contentionem
vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare.

Lyc. Euge, inquam: me vero non putas stare malle a De-

5 Δημοσθένους; Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτιμάξεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἵππεὺς παρὰ πεζοῦς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μανείην, ἔφη, ταῦτά γε, καὶ εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰουσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφη, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαύλης Φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οἰδά τοι, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, καὶ χαίρω πολ-
λάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους
ἐγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα,
καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβα-
ρές, πρὸς τὰς Φιλίππου μέβας, καὶ κορδακισμούς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐνταῦθ' Ὀμήρῳ
συγχρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσι
μεγίστην εἰς αὐτὸν χάριν, καὶ τὸν
βεῖν δι' αἰνῶναι Δημοσθένους, ἐν
ὁποίᾳ τὸν ἐπαίνον ἐισφέρειν. V.

13 Ἐνθουσιασμόν) Ἐνθουσιασμός
λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπεται
ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

14 Κορδακισμούς) Κορδακισμός
ὁ αἰσχυρὸς τῶν μίμων φόρος. V.

mosthene? Sed quando non hac parte orationem nostram spernis, ob argumentum; apparet nimirum, solam te poëticen opus putare, oratoria vero opera contemnere simpliciter, equitis instar pedites praetervehentis.

Thers. Absit, ut eo usque, *inquit*, insaniam; licet multo sane furore opus est ad poëticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe solutae etiam orationis scriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu opus est, si velint non humiles videri, & cura exili.

Thers. Novi sane, *inquit*, & saepe iuvat, cum scriptorum solutae orationis aliorum, tum Demosthenis, vehementiam verbi causa, amaritudinem, & divinum illum instinctum, cum iisdem Homeri virtutibus contendere; & illud *Vitte me-ro*... conferre cum ebrietatibus Philippi & saltationibus & lasci-

τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ
γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμένους
ἐλπίδας· καὶ τό·

Ἦκε μὲν οἰμῶξε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
πρὸς τὰ·

Πηλίκον ποτὲ στενάζαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ
δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ
καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσεῶς νιφάδας
τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτω τε
Ἔσσισθαι, πρὸς τό·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος,
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθεύδων τηρῇ. καὶ μυρίαί
γεγόνασιν αὐτῷ ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπίδρο-
μαί. Ἦδομαι δὲ καὶ πάθη, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς 6
λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον
μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους,
καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας,

*via: istud vero, Auspicium felix unum... cum illo, Opor-
tet enim bonos viros spe bona subnixos... & illud:*

*Heu multum ploret Pelcus, agitator equorum, cum isto:
Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & liber-
tate mortem appetivere? Confero autem etiam profluentem illum
Pythonem, cum Ulyssis verborum nivibus; atque illud:*

*Si liceat, senio procul, immortalibus esse, ad illud:
Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiamsi in
cavea quis conclusum se servet: & sexcenties illis contigit, ut
in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum
affectiones, & figuras, & immutationes dictionis observo,
& illas fatietati medentes variationes, & illos e diverticu-
lis redivit, & suavitates illas comparationum ad vim ea-*

- 7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τάληθες ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὃ τὴν παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀνειμένως, τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχαιΐδας προσειπόντος· διαρκεστέρω δὲ τόνω πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγωδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγου ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν Φορὰν σκεδαννύντος.
- 8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἑλλιπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ' εἴκει φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περι-

4 Ἀνειμένος) Ἐκλελυμένος, παρ-
οίμενος. V.

5 Διαρκεστέρω δὲ τόνω) Ὅτι
κατὰ τοῦτο χρηστῶν Ὁμήρου Δη-
μοσθένους. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὅμηρος γὰρ
πιπτεῖναι τὸν Διομήδην τῷ Γλαύ-
κῳ, ἐργάσας ἥδη τῆς μάχης διζο-
δικώτερον ἀναγνωριζόμενον τῷ λό-
γῳ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique
elucens barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque
enim verum dissimulaverim) decentius reprehendere so-
cordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut aiunt,
dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaïdum nomi-
ne Achacos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas ex-
plere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine col-
loquia fingit, fabulisque dispergit *pugnantium* imperum. Sae-
pe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum,
& numeri ac pedes, non absque poetica suavitate ingre-
diuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt an-
titheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut
mundities. Sed videtur natura quodammodo ita compara-
tum, ut *suae utrique* facultati virtutes velut *μυμο* imple-

Φροναίην ἀν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γιγνώσκων;
 Ἄλλ' οὐδὲν ἦττον τοῦμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον
 ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθέ-
 νην ἐπαίνους τίθῃμι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποδέσει,
 Φημί τῷ τοῦμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἐδραίαν τινὰ κρηπίδα ὑπο-
 βαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς·
 τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ
 χρόνος. εἰ γοῦν τι σαφὲς αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἀν ἀμεί-
 λεκτος ἀνθρώποις ἕρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ,
 Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ
 Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ
 Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώ-
 πην, Φασίν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνου γέ-
 νους ἀπορία· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα) Lege Gellium: (III, 11.) *Septem urbes certant de pa-
 tria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos,
 Athenae. G. Graece sic: Ἐπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὀμήρου,
 Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφῶν, Σαλαμίν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθήναι.*

xae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemnam, ta-
 lem qui norim? Sed nihilo fecius illud opus, in quo mihi
 decertandum est, laudum Homeri, altero tanto maius tuis
 in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt,
 sed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet
 firmam, quae subiici laudibus possit, crepidinem, extra
 ipsam poëticen: reliqua universa obscura partim, ut pa-
 tria, genus, tempus, quo floruit. Quod si enim certum quid-
 quam horum esset, certamen anceps haud foret mortali-
 bus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut
 Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias The-
 bas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum,
 aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nym-
 pham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tem-
 pus porro vel heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰ-
 δέναι, ὅπου γε καὶ τοῦνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Με-
 λησιγενῆ προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν, ἢ πάθος ὁμμά-
 των, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα εἶναι ἐν ἀσαφεῖ
 κείμενα. περιστενὸν δὴ μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποίησιν
 ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζο-
 10 μένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χεῖρὸς, ἐπί-
 δρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις
 μόνον ὀνομάτων, οἷον ὅψον ἔτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ
 δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δη-
 μοσθένει προσήψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθῆναι μὲν
 αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαραὶ, καὶ αἰοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλ-
 λάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων,
 ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
 καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ τὴν

tum abest, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad
 Hesiodum fuerit, *prione an aequalis, an posterior*, ut etiam
 nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam de-
 nique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne me-
 lius fuerit & haec pati in obscuro iacere? Ergo in angusto
 fane mihi *versatur* praedicatio, in laudanda poësi ab actu
 rerum abhorrente, & sapientia, quam versibus expressit,
 colligenda. Tuum autem *opus, ita pergebat*, ad manum,
 percursu facile, & laeve, intra nomina solum definita &
 cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, con-
 dimentis modo a te *adiiciendis* indigens. Quid enim non
 magnum & clarum adiunxit fortuna Demostheni? quid
 non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot
 celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego fane
 Athenas nactus, pro poëtica illa licentia inducerem amo-
 res Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσίνα. νόμων δὲ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων,
 καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλατ-
 τίων τε καὶ χερσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ' ἂν εἰς ἐπ'-
 ἴσης ἀξίας ἐφικέσθαι δύναίτο τῷ λόγῳ, φησὶν ὁ Δη-
 μοσθένης. ἀφρονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως. τὸ
 δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμεν, ἐν νόμῳ τοῖς
 ἐπαῖνοις ὄν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινου-
 μένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης Φέρων
 ἐνέθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φύλον, ἐλεύ-
 θερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκᾶμμα
 ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίας ἐπαγαγέσθαι, μὴ σοι μείζον προσ-
 κέοιτο τοῦπίγραμμα τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὴ τὰς II
 Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χου-
 σέα κρηπὶς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμ-
 πρότερον τιμήματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθέ-
 νους ἐτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleusinem. Si vero insuper leges, iudicia, conventus so-
 lemnes, Piraeus, coloniae, & reportata terra marique tro-
 paea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi
 oratione possit, ut ait Demosthenes. Maxima igitur omni-
 no mihi esset dicendorum copia. Neque vero sic seponere
 laudationem mihi videar, cum in lege & formula laudandi
 sit illud ipsum, a patriis ornare, quos praedicandos sumi-
 mus. Isocrates autem corollarium *laudum* Helenae inferuit
 Thesea. Ac poetarum quidem natio libera. Sed tu fortasse
 metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem
 violatam tibi arcessas, maioremque ipso sacco tabellam at-
 que inscriptionem dicaris apposuisse. Dimissis Athenis ora-
 tionem excipit Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo
 utar, *crepido*. Nec enim ordo ac census maior tum Athe-
 nis Trierarchico. Si vero is, Demosthene adhuc puero
 admodum, fatis functus est, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν, τὸ τῆς
 12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὀμήρου μὲν οὖν
 οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη καθ' ἱστορίαν παρ-
 ειλήφαμεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι
 τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μήδ' οὖν ἐπὶ
 τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥαθύμως καὶ
 τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δή-
 που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατά-
 λογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης·
 μυρίων μὲν ἐτελκομένων Ἀθῆνῃσι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς
 πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχέας δ' οὗσης
 τοῖς μειρακίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρψεις ἀπολισθαί-
 νειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ τῆς τῶν
 ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολι-
 τικῆς ἀρετῆς κατέϊχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἤγειν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾶν) Κόμην τρίφειν. V.

orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam il-
 lam naturam aperiret. At Homeri neque institutionem ne-
 que exercitationem historiarum monumentis accepimus:
 sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi
 architectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, at-
 que disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam He-
 siodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus
 etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum
 ventum est, multus est Callistratus, & splendorum no-
 minum catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus, Eubuli-
 des. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates
 illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subie-
 cti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
 luptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negli-
 gentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilis-
 que virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου,
 καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Κάνταῦθα, 13
 ὦ βέλτιστε, φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώ-
 ποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἐρωτος
 παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ,
 Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων
 ἑρμαῖς, αὐτόχρομα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανίου χρυσεῖς
 τινος σειρᾶς ἔλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσάλ-
 λους νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλ-
 λους ἄχραντόν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μα-
 νία σῶφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγύς, καὶ θεῶν
 ἀγχισποροί, φησὶν ὁ τραγικός. Ἐρωτὶ δὴ πάντα πόρι- 14
 μα, κουρὰ, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν
 διαρβρῶσαι, μετελθεῖν ὅψ' ἐκ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνή-
 μην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

1 Φρύνης) Πόρρον. V. An πόρρον, vel πόρνης; Reitz. 14 Μετελθεῖν)
 Ἀσκήν. V.

fed ad Aristotelis, & Theophrasti, & Xenocratis, & Plato-
 nis fores egit. In hac orationis parte philosophari quoque,
 vir optime, possis, duplices esse amorum in hominibus
 agendi rationes, alteram marini cuiusdam amoris vagam,
 feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Vene-
 ris procellam, aestuante adolescentium impetu revera ma-
 rinam: alteram autem coelestis aureae cuiusdam catenae
 tractionem, quae non igne aut sagittis insanabiles vulne-
 rum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pul-
 chritudinis puramque formam contendat, sano quodam il-
 larum mentium furore, quae Iovis propinquae, & proximi
 comites Deum Tragici verbo dicuntur. Amori nempe per-
 via sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, ar-
 ticulare linguam, iam provecta aetate, actioni dare opo-
 ram, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes

κτάς ἐπιπόνους ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ
 Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν
 ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς
 δὲ διαθέσεσιν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας, λαμπρὸς
 μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστα-
 τος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν,
 ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι
 τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμφυ-
 15 χον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς
 τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς
 τραγωδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερ-
 μαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει
 πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων ἢ καὶ τὸν
 Δημάδην παῖξάι φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροπο-
 σίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημο-

continua diebus laboriosis: e quibus omnibus quis igno-
 rat, *inquit*, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate ex-
 stiterit, sententiis & verbis cum densaret orationem, tum
 moribus atque affectionibus animorum exprimendis pro-
 babilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione
 ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sen-
 tentiarum moderatione saluberrimus, & maxime varius in
 permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut
 dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consoli-
 datamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschilo
 Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in
 vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem
 modo per ebrietatem composuit orationem Demosthe-
 nes, sed aquam interim potans: unde etiam lusisse dicitur
 in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades,
 alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam

σθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθία δὲ ὁ κρότος τῶν
 Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινῶ
 λύχρου· καὶ τοῦτ' ἐμὲν, ἔφη, σοι τὸ χωρίον τοῦ λόγου,
 κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ τοι μείων ὁ περὶ
 τὴν Ὅμηρου ποιήσιν ὑπῆρχε καί μοι λόγος. Ἄλλ' εἰ 16
 μετείσις ἐπὶ τὰς Φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρή-
 μασι Φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρό-
 τητα. καὶ ὁ μὲν ἦει συνείρων, ὥς τὰ λοιπὰ προσθήσων·
 ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΤΚ. Ἡ πού γε, ἔφη, διανοῆ καταχεῖν μου τῶν
 ᾧτων, ὥσπερ βαλανεύς καταπλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοβοινίας τε, καὶ χορη-
 γίας ἐθελουσίου, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ
 τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρβένων ἐκδό-
 σεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας,
 καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπισόν, γελαῖν ἔπεισ'

8 Συγίρειν) Συμπλῆκον. V.

scribere. Pythææ vero lucernam nocturnam olere videba-
 tur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste
 quidem locus, *inquis*, cum meo tibi argumento communis
 est: neque enim minor de Homeri poësi mihi quoque ora-
 tio suppedirat. Sed si ad humanissima illius opera venias,
 & honestissimum pecuniarum usum, & illum in republica
 administranda splendorem... *Atque ille sic contumians ora-
 tionem incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens:*

Lyc. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas,
 ut balneator aliquis, exhausturus orationem reliquam?

Thers. Sic est per Iovem, *inquis*, Epulas illas publicas,
 & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, &
 moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & eloca-
 tiones virginum, quæ optima gerendæ reipublicæ ratio
 est; & obitas legationes, & leges perlaras. Ac quoties illa
 rerum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ri-

μοι, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος μὴ λόγοι
τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιν.

- 17 ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφη, ὦ γὰθὲ, νομίζεις, ἐμὲ δὴ
μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆσθαι
τὰ ὡτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικουρίας τινός,
ὥς σὺ φῆς, δεόμεθα· πλὴν εἰ μὴ σὲ τούναντίον κατέχει
πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπούσης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμ-
πρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὅψιν ἀπερεῖσαι. καὶ
γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὀμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς
πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δειν, ὥς οὐκ ἀντι-
βλεπτέον ὃν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ
οἶδ' ὅπως, ἀνήνεγκα, δεκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεβι-
ζόμενος ἀντίον ὄραν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου
τὰς ὀψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὀμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

- 18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ ῥᾶον, ἢ

dere subito hominem contrahentem supercilia, ne oratio se
de factis Demosthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum,
qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere au-
res frequentatas Demosthenis actionibus?

Thers. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam ora-
tionem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea il-
lud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgen-
te, defigere obtutum in claro adeo Demosthenis fulgore ne-
queas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab ini-
tio usu venit. Parum enim abfuit, quin abiicerem, quod
obrutum defigere in argumento mihi non posse viderer.
Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paula-
tim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius aver-
tendis velut a Sole oculis, nothus & *infutius* Homerida-
rum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse

κατ' ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ
 μιᾷς ὁρμῶσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ
 ἀνάγκης ἢ ἀπάσης λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν
 Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μά-
 λα ἂν ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων, οὐκ ἔχων ὅτου
 πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πά-
 σχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοι
 καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεα-
 μάτων ἡδονὰς ἐμψέσόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἔλ-
 θωσιν, αἰεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ
 μεταπηδᾶν, οὐκ ἔχοντα ἐφ' ὃ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε
 περιελκόντων, Φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύ-
 ρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πρά-
 ξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-
 οψίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονή-
 ματος, συνέσεως, ἐκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum mihi negotium. Etenim
 Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum referat-
 ur, confertim necessario tota arripienda fuit. Tu vero si
 ad totum simul Demosthenem advertas animum, omnino
 dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid pri-
 mum cogitatione arripias; quale quid gulosis accidit ad Sy-
 racusanas mensas, aut cupidis audiendi videndique homi-
 nibus, si in sexcentas auditionum spectaculorumque vo-
 luptates incidunt; nec enim quo se vertant habent, trans-
 ferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc
 illuc salire, nec habere, ubi consistas, orbe quodam te huc
 illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu,
 vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis,
 multorum magnorumque quaestuum contemptu, iustitia,
 humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de mul-
 tis illis & magnis facinoribus reipublicae causa susceptis.

πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποστόλους, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ρόδον, τὸν Ἑλλησπόντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀπο-
 19 κλίνης, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. Ὡς περ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῦν τραπόμενος, οὕτω πως ἠπόρηκεν,

Ἴσμενόν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,

Ἡ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

Ἡ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,

Ἡ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,

Ἡ τὰν Διονύσου παυλυγαθία τιμὰν,

Ἡ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν;

οὕτως δὲ καὶ σύ γε ταῦτ' ὅσας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἴσμενόν καὶ χρυσάλακα) Ἀρ-
 καὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ με-
 λοποιῶ ὕμνων. V.

14 Οὕτως δὲ καὶ σύ γε) Γραι.
 οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ ταυτὴν ὅσας
 ἀπορεῖν. G.

Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes, quo mentem deflectas, quem tui praeclara velut auferant. Quem admodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

Ismenon utrum; aureo an Melian colo,

Cadumne, spartos an genus inclutum,

An caerulea flammea Thebes,

Vimne conantem omnia Herculeam,

Bacchine patris laetos canemus honores?

Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi ar-

Θάνατον τανδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδὲν ἔργον ἐκφυ- 20
γεῖν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἐνὸς ὅτου δὴ λαβόμενος, ἡ
τῆς ρητορικῆς κατ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατὰβου τοῦτον τὸν
λόγον. ἰκανὴ γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν
γε τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέν-
τρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν,
δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν αὐδὲν ἔμμονον ἔχουσιν,
οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ
κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλελείφθω
λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιαι. Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς 21
ἀρετὰς, ἡ τὰς πολιτείας. αὐτοῦ τραπομένη, καλὸν μίαν
ἡντιναοῦν ἀποτέμενσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο
δαψιλῶς, δύο καὶ σόντρεῖς ἐλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν
λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης.
εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσομένα·

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero labore, *inquit*, oberrationem effugeris: sed quamcunque partem arripis, aut eloquentiam per se *spectatam*, in eam hanc orationem conferto. Apti tibi *hic* fuerit eloquentia Periclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus eloquentiam: scilicet praeter formam qualemcunque animo conceptam stabile & solidum nihil habentem, neque quod temporis illud examen iudiciumque possit sustinere.... Reliqua vero Demosthenis praetermittenda tibi, huc si verteris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in republica facta converso decens fuerit, quodcunque inde decerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volueris, duobus, summum tribus delectis, habere satis materiae ad dicendum subiectae, tantum est claritatis in singulis. Si vero non in univrsam, sed ex parte laudare veli-

νόμος μὲν γὰρ Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἡλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γέ δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς· τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατόν ἐφάπαξ ἐλθεῖν. οὐκ οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

22 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΛΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφη, ἐν ἐπιδεδείχθαι μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥαστώνην ὑποτιθεῖς,

mus, praesto quidem Homericæ lex est, Heroum laudes instituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; iam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a poetis ob colum, aut sagittas, aut ægidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum sit. Ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quæ pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

Hæc ita percurrente Therfagora,

Lyc. Puto ego, inquam, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poetam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adiuncta carminibus.

Thersf. Ille, Facilitatem tibi, inquit, negotii tui ob oculos positurus eo provectus sum, orationem ut percurrere

προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φροντιίδος
ἀνείς, ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιο.

ΛΤΚ. Προὔργου τοίνυν, ἔφη, σοι γέγονεν οὐδέν, εὖ
ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλέον ἢ γεγονὸς θάτερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΤΚ. Σὺ γὰρ, ἔφη, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν
ἄπορον, εἴτα ἱατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν
ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή;

ΛΤΚ. Σὺ μὲν, ἃ ταραΐξειεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα
πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τὰ δ' ἤδη κατηνά-
λωται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδους. ὥστε ταύτης τῆς ἀπο-
ρίας ἑωλά σοι τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, σοι τόγε ἴαμα. χρὴ μέν-

3 Προὔργου) Προίργου πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προὔργον τοι
γῆται, ἀπὲ τοῦ πλέον. V.

*rem, & levius tibi illius vestigia signarem, si quid de cura tua
remittens, operam dare mihi recitanti velles.*

*Lyc. Noris, inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac
vide, ne illud alterum [illa difficultas, quae me angit] etiam
auctum sit.*

Thers. Praeclaram, inquit, mihi medicinam narras.

*Lyc. Nempe, inquam, difficultatem praesentem ignoras,
deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam
curas.*

Thers. Quid ita?

*Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si
quis primum ad eiusmodi orationem aggrediatur, mederi
conatus es: at illa olim consumta sunt antiquis annorum
anfractibus. Igitur difficultatis huius obsoletae sunt tuae
medicinae.*

Thers. Haec ipsa ergo, inquit, medicina tibi suppeditat.

τοι καβάπερ ὁδοῦ, θάρραλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθιστάτην.

- 23 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προῦθέμην, ἢ Φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνα τε, καὶ τοὺς ἑταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἄρματηλασίαν ἐπιδεικνύντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχίας ἅπαντας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἐνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοῦμὸν δέ γε, τοῦναντίον σπεύδει, τὰς ἁρματοτροχίας ἀλεεῖν· οὐ μάλα ῥάδιον δ' οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλὰ τοι τὸ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Ποῖον; ἔφη· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

- 24 ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν ἐκδοθῆναι γράψαι ἔκπον καλινδούμενον· τὸν δὲ γράψαι τρέχον-

Nempe velut viam, tutissimam oportet esse eam, quae tritissima est.

Lyc. Male narras. Nam contrariam, inquam, ego mihi proposui illi, in qua gloriam appetiisse dicitur Cyrenaeus Anniceris apud Platonem eiusque sodales. Cyrenaeum enim aiunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa circum Academiam egisse curricula, per eandem omnia orbitam, quam nusquam egrederetur, ita ut curriculi non nisi unius in solo vestigia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non nimis autem facile arbitror, novas comminisci vias, declinatis his, quae tritae sunt.

Thers. Verum enimvero sapiens, inquit, Pausonis commentum est.

Lyc. Quodnam? inquam: nec enim audiui.

Thers. Pausoni pictori pingendum locatum aiunt equum volutantem se: at illum pinxisse currentem, multumque

τα, καὶ πολὺν κονιορτὸν περὶ τὸν ἵππον ὥς δ' ἔτι γρά-
 Φοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμψεσθαι, μὴ γὰρ
 τοῦτο προστάξαι τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ
 μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν
 ἐπιδείξαι κελεύσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον
 ὀφθῆναι καλινδύμενον.

ΛΥΚ. Ἦδὺς εἶ, ἔφη, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἷ με
 στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πά-
 σας στροφάς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ
 μετατιθέντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ
 Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ὃ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρα-
 σμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὀψέως, ἐπεὶ κατηνα-
 λώκει πάσας ιδέας ἀν' θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοι-
 χείων, αὐτὸς αὖ πενία μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα
 γενέσθαι.

circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
 locaverat, questumque: neque enim hoc se iussisse. Pauso-
 nem itaque imperasse puero, ut summis tabulae versus
 ima conversis, picturam ostenderet, sicque equum in-
 versum volutari visum esse.

Lyc. Suavis homo es, *inquam*, Therfagora, si putas,
 unam me tot annorum *hominum* conversionem machina-
 ri, non potius conversiones omnes & circumductiones
 mutare, ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
 mihi denique, quod Proteo, usu veniat.

Therf. Quid illud est, *inquit*?

Lyc. Ne fiam, *inquam*, quod ille factus est, cum huma-
 nam speciem studeret effugere: quando consumtis formis
 omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus
 denique adscititiae formae inopia, Proteus factus est.

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ
τὴν ἐμὴν ἀκροᾶσιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γὰρ, ἔφη, τοῦτο. παρέξω γοῦν
ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρὲς τὴν ἐπηρτημένην Φροντίδα.
τάχα γὰρ ἂν τι περὶ τοῦ σοῦ κήματος ἄΦροντις γε-
νόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠσίνος συμΦροντίσαις. Ὡς οὖν ἐδό-
κει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος,
ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὃδ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιή-
ματα. μεταξύ δ' ὥσπερ ἑνθους γενόμενος, ἐπιπτύζας
τὸ γραμματεῖον,

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθόν,
καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν
ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφη, εἶσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς

Thers. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae re-
citationis effugiendae rationes comminisceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc
audiendi operam, omissa parumper, quae incumbit mihi, cu-
ra. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam
meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi
quoque videretur, in proximo aggere affidentes, audiebam ego,
ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero sa-
natico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis,

Thers. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut
Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed ut gratiam mihi,
inquit, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam,
quid sit, quod dicis, norim. Sed quid est, de quo dicis?

Thers. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

εἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερῷοις, τὸ βιβλίον οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἰκαδὲ. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἃ μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκούσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπολείφομαί σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι· σύ δ' εἰστιάκας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέθλιον, ἔοικας δ' εἰστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους. Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρί- 27 ψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δικαίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου. καὶ μόλις μὲν, ἐπιτυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τότε μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διετέθην, ὥς οὐδέν τι περιτρέψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων

tarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum. Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi gestis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditurus esse videris.

Lyc. Et nunc, inquam, pro istoc nuntio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: neque vero te relinquam ante, quam fides promissis tuis constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis accepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris accepturus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commorati paulum, dum dignae poemati laudes tribuerentur, Thersagorae domum ivimus; & vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo ego accepto tum discedebam. Lesto autem in eam veni sententiam, ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus & verbis illius

τε καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκληπιῷ μείον τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων αὐτῷ ποιησάντων ἄσματα, τὰ Ἀλυσσίδου τοῦ Τροισίου, καὶ Σαφοκλέους, ἄδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ μὲν ποίησιν καινὴν ποιῶν, κωμωδίας, ἢ τραγωδίας, ἐκλέλειπται· τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέροι, τῷ τὰν

28 θεὸν δοκεῖν τιμηκέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτο. (ἐστὶ δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσήκον ἡμῖν μέρος τόδε δράμα) τὸ βιβλίον φησὶν, Ἀντίπατρω μεμνηνύσθαι παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τοὺς Φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν. ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυρίας πείσσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν. καὶ ὃ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὡς οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim manus honoris habetur Aesculapio, si, cum nemo saluantium fecit cantica, Alisodemus Troezenii & Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen scribere, Comoedias, Tragoediasve, desitum est; sed quae ab aliis composita sunt, ea hos, qui in medium opportune proferunt, non minus commendant, quod sic honorem habuisse Diis videntur. Liber itaque hic, (est autem commentariorum Macedonicorum ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Archias, si quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exsiliis fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasionibus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies expectans Demosthenem. Cum igitur audisset, e Calauria venire Ar-

εὐθύς ὥς εἶχεν ἐκέλευσεν εἰσὼ καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλ- 29
θεν, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον.

APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε.

ANT. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην
ἤγαγες;

APX. Ἦγαγον ὥς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω
τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία.
τί γὰρ τῶν ὁστῶν, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ
ἔχοντι;

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς
βίαν κατέχειν ἀδύνατον.

ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατελήφατε;

APX. Κατελήφαμεν.

ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

APX. Οὐκ, ἀλλ' οὐπὲρ ἦν, ἐν Καλαυρία.

*chiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari. Ingressus ille...
Sed ipse libellus dicet reliqua.*

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sum, si adduxisti Demosthenem?

*Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum De-
mosthenis affero.*

*Ant. A spe deiecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa
& urna, Demosthenem ipsum non habenti?*

*Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non
poterat.*

Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

APX. Ἄλλ' οὐδ' ἐφ' ἡμῶν ἐγένετο.

ANT. Τί Φῆς; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείθουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοί δ', ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοχέναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non factis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra iniuria mortuus est.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admove-
re, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium,

μὴν ἄλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ
 τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότες, Ἱμεραῖον τὸν
 Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθῶνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν
 ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ρευμάτων οὐδὲν
 διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαί-
 ρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταρα-
 χῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἴτα πτήξαντας
 οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν
 ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν
 οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακία τοῦ πλήθους συκο-
 φαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρα-
 σκεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο.
 μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ
 κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέ-
 σθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπησχύνετο κατὰ τῶν

sed putare simile & *eiusdem felicitatis* esse, invenisse De-
 mosthenem, & illos conquirere homines male perditos,
 Himeraeum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, &
 illum ex Piraeo Eucraten, torrentibus rivis nihil dissimiles,
 humiles homunciones, tumultuum temporariorum occasio-
 nibus *velut* innatantes, & ad parvam spem turbarum feroci-
 ter exsurgentes, deinde paulo post, ventorum vespertinorum
 more, resedentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum
 ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adu-
 latione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea prae-
 bere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratifi-
 catus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post il-
 lam calumniam splendidiorem viro, quam olim Alcibiadi,
 reductum *ab exilio* contigisse accepimus. Verum hic [*Hy-
 perides*] pensū nihil habuit, neque pudit ipsum contra

ποτε Φιλτάτων τῇ γλαύτῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δῆπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 APX. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἔχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ANT. Οὐχ ὅτω μέλοι τρόπου πίστεως, Φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ τὰ γάρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βούλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτός τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἔκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὡς ἂν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

9 Ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων) μοσθίνην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ
Ἀλλ' εἰ δὴ τινα θαυμάσας Δε- θαυμάσας. V.

eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa excindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non sane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicet. Nam honesta profectio apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicunque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchique Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, convenerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in republica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut existimare aliquis posset, ex dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus sunt, com-

τῷ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμία, καὶ ταῖς τῶν
 διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ
 τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. μετενοοῦμεν γοῦν ὅτε
 τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγχοντες
 Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι
 πεπιστευκότες, εἴτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθέ-
 νους ἐλέγχους περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῶν ἀπρόσιτος ἡ δύ-
 ναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33
 ἔταττον, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὀργάνου· Δημοσθένην δ' αὐτὸν
 ὑπερηγάμην τοῦ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως,
 ἀκλιτῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἀπάσαις φυλάττοντα
 τρικυμiais τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδι-
 δόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ
 τὰνδρὸς ἠπιστάμην. οὗτος μένγε δημηγορίας ἐξαγγελ-
 θείσης Ἀθήνηθεν ποτε, καβαπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum
 compositionem, & circumscriptam sententiarum concin-
 nitatem, & demonstrationum continuationem, & illam
 cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poe-
 nituit nos convocasse Graecos Athenas, cum refutare
 Athenienses vellemus, a Pythone & promissis Pythonis
 induci, ac deinde in Demosthenem & argumenta De-
 mosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi,
 quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam
 secundam numerabam, quam in instrumenti loco pone-
 rem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia
 sensus illius causa & prudentiae, qua animam recto velut
 clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinan-
 tem servarem, & malo nulli concederet. Ac Philippo ean-
 dem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille qui-
 dem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iste in Phi-

καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτικὸς, καὶ τι καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, ὦ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρρησίας τυγχάνειν· μόνος γέτοί τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι μᾶλλον ἡβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χουσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοι-

34 μιν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν προείμην ἂν, Φιλίαν δ' οὐκ ἂν· εἰ δὲ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν non est in Codice D. Marci. G.
 ψυχὴν. Vel Βοιωτίας accusativi 11 Μηχαναῖς) Κριοὺς ἢ κατα-
 casus: sunt enim duae. Lege πέλτας, arietes, τοιχομαχικὰ ἔρ-
 Stephanum. Sed illud ἀδύνατον, γαῖα. G.

lippum inuestus fuerat, & indignante Parmenione, atque ioci etiam aliquid in Demosthenem adiiciente, *Iure suo*, inquit, o *Parmenio*, *libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes*. Solus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum rationibus inscriptus est, cum tamen mallet ipsi, quam scribis triremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum, signa, redditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, partim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius machinis capiamus Byzantium moenia, quam auro Demosthenem. Atque ego, inquit, *Parmenio*, si quis Atheniensis Athenis dicens patriae me suae praefert, huic argentum quidem obiecerim, non autem amicitium. Si quis autem patriae causa odio me habeat, hunc ego oppugno non secus atque arcem, & moenia, &

λει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω
 δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πό-
 λιν· καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδιστ' ἂν
 προσαπολέσαιμι· τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ'
 ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον,
 καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὅπλων
 βίας τὴν τοῦ λόγου πειθῶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθεῖς
 οὐδαμῇ τιθεῖς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
 τοιοῦτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο. τῶν
 γὰρ μετὰ Διοπεΐβους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ
 μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος. ὃδ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη
 Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγόν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν;
 αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος
 ἔμοι γε, καὶ Φληναῖος. τίδ' ἂν ἄνθρωποι πράττειν
 διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς;
 εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν
 εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπα-

navalia, & fossam: sed virtutem eius admiror, beatam civita-
 tem eam possessione praedico. Atque istos quidem extra usum con-
 stitutus lubens una, cum ipsis hostibus, perdam: hunc autem
 malim hic apud nos esse, quam Illyriorum equitatum, & Tri-
 ballorum, & quidquid est militis mercenarii: qui armorum viri-
 bus vim oratione persuadendi, & consilii gravitatem postponam
 minime. Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me
 sermones habuit. Misso enim Athenis Diopithe cum suis, sol-
 licitudinem ea mihi res afferebat. Ille vero in risum solutus dice-
 bat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Tri-
 remes quidem, & Piraeus, & navalia, nugae mihi & ludibria:
 ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in
 viscerationibus, & choris? Si unus Demosthenes Athenis non es-
 set, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Thessalos frau-

τῶντες, βιαζόμενοι, Φβάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἰς
ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐΦέστηκε, καὶ
ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγῆ-
μασιν ἀντιπαρατάττεται. λαμβάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τε-
χνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ
καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῶν ἀνδρωπός
ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γέ τοι κατ' αὐ-
τὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἶλομεν, οὐκ Ὀλυνθον, οὐ Φω-
κέας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χερρόνησου, καὶ τῶν
36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἄλλ' ἀνίστησι
μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αἰ-
τοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας
τῇ παρρησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν Φροντί-
σας. μετατίθῃσι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν
θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθῃσι δὲ τὸ ναυτικὸν
νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονοноῦ τελείως
διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

*de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus
omnibus imminet, & nostros impetus subsequitur, ad nostra se
imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum
machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno ver-
bo, ille nobis homo impedimentum est & propugnaculum, quo
minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si stetit-
set, non Amphipolin cepissemus, non Olynthum, non Phocen-
ses haberemus & Pylas, nec Chersonesum, & quorum circa
Hellepontum potui sumus. Sed ille invitos etiam cives suos, &
velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut
urens & secans illorum socordiam, parum, quid iucundum illis
sit, sollicitus. Transfert idem pecuniae reditus a theatris ad exer-
citus, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione
rerum tantum non plane corruptam. Abieciam satis longo iam*

δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πά-
 λαι τούτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανά-
 γων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι
 κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ
 συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον οὐ λαβεῖν ἐστίν, οὐ Φενα-
 κίσαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην
 ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Ταῦτον οὖν, ὦ Ἄν- 37
 τίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ
 πάντας ἀποστόλους. ὃ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θε-
 μιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο ταῖς νῦν ὁ Δη-
 μοσθένης, ἐφάμμενος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν,
 Περικλεῖ δὲ τὸ Φρόνημα. ἐκτῆσατο γοῦν αὐτοῖς ἀκρούειν,
 Εὐβοίαν, Μέγαρά, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν
 Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιῶσιν Ἀθηναῖοι,
 Χάρητα μὲν καὶ Διοπεΐθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιού-
 τους τινὰς ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ
 εἶσω κατέχοντες ἐπὶ ταῦ βήματος. ὥς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-

tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat:
 hosque olim inclinatos ad maiores suos revocat, atque ad aemu-
 lationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesti sunt: mutuū-
 que auxilii foedera, & conventiones inter Graecos constituit. Hunc
 celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Ari-
 stidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater,
 magis est quod timeamus, quam triremes omnes & classes. Quod
 enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt & Peri-
 cles, his nunc Demosthenes est, prudentiae nomine comparandus
 cum Themistocle, cum Pericle autem ob sensum in republica. Di-
 cto igitur audientes illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa
 Hellespontum sunt, Boeotiam. Et praecclare e re mea faciunt
 Athenienses, cum Chareta, & Diopithen, & Prokenum, & horum
 similes quosdam imperatores constituunt, Demosthenem vero domi
 in tribunali retinent. Quod si tunc hominem armorum faciant &

θρωπον ὅπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων,
 καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὁκνῶ, μὴ περὶ τῆς
 Μακεδονίας ἀν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν
 ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ
 συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὕρισκει, δύ-
 ναμιν συλλέγει· ὃ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀποπέμπει,
 38 συνιτάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε
 καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τῶνδρος ἔλεγεν,
 ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ
 στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· αὖγε καὶ τοὺς λόγους ὥς-
 περ κριούς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὠρμαμένους, δια-
 σείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλευματα. περὶ μὲν
 γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς
 ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέ-
 στησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακία στρατηγῶν,
 καὶ στρατιωτῶν ἀταξία, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς
 τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένη, κα-

navium, & exercituum, & temporum, & pecuniarum dominum;
vereor, ne de ipsa me Macedonia in disceptationem vocet: qui
vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concurrat, de-
prehendat, rectius inveniat, copias contrahat, amplissimas clas-
ses dimittat, copias in aciem mistat, huc illuc transiens obsistat.
Talia & tum & saepe alias ad me Philippus de viro dice-
bat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum
non duceret Demosthenes: cuius quidem etiam concio-
nes, tanquam arietes quidam & catapultae ab Athenis in-
de ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam
de Chaeronea neque post victoriam commemorare apud
nos defuit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset.
Etsi enim praeter spem, & viro ducum, & milium immodestia,
& nec opinata fortunae inclinatione, quae in multis saepe perfi-

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾷς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν
 περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
 τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν
 Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀβροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θη-
 βαίους, Βοιωτοὺς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐ-
 βοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλ-
 λάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μὴδ' εἴσω
 με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
 ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ
 πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων
 δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν,
 ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δέ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες,
 Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὅποτε πρὸς
 τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τινας ἢ
 τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾶ-
 στα ἦν κεκρατηκώς· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος,
 Μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γὰρ ἔστι κατὰ 40

ciendis nos adiuvit, vicinus; tamen uno illo die & imperii & vi-
 tae adeo in periculo me constituit, conductis in unum praestanti-
 ssimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Athenien-
 sibus simul, & Thebanis, Boeotisque reliquis, & Corinthiis, Eu-
 boënsibusque, & Megarensibus, & praestantissimis Graeciae, in
 periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare
 prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene ser-
 mones: & his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium
 populum Atheniensem, respondebat, *Mihi adversarius solus
 Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes
 sunt & Thessali.* Et si quando legatos ad civitates mitteret,
 atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas
 Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vicerat. Quo-
 ties vero instaret Demosthenes, *Frustra*, inquit, *legationem*

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγείραι τρόπαιον. ταῦτα δὲ
 Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες,
 εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί ποτε
 νομίζεις; βούν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μάλ-
 λον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων,
 καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐ-
 τῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πο-
 λιτευμάτων· ἐτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς
 τ' οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν
 ἐπαύετο· τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοιτηκότων,
 μηδένα οὕτω πάποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως,
 καὶ τῆς περὶ τὴν ἀσκήσιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ
 41 τάχους, καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας. Ὑμεῖς δὲ,
 ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος,
 καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώροικα καὶ τοῦτον
 ἀναπείθειν ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρίαν εὐσίαν εἰς Ἀθή-

*philippus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropaeum licet
 erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis infe-
 riores [nos Philippo] talem virum si cepissemus; per Io-
 vem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum
 asturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis,
 totoque imperio nostro adhibitori? Natura enim illi me
 etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica
 gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud
 Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui suam do-
 mum audiendi causa frequentaverant, nunquam defuit prae-
 ter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam
 circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeri-
 tatem, & libertatem dicendi, & constantiam. Vos autem, in-
 quit, de illo cogitatis, ut de Eubulo quodam, & Phrynone, &
 Philocrate, & hunc donis conamini in partes traducere hominem,*

ναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει
 κατηναλωκότα. διαμαρτάνοντες δὲ, φοβήσιν οἷσθε,
 πάσαι βεβουλευμένοι τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς
 πατρίδος ἀδύλοις τύχαις· καὶ καταπτομένου τῶν πρατ-
 τομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
 μον ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
 πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν
 γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὧ 42
 Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε
 γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος,
 καὶ τῶν ἀεὶ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεό-
 μην, ἀποστάς, ἀπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦ-
 σαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν·
 καὶ τι καὶ νουτεῖσθαι δίκαιον, ὑπὲρ ὧν ὄντων Ἀθηναίων
 τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτοῦ βίον,
 ἐξὸν εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρῆσθαι
 φίλοις.

*qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egentes, pu-
 blice in civitatem impenderit; & ubi hac spe excidistis, terrere il-
 lum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam sub-
 iicere incertis patriae fortunis? & in facta illo vestra invehente,
 indignamini? qui nec populo Atheniensium se submittat. Nesci-
 tis, inquit, patriae illum amore tractare rempublicam, sibi au-
 tem eam philosophiae gymnasium constituisse. Talia, Archia,
 supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo
 audire, & quae ipsius de rebus praesentibus esset senten-
 tia: atque, quoties opus esset, relictis, qui semper in nos
 irruunt, adulatoribus, simplicem e libera mente orationem
 percipere, & veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas
 putarem illum admonere, pro quam ingratis Atheniensibus
 vitam omnem in discrimen dedisset, cum liceret gra-
 tos magis & firmiores amicos habere.*

APX. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες· ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς φιλαθήναιος ἦν.

ANT. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

- 43 APX. Ἐοικας ἐτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεσμεμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων. εἴκει γὰρ δὴ πάλαι ὦν ὧδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἤμεν ἀναλωκότες.

ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

APX. Πολλὰ καὶ φιλόφροντα προτεινόμενα, ἑλεόντινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος, οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμενα, ἀλλὰ σὲ αἶμην δι' ὀργῆς ἔχειν

5 Πῶς ἀπέρχεται;) De Demosthenis interitu Pausanias in Corinth. G.

Arch. Reliqua, Rex, forte consecutus esses: sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furorem usque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos, qui vidimus, non minus obstupescibamus, & fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumferamus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem illam ipse expectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὁ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καὶ με μὴδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην παρῶν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς μὴδὲν· οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἥθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον αἰτὸνος καὶ νῶθρός ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

APX. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ; ὅς ἡδὺ 44 γελάσας, καὶ μὲ δὴ σκώπτων ὅς τὸν πρότερον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτε τὴν ψυχὴν;

APX. Οὐκ· εἴγε τῶν λοιπῶν ἀκούσαις, οὐ δοῶσι σοι μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-

4 Παρὼν εἶναι νῦν) Παρίλκει ἀπαγορεύσεις τάττεται, οἷον οὐ-
τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον ὅτι εἰ ὅμοιον ποτ' ἂν ἐγὼ ἔκον εἶναι πει-
τῇ ἔκον εἶναι, ἔχει μὲν γὰρ σθεῖν. V.

bam: verum quod putarem id ipsum utile esse ad per-
suadendum.

Ant. Ille vero quomodo accipiebat istos sermones? Et noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime af-
fuisse, & meis auribus accepisse singula. Sed tu ne quid
praetermiseris. Neque enim sane parvum quid est, inge-
nium viri generosi sub ipsum vitae finem cognoscere.
Utrum languidus erat & ignavus, an nusquam inclina-
tam illam mentis altitudinem servavit?

Arch. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter
ridens, & in superiorem vitam meam ludens, improbabili-
ter me mendaciorum tuorum histrionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: si quidem audire reliqua volueris, non vi-
debitur tibi solum diffusus esse. Sed, quando iubes, Rex,

γειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ
 παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς
 Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυθόν, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολ-
 λὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην,
 ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σῶζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, εἶφη, ὦ
 Ἀρχία, βασιάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ὄψιν οὐκ
 αὖν Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πο-
 λύ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν
 παρ' Ἀντιπάτρου δέδωροδοκηκεῖναι, μὴδ' ἢ ἑμαυτὸν
 ἑταῖρα, τάξιν λιπῶν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
 45 νικὴν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ
 ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπι-
 δέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξ-
 ειργασμένα, καὶ Φυλὴ Πανδιωνίς, εἰς ἣν ἐθελοντὴς
 ἐχορήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρρη-
 σία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα
 στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων
 ἀρεταί, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοία, τῶν ἐμῶν

dicere, de Macedonibus, inquit, nihil non sceleris credibile est: neque mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, ut Amphipolim, ut Olynthum, ut Oropum. Talia dixit multa. Etenim notarios constitui, ut dicta tibi fervarentur. Tametsi ego, inquit, tormentorum aut mortis metu in conspectum venire Antipatri nolo; sed si vere ista praedicatis, multo magis etiam mihi cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrumpar, neque relicta acie, in qua ipse me locavi, Graecanica, in Macedonicam me coniiciam. Praeclarum enim esset, Archia, si vitam mihi Piraeus ipse praestaret, & triremis, quam dedi, & moenia & fossa meis impensis effecta, & Pandionis tribus; in qua mea sponte sumtus in pompam sacrorum feci, & Solon, & Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & militaria decreta, & leges triexarchicae, & maiorum virtutes, & iro-

παλλάκις ἔστε Φανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν
 ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλε-
 βέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς
 οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν,
 ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συν-
 διελυσάμην. Εἰ δέ με μὴ σώζοι νήσων ἀρχή, καὶ θά- 46
 λαττα, παρὰ γε τούτου Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι,
 καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσει-
 δῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεώ,
 μῆδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχία, τε-
 θναίην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ κολακευ-
 τέος. ἔξην μοι Φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας,
 καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλι-
 μέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταττόμην. ἔξην
 γὰρ καὶ οἷς τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς
 Ἐρεχθίδας θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπὶ σχυρόμην
 οὐκ οὐν ἡρώμην αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλ-

*pae, & benevolentia civium, qui saepe me coronarunt, & Grae-
 corum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero etiam
 misericordia aliena vivendum, humile id quidem est, sed tolera-
 bilis tamen misericordia a necessariis, quorum redemi captivos,
 aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolven-
 dis eranis adjuvi. Si vero servare me non potest insularum im-
 petium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, & ab
 hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit,
 praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Ar-
 chiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos
 pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere
 Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum
 Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluissem.
 Licebat enim vel sero aliter instituire animum, nisi Erechthei fi-
 lias videret & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-*

λεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ
παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ'
ἑμαυτὸν οὐ καταισχυνῶ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν
ἐλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγῳ-
διῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθέν,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμωνος πεσεῖν

κόρη καὶ ταῦτα Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου
βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλά-
τωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαδόμενος; καὶ τινα
πικρότερον ἔλεγε, προαχθεὶς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυ-
βρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ,
τὰ μὲν δεομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μοῦσαν
στερρῶ κεραυνήντος, Ἐπείσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρ-
χίας ὧν ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι,

6 Λεχθὴν) Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξίνης. G.

ga & ipse mutare castra. Honestum enim perfugium mors est, ut
ab omni turpitudinis periculo sumus liberi. Et nunc, Archia,
quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servitute
ultra eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amicu-
lo. Verum, inquit, fas enim est Tragoediarum apud te meminisse,
nonne praeclarum est illud dictum:

At illa dum moritur, tamen

Multa cavet cura, decenter ut cadat.

Haec puella: & Demosthenes honesta morte vitam turpem potio-
rem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum
oblitus? Et provectus ultra, amarius quaedam dixit in eos,
qui a fortuna insolefcunt. Sed quid ea nunc dicere opus
est? Tandem vero me preces partim, partim minas adhi-
bente, & mollem Musam illa rigida miscente, Moverer, in-
quit, hifce, Archias si essem. Quandoquidem vero sum Demo-

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι. Τότε δὴ 48
 τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν διανοοῦμην· ὅδ' ὡς ἤσθε-
 το, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν Θεὸν προσβλέψας,
 Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ
 τεῖχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ χρησφύγε-
 τα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
 ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
 Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέρων
 ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ Θεὸς ἀνείλεν ἀπόρρητον
 εἶναι· μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσά-
 μην, ἀδελφοὶ δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλη-
 σε δ' οὐδὲν οὐκ Εὐκτῆμονος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
 Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
 τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
 χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ γὰρ, οὐδὲν παράνομον ὁ νεὺς
 πείσεται· τὸν δὲ Θεὸν προσειπὼν, ἐκὼν εἴποιαι. καὶ γὰρ

*sthenes, ignosce mihi, o noster, quem natura non fingit ad igna-
 viam. Tum sane tum vi illum detrahare ab altari cogitabam.
 At ille cum sentiret, aperte ridebat, & Deum adspiciens,
 Videtur, inquit, putare Archias, arma sola, & triremes, & moe-
 nia, & exercitus, copias esse, & refugia humanis animis; meum
 autem apparatus contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii,
 & Triballi, & Macedones, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem
 respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem provi-
 dentia sine metu versatus sum in republica, metusque omnis ex-
 pers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Eu-
 ctemon, neque Aristogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Phi-
 lippus tum, neque nunc Archias. Haec ubi dixerat, Noli, in-
 quit, manum mihi iniicere; quantum enim in me est, nulla fiet
 huic sacro iniuria: sed Deo adorato sponte sequar. Atque ego*

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἄλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ANT. Τὸ δὲ τί δή ποτὲ ἦν;

APX. Ὑστερον βασάνοις θεραπεύειν ἐφωράσαμεν, πάλαι φάρμακον αὐτῷ τεταμιεύσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτῶμενον. οὐ γὰρ οὖν ἔοθασεν ὑπερβᾶς τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις, οὐ, μὰ τοὺς. . . . καί μοι μὲν ἐφαίνετο
50 προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιορκίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. Βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα

in spe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egressus fuerat, cum, *Duc sane hoc*, inquit, *ad Antipatrum*; *Demosthenem vero non duces*. Per ego illos.... Et videbatur mihi adiecturus, qui *Marathone ceciderunt*. At *Valete!* cum dixisset, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obsessi expugnatique Demosthenis possum referre.

Ant. Demosthenis & ista, Archia. Hemi invictam animam & beatam! quam forte viri propositum, quam civilis providentia, in manu semper pignus certissimum li-

τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἵχεται, βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζομένας ὁδοὺς, ὁπαδὸς τις δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

6 Ναίωμεν) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae putantur animarum in coelum, sectator Daemon Liberatoris Iovis. Corpus vero nos Athenas mitemus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere, praestantius.

Θ Ε Ω Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α .

ΖΗΝ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΜΗΚΕΤΙ τονθορίζετε, ὦ θεοὶ, μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οὓς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκοῦντά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων.

3 Μήκετι τονθορίζετε) Ἀπὸ τοῦ ὑπ' ὀδόντας γογγύζει. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

II Οἷς ἔξεστιν) Τὸ, οἷς ἰφίεται, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἱερωτά. οὐ γὰρ ἐξ ἡν θηλείας δημηγορεῖ. V.

D E O R U M C O M I T I A .

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. **N**OLITE amplius muffle, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miscere sermones, & aegre ferre, si indigni multi convivio nostro intersunt: sed quandoquidem concio de his data est, aperte dicat unusquisque, quid sibi videatur, & accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari classicorum Deorum, quibus ius est? Quaestio de Inquilinis & Peregrinis.

ΜΟΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψεις
εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ
δέησιν.

ΜΟΜ. Φημὶ τοίνυν δεῖνὰ ποιεῖν ἐνίοις ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπό-
κρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ',
εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούβους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσο-
τίμους ἡμῖν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν
οἶνται ἐργάσασθαι. ἀξιῶ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῖρη-
σίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην·
ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτ-
ταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιοι τῶν οὐ καλῶς γι-
γνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δο-
κούντά μοι ἐς τὸ Φανερόν, οὔτε δεδιώς τινα, οὔτε ὑπὶ
αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθῆς
δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημό-

Mom. Ego Momus, si mihi permiseris, Iuppiter, vo-
lo dicere.

Iup. Praeconiū tibi hoc iam permittit: itaque me [*meo
permissu*] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter se gerere quosdam no-
strūm, quibus non satis est Deos ex hominibus ipsos esse
factos; sed nisi suos etiam pedissequos atque famulos in
aequo nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi magnifi-
ce, nihil fortiter fecisse videntur. Pero autem a te, Iuppi-
ter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia
lege possim, cum sciant omnes, quam liber sim lingua,
quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, retice-
re soleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur
aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam
prae pudore sententiam occultans, adeo quidem, ut etiam
molestus plerisque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπεῖπερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ.

- 3 Πολλοὶ γάρ, Φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχῶνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρετάς, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοῦνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ ἐσαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παρρησιαστήν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

blicus quidam accusator ab iis *propterea* dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum est, & iudas, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, sine metu dicam. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, nostri se confessus factos esse participes, & aequo nobiscum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros & sui chori sodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viscerationibus partem & de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes.

Iup. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere: sed diserte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio est, ut coniiciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς 4
τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικόν, ὡς ἀλη-
θῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τούνομα. ὁ γάρ τρι-
γενναϊότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλληνα
μητρόθεν, ἀλλὰ ΣυροΦοινικὸς τινος ἐμπορίου, τοῦ Καδ-
μου, θυγατρίδους, ἐπέιπερ ἡξιώθη τῆς ἀθανασίας, εἰς
μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μήτραν, οὔτε τὴν
μέθην, οὔτε τὸ βᾶδισμα. πάντες γὰρ, οἴμμι, ὁρᾶτε
ὡς Θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν Φύσιν, ἡμιμανῆς, ἀκρά-
του ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην Φρατρίαν εἰσεποίη-
σεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάροστι, καὶ Θεοὺς
ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνόν, καὶ Σατύ-
ρους, ἀγροίκους τινάς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς,
σκιρτητικoὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους
ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω
αἰγὶ ἰοικώς, καὶ γένειον βαδὺ καθεϊμένος, ὀλίγον

7 Οὔτε τὴν μήτραν) Μίτρα ὁ διὸς τις ὅπλις ἀλυσιούτῃ, τῶν
γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδυσμός· πρὸ τοῦ ἡ-ρου φυλακὴ τις καὶ
ἀγροίκα. V.

Mom. Praeclare fane, Iuppiter, facis, cum ad dicendi
me libertatem incitas: regie istuc profecto facis & magno
animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno gene-
re, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos,
postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non
dico, neque ob mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incessum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris sit
& effeminatus natura, semifuriosus, merum a summo in-
de mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & suum
secum chorum adducens adest, Deosque fecit Pana & Si-
lenum, & Satyros, rusticos & caprarios plerosque, lasciv-
os, aliena figura, homines: quorum unus corniger, &
ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens

τράγου διαφέρων ἐστίν· ὁ δὲ Φαλακρὸς γέρων, σιμὸς
τὴν ῥίνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος·
οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεῖς τὰ ἄτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κί-
ρῶσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα
ὑποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐράς
5 ἅπαντες. ὁράτε αἰὺς ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἴ-
τα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι,
ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους; ἐγὼ γὰρ
λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἑρω-
μίην οὔσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδην, ἧς καὶ τὸν στέφανον
ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

I 'Ο δὲ φαλακρὸς) Τὸν Σιλνὴν
λέγει. V.

II Τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γιαιργού)
'Ο Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγε-
γνηται γαιργός· πύτω φασὶν τὸν
Διονυσον οὔναι τὸ κλῆμα πρῶτον,
ἀφ' οὗ ἰκαρία ἢ πρῶτη ἀμπιλος
ὀνομάσθη, καὶ ἡ χάρα ἢ ἐτεγκύσα
τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος εὐλαχε
ποιμῆσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττι-
κίς, οὗ πίνοντες νομίσαντας τοὺς
λοιποὺς, ὅτι τεθνήσκουσιν οἱ βαθεῖ τῷ
ὑπνω διὰ τὴν εἰνποσίαν κατασχι-
θεῖτες, ἀποκτείναι τὸν Ἰκάριον, νο-
μίσαντας θανάσιμον φάρμακον δε-
δωκίνα· οὐ μόνον τοῖς καθύδουσιν,
ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγοράσι καὶ
τῇ μέθῃ βακχιούσις ματίας ἐμποιν-

τικόν· οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον
ἀποβαλεῖν, ἐπεὶ δὲ κατίστωσαν ἀπὸ
τῆς μέθης, τὸν Διόνυσον χεῖρον αὐ-
τοῖς ἐμβάλλειν τοιούτῳ. ἐλθὼν γὰρ
πρὸς αὐτοὺς ἐν σχηματικαίῳ παι-
δὸς, ἐξέμνην αὐτοὺς πρὸς ἑρμὴν μί-
ξιος. καὶ δὴ ἐπιβουλὴν αὐτὸν
διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐδὲς ἀφα-
ρὴς ἐγεγόνει. οἱ δὲ, ὅτι οὐκ ἐκείνου
ὑποσχομένου τὸ καθ' ἑρμὴν αὐτοῖς
εἶναι ἐκτελεῖσαι, ὁρμηκίσαντες ἄγχι κι-
νῶσας. καὶ δὴ μινεὶνέκισαν αὐτὰς
αἰεὶ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατά-
παυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς
ἐξελκτάμενοι τὸν θεόν, τοιαῦτα
κατὰ χρησμόν πιποινκότες πάλιν
σχήματα, καὶ ἀπ' ἑαυτῶν ἀναβι-
τες ἐπαύσαντο τῆς ματίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus senex, fimis
naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri
autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus prae-
diti, qualia haedis recens natis subnascuntur: hi Phryges.
Caudas habent universi. Vide, quales nobis praeclarus iste
Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos ho-
mines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos.
Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, ama-
tiam alteram suam Ariadnen, cuius etiam coronam fide-

γεωργῷ θυγατέρα. καὶ ὁ πάντων γελοιότατος, ὧ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἑριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνηδες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῶν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδέν, ὦ Μῶμε, εἶπης, μήτε περὶ Ἀσκλη- 6
πιῦ, μήτε περὶ Ἑρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἱ Φέρη τῷ λό-
γῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ
τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων· ὁ δ' Ἑ-
ρακλῆς, υἱὸς ὦν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν
ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν
ἔχων. καίτοι εἰ μηδέν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ
πυρός. εἰ δ' ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χοῆ-
σθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

rum choro inferuit, alteram Icarii rustici filiam: & quod
omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem huius
Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puel-
la, si non habeat in coelo, familiarem sibi illam dilectam-
que caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, &
ebriosa infania, & risus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, ne-
que de Hercule: video enim, quorsum ferat te orationis
impetus. Hi etenim, alter sanat, & ex morbis excitat,
compluresque unus dignitate exaequat: hic vero meus
filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi
paravit. Hos igitur accusare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, causa tacebo, multa dicere cum
habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia.
Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt,
quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' οὖν καὶ μὲ ξενίας διώκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκούσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνους πείβομαι, οὔτε Ἀχαιῶν 7 Αἰγυῖυσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἄ δε μάλιστα ἐλεγχθῆναι δέω ἡγοῦμαι, τὰντα ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες. Θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιῶν παρ' αὐτάς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότε ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχῶν τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς.

5 (Οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖυσιν) Αἰγιοι καὶ Ἑλικ καὶ Βούρα καὶ Ῥύπαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ τοῦ Κρισαίου κόλπου κατατιχρὺ τῶν Ἑχιδάων ἦσαν, ὡς πρὸς τὴν

ἰώ. αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιαι, τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἑλικος δὲ καὶ τὰ εἰρηπία ἐστὶν ἰδεῖν παρὰ τὸν αἰγιαλόν· αὕτη δὲ πᾶσα ἡ πόλις ὑποβρυχίως ἐστὶ τῇ θαλάσσῃ, εἰς σμῶ πάλαι τοῦτο παθεῖσα. V.

Iur. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non hoc solum audire est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegiensibus, suppositicium te dicentibus. Ceterum quae maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, & causam, quod tot spurios hic noster confessus habet, tute, Iuppiter, praebuilti, mortalibus te feminis miscens, atque ad illas nunc hac, nunc alia forma descendens, adeo ut metueremus, ne quis te comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elaboraret, & pro

ἢ ὄρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ
ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ
γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιοτάτον
ἐστίν, ὅπότε ἂν τις ἄφρων ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν
θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ,
τέβνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεὺς, οἰκέτου ὄντος,
καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. καὶ πάλιν
ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἶδ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ
Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων
ἀπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπαξ σὺ, ὦ 8
Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς
θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηται σὲ καὶ οὐχὶ
ἄρρενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι
θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίστην, καὶ τὸν Τιβωνόν,
καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

1 Ἡ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη) Ἐλλόβιον, τὸ ἐνέστιον παρὰ τὸ ἐνέριστευαι
τοῖς τῶν ὀτῶν λιβοῖς. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. In-
super vero coelum nobis semideis istis opplevisti: neque
equim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis subi-
to audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero,
qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: & propin-
qua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, & Eu-
rysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus
Thebis Bacchus Deus est: at consobrini illius Pentheus,
& Actaeon, & Learchus, hominum omnium infelicitissimi.
Ex quo vero tempore semel tu, Iuppiter, fores aperuisti
talibus, conversus ad mortales feminas, imitati te sunt
universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum
est, etiam Deae seminae. Quis enim ignorat Anchisen,
& Tithonum, & Endymionem, & Iasionem, & reliquos?

ὥστε ταῦτα μὲν ἰάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὰ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἵπης· χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μενιάκιον, ὄνειδίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ αἰετοῦ εἵπω, ὅτι καὶ οὗτος ἐν τῇ οὐρανῷ ἔστιν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου νεοτεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; Ἡ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἰάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπιστευκυκλήθησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκείνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ ὥστε οὐδ' ἡμ προπῆ τις, ξυνήσι; τοιγαροῦν οἱ Σκύβαι καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὀρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥπερ καὶ Ζάμολξις,

Itaque haec missurus mihi videor: longum enim fuerit omnia reprehendere.

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim feram, si dolore adolescentulum affeceris in genus illius aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipsa in coelo est, in regio sceptro sedens, & tantum non tuo in capite nidum sibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam Ganymedis causa missam faciemus? Verum Artis sane, Iuppiter, & Corybas, & Sabazius, unde hi nobis intro vocati sunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara, qui neque sonare Graeca possit: ita neque si quis illi propinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum videntes, longum nobis valere iussis, immortalitate ipsi donant, & Deos, quoscunque voluerint, suis suffragiis con-

δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθῶν.
 Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια· σὺ δέ, ὦ κυνο- 10
 πρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
 βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δέ βου-
 λόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος,
 προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνο-
 μαι δὲ ἰβίδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ
 ἄλλα πολλῶν γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
 παραβυσθεντα εἰς τὸν οὐρανὸν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ, πῶς
 ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσ-
 κυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κριοῦ
 κέρατα φύσῳσί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φησὶ τὰ περὶ τῶν Αἰ- 11
 γυπτίων· ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγ-
 ματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χοῆ καταγελαῖν ἀμύητον ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,

fituunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, servus cum
 esset, in album, nescio quomodo, delitescens irrepfit. Quam-
 quam, Dii, modica sunt ista omnia. Tu vero iste cum ca-
 nino rostro, involute sindonibus Aegyptie, quis es, vir
 bone, aut quomodo, latrator, Deus esse postulas? Quid
 vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus,
 quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pu-
 det vero ibides & simias dicere, & capros, & alia magis
 etiam ridicula, in coelum, nescio quomodo, intrusa ex Ae-
 gypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter,
 vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemad-
 modum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producant?

Iup. Turpissima sane ista nobis narras de Aegyptiis. At-
 tamen pleraque illorum, Mome, sunt aenigmata, neque
 omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo mysteriis nobis, Iuppiter, opus est,

ὡς εἶδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεοὺς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ΖΕΥΣ. Ἐα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε.

- 12 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγοὺς ἀνθρώπου καὶ μητραλοῖου υἱὸς ὢν, θεσπιαδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυὼν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλων, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμάδεϊ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχη, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

7 Καὶ μητραλάου υἱὸς ἂν) Ἀλκμαίωνος γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρου, ὃς Ἀλκμαίων τὴν μητέρα ἀποκτονὸς ἐπλανήτο κατὰ πάσης γῆς, μηδενὸς αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καταδεχομένου. Χρησάντος δὲ αὐτοῦ Ἀπόλλωνος ζητεῖν γῆν εἰς κατοικήσιν, ὅτις οὕτω ἦν, τῆς μητρὸς ὡς αὐτοῦ κτεινομένης, σκέψασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εὐρεθῆναι, ἥκα πρὸς ταῖς ἰχθυαῖς τοῦ Ἀχιλάου. Σο-

λερὸς γὰρ οὗτος αἰετὸν, καὶ ταῖς Ἐχινάσιν ἡσσαις εἰς θάλασσαν ἐκδίδους, ὑπωπτεῦσθαι αὐτῷ πρόσχυσιν αὐτὸς ἐν τούτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναεῖξαι, ἥτις ἱκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρότερον οὕσα τοῦ τῆς μητρὸς φόνου. καὶ δὲ πορευθῆναι φασί, καὶ κατοικήσαι τὴν Κατοινιάδα γῆν. Καὶ ἐξ ἱνὸς τῶν υἱῶν Ἀκαρναντός, Ἀκαρναντίας τὸν τόπον ὀνομάσαι. V.

ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, &, quod maxime angit me, Amphilocho, qui, facerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praestigius, duorum obolorum causa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicumque lapis oleo perfusus fuerit, & coronas habeat, & praestigiatores hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριάς ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορὸς Δύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρόνησσι. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσοῦτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἢ ἐπιτορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιῶντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13
περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, οὔτε συστήναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυβρύλλητος ἀρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσιν

Polydamantis athletae statua febricitantes sanat Olympiae, & Theagenis in Thaso; & Hectori sacrificant in Illo, & Protefilao e regione in Chersoneso. Ex quo igitur tot numero facti sumus, magis periuria invaluere & sacrilegia; & plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de spuris & fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *Fortuna*, pugnantia sibi & cassa rerum nomina, a stupidis hominibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare iam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἂ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἡδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, εἶδα, εἰ μὴ καὶ καφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας· ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
 14 τῶν λόγων. Πέρας γοῦν εἰ ἐβέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη συγγεγραμμένον.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλεῖον ἂν γίγηται.

funt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis sunt destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque audire *ista nomina* in philosophorum disputationibus, novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamantes illos exaudias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, desinam orationem. Video enim, gravari plerosque dictis meis, & exhibilare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in dicendo libertas. In fine ergo si vis, Iuppiter, decretum quoddam de his recitabo, quod scriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: & oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum excrescant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἐβδόμη ἰσταμένου, ὁ
 Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάται
 Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτός, καὶ ὁ
 Ἴπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων,
 οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι
 ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφεύτες, οὐκ
 οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δοξάντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν
 οὐρανὸν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώ-
 δους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἐπιλέλοι-
 πε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνάς ἤδη τὴν
 κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ
 αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

Q UOD felix faustumque sit! Comitii legitime habitis,
 septimo die ineuntis *mensis*, Comitii Iuppiter habuit, re-
 tulit Neptunus, in suffragia misit Apollo, scribae munere
 functus est nocte Momus, sententiam Somnus dixit. Quod
 peregrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam Barbari,
 nequaquam digni, qui civitate nostra nobiscum fruantur,
 in censuales tabulas nescio quomodo clam relati, & Deo-
 rum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut ple-
 num turbulenta multitudine sit convivium, diversarum
 linguarum & colluviei cuiusdam hominum, deficiatque am-
 brosia & nectar, ita ut mina iam illius hemina constet
 propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci qua-
 dam superbia depulsis veteribus & veris Diis, priorem sibi

Θεὸς, προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ
 15 πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι· Δεδόχθαι
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν
 τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἐλῆσθαι δὲ
 ἐπιγνώμονας τελείους Θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς
 παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν
 δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπι-
 γνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέξασθαι ὁμόσαντας τὸν νό-
 μιμον ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυ-
 αγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἄξιουσιν ξυτελεῖν εἰς τὸ συνέ-
 δριον· τοὺς δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους,
 καὶ ἀποδείξει τοῦ γένους. τούντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρί-
 τωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ
 Θεοὺς εἶναι ἀποθανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ
 σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἣν δὲ
 τις ἄλῳ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνώμο-
 νων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν Τάρτα-

accubitus praeter patrium morem arrogant, & in terra
 quoque honore praeferrī illis velint: *Earum rerum causa*
placeat senatui & populo, haberi comitia in Olympo cir-
 ca brumam, & eligi Quaesitores de clāssicorum Deorum
 numero septem, tres de maiorum gentium senatu sub Sa-
 turno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Quae-
 sitores autem illos federe iuratos prius legitimū iusiuran-
 dum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes,
 qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro ve-
 nire adductis iuratis testibus, & generis sui argumentis.
 Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores
 vero, re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad
 sua sepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si
 quis vero reprobatorum, & semel electorum a Quaesi-
 toribus, deprehendatur coelum ingressus, hic praecipitur

ρον ἐμπεισεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκα- 16
 στον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηναίαν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκλη-
 πιον χρησµωδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τσαῦτα µόνον
 ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάµενον, µάντιν, ἢ κιθαρωδὸν,
 ἢ ἱατρὸν εἶναι. Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις προειπεῖν, µὴ ἀνα- 17
 πλάττειν καινὰ ὀνόµατα, µηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
 σιν. Ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων 18
 µὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλµατα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
 ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις
 δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστῆσαι ἀντὶ
 βωμοῦ. ἣν δὲ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγµατος, καὶ µὴ
 ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώµονας ἐλθεῖν, ἐρήµην αὐτοῦ
 καταδιαιτησάντων. Τοῦτο µὲν ἡµῖν τὸ ψήφισµα. 19

ΖΕΥΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶµε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-
 τεινάτω τὴν χεῖρα· µᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro *placeat*, suum quemque Deorum opus
 facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aescu-
 lapium oracula edere, neque tot res unum agere Apolli-
 nem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse,
 aut medicum. Philosophis porro edicendum, ne nova fin-
 gere nomina velint, neque nugas agere de his, quae igno-
 rant. Quotquot autem *reprobatorum* iam templis aut altari-
 bus sunt culti, illorum sublati simulacris, imponi *placeat*
 aut Iovis *signum*, aut Iunonis, aut Apollinis, aut cetero-
 rum alicuius: istis vero tumulum strui a civitate, & cip-
 pum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat,
 & ad Quaesitores adire recuset, eum deferta lite damnan-
 to *etiam inauditum*. Hoc nobis decretum est.

Iup. Aequissimum, o Mome; & cui ita videtur, manum
 protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim, novi, erunt,
Lucian. Vol. IX. N

γὰρ οἷδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε· ὁπότεν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, καμίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατὸς ὄνομα, καὶ μητὸς, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φράτορας. ὥς ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ πᾶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc discedite. Cum vero praeconium faciet Mercurius, venite, manifesta quisque argumenta afferentes, patris nomen, & matris, & unde sit, & quomodo Deus sit factus, & tribum, & curiales. Quisquis enim haec non exhibebit, non curabunt Quaesitores, si magnum quis in terra templum habeat, & homines Deum illum esse arbitrentur.

Κ Υ Ν Ι Κ Ο Σ

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. **Τ**Ι ποτε, ὦ οὗτος, πώγωνά μὲν ἔχεις καὶ ἰ
κόμην, χιτῶνά δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῇ, καὶ
ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ
θριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ ἀεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον
δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περικοστεῖς
ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου,
ὡς ἄσπην πάμπαλλον τουτὶ τὸ τριβάνιον φέρειν· οὐ μέντοι
καὶ τοῦτο λεπτὸν, οὐδὲ μαλακὸν, οὐδὲ ἀνθρώπινον;

ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δέομαι τοιοῦτον δὲ ὅποιον αὖ πορι-
σθεὶν ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλά-

1 ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic
fuit in C. G. Πῶς δὲ Κυνικὸν
εἶναι φιλόσοφον. (Deinde) Κυν-
δικεῖν οὕτως ὁ λόγος ἄλλου τε
νομισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανοῦ. G.
9 Τριβάνιον) Τὸ τριβάνιον ἐν-

ταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεργασθὲς
ἱμάτιον. τριβανὸν δὲ τριβανος τὸ τῶν
φιλοσόφων ἱνδύμα εὐτελής. Erat
autem usque ad pedes, καὶ χιτῶ-
νίδας ἔχων πλατείας καὶ κεκολλη-
μένος. G.

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. **H**EVUS tu, quid tandem barbam alis & comam,
tunicam vero non habes, & nuda cute incedis, & sine
soleis, vagam & immanem vitam atque belluinam secu-
tus, & contrariis semper rebus tuum corpus, non ut ce-
teri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans,
ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum
tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & fa-
cillime paretur, & possessori quam minimum faceſſat mo-

2 χίστα παρέχον· τριούτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετὴν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτῶμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιά, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρων. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐφ' ἡμέρον τροφὴν μεταιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἰδῶμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

lestiae, tale, inquam, mihi satis est. Tu vero, per Deos; mihi dic, sumptuosae vitae vitium inesse non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parsimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita sane est.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me villiori, quam plerisque, victu & cultu utentem, illos vero sumptuoso magis, me accusas, non illos?

Lyc. Quod non villiori, per Iovem, cultu victuque, quam vulgus, videris uti, sed indigentiori, aut potius in summa vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis progressus est, quid sit, quod deficiat, quid sit satis?

Lyc. Si ita tibi videtur,

ΚΥΝ. Ἀρ' οὐκ ἰκανὸν μὲν ἑκάστῳ, ὅπερ ἂν ἐξικνῆται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἐστὼ τοῦτο.

ΚΥΝ. Ἐνδεὲς δὲ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρείας, καὶ μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δεόν;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν. οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμὴν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΚΥΝ. Ἐὰν σκοπῆς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὥν δεόμεθα, οἷον οἰκίαν, ἃρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Τί δὲ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἄρα οὐχὶ καὶ αὐτὴ τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur satis unicuique illud esse dicis, quod aequè late, atque usus & *necessitas* illius, pateat; an aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, & non aequè late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum rerum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si consideres, ad quid factum sit unumquodque illorum, quibus opus habemus, verbi causa, domus, nonne ut tecti simus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνος ἐδεήθημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΥΝ. Πότερ' οὖν, τῷ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

ΚΥΝ. Ἀλλ' οὕτως ἀν μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΥΝ. Κάκιον οὖν πορεύεσθαι σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἐαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

ΛΥΚ. Ἴσως.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον διακείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipsum vero illud, ut recti effemus, per Deos, cuius rei causa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipsum, quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur hi mei pedes peius habere tibi videntur aliorum pedibus calceatorum?

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita discas. Quod opus est pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam ceterorum?

Lyc. Hoc fortasse non ita est.

Cyn. Neque ergo peius habent, si non deterius opus suum peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem quod attinet, non videor deteriore, quam plerique, conditione esse.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοῦμὸν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον;
εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον ἀρετὴ γὰρ σώματος
ἰσχύς. ἄρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοῦνυν οὐδ' αἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπης
ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὰ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἴ-
χον, κακῶς ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἐνδεία πανταχοῦ κακὸν,
καὶ χεῖρον ἔχει πειεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν
οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦμὸν,
ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωσται, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λιμαίνον-
ται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων, 5

Lyc. Non videris.

*Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum corporibus
deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim
corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?*

Lyc. Non apparet.

*Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus
defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male ha-
berent. Defectus enim & indigentia semper malum, & fa-
cit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed ne-
que deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus
cibis alitur.*

Lyc. Nempe manifestum est.

*Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: viriantur
enim a malis alimoniis corpora.*

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se ha-

αἰτία μου, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ Φῆς ἄθλιον;
 ΛΥΚ. Ὅτι, ἡ Δία, τῆς Φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ
 τῶν Θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεβεικότων, ἐκ δ' αὐτῆς
 ἀναδεδωκότων πολλὰ καὶ γαθὰ, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πάν-
 τα ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 ἡδονὴν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄμοιρος
 εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θη-
 ρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ
 ὅπερ ἂν εὐρίσκης, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρείτ-
 τω τῶν κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ
 ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλή-
 ρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ
 Θεὸς οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας
 ἔμματα· τοῦτο δ' ἀμπέλους ἡδυοίνους, τοῦτο δὲ τὴν
 ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον,
 καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis contempnis, & miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni facis, & Dii tellurem hanc in medio posuerint, & ex illa bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus beatam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad voluptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, expertus es, nec ullo illorum frueris, non magis quam bestiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quidquid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes melius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his rebus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vites; reliquumque apparatus admirabiliter varium produxerit, & oleum, & mel, & reliqua; ut cibum habeamus omnige-

τοδαπά, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδύ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστί. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἀβλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμοτηρίοις· πολὺ δὲ ἀβλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροίη πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἤδη τοῦτό γε σαφές.

ΚΥΝ. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, 6 εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ φιλανθρώπως, ἐτι τε φιλοφρόνως ἐστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ παντοδαπούς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἔρρωμένους, κάπειτα παραβέντες πολλὰ καὶ παντοδαπά, πάντα ἀρπάξοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενῆσιν παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & porum suavem habeamus, habeamusque pecunias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pulchras, & instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis priveretur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem miserius, si quis ipse bonis se omnibus abiudicet, ac professus iam furor.

Cyn. At tu fortasse recte istoc. Verum illud mihi dic, si quis, viro divite prolixè, & humaniter, & benigne adeo accipiente epulis & hospitio multos simul & omni ex genere homines, infirmos partim, partim robustos, ac multa deinde omnigenaque apponente; omnia ipse rapiat, voret omnia, non quae prope sint solum, sed etiam remota, parata infirmis ipse robustus, idque unam ipse alvum

κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὲρ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων· οὗτος ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἄρα γε Φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σώφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τούτο.

7 ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τραπεζῆς, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν ἑγγύστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν, τούτο ἐσθίει κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ χρῶτα, ταῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι, τούτον οὐχ ἡγῆ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείναι ἀνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἐγώ γε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὰ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν Θεὸς τῶν ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ.

qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis illis perdendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus, multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae proxime apposita sunt, sibi delectum, idque suae necessitati sufficiens, decenter edat, & hoc utatur solo, reliqua ne quidem adspiciat, hunc nonne iudicas saniores, & meliorem isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praefecto hospitio excipienti similis est;

ἔοικε, παρατιθεῖς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδα-
 πὰ, ὅπως ἔχωσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ
 νοσοῦσι· καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενοῦσιν· οὐχ
 ἵνα χροῖμαθ' ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν
 ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μά-
 λιστα δεόμενος. Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
 ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα τούτῳ μάλιστα εἰσικατε,
 πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὐ-
 τοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπο-
 ρευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων αἰεὶ
 προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ
 δυσπρόσιστα τῶν εὐπρόσιτων· καθόλου δὲ πράγματα,
 καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐβέλοντες, ἢ δίχα πραγμά-
 των ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονι-
 κα παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολ-
 λῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique
 convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrotantibus,
 & quaedam robustis, imbecillis alia, non ut omnes utamur
 omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi proxima sunt,
 & inter haec, quo ipse tum maxime indigeat. Vos vero
 illi per inexplebilem intemperantiam rapienti omnia maxi-
 me similes estis, uti postulantes omnibus, & quae usquam
 sunt, non iis modo, quae prope vos sunt; non terram,
 non mare vestrum sufficere vobis arbitrari, sed ab extre-
 mis inde terrarum oris mercati voluptates, & peregrina
 semper praeferentes domesticis, & pretiosa vilibus, &
 quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia est: qui
 in universum molestias & mala habere, quam sine iis ae-
 tatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretiosi, & beati
 apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ ταύτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὥνια, πόσων κόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθεραῖς ἀνθρώπων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλείοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλεύονται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκιῶν οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἄργυρῶν οὐκ ὠφελούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὐτῶν κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδίων

feriam aerumnamque contingunt. Considera enim, sis, optabile illud aurum, & argentum, domus sumtuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quae-runt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amici amici, & liberi parentibus, & maritis suis coniuges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea, neque somnum suaviorem eburnei lecti praebeant: sed sae-

παρεχομένων· ἀλλ' ὅψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντί-
νης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων, τοὺς εὐ-
δαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ
παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφου-
σι μὲν οὐδεν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ
τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν 10
ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσιν τε καὶ πάσχου-
σιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥάδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν
ἐπιθυμίαν, εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην
ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν,
ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκά-
στω χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνθ'
ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξη.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, αἱ τοῖς ἀνθρώποις αἰτε ὑποζυγίοις χρῆ-
σθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλῖνας
τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατακείσθε τρυ-

pe videas eburneo. super lecto, & pretiosis in stragulis;
beatos illos somnum capere non posse. Porro omnigeni illi
circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed
corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero
dicam, quot negotia Veneris causa homines & facessant
aliis, & ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare cu-
piditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit: neque in il-
lam ipsam furor suus & corruptela sufficere hominibus vi-
detur. Sed iam etiam usum rerum pervertunt, utentes una-
quaque, ad quod natura sua apta non est, ut si quis plau-
stri loco uti tanquam plauastro velit lectulo.

Lyc. Et quis est ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iube-
tisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipse

Φῶντες, καὶ ἐκεῖθεν ὥσπερ ὄνους ἠνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώ-
 πους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες.
 καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρί-
 11 ζεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέαςι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον,
 ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἳ γέ εἰ-
 σιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ
 φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ Θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νῆ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθιέ-
 σθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν' ἐπεὶ καὶ τῷ
 κρατῆρι δύναται' ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρα χρήσα-
 σθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς
 ἅπασαν τὴν τούτων τις κακοδαίμονίαν διελθεῖν δύναται'
 ἂν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βούλομαι
 ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς; ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμος
 ἐκεῖνος, εὐωχούμενος τοῖς κατ' ἑμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτε-

vero supra iacetis delicati, & inde velut asinos habenis re-
 gitis homines, hac non illac vertere se iussos. Quique
 haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum
 illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, sed tintu-
 ras machinantur per illas, quales sunt, qui purpuram infi-
 ciunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae para-
 vit Deus, utuntur?

Lyc. Recte sane. Potest enim inficere, non edi modo
 caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam cratere
 possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non
 est. Verum enimvero quomodo possit aliquis omnem ho-
 rum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in
 partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Ceterum
 vivo, ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa,
 quae ante me posita sunt, & quae minimo parari pos-

λεστάτοις χρώμενος; τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν
 αἰκ' ἐφ' ἑμέμενος. Κάππειτα θηρίου βίον, βραχέων δέομο- 12
 νος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν
 οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χεῖρονες, κατὰ γὰρ τὸν σὸν
 λόγον, οὐδένος γὰρ δέονται. ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέ-
 στερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δέσθαι, ποῖόν τι
 ἑκάτερόν ἐστιν, ἐνόησον· ὅτι δέονται πλειόνων οἱ μὲν
 παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
 νοσούντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλου δὲ πανταχού τὸ
 χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ
 μὲν οὐδένος, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δέονται.

Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἀρι- 13
 στον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὁρθῶς νομισθέντα, διὰ
 κακοδαίμονίαν περινοστεῖν γυμνόν, δέρμα μόνον ἔχον-
 τα, καὶ μηδένος τῶν αὐτῶν ὑμῶν δέομενον; ἀλλ' οὐ κα-
 κοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήρμενε τὰ

funt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem deside-
 rans. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam,
 & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem
 rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re
 indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrum-
 que sit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus
 indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, ae-
 grotos, quam sanos: in universum vero, quod ubique dete-
 rius est, illud pluribus indigere eo, quod est praestantius.
 Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
 accedunt, indigent paucissimis. Aut putasne, Herculem,
 illum hominum omnium fortissimum, divinum virum, &
 pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberrasse
 nudum, pelle sola instructum, nullaue earum rerum,
 quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui
 & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

κακά· οὐδ' αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἥρχεν·
 ἐφ' ὃ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ πάντων ἐκράτει,
 καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυ-
 τοῦ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἡ σὺ δοκεῖς
 στραμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ
 τοῦτο περιῖεναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρα-
 τῆς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἠέλε, καὶ τρυφᾶν
 οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεύς ὁ τούτου μαθητῆς, οὐ βασι-
 λεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὡς
 14 Φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν; Ἀλλ' ὅμως κακεί-
 νος ἠέλεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ
 πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἥρσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἥρσκεν. ἀμείνους
 γὰρ ἦσαν ὑμῶν καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν
 οὐδενὲ μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τίς, ξυρώμενος. ὑγρότητα
 γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναῖξί πρέπειν ἡγοῦντο·
 αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἀνδρες ἠέλον,

maris haberet imperium. Quocunque enim illum raperet
 impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aeta-
 tis vel similem se vel meliorem incidit, donec ab homi-
 nibus discessit. An tu putas, stragula illum veste & calceis
 indiguiffe, & propterea sic oberrasse? Non est, quod il-
 lud dicamus. Sed continens erat & tolerans; & volebat
 vincere, & deliciis frangi nolebat. Illius vero Theseus di-
 scipulus nonne rex erat Atheniensium omnium, filius ve-
 ro Neptuni, ut aiunt, vir suae aetatis omnium fortissimus?
 Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, & incedere
 nudus, & barbam & comam alere ipsi placuit: & non
 ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis
 meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se
 passus esset, quam leonum. Mollitiem enim & laevitatem
 carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita

καὶ τὸν πῶγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινα· οὕτως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πῶγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρήτων οὐδέν, ἧ πέφυκεν, ἔχειν ἑῶντες. Εὐχομαι δὲ μοι τοὺς μὲν πόδας ὀπλῶν ἵππειών οὐδέν διαφέρειν, ὥσπερ Φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δὲ μοι γῆν μὲν ἀπασαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥάστην πορισθῆναι. χουσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθεῖν μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invideo admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam *membrorum* ita, uti natum est, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis aiunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quif-

φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ
 τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πό-
 λεμοι, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ σφάγαί. ταυτὶ πάντα πη-
 γὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη
 ἀπειρή, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθείην μειονεκτῶν
 16 δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα,
 πολὺ δὴ που διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ
 θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
 ὅποτε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω
 δέ σου, πῶς ποτε κιθαρωδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολὴν,
 καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, νῆ Δία, σχῆμα, καὶ στο-
 λὴν τραγωδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν
 οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶε δεῖν ἔχειν
 τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ
 μὲν δεῖ ἐνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέπει ἀρ-
 μᾶλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον τοῖς ἀκο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum
 cupiditate nascuntur, & seditiones, & bella, & insidiae,
 & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupi-
 dinem. At a nobis illa absit, & plus *aegro* habere nunquam
 ego concupiscam, minus contra me habere possim tole-
 rare! Habes rationem nostram, multum sane diversam a
 vulgi voluntatibus: nec mirum, si habitu ab illis differi-
 mus, qui tam diverso sumus instituto. Te porro miror,
 quomodo tandem citharoedi quendam vestitum putes &
 habitum esse, & tibicinis habitum, & longam vestem Trag-
 oedi: viri autem boni habitum & vestem non iam putes,
 sed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vul-
 gus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus &
 suus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam il-
 le, qui minime omnium delectet luxuriosos homines,

λάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὗτοι μάλιστα, ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
μηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομῆν, ἀνυ-
ποδητεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναιδῶν, καὶ
διακρίνειν οὐδὲ εἰς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροιά τῶν ἱματίων,
οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ
τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ
τριχῶν, οὐκ ὁσμῇ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον
ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι τί
ἂν δώῃ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδοῖς ὁσμὴν ἔχον-
τος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἤττον. καὶ τρέ-
φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδί-
ζετε· μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐβέλετε, Φέρεσθε δὲ ὥσ-
περ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτη-
νῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες Φέρουσιν ὅποιπερ ἂν δέωμαι. καί-
γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλπος

quemque habere hi maxime detestentur? Iam vero is est
meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod
detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis.
Vester autem ille cinaedico similis est, quem discernere ne-
mo possit, nec colore vestimentorum, neque mollitie, ne-
que tunicarum multitudine, neque amiculis, neque cal-
ceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem
quoque iam oleris, quod isti, vos, qui beatissimi estis, ma-
xime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi,
olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustinetis,
voluptatibus vero servitis non minus: & iisdem rebus ali-
mini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin ince-
dere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus
partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocun-
que opus est. Idem ego & frigus ferre possum, & sustine-

- Φέρειν, καὶ τοῖς τῶν Θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι
 ἄβλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν
 γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ
 τὰ μὲν παρόντα Φέρειν οὐκ ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων
 ἐΦίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι Θέρος, Θέρους δὲ χει-
 μῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα,
 καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄν-
 τες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.
- 18 Καίπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ
 ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις
 πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες
 περὶ τῶν ιδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ
 ποιοῦντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμία. τοιγαροῦν οὐδὲν
 ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖνοί
 τε γὰρ, ὅπου ἂν ᾖ τὸ ρεῦμα, ἐκεῖ Φέρονται, καὶ ὑμεῖς,
 ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πᾶσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὅ

re aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aë-
 rumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nul-
 la re earum, quae fiunt, contenti estis, & reprehenditis
 omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem con-
 cupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in ae-
 stu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabun-
 di, & vestra de sorte queruli: causa vero istis morbus,
 vobis vestri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere
 nostram rationem postulatis, ut qui male saepius de actio-
 nibus nostris consulamus: cum ipsi vestris in rebus incon-
 siderati sitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione
 administretis, sed consuetudine omnia & cupiditate. Itaque
 nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam
 cum illi, quocunque fluxus ierit, eo ferantur, tum vos,
 quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse

Φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον· ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· ὅδ' οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θρόντος ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὁ δὲ εἶπεν, ὅπου ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ἡμᾶς ἂν τις ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε; τάλῃβῃ ἐβέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ· ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδεΐᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται. οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινομένων πάντων, φέρεσθε, τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, καὶ κρημνούς. ἵστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι πεσεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὐ καταγε- 19

aiunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nempe raptum auferebat equus. Ille, qui non iam descendere ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, *Quorsum abiret?* respondit, *Quorsum huic; equum monstrabat, visum fuerit.* Sic vos interroganti, *Quorsum feramini?* si quidem verum respondere velitis, dicatis simpliciter quidem, *Quorsumcunque lubebit cupiditatibus:* per partes autem, *Quocumque lubuerit voluptati;* interdum, *Quo gloriae studio;* interdum, *Quo lucri cupiditati.* Interdum vero iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, verum pluribus conscensis equis, alias aliis, furentibus quidem universis, abripimini. Igitur in barathra vos & praecipitia auferunt: adeo ante factum, quid sitis facturi, nequaquam scitis. At istaec detrita, quam ridetis, penula,

λαῖτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοῦμόν, τηλικαύτην ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι, τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδευτῶν, οὐδεὶς ἂν ἐθέλοι μοι προσίεναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν ἐκτρέπονται. προσίاسι δὲ οἱ κομψότατοι, καὶ ἐπιεικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗτοι μάλιστα μοι προσίاسι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω συνών. θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορφυράν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελῶ.

20 Ἵνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὥς οὐκ ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα καταγελαῖς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quiete vivendi copiam mihi praeestet, & faciendi, quod volo, & cum his versandi, quibuscum volo. Inscitorum enim hominum indoctorumque nemo quisquam accedere ad me ob istum habitum voluerit: molles autem vel e longinquo devitant: accedunt commodissimi homines, & aequissimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum his enim versari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum, qui homines vocantur, non colo equidem. Aureas coronas, & purpuram sumum arbitror, hominesque derideo. Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde derideas, simulacra Deorum adspice, utris similia videantur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed bar-

καὺς ἐπισκόπει περιϊὼν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι,
καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι
πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας
ᾗψει τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῶς
περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς Φαύλου, ὅποτε
καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inspice, utrum capillati
sint Dii & barbati, velut ego, aut sicut vos tonsi fingan-
tur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerisque,
uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tan-
quam contemptibili, dicere audeas, cum ipsos illum Deos
decere appareat?

Ψ Ε Υ Δ Ο Σ Ο Φ Ι Σ Τ Η Σ
Η Σ Ο Λ Ο Ι Κ Ι Σ Τ Η Σ.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

Ι ΛΥΚ. ³ΑΡΑΓΕ ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινός, οὗτος καὶ φυλάσσεται μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάσσεται, οὐδὲ γινῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς Φῆς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;

⁴ Ἀράγε) Βουλόμενος ἅπαντα εἶδέναι τὰ σολοῖκα. ὁ οὖν Λουκιανὸς βουλόμενος — εἰσάγαγε σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφί-

στέην αὐτὸν ἀτόμασον, ἰπτεπδὲς οὖν ὁ Λουκιανὸς σολοικίζων, ἵνα δείξῃ τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλεγεῖν τὸν σολοικίζοντα. V.

P S E U D O S O P H I S T A
S E U S O L O E C I S T A.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. **N**UMQUID, si quis deprehendere perverse iungentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male iungat, potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem [*loquentem*]?

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipse stribligine te labi negas, aut quid de te dicimus?

ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τη-
λικούτες ὦν,

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον Φωράσαι δυνήσῃ τοῦτο
δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάσαςί γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ
σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ γε ἤδη τὸ δεινὸν ἔργασμαι, σὺ δὲ
οὐκ ἐπέγνως.

ΣΟΛ. Παίξεις ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς Θεούς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαβόν σε
ὥς οὐκ ἐπιστάμενον. αὐτίς δὲ σκόπει, οὐ γὰρ σέ Φη-
μι δύνασθαι κατανοῆσαι· ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐκ
οἶσθα.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὸ ἄρτι 14 Ἄ μὲν οἶσθ', 2 δ' οὐ)
μίλλῃσι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα Ἐχρὴν εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δέ. V.
λίγισται ἄρτι σολοικιῶ. V.

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a sribligine hoc
aetatis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem
possis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito sribligine utentem,
Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non observante,
peregi.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloe-
cismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rur-
sus vero confidēra. Nego enim, te posse intelligere. Quan-
doquidem [*sunt*] quae scis, [*sunt*] quae nescis.

ΣΟΛ. Εἰπέ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοικίσταί μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐχ ἔπη τούτο δρῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθήσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἓνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενεῖους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν σε παίζω δοκῶ.

6 Ὁφελον) Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλωντος συντάττεται ἀπαρεμφάτω, ἢ ὑποτακτικῶ, ἀλλ' ἐνιστώτος ὀριστικῶ, ἢ ἀπαρεμφάτω ἢ ὑποτακτικῶ, ὡσαύτως καὶ παροχημένῳ. οὗτοι οὖν εἰπὺν, ὄφελον ἀκολουθεῖς

δυνήσῃ. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν πρόσκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδέ αὐτὸ μέλλωντι συντάττεται. Διττῶς οὖν ἐν τῷ ἐνὶ σεσολοικίσταί. ὁ δὲ καὶ λέγει ὅτι τρεῖς σεσολοικίσταί. V.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverse voces iunxi, tu vero non agnovisti.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, & soloecismos facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

Sol. Mira narras, si soloecismum ego observare non potero.

Lyc. Et qui possis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris?

Sol. Quosnam tres?

Lyc. Universos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

ΛΥΚ. Ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν τὸν ἁμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθῃ, μηδένος εἰρημένου;

ΛΥΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῇ, σὺ δ' οὐκ ἔγνωνς. μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογῆσαντι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφην σε καταπραῖσαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ἅ, τι λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρθῶς ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ πρόϊβί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐδέλεις ἔπεσθαι. συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσεις.

5. Μέγα οὖν ἄθλον) Ἐπὶ τοῦ προσέθικεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ
ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἄθλον. V. προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλο.
12 Καὶ πρόϊβί γε ἐς τὸ ἔμπρο- κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν,
σθεν) Κακῶς τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἐπὶ πρόϊβί φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil eiusmodi dictum sit.

Lyc. Dictum, & stribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confeceras, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi iam professo necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecede saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3 ΣΟΛ. Ἄλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας ὥν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥῆθεν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολουθήσον αὐτίς, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως. ἄρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ λήσουσί σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαβόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας.

γ Μεθῆκα θεῖν λαγὼ) Καὶ τοῦτο σόλοικον γυνικῇ χρῆσθαι ἀπὸ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ ἢ γυνικῇ, ἢ δ' αἰτιατικῇ τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦ. V.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimissi currere leporem celeriter. Numquid praeteriisti? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti [*corru-*

ὥστε μὴδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι. οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τίνα.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ 4 πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΥΚ. Καί μὲν τοίνυν εἴη τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνωσ σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδίᾳ σολοικισμὸν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότε.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τὸδε σολοικισθῆν ἀπέφυγε

1 Οὐ γὰρ πρόσεστιν) Ἐπιιδέ φησι οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ εἰς τινα ἰσολοικισμῶν. τούτου χάριν οὐκ ἔγνωσ τὴν σολοικίζοντα. V.

6 Τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων) Ἡ τίθῃ θηλάζει, ὃ δὲ ἀντιστρέφας ἴφη, τὰ παιδίᾳ θηλάζει. V.

7 Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδίᾳ) Αὐξανόμενα γὰρ ἴδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ενεργητικῶς. V.

10 Οὐδὲν γνωσόμεθα) Ὁφείλο γὰρ καὶ τὸν δυνατικὸν προσθεῖναι σύνδεσμον ἰδὲ αἰ. οἷον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν αἰ γινώσκον οὐδὲ

γνωσόμεθα. νῦν δὲ διπλῇ σολοικισται, καὶ τῇ ἑλλείπει τοῦ αἰ, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδὲ ποτε γὰρ τοῖς ὑποκείμενοις μέλλοντες συντάσσονται. V.

In altero Vossiano sic: [αἰ] ἴστίον ὅτι μέλλοντες οὐδέ ποτε μετὰ τοῦ αἰ ἐκφύονται. οὐ γὰρ ἔρηται ἔξω αἰ, καὶ ἔρῃ αἰ. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ αἰ ἢ τε τῷ ἰσιστάται καὶ παρακειμένη, ἵνα μέλλοντα δηλώσωμεν. μέλλοντος δὲ ὅτις, τίς χρεία τοῦ αἰ; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἰνικόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

ptus es], ut neque in hoc ipso [verbo corruptis] male loquentes deprehendas.

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum iam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [lactant]. Aut si ne nunc quidem me stribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [crescentes] pueri solocismum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοίνυν ἐτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἴ κατιδεῖν τὸν σκολοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σκολοικίζειν. καὶ γὰρ μὲν οὕτω
 ὁ Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ὃ συνεγενόμην ἐν Αἰγύ-
 πτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε
 τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνί-
 κα ἔξεισι, Τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς
 τήμερον ὡς ἐξιών; ἐτέρου δὲ φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ
 πατρῶα, πῶς φῆς, εἶπε' τέθνηκα γὰρ ὁ πατήρ σου;
 ἄλλου δὲ αὖθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστί μοι
 ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὢν. ἄλλου δὲ εἰ-
 πόντος, ὁ θεὸς ἔστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέ-
 γεις; ἐτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασνάξεις, ἔφη, τοὺς

4 Τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν) Πύσους
 παῖδας ἱταίους. V.

5 Πηνίκα ἔξεισι) Τὸ ἔξεισι δηλοῖ
 τὸ ἡμίρον, ἐνιστάτος γὰρ. τί οὖν
 φησι ἐρωτᾶς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ
 αὐτόθεν; V.

7 Τὰ πατρῶα) Πατριὰ ὅταν
 εἰπώμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν,
 ζῶντος τοῦ πατρὸς. ὅταν δὲ τὰ
 πατρῶα, τέθνηκός. V.

9 Πατριώτης) Ὁμοῦθις γὰρ ἴδεις
 εἰπὴν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ

δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ
 βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φα-
 σι, ἀντὶ τοῦ πολιτῆς· καὶ ἴσως ἐτι
 μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων
 μίττει καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς
 νόμοις, τὸ πατρίῳ ἰχρήσατο. V.

In altero Voss. Cod. sic: Ὡς
 περ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· Σικελιώ-
 της δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὐ-
 τὼ πάτριος, καὶ πατριώτης.

11 Μεθύσης) Μεθύσος γὰρ, ἀλλ'
 οὐ μεθύσης. V.

li ergo amplius dicere, te aprum esse ad deprehendendum
 soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita
 tibi consulo. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in
 Aegypto, talia dicebat sine asperitate & molestia, nec
 peccantem redarguebat: verum interroganti, Qua hora
 [quando] exires? Quis enim, inquit, responderet tibi de ho-
 diearno die, quasi exiturus? Alio autem dicente, Luculentum
 habeo patrimonium; Quid ais? inquit: Pater ergo tuus mor-
 tuus est? Alio rursus dicente, Concivis meus est; Nescieba-
 mus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, iste est ebrio-
 sae [ebriosus]; Matris, inquit, aut quomodo intelligis? Alio
 ἐκλελοχότας dicente, Διπλῆς, inquit, ἐξειλοχέτας. Di-

ἐξειλοχότας. εἰπόντος δὲ τινος λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μεμ, οὐκοῦν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσσεισιν ὁ μείραξ οὐρὸς φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λαιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος, χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ δέ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστίν, εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὥς ἐκ τῆς πιθαάνης. λέγοντος δὲ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα πάρεστιν) Λῆμα γὰρ διὰ διδρία δὲ ἰνός. M. V.

Idem Schol. in altero V. [Λῆμα] Διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον· Λῆμα διὰ ἰνός τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μείραξ) Τὸ μείραξ οὐ φαίνεται ἐπὶ αὐτῷ λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡρώους· ἐπὶ οὐ αὐτῷ μείρακος λέγουσιν. V.

5 Δεδίττομαι) Τοῦτο ἐνέργειαν οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαίον) Κορυφὴ ἡ κεφαλὴ. τὸ οὖν κορυφαῖον οὐ οἴχεται υπερθετικὴ τὸ κορυφαίον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παραπιῶ ἴτερον καὶ ὀρμηθῆναι ποῖω ὀρμῶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρατοπίου γὰρ τοῦτο διαβίσιος. V.

cente quodam, Λῆμμα [acceptio] in illo est, per geminum μεμ (cum vellet λῆμα, generosum impetum); Ergo, inquit, accipiet. Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentulus] amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo [timeo] virum & fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris. Alio dicente, Amicorum summissus; Lepidum, inquit, summo facere aliquid altius. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem, inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne]; Ex superne, inquit, tanquam ex dolio? Dicente quodam, Coniunxit [iniunxit] mihi; Etiam manipulum, inquit, Xenophon. Alio dicente, Circumsleti [subterfugi] illum, ut delitescerem;

περίεσθην αὐτὸν ὥστε λαβεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἴς
 ὧν, περιέσθης τὸν ἕνα. ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο
 6 αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς
 τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς
 γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν
 ἑρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν. ἐτέρου δὲ σπουδῇ διηγουμένου
 τί τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ
 μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ.
 καρῆναι δὲ τινος εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι
 δεινὸν εἴργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

1 Περίεσθην αὐτὸν) Ὑπαγαγόμεν γὰρ εἶδει εἰπεῖν, ἢ μετῆλθον αὐτόν. τὸ γὰρ περιεσθῆναι ἐπὶ τοῦ κύκλου λέγεται τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in *Vossiano* maiore ita habet: Περιέσθην) Τὸ περιέσθην δηλοῖ τὸ πύριξ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἰς ὦν πύριξ αὐτοῦ ἴσθης;

2 Συνεκρίνετο αὐτῷ) Συνεδικάζετο γὰρ εἶδει εἰπεῖν, ἢ ἀμφισβητεῖ, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συνεκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνῶσθαι ἢ δοκίμα χρῆσις τῶν Ἑλλήνων εἶδεν. V.

In *Voss.* maiore sic: Σύγκρισιν καὶ διάκρισιν φασιν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἴωσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὡς φασιν ἐν τῇ συνθῆκῃ τὴν ἀντίταξιν. οὖν συνεδικάζετο εἶδει εἰπεῖν, ἢ

ἀμφισβῆται.

3 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ νῶϊ εὐθεία καὶ αἰτιατικά. ἀλλ' οὕτω καὶ δοτικά. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὸν ἀπαιτεῖ. καλῶς οὖν παίζειν αὐτὸν εἰρηκέν. ὡς σὺ καὶ νῶϊν ἑρεῖς ὡς ἀμαρτάνομεν, εἶδει γὰρ εἰπεῖν καὶ νῶϊν ἀμαρτάνομεν ἑρεῖς, τοῦτ' ἐστιν ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

8 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀνὰ φασὶν γυναικί, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρί. V.

9 Καρῆναι) Τὸ καίρασθαι ἐπὶ τοῦ κοσμίως. τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ ἀτίμας, καὶ μετὰ ὕβριος. V.

10 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλικῶς διαλεγόμενων ἐρισχελειν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονικεῖν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Mirum, inquit, si unus ipse unum circumstetisset. Alio dicente, Commiscebatur [comparabatur] illi; Omnino etiam separabatur, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, Nos [nobis] hoc videtur; Tu, inquit, etiam Nos [nobis] dices, nos peccare. Alio serio narrante rerum patriarum quiddam, ac dicente, Illa vero Herculi mixta; Non igitur, inquit, mixtus illi Hercules? Quodam dicente, Se tondendum esse; Quid enim, inquit, malum fecisti, & dignum ignominia? Et, decer-

δὲ τινος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασιανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί βουλαμένου τοῦ βασιανίζοντος; προκόπτει δὲ τινος εἰπόντος ἐν ταῖς μαθήμασιν, ὃ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δὲ τινος εἰ μελετήσει ὁ δέσνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δέσνα; Ἀττικίζοντος δὲ 7 τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρῶμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ Φεῖδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλῶν; ἀφιστᾶν δὲ τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη,

2 Βασιανίζεσθαι) Βάσιανος γὰρ ἐπὶ τῆς ἀσχεμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ πηλαζομένων διὰ τιμωρητικῶν ἔργων. V.

6 Εἰ μελετήσει) Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἐνεργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γὰρ φασί

μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

8 Τεθνήξει) Τεθνήξει γὰρ ἔχρην λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήκει ἐπὶ δευτέρῳ. V.

10 Στοχάζομαι) Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦς τάττεται τὴν βολὴν, ἢ τοῦ τοκμαίρεσθαι. V.

zare quodam dicente [*de amica disputatione*]; Cum hoste, inquit, decertas? Alio dicente, Torqueri filium suum aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Proficit in disciplinis; ille, Plato, inquit, hoc vocat progressiones facere. Interrogante aliquo, Num declamabis [*declamabis*] iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans declamaturusne sim, dicis iste? Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, Mox morieris [*morietur*]; Melius, inquit, erat etiam hic non affectare sermonem Atticum & male ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, iaculando aberrasti? Cum ἀφιστᾶν aliquis diceret, & alter ἀφιστάνειν (pro ἀφιστάναι, sollicitare ad defectionem); Ambo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Præterquam nisi; Hæc geminata, inquit, nobis lar.
Lucian. Vol. IX. P

διπλᾷ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδ-
 ᾅττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλὸν,
 ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὃ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέ-
 γει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε χρωμένου τινος, ἕτερα ἀνθ'
 ἐτέρων, ἔφη, σημαίνει. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ
 συνήμῃ λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντι-
 ποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον
 δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βα-
 ρεῖν δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ
 νενόμιας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον,
 ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ
 πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως
 τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστρεφὸν δὲ τινος εἰπόντος,

1 Χρᾶσθαι) Χρῆσθαι γὰρ λί-
 γουσι Ἀθηναῖοι. V.

2 Ἐκτοτε) Ἐξότου γὰρ τὸ δέ-
 χιμον. V.

3 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντι-
 λαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ κα-
 λυεῖν ἢ ἀντίχεσθαι τάττουσι. μά-

λιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ ποιηταῖς. βρα-
 δύτερον παρ' Ἑλλήσι. V.

10 Τὸ λίλογχα) Τὸ λίλογχα
 Ἀττικοὶ εἴληχα φασί, καὶ τὸ λέ-
 λειφα, εἴληφα. V.

giris [gratis & frustra adeo ponis]. Et χρᾶσθαι [pro χρῆσθαι,
 uti] dicente quodam; Verbum, inquit, Pseudatticum. Di-
 centi ex tunc, † Pulchrum, inquit, dicere ex superiori an-
 no, Plato enim in tunc ait †. Ei, qui ecce pro vide ute-
 batur, Ἀλλὰ, inquit, pro aliis significas. Dicente quodam
 accipio pro intelligo, Mirari se dicebat, quomodo † qui vin-
 dicet sibi dicendi partes, dicat, se vindicare †. Βράδιον dicente
 aliquo; Nonne est, inquit, simile [aeque vitiosum] alteri, τά-
 χιον; Βαρεῖν [gravare] cum dixisset aliquis; Non est, in-
 quit, βαρύνειν qua putasti [ita insolitum, ac putasti.] Cum
 λέλογχα aliquis, quod est εἴληχα [fortius sum], dixisset,
 † Ραγum, inquit, etiam apud quos peccatur †. Cum multi
 ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [volare] dicerent; Verbum hoc esse
 α πτήσις [volatus] plane scimus. Columbum [pro columba]

ὡς δὴ Ἀττικόν, καὶ τὸν Φάττον ἐροῦμεν, ἔφη. Φακὸν δὲ
τινος εἰπόντος ἐδοκίμασθαι καὶ πῶς αὖν, ἔφη, Φακὸν τις
Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανίσταται δὲ, εἰ 8
δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμίλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ
μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον.
οἶμαι γὰρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσαύτων γε ἐπα-
κούσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἰσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαί σου λέγοντος·
ὁμως εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς φῆς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
σχεδὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπέ τοίνυν.

ΛΥΚ. Ἄλλα εἶπον.

1 Φακὸν) Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐνδὲς
εἶρηται καὶ ὁμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐφα-
τοῦ φακὴ λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν
μίλλῃ τιμᾶσθαι. ἐπὶ οὖν τὸ δυνά-
σεσθαι μίλλοις, ἐπιλαμβάνεται
αὐτοῦ, ὡς μὴ συνίστος σοφοίχι-
σται. V.

11 Τὸ ἀνίστασθαι) Βούλονται μὴ
λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθί-
σεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆ-
ται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν
ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι
ἀνίστασθαι λέγων ἡ θύρα σου πάμπαν
πρῶτ'. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; Etiam hunc anatem
vocabimus, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [*pro*
lente] *se edisse*; Quomodo tandem, *Lentiginem* quis edat? in-
quit. Atque ista Socratea sunt. Redeamus iam, si vide-
tur ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem ci-
tabo optimos, ut sint universi: tu autem qui sint agnosci-
to, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* pos-
sis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic
tamen.

Lyc. Et quomodo te posse negas? Ianua enim prope
tibi se cognoscendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi eequidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ρηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ᾤμην ἵππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς ἵππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

- 9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἄδηλόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλ-

6 Ἴππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Καὶ εἰς πεδίον φάμεν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἵπποι γὰρ ἵππεῖς. V.

Sol. Nihil-certe, quod ego assequeretur.

Lyc. Non ergo illud aperuit se assecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui *respiciens* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*soloecismum esse*] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter se* [*nos*] *ipso*s agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud *inter se ipso*s, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντεύμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, αὐ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαμβάνει σε περιύων;

ΣΟΛ. Ἐοίκασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἰς, πῶς παρῆλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἷός γε δὲ τινα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί σὺν τούτῳ;

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζει ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί σὺν πρὸς ταῦτά τ' ἐργασθαι, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν

1 Μαντεύεται γοῦν) Χρᾶ μὲν ὁ 8 Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ
Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσ- γυναικὶς τὸ μνηστεύεσθαι ἐπὶ δὲ
πόν. V. ἀνύρων τῷ μιᾶσθαι. μιᾶται μὲν
4 Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Οὐ γὰρ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἑκάστος δέ τι λόγιον γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ
V. γυνή. V.

Deliberat [*respondet*] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque illud *deliberatum* intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo *ad unus* [*ad unum*] fugit te oberrans *soloeicifmus*?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud *ad unus* quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed nostine aliquem *sibi conciliantem* nuptias?

Sol. Quid ergo istuc?

Lyc. *Soloecifmum* committat necesse est, qui *sibi conciliet* nuptias.

Sol. Quid ergo *ad meam rem*, si quis *nubens* *soloeicifmum* faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc

οὕτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολεί-
ποι τὴν γυναῖκα, ἄρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδι-
κούμενος;

ΛΤΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐ-
τῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΤΚ. Ὅρθως γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σο-
λοικίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διδασκτέον, ὅπως τοῦτο μὴ
πείσεται. καὶ εἴ τις γε νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ
ἐξιῶν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδέν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βούλε-
σθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΤΚ. Σὺ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν ψοφοῦν-
τα, οὐδέν ὅλως πεπονθέναι δοξομεν ἀπαίδευτον ὄντα;

1 Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Ἀπο-
λείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἱριῖ.
ἀνὴρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλλει.
V.

10 Νῦν φοφοίῃ τὴν θύραν) Κό-
πτει μὴ γὰρ τὴν θύραν ἔξω τις
ἰστὰς, φοφεῖ δὲ ὁ ἴστω. V.

quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, *se*
discedere ab uxore, num illi permittas?

Sol. Quidni vero permittam, si is iniuria affectus vi-
deatur?

Lyc. Si vero pateat, soloecismum ab illo committi, num
hoc ei permittas?

Sol. Non equidem.

Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico
stribligine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat.
Et si quis nunc *crepare faciat ostium intrans*, aut *exiens*
pulsset, quid tibi animi fuisse dicemus?

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel *pulsantem* vel *crepitum excitantem*
ignores, plane nihil sensitisse putabimus, indoctum adeo
hominem?

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι σοι διαλεγόμενος; ὅκει δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σὺ δ' οὐκ ἔχωνς.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηναῖς ἀλλ' εἰπὲ τί τοιοῦτον, ὥστε καὶ με μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς;

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολοικίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοικίσται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερ' ἅττα ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἅττα

2 Νῦν δὲ) Πλατωνικόν, σημαίνει τὸ ἀρτίως. ὅσπερ οὖν τὸ ἀρτί διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἐπιστάτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὲ εἰς τὸ γινεσόμενον ἀσυνάρτητον, ἵνα μὴ

σολοικίζοι ὁ χράμενος οὕτως. V.

13 ἅττα) Τὸ ἅττα δασυνόμενον δαλεῖ τὸ ἅτινα, φιλούμενον δὲ τὸ τινά. λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερα φιλοῦται, ἵνα δαλεῖ τὸ τινά. V.

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus *fiam*, dum tecum disputo? Videtur autem male iunctum illud *modo fiam*, quod tu non agnovisti.

Sol. Define, per Minervam, & dic eiusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis, me non observante, te ais ultro peccasse, &, in quo quidque peccatum sit, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Iam vero alia *quaedam* [ἅττα] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud

μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὁρῶς φαίνεται
ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἕτερα συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως
ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ὕβρεως, ἣν με φῆς ὑβρί-
σαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, φαίην ἰδίον.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν,
ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς
σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. καὶ γὰρ
ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις
παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ
περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι ἐπεὶ τὸ εἰς πραγ-
μα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ
Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον.

ἅττα non denso spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte
dictum apparet post nomen ἕτερα compositum.] Sic enim
minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videa-
mus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed
in te contumeliosus fuisse; proprie loquerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum
aut plagis, aut vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed
in te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid
exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contu-
meliose tractat, ille in te contumeliosus est; & qui filium
tuum, & amicum, & qui servum; quin etiam de rebus
ita tibi res habet. Nam etiam *in rem contumeliosus* aliquis
esse dictus est, verbi gratia *in proverbium*, ut Plato ait in
Symposio.

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἀλλὰ νῦν εἴσομαι.

ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λέγειν δοῖται.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴη ταῦτόν τῳ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστί. τόδ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ σπουδάζειν πρὸς τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τινα, τὴν ἐκείνου περὶ οὐ σπουδάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutet ista, illi stribligimem orationis obiiici?

Sol. Certe nunc [a te monitus] sciam.

Lyc. Sed ipsum immutare?

Sol. Idem mihi dicere videtur.

Lyc. Sed quomodo idem sit permutare & immutare, cum hoc sit [positio] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero eius, quod plane non est, pro eo, quod est [falsi pro vero]?

Sol. Iam assequor: permutare est improprium dicere pro proprio: immutare, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent ista quoque contemplationem non iniucundam: Studiosè appetere aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: studere alicui, utilitatem eius, cui studeamus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse au-

ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦνται παρά τισι βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάστῳ.

ΣΟΛ. Ὅρθῳς γὰρ λέγεις.

II ΛΥΚ. Τόγῃ μὴν καθίζεσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἅρ' οἷσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθῃτι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἔκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῳς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον·

Ἦσο ξεῖν, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δήμεν ἔδρην.

ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσθω ὅτι τὰ ταῦτα παραλλάττειν, ἀμαρτάνειν ἐστὶ· τὸ δὲ καθίζω, τοῦ καθεζομαι ἅρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἴ-

tem accurate quibusdam observantur. Melior autem uni-
cuique accurata observatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum *considerare* & *sedere*, itemque *assidere* & *sedere*, numquid nosti, quid differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audiavi, *conseditor* esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti. Sed ego *assidere* & *sedere* differre aio.

Sol. Et quid tandem differrent?

Lyc. Quod ad stantem dicitur *Assidere*! alterum autem ad sedentem. V. g. Quin, peregrine, sedes, sedem invenimus & ipsi: sedes, pro manes sedens. Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. Colloco autem a sedeo numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus

περὶ τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω· τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελέλυθας, καὶ δὴ λέγε, 12 οὕτω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν.

ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγοντος σὺ κατανοεῖς. οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνὴρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νενόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἐτέρῳ, τὸ καταδουλοῦν δ' ἑαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοκρά- λωσι. οὐκ ἀσφαλὲς εἶναι τὸ τοῦ
της ἐν τῷ Εὐαγγέλιῳ καὶ τῇ ἐκείνου Λουκίου. V.
ἐκείνου βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ κατεδού-

in aliis, collocare dico; alterum vero in nobis solis, federe.

Sol. Haec etiam satis enarraſti: & dic sane *ultra*: ita enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non noſti, quid sit *vir scriptor*?

Sol. Omnino novi nunc quidem, postquam te ista dicentem audiui.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putasti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum significat alterius potestati subiicere; καταδουλοῦν vero sibi.

Sol. Recte dicis.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μαθάνειν,
εἴπερ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαυθὺς ἀναβαλώμεθα·
νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Lyc. Superfunt alia quoque multa tibi discenda: nisi
tamen ipse scire tibi videris, cum nescias.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Ergo in aliam occasionem differamus reliqua, nunc
autem solvamus colloquutionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΔΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίω- 1
 σας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτῃ; συνένευκας, μύχιον δὲ
 βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλέο-
 φρονι εἰκῶς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὥχρος τέ σευ εἴλε
 παρείας. μή που τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἑκάτην ἐξ
 αἵδου ἐληλυθυῖαν; ἢ καὶ τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντη-
 κας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐ-
 τὸν ἡκηόεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ
 τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, οὐκ αἰεὶς
 ἐμοῦ ἐπιβωαμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειννιά-

1 ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λουκιανῷ δοκεῖ
 εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ αὐτοῦ δεῖ ἐπιφέρειν. V. 5 Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βα-
 θύους σκέπτῃ. V. 7 Τρικάρηνον) Κίρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. **Q**UID hoc rei est, Critia? totum te mutasti. Su-
 perciliis deorsum contractis profundas volvis sub pectore
 curas, sursumque & deorsum vagatus animos sub vulpe la-
 tentes, ut est in poeta, videris circumferre, oraque pullor
 occupat. Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis
 ascendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti?
 Neque enim adeo te affici par, puto, erat, si vel mun-
 dum, ut quondam sub Deucalione, cluvie torum peritu-
 rum audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non au-
 dis multum tibi inclamantem, & prope iam te consisten-

σαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕβλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσαιοι ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἑκμανεῖς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὥς καὶ Νιόβῃ τὸ πρὶν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθούμην ἂν ἐπὶ κεφαλῇ σκοτοδιήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τῶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆδημα τοῦ Ἀμβρακιάτου ἐμυθεύθῃ ἐπ' ἐμοί.

- 2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξαν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

6 Ἀποψύξω) Ἀποθανοῦμαι, ξηρανθῆσομαι. V.

tem? Irafne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an exspectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audiivi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obruro, ne si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, & fabula poëtis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi iam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, & Cleombroti de me saltus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poëtae, quot philosophorum portentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius mearae nugae fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρόν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρόν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕβλους, μή τι κακὸν παθῆς.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς· καί που καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσης, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρίν. ἂ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκατάρων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

8 Ἀρίγνωτον) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, & noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatu, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex facerrimis sophistis audiui, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὑπόσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῶν ὕβλων ἐκείνων. ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωδίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνα τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχρήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ Φυσήματος. ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμὸς, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε παλύωτον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τοσαῦτα ἀκηκοώς. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἠκηκόεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur respira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem, hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu, spes vanissimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit! Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam super Propontide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna sevi volventibus. Hem quantus tumor tuis inesse debuit intestinis, quantus strepitus, quac conquassatio ventrem tibi conturbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audisse videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι,
καὶ κεφαλὴν κύουσιν, καὶ ἀνδρείαν κύουσιν ἐς γυναι-
κείαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρεα μετα-
βαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει
πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κιχάνω
τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπώμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον
εἰργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὐχησάμενοι κελαδοῦσιν,
ἢ ἢ μελωδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνδύνουσα, τό, τε
ὕδωρ ἡρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταβέλξει.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μή που 4
ἐπώδη τὸ ἡκουσμένον ἐστὶ, καὶ με ὑπερον, ἢ θύρετρον,
ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάζεται ἡ θαυμασία σου
αὕτη κατάπληξις.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσε-
ται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἔτι με ἐξεφύβησας, τὸν Δία ἱπομοσά-
μενος. τί γὰρ ἂν δυνήσεται ἀμυνόμεναί σε, εἰ παρα-

si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vi-
disti, & caput praegnans, maris vero naturam in feminam
divina vi transeuntem, mutatasque in aves feminas. Et tota
adeo vita, si poëtis credas, portentorum plena est. Sed cum
te primum his possum complectier oris, age, abeamus eo,
ubi solem platani arcent, lusciniæque & hirundines dul-
cisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permul-
cens cantus, & aqua leni decurrens susurro, animam ipsam
tranquillet.

Trieph. Eamus sane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio
sit, quod tu audivisti, & pistillum, aut ianuam, aut aliud quid
rerum inanimarum, ex me faciat mirabilis illa tua perculsio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terres, cum Iovem deierasti. Quam
enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam intlige-
Lucian. Vol. IX.

βαίης τὸν ὄρκον; εἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς εἰς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὥς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπέρριψεν ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρῶτον κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γίγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἰ σοι Φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκεῖνος ταχέως ἐπωμίσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἦροτρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Iovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de coelesti illo pavimento deiecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodiernum, prout quisque est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poëtas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, in primis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est saryrusque libidinis causa, quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iuppiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, stimulos

πλήγῃ κατέκεντάννυτο· τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνευωχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δῶδεχ' ἡλίου μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πύγωνα τηλικούτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τοῦ ἀετοῦ, καὶ τῆς Ἰδῆς, καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνα γ' ἐπομοσόμεθα, ὅς ῥ' προφήτης ἄριστος, καὶ ἱητρός, ὦ γαῖε;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροῖσον πρῶην διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμίνιους, καὶ ἐτέρους μυρίους, ἀμφίλοζα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὅς τρίαينαν ἐν ταῖν 6 χερσὶν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σιυσίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπὶ νομάζεται;

sentiret & scuticam. Illud verò non rubore dignum censes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, Nigra viris facie & vultibus obtenebratis, & duodecim totis solibus apud eos, vino madentem desiderare? Illa enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bone, per Apollinem iurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos, variciniorum ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator, o Triephe, appellatur.

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρῶ, πρῶν διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τε τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνῃς σιωπῶντων, ὃ ἵππειος Ποσειδῶν ἐκλαυσε δακρυρροῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γῆραι, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μή μοι τὸν κακόδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmo-
nei filiam, olim corruptit, & insuper adulteria committit;
taliumque, & sibi similium liberator ac patronus est. Mar-
tem enim reti captum, & vinculis cum Venere sua indis-
solubilibus constrictum, omnibus Diis prae pudore tacen-
tibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum
sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipien-
tium, effusus, deslevit. Instabat autem Vulcano, ut Mar-
tem solveret; claudumque illud daemonium misericordia
senis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui
saluti moechis fuit.

Crit. Quid si per Mercurium?

Trieph. Apage vero pessimum illum libidinofissimi Iovis
administrum, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu
infanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prac-

σθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληῖναι πρώην παρὰ σοῦ.
 ὥστε ἑάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθήσο-
 μαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς
 θεᾶς, ἥ καὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει
 περιάπτεται, τὴν Γιγαντολέτιν θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι
 λέγειν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς
 Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρειται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θεάμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν
 τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους,
 καὶ ἑτεραλκεία τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γε βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Γλαυκῶπις ἀκατα-
 μάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mitta-
 mus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virgi-
 nis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pe-
 thorī praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra
 hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si re-
 spondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utili-
 tas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averrun-
 candis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut
 lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίωμεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, ὥς ἡμᾶς ἀκαταμαχῆτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηναίαν;

ΚΡΙΤ. Ἄλλ' οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἐθέλω γὰρ παρὰ σοῦ εἰδέναι, ὥς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα καταρωθωκότες. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπῆς, καὶ ἐπέραστος Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπασιδίας ταύτην περιωδήσαντος, ἄλλαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασιν.

ΤΡΙΕΦ. Τοῦτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλόν, ὥς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Palлада, praestent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

Trieph. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, & ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abstulisset, praesidiū causa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

προσπαιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἣ κρυφίως συνεφείρετο,
καὶ κόρην αὐτὴν ἐπανόμαζε;

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Ἀγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέ-
μεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον κατατομήσειε, ταῦτ'
γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας δια-
μελειῶσι τμηθείσας Νήσω ἐν ἀμφιτρύτῃ, Κρήτην δὲ τέ
μιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτίας,
πόσας Γοργόνας σοι ἀπήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε
στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ
δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολὺ με Περγέως διέκριναν, ὡς
πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. Ἄλλ' ἐτι ἀνεμνή- 10
σθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τάφον ἐπέδεικνυντό μοι τοῦ
Διὸς σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, ὡς
αἰδαλεῖς αἱ λόχμαι αὐταὶ διαμένουσι.

1 Προσπαιρίζετο) Ἑταίρους προσέλαβεν. V.

praeftitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero
clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese no-
minavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo
usque ad capitis percussione[m] permansit.

Trieph. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum
terriculamentum eiusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi
enim vel decies mille virgines, membratim omnes disse-
ctas in insula, quam Cretam dixeret, ambit circumfluit hu-
mor. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem
ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecis-
sem? Poetae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum
inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem iudica-
sent. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc,
illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Iovis, & quae
ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque per-
petuam conservantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπαυδὴν, καὶ τὰ ὄργια.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπαυδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον Φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

- 11 ΚΡΙΤ. Ἦσαν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχη;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίζεως, καὶ τὴν ἐκ ποδῶν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένην, παραδραμε.

- 12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεόν, μέγαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα,

Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νεκράν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimonias.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, & fabulae a poetis portentose confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitus, manibusque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. Per magnum regem, coelestia regna tenentem,

Morte carentem omni, natum patris, inde profectum

Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum.

Iuppiter haec tibi sunt, solum hoc pro numine habeto.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὄρκος ἡ ἀριθμη-
τική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός.
οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἔν τρία, τρία ἔν. μὴ τὴν τε-
τρακτὸν Φῆς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ
τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ
ἔσθ' ὥδε μετρεῖν τὰ φυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω
τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πάντων, καὶ τί τὸ σύστη-
μα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπα-
σχον, ἅπερ σύ· ἥνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν,
ἀναφαιαντίας, ἐπίρρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατή-
σας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθήκως, δι' ὕδατος ἡμᾶς
ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἵχνια παρεισώδευσε,
καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σε
ποιήσω, ἣν μου ἀκούης, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.

11 Ἀναφαιαντίας) Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iusiurandum
tibi est arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Ge-
rasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria
unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut
octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic
agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te do-
cebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, &
quae universi sit combinatio atque constructio. Antea
enim mihi, quae iam tibi, usu venerunt. Sed postquam in
Galilaeum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra in-
cedens, in tertium usque coelum se penetraverat, resque
omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos re-
novavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum
animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si au-
scultare mihi velis, vere hominem.

13 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκός ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιημάτων;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγκεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοῖονδε

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', οὐδ' αἶρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἴτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπῆλασε, λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράψατο γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάνυσεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διετάξατο, οὐς σὺ σέβῃ θεοὺς, γῆν δὲ τοῖς ἀνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἄν-

11 Φῶς) Θιός. V.

13 Ὁ βραδύγλωσσος) Μασῶς. V.

Crit. Cedo, peritissime Triepho: horror enim me incescit. *Trieph.* Legistine unquam Aristophanis Comici poemata, quae ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

Chaos olim & nox erebusque fuit nigrum, tum Tartarus ingens:

Non terra, aër, nec olympus erat.

Crit. Praeclare ista: sed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, invisa, incomprehensa, quae solvit tenebras, squalorem lumine abegit. Verbo tantum a se prolato, ut tardilinguis ille scriptum reliquit, terram aquis impositam condensavit, coelum expandit, stellas formavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Dis venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

θρῶπον ἐκ μὴ ἄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δίκαιους τε καὶ δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα ἐς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουσί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν,
ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ' Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἶρηκε,

Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλεΐη φύγε κῆρα,

Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι,

11 Ἀοίδιμος) Ἐνδοξος. V.

illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Iamque observat de coelo iustos pariter atque iniustos, in librisque singulorum actiones describit; omnibus autem, qua praefinivit die, iusta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num & ea deseribuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis: ego vero discendi cupidus auscultabo.

Crit. Nonne Homerus, celebris poëta, dixit:

Fatum equidem nullum dica effugisse virorum.

De magno autem Hercule ira:

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram;

Qui Iove patris erat, patri carissimus idem:

Ἄλλὰ ἐ Μοῦν' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος
Ἦρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς ἐν
τούτῳ μεταβολάς·

—— ἐνθα δ' ἔπειτα

Πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα κατακλῶδές τε βαρεῖαι

Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὡς Αἴολον ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο,

Καὶ πέμπ', οὐδέπω αἴσα Φίλην ἐς πατρίδ'
ικέσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς με-
μαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν

—— θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον

Αἵματοίσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

1 Ἐ) Αὐτόν. V. 7 Γενομένην) Ἀνθρώπου. V. 13 Τὸν υἱόν)
Σαρπηδόνα. V.

Sed fors dira virum, Iunonisque ira subegit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse
constitutas atque ordinatas, idem docet:

—— *Hinc ordine cuncta*

Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae

Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a
fato constitui, illa monent:

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque

In patriam iuvit. Sed nondum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poëtae testimonio constat. Io-
vem ipsum non velle a gnato

—— *diram defendere mortem,*

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo.

Παῖδα Φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὦ Τριεΐων, διὰ τοῦτο μηδὲν προσθεῖναι περὶ
τῶν Μοιρῶν ἐβελήσης, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγόν-
εις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐμυήθης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ καλὲ Κριτία, 15
διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὥς
τόδε μὲν τι πράξαντι, τοιῶδε τέλει συγκύρσαι· τοῖον δὲ
ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὥς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε,

Εἰ μὲν κ' αὖτις μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,

᾽Ωλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.

Εἰ δέκεν οἶκαδ' ἴκωμαι,

᾽Ωλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν,

Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχύνωρος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli

Ad Troiam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere unum non
voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in
coelum raptus, arcanisque initiatus esses.

Trieph. Sed quid illud sibi vult, quod idem poeta du-
plex nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud
quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille,
qui de se dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biforem:

Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem,

Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes:

Sin patriam placeat, carosque videre penates,

Fama perit, sed longa venit sine laude senectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὅλοσιν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.

Πολλάκι γάρ οἱ εἶπε γέρων ἀγαθὸς Πολυίδης,
Νούσω ὑπ' ἀργαλὴ Φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν;

Ἡ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

- 16 Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἡ ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφίερημος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἶρηκεν ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῆν καβείμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου; τοῦτο καὶ γὰρ πολλάκις προῦμαντευσάμην· εἰάν κτάνης τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ τοῦτο πράξης, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδέ σ' ὥκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχείη.

οὐχ ὅρας ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφίλοξα, καὶ μηδέπω ἠδραιωμένα; ὥστε ἕασον ἅπαντα,

Qui fati gnarus, naves classetque petebat.

Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebas:

Aut morbo in patria peritutum, aut inter Achivum

Nigras Troiano casurum vulnere naves.

Negabisne haec ab Homero scripta? aut ambiguam potius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Iovis etiam, si vis, orationem adiiciam. Nonne Aegistho dixit, si vellet se abstinere ab adulterio, infidiisque Agamemnoni struendis, ut diu viveret, esse in fati? sin ista facere aggredetur, acceleratam mortem non effugiturum. Ad eum modum & ego vaticinatus saepe sum, si occideris alium, ab ipsa Nemese mortem expecta: si hoc non feceris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae poëtae fingunt, quam ambigua, nullisque subnixi fundamentis?

ὥς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογραφῶνται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλά 17 μοι τόδε εἰπὲ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλοὺς γε γραφῆας φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὥς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς Φλαῦρον Θεοῦ δεξιῶν, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ ζῆν χρήσεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέσφιν ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἐπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, ἢ Φλαῦρον ἀπὸ τοῦ, δύσφημον, λυ-
καχόν. διαφέρει γὰρ Φλαῦρον καὶ Φαῦλον. Φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ πικρὸν. V.

11 Δέρριν) Δέρμα. V.

Omnia igitur, si sapias, omitte, ut te etiam in coelestibus bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discesseramus. Sed illud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo scribas esse dicis, qui quidem describant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi ausculta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem explicavit coelum, terramque super aquis constabilivit, & stellas formavit, tum hominem, cum nihil eius ante adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτε σε διέλαβε τούτων πρά-
ξις ἀπόβλητος· πόσω μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα
θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἐκάστου πρά-
ξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γὰρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ
φρονοῦσιν ἐγένοντο.

- 18 ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρόφως τῆς
Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφθη.
ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακὸν τι πα-
θεῖν παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μὴ ἐπι-
ρεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοί,

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲν ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπης.
ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκείνο ἀκουσμάτιον ἄεισον,
ὅπως καὶ γὰρ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ
οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδῆσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνειον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαυδῆσω) Ἀπαγορεύσω. ἀπο-
λίγγωμαι. V.

exstructa, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima
eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non
multo magis percurrat omnia facile, omnesque omnium &
actiones & cogitationes! Tui enim Dii cottabus illis, qui
rectum sapiunt, olim facti sunt.

Crit. Rectissime dicis, facisque, ut quemadmodum ex
homine lapis Niobe, ita conversa ratione ego ex lapide
homo iam factus sim. Hunc igitur Deum iuriurando adii-
cio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, ca-
ve committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agedum, mirabilem illam auditiunculam mihi occine, ut
& ego palleſcam, immuterque penitus. Nolim tamen, ut
quondam Niobe, enecari penitus: sed avicula, ut Philo-

γενήσομαι, καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἐκπλήξιν κατ' ἀν-
 θρῶν λειμῶνα ἐκτραγωδήσω.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ
 λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδύμαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰδῶν.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆεν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ 19
 χρειωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλήθος πάμπλου ἐς τὸ οὐς
 ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ
 δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφά-
 ροις περικάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ που
 γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν
 πολιτικόν, παιδόθεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἶφη-
 κας· εἴτα τί;

10 Παπτήνας) Σκοπίσας. V.

*mela olim, fiam, & per viridantia prata tuam illam obstu-
 pescendam consternationem tristi vocula referam.*

Crit. Ita me filius, qui ex Patre est, amet, ut istuc
 non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu sermonis virtute.
 Ego vero hic confidebo,

Cantare, exspectans, donec cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam emturus,
 prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in
 aures alter alteri infusurrabant, adeo quidem ut labia hae-
 rerent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque
 incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime
 cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim.
 Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque
 compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatorem illum;
 Sed quid inde?

Lucian. Vol. IX.

R

- ΚΡΙΤ. Καὶ ὁ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἦκον ἐς
τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἰωβινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς
20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δὲ τις, τοῦνομα Χαρίκενος, σε-
σημμένον γερόντιον, ῥέγchon τῇ ρινί, ὑπέβητε μύχιον,
ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος
θανάτου· εἴτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχυμένον·
οὗτος, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλει-
πασμοὺς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει, καὶ
τά τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰρα-
μάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατε-
φλυαρεῖ ἐτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτόν δὲ ἤδοντο τοῖς
λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκειντο.
21 Ἄλλος δὲ τοῦνομα Χλευόχαρμος, τριβάνιον ἔχων πο-
λύσαθρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς
ὁδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοί τις κακοεῖμων,
ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κακαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ
15 Κακοεῖμον) Κακὰ τὰ εἰμάτια ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni;
&c, ave matutino dicto, ad hominem accessi. Homuncio
autem aliquis Charicenus nomine, putridus seniculus, in-
ter ingentes roachos, tussique imis ductam pulmoni-
bus, enixe sreat. Erat vero spiritum ipsa morte lividius.
Tum exili voce ita inquit: *Hic, quemadmodum ante dicebam,*
Peraequatorum indulgebis omnia, debitaque reddet creditoribus,
privatasque impensas aeque ac publicas solvet. Recipiet
etiam vanos futuri coniectores, non aestimans illos ex ar-
te. Quin amariora etiam homo iugabatur. Qui autem
circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audien-
dis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen
erat, lacrima, quam caries consumferat, indutus, excal-
ceatus praeterea, & aperto capite, dentibus simul con-
crepans ita interlocutus est: Ostendit mihi male vestitus ali-
quis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, insculptum

θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικαῖς γράμμα-
 μασι, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν
 δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμίδωρου,
 οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν·
 ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρεῖα πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς
 ἀποδόσεως· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσε-
 ται, ὡς πολλοῦ χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε
 ἐπὶ λευκάδα πέτρην, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες,
 τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ 22
 δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέστες ὑπὸ τοῦ
 γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ'
 ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ὡ
 εἶπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀριστάνδρον τὸν
 Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα
 τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ὅς, Σίγα, ὡ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς,
 μυσταγωγήσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησό-
 μενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσων-
 13 ἦ δ' ὅς) Ἐφ' ἐκείνου. V.

*in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam
 inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Ar-
 temidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia eve-
 nient: sed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua so-
 lutionem somniaſti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur,
 prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba
 rupe, somniorumque indormiſſe populo, cum tantum contraſſi-
 ſſis hiſce noctibus ſomnialis. Hi vero immanibus cachin-
 nis, adeo ut praefocari illos prae nimio riſu metus eſſet,
 imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, Male-
 ne omnia olſeci, inquam, ut ex comœdia loquar, neque ſe-
 cundum Ariſtandrum Telmeſſium, Epheſiumque Artemidorum,
 probe inveſtigavi iſta ſomnia? Ille vero, Tace, inquit, Critia:
 ſi enim potis es, ut ſileas, pulcherrima te myſteria edocebo, atque
 iam iam eventura. Cave enim ſomnia illa putes: veriſſima ſunt,*

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί. ταῦτα ἀκηκοὺς παρὰ τῶν Κράτωνος, καὶ τὸ ἐλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκὺς, ἥρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμην, πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ ὄριμὸν καὶ Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώπου, ἐσπάρασσε, ῥήτῃν ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυτόμενος παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαίμονιου.

- 23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγῆσθαι. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκέους οὐδούς. ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, εἰς χρυσεόφον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου Φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπίαζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖνος

1 Μεσορί) Αὐγουστὸν. V.

3 Λοπιδε) Ἐνύματος. V.

6 Ῥήτῃν) Ῥήτραι, συνθήκαι,

λόγοι, νόμοι, ὁμολογίαι, ψαῖμα.

σμάτα, συγγράμματα. V.

15 Ὁ νησιώτης) Πρατεσίλαος. V.

& intra Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex Cratone audissem, damnata ipsorum animi levitate erubui, vultuque tristitiam praeferens, & multis Cratonem increpans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum intuens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemone hominis, ut audientem sibi concionem praeberet, inductus instigatusque. Sermone autem longius producto, persuadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatore homines accederem, & in infaustum, quod aiunt, diem inciderem: dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Transimus igitur portasque ferreas, pavimentaue aenea, multisque per orbem superatis scalis, in aurea tecta ascendimus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula iuvenis:

νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας
ἐπικεκυφότας, καὶ κατωχρωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γή-
θησαν, καὶ ἑξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γὰρ, ὡς
εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ
αὐτοὶ ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς
λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποιοποιοὶ ἐπὶ θεάτρᾳ, τὰς κεφα-
λὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ ἡρόντό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς;
χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ.
Ὀλίγοι γε χρηστοὶ, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ Κριτίας
δὲ τοῦνομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' 24
ἀεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ
τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ
ἔτι γε χαιρήσονται. οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν, Οὐχ
οὕτω· δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, sed homines vul-
tibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos vi-
derent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim,
numquid forte tristis nuntii ferremus? quippe qui mani-
festo pessima quaeque optarent, atque, ut in theatris so-
lent, furiae, luctuosis rebus gauderent. Tum vero capita
invicem conferentes in aures quaedam insufurrant, ac de-
nique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes?
Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo mi-
nime malus. At ego, Pauci quidem, inquam, ubique gentium,
quantum video, boni sunt: nomen mihi est Critiae: urbs eadem,
quae vestra. Ut vero inaniter elati homines interrogarunt,
Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur? egoque,
gaudent, gaudebuntque amplius, respondi: illi, superciliorum
gestu abnuentes, Minime vero ita est, inquiunt; clades enim
perniciemque civitas parurit. Tunc ego ex ipsorum sententia,

γνώμην· Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ
 ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ τάδε νενοήκα-
 τε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἢ δὲ
 σελήνη κατὰ κάβητον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνή-
 σει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἢ
 Ἀφροδίτῃ εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμα-
 Φροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδυσθε; εἰ ραγ-
 δαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νιφετὸν πολὺν ἐπι-
 στρωννύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ
 κατάξουσι, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιτέμψουσιν, εἰ τὸ
 κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθῃ, καὶ τὸ βροντο-
 25 πικρὸν δοχεῖον ἀνεμεστώθῃ; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρθω-
 κότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλ-
 λαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαι δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν
 πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναν-
 τίων γενήσονται, τοῦτα ἐκταραχθεὶς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

*Nimirum vos, inquam, cum supra humum sublati, tanquam
 de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim
 perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsa Sol pa-
 tietur, Luna ad perpendiculum ipsi subiecta? num Mars ex qua-
 drante Iovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur
 Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edola-
 bunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid
 impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram con-
 sternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac fa-
 mem immittent? An fulminatix cistula plena est, tonitruumque
 conceptaculum repletum? Illi vero, quasi re praeclare gesta,
 de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum fa-
 cies mutetur, atque turbae colluviesque civitatem inva-
 dant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehe-
 menter commorus, atque ardentis instar ilicis intumescens,*

καόμενος οἰδηθεὶς, διάτορον ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων, πνειόντων δόρυ καὶ λόγχης, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρίχστε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε, οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν καταρβώκατε. εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἀμαθείας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦτα γραιδίων, καὶ παίγνια. ἐπιταλὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἰ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, 26 εἰ κεκαρμένον τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἄπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τε τεχασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίου δέκα ἄστικοι διαμανθοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνωδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

contentissime exclamavi: Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, crista nirentes galeas triplicique. Verum ista in vos ipsos vestraque capita exprent, qui patriae vestrae male adeo ominamini. Neque enim aut conscenso aethere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vaticinia & praestigiae in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maior vestra est stupiditas. Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiusmodi confectari solent naenias.

Trieph. Quid vero ad ista, o pulcher Critia, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermissis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, Post decem dierum ieiunia, quibus pervigiles canibus noctes ducimus, talia somniamus.

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννές, ἀντεῖπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὅποταν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά που παρεισάγονται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὧ αἰθέριοι, οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσῃτε· ἀλλὰ καταπυσθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἠδύσθε, μηδὲν ὀνούμενοι τοῦ βδελύγματος. ὥστε εἰσέτε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλευμάτα, καὶ μαντεύματα, μή που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Trieph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dicunt, quodque multam quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem causam ita peregi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino risu subridentes, Extra tamen lectulum, inquit, nobis obveniunt. Tum ego, Siat vera, inquam, ista, o sublimes animae, nunquam tamen tuto, quae futura sunt, investigaveritis, sed vestris ipsi somniis indutti, quae neque sunt, neque futura unquam sunt, nugabimini. Nescio vero, quomodo somniis fidem habentes ista deblateratis, honestissima quae sunt avertemini, malis autem delectemini, idque cum nullum ex iam detestabili facinore bonum consequamini. Omittite igitur absurdum illa emotae mentis ludibria, malisque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime patriae precamini, salutesque vestros sermones ad ipsum refertis auctorem, in malam

λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα 27
θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βού-
λει, καὶ τὰ γε προστιβῶ σοι, ἃ τίνα με καὶ ὡς στήλην
ἀναυδὸν ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιθού-
μενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνης τοὺς
ὕβλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξώγκωταί μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσ-
περ κυοφορᾷ· ἐδήχθη γάρ τοις παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς
ὑπὸ κυνὸς λυτῶντος. καὶ εἰ μὴ Φάρμακον ληθεδανὸν
ἐμπιῶν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη οἰκουροῦσα ἐν ἐμοί,
μέγα κακὸν ἐργάζεται. ὥστε ἔασον τούτους, τὴν εὐχὴν
ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον αὐδὴν ἐς
τέλος ἐπιθείς. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
ἐστίν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβας, σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ
κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

*rem vos proiciat. Hic vero uno omnes animo multis me
obiurgare; & , si vis, iam ea adiciam, quae quasi co-
lumnarum linguam me fecere, donec salutaris illa tua allo-
cutio iam saeva membra resolvit, hominique me restituit.*

Trieph. Quin tace, Critia, neque nugae extende amplius.
Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam ute-
rum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane
morsus sum. Atque nisi summa procurandae oblivioni me-
dicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens,
metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omit-
te, precationemque a patre incipiens, multisque refertum
nominibus carmen ad finem superaddens. Sed quid istuc?
Non iste Cleolaus est, qui magnis adeo citatisque gressi-
bus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia?

Crit. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μή τι παραδράμῃς γε πασὶ, μηδὲ
παρέλθῃς, ἀλλ' ἐλθὲ χαίρων, εἴγε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδὴ; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπαλύν-
μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν Ὀφρῦς ἡ πάλαι βοωμένη Περωῶν
Καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστν.

Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,

Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.

29 ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὡς

Ἄει τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,

Ἄλλ' αὖξει, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἑσμέν.
ἔδυσχέραινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις κατα-
λιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. αἰδᾶς γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν,

Trieph. Cleolaë,

Ne praetercurras pedibus nos, praetereasve:

Accede, salve, si quid apportas novi.

Cleol. Vos vero salvete ambo, nobile amicorum par.

*Trieph. Quenam est ista tua festinatio? multum enim
anhelas. Ecquid forte novi factum est?*

Cleol. Cecidit supercilium celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs inclita:

Arabumque tellus tota mox cadet

Valida manu victoris atque robore.

Crit. Hoc est illud,

Nunquam bonos piosque negligit Deus,

Sed auget, ornat, in bonisque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Ange-
bar enim, quid, cum moriendum esset, liberis meis testa-
mento relinquerem. (Nosti enim mendicitatem meam, ut

ὥς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισίν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτόσκει.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκναις, ὥς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἡμᾶς ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνωστον ἐφευρόντες, καὶ προσκινήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὥς καταξιώθευτες τοιοῦτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι· τοὺς δὲ λοιποὺς, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος εὖ μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

ego tua.) Iam vero hoc satis est liberis, vita Imperatoris: ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque gens ulla ad terrorem nobis incutiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum sub iugum redactam,

Perfarum gnatos servili pondere pressos,
excursiones Scytharum repressas, utinam omnino praecifas. Nos vero, ignotum, qui est Athenis, Deum, a nobis inventum, adorantes, manibus in coelum sublatis eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Σ

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

Ι ΕΡΜ. ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ ἔτυχον χθές, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ραστώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίξει. ὁ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν οὔψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεούσης εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

C H A R I D E M U S

SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. **F**ORTE evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet exsistere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραιῖ, ἐν Ἀνδρoκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τε-
 θυκότος Ἑρμῆ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκησεν ἐν
 Διασίῳσι. Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενησθαι 2
 ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια
 εἰρησθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰ-
 πεῖν ὑπὸ τε γῆρας ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ
 οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' αὖ ραδίως εἰ-
 πεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκώμακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις
 παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γε
 οὐδ' ἐμοὶ ραδίον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ
 γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, Θορύβου πολλοῦ γινο-
 μένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἐστιωμένων, ἄλ-
 λως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὃν μεμνήσθαι λόγους ἐν
 συμποσίῳ γενομένους. ὥσθ' αὖ γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ
 καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἄλλα σὴν χά-

raeeo, apud Androcle[m] Epicharis filium, qui rem sacram
 fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo
 Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa ur-
 bane facta esse & venuste, tum *illud*, quod pulchritudinis
 laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, cum
 senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu ser-
 monibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui &
 ipse dixisset laudationem, & toto convivio animum aliis
 attendisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi faci-
 le est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat
 omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter at-
 que a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas, me-
 minisse sermonum in convivio habitorum: scis enim, quam
 obliviosos *ea res* faciat illos etiam, qui praestantissima me-
 moria sunt praediti. Verumtamen tua causa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, τὴν διήγησιν περάσομαι ποιῆσθαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

- 3 EPM. Τούτων μὲν δὴ ἔνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἴ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοίης, ὅ, τι τε ἦ ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἰκανῇ καταδοῖο τὴν χάριν.

XAP. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ· νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δοξῆς.

EPM. Τί δ' ἦν ὁ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

XAP. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκύρου. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταβεῖναι τὴν χάριν· ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἅκροις ἰστίοις ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις Φανέντων. Παρῆσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omissurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, insomnii monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarenssem, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipsorum beneficio periculis liberatum, hanc ipsis gratiam referre; invitatum praesertim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparerent. Verum ade-

ποσίων καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῶ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένους, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῶν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλός, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδύς, μεираκίον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροάτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἑταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὑφ' ἧς εἰς τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκῇ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ γαθε, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιο, ὅποτε φίλος τις ὦν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni praeter ceteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniae filius, & Aristippus Agasthenis, & tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam & causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones provecsti es.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui iam toto sermone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeun-

5 βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὁτιοῦν. Ἦν δὲ
 ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός.
 καθήμενου γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλέους τοῦ θείου, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις
 περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπε-
 πληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγωρή-
 σαντες, κάθηντο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μεираκίου.
 ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν Φιλκαλίαν, καὶ
 ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι
 ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ
 τῶν καλλίστων, ᾧ μόνῳ τούτων οἰόμεθα πρόχειν, καὶ
 ὃν ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῶν,
 οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδός, (οὐ γὰρ ἂν
 ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλειῶν τρυ-
 Φῆν) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως,
 ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

dum est. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me & Androcleum patrum affideret, multus de illo sermo inter indoctos homines, adspicientes adolescentulum, & forma ipsius supra modum perculsos. Igitur obliti fere reliquorum omnium affidebant laudes illius enarrantes: quorum nos *iudicium atque* amorem pulchri cum probaremus laudaremusque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis rebus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo illis nos praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit, cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordine, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre; verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅς' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ 6
 ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτως τὸν λόγον ἐποιεῖ-
 το, Ὡς ἔστι δεινὸν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης
 ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ
 δὴ τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω
 καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν
 ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρό-
 νον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως
 τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ
 τοῦ καλλίστου σιγῇ τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λό-
 γοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τᾶλλα
 παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἐκά-
 στοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δοῶ λέγειν μὲν ὡς
 χρή περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπί-
 στασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε βραχεῖα περὶ τούτου
 πειράσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπε-
 бүμήσαν τυχεῖν' πάνυ δ' ἡξιώθησαν ἐλίγοι τινές. οἱ δὲ

to proposito memoria subiiceret. Atque primas sibi dicen-
 di partes sumens Philo, sic verba fecit: *Quam indignum est,*
si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pul-
chris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus
rationem, sed ita silentio defideamus, quasi vereamur, ne forte
imprudenter dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus.
Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si, in tan-
to circa res nihili studio, de eo, quod omnium rerum pulcherri-
um est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est,
pulchrius fervetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso illo fine
eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere
quidem posse, quomodo affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa
autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor expo-
nere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt:
digni autem illa habiti sunt omnino pauci. Quicumque autem mu-
Lucian. Vol. IX.

ταύτης ἔτυχεν τῆς θωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων
 ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώ-
 πων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γούν θεῶν
 ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ
 Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἔνεκα, ταύ-
 τῆς λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους
 χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς θεὸν, καὶ τοῖς Διόσ-
 κούροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν
 7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνεζητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀν-
 θρώπων ἡξιώθη τοῖς θεοῖς ὀμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν,
 πλὴν ὅσοι μετεσχῆκασι κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τού-
 του χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυ-
 μήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρατηκέναι λέγεται τοῦ
 πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι
 συμμετασχεῖν αὐτῷ τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας
 τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγούμενον
 εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἰδῆς, ἀναγα-

nus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, honore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argumentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex Heroibus facti sunt, Hercules est Iovis filius, & Castores, & Helena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse consecutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam mutasse, tum fratribus suis eius rei causa fuisse, qui ante illius in coelum ascensum, mortuis annumerati fuerant. Verum etiam qui homo dignus sit consuetudine Deorum habitus, non est invenire, praeterquam qui pulchri essent. Certe enim Pelops huius gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est; & Ganymedes Dardani filius sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati non posset, quemquam aliorum Deorum secum ad venandum amatum venire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare in Gar-

γεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσθθαι τὸν ἅπαντα
 ἔμελλε χρόνον. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήται
 τῶν καλῶν, ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἡξίωσε τῶν οὐρανίων
 ἀναγαγὼν ἐκεῖσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύ-
 χοι γινόμενος, συὴν ἐκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο
 μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Λήδα, τοῦτο δ' ἐν
 εἵδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει· εἰκασθεῖς δ' Ἀμ-
 Φιτρώωνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι
 λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει
 συγγένοιτο, μηχανωμένου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον 8
 ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀν-
 θρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν
 τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποιήται σοβαρὸς τῷ κοινῷ
 τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτι-
 κός, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καί-
 τοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾷν αὐτῷ, ὅμως δ'
 αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν πα-

*garum Idae verticem, & eo puerum educere, ubi toto deinde tem-
 pore secum esset futurus. Tanti vero semper fecit pulchros, non
 tantum ut coelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse
 quoque, quoties in terra esset, suis semper cum amoribus versa-
 tus, nunc in cycnum versus cum Leda luserit, nunc tauri spe-
 cie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis sumta forma Hercu-
 lem genuerit. Ac multa commemorare aliquis possit Iovis com-
 menta, ut, quibuscum cuperet, una esset machinantis. Qua in re
 illud maximum est, & quod merito miretur aliquis, quod agens
 inter Deos, (neque enim ad alios se homines, praeterquam ad pul-
 chros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo
 turbidus a communi Graecorum poeta, & audax terribisque in-
 ducitur, ut in prima concione Iunonem, quae quidem olim ex-
 probare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut sa-*

θεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στήναι τὴν ὀργὴν τῷ Διί· τοὺς
 δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρα· πάλιν οὐχ ἦπτον κατέ-
 στησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπᾶσθαι αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ
 θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσθαι κα-
 λοῖς, οὕτω γίγνεται πρᾶος, καὶ ἡμέρος, καὶ τοῖς πᾶσι
 ἐπιεικής, ὥστε πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ
 Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδι-
 κοῖς ἀηδής, ἐτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τού-
 του καλλίστου, καὶ οἷον τὸν ὀρῶντα προσαγαγέσθαι·
 9 τοσούτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ
 οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἐάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ'
 ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἢ αὖ μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα
 κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρησθαι·
 ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσῃ σκοπεῖν, πάντας ἂν εὖ-
 ροι θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας δῇ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ
 τοῦ Πέλοπος ἥττημένον, Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω,
 10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ

eis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Iovis iram consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suffensurum & mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, isa fit mitis, & mansuetus, & aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Iovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspicientem possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini! Neque vero solus isa Iuppiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut poius ista criminosè in Iovem, quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curato rem velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos invenerit, Neptunum verbi causa Pelopis forma victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque Deas aperte illi succu-

αἰσχύνονται φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥσπερ Φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δέῃν συγγενομένην καλῶ διηγείσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐκάστη προστάτις οὖσα, οὐχ ἑτέρ' ἀμφοισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηναῖ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ Θήρας· ὡς δ' αὐτῶς Ἀθηναῖ κακείνῃ παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἴη· Ἀφροδίτῃ, οὐδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐσορεύει· ἐκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τοσούτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἐρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ῥαδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μῆλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης

fuisse pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, hominibusque praebuisse. Ad haec cum alicuius rerum omnium unaquaeque praesidium suscepit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praestitit quoad bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, & superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae multis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem obiceret, sic nempe rata facillime se, quod voluisset, effecit: recte illa quidem & prudenter subdactis rationibus. Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspiciat. Accepto enim pomo, lectoque illius titulo, cum una-

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμίᾳς δὲ τολμῶσης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἂν αἰσχροτέρα τῆς ἐτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσαι τὴν δίκην αὐτῶ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ἐστὶν ἀπαφῆνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ Φρονίμων ἐν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὅδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαράν ἐξενεγκών, ὅτι καὶ Φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ σπουδὴν, ἀκούειν εἶναι καλαί, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθεν ποθεν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκάλενος ἢ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουλευθείη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι Ἀφροδίτῃ τε τιμήσασθ' ἂν τοῦ παν-

quaeque summi illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsum ferre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fortes multi, & sapientes prudentesque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permittit Priami filia, eaque re luculentum iulit liquidumque suffragium, prudentia, & sapientia, & fortitudine maiorem esse pulchritudinem. Tantam portio curam, studium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poetae persuaferint, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominaret, Iuandius ergo audias hunc candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. Minusque nobis Tritogenia potius, quam Caesia vocari, Venus autem quaeque iuvit aestimari appellari aurea:

τὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει.
 Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρεῖττους 12
 ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν αἰψευδές,
 τοῦ κρεῖττον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηναῖ
 μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ Φρονήσεως προέχειν ἐπιψήφίζει.
 ἀμφοτέρων γὰρ προῖστατο τούτων Ἥρα δ' ἀπάσης
 ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγο-
 ροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοίνυν οὕτω
 μὲν θεῶν καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ περι-
 σπούδαστον τοῖς θεοῖς· πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ
 καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λό-
 γῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; Ταῦτα 13
 μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθεὶς τοῦτο τῇ
 τελευτῇ, ὡς καὶ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὰ
 μακρολογεῖν ἡπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
 μετ' ἐκείνων δ' εὐθύς Ἀρίστιππος ἤπτετο τῶν λόγων,
 πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantiorum. Igitur Pallas fortitudine simul & prudentia potiorum esse decernit, cuius utriusque rei praefes est: Iuno autem imperio omni & potestati praefendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata Iovem. Si vero ita divinum, ita augustum quiddam pulchritudo est, de quo tanto studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non ipsos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quidquid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pulchritudine: qui illud in fine adlecit, se plura hisce dictum fuisse, nisi sciret, non convenire convivio longam orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, multum incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, di-

ἐβούλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβούμενος λέγειν.
 14 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ
 τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
 γειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐ-
 τοῖς μὲν δοκοῦσι δόξαν προσάγειν τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς
 λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθα-
 σιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλους, οἱ δὲ διη-
 γούμενοι τὰ οὐκ ὄντα ἑτέροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγ-
 καίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλι-
 πόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχωσιν εἰπόντες σκοπεῖν· οὓς
 νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζω,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατη-
 γορεύοντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεστέρων οἰό-
 μενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλ-
 λίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων,
 καὶ ἦν πᾶς ὅστις οὖν ἂν Φαίη κάλλιστ' ἂν ἔχειν ἀκού-
 15 εἰν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere post Philonem veritus, Ita vero exorsus est: Multi
 sæpe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicen-
 di materia, ad alia se contulere argumenta, quibus sibi quidem
 conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil pro-
 futura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [ea-
 dem cum dicant] inter se contendunt; partim, quæ nusquam
 sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam
 dicere possint, videre. Quos iam ego de rebus nihil sani statuiffe
 ratus, & alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusa-
 tas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia in-
 cidere; eandem utilissimam auditoribus & pulcherrimam dicendi
 materiem mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere
 dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque

ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἥρκεσεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἐνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ· τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζεω δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις καὶ κεινός τι δυνηθῇ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνονος οἴεσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν κρείττονων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκώς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ οὕτω πολλῶν αὐτῷ θεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικός καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐταῦ, μέλλοντάς

re verba nunc faceremus, non de pulchritudine, sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna uti sit existimandus. Quae enim res manifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina & studio omni digna; omnibus porro, quae ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut, quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero absit, illi exosi & ne adspectu quidem digni censeantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem laudare pro dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post

γε μετὰ Φίλωνα ποιῆσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὲ σε-
 μνότατον καὶ θεϊότατον τῶν ὄντων ἐστίν, ὥστε ἢ ὅσα
 16 θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παραλείπω. Ἄλλ' οὖν ἐν τοῖς
 ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἐθαυμά-
 σθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἐτι τῆς ἡλικίας οὐ-
 σαν ἐντός, κατὰ τινα χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γενό-
 μενος ὁ Θησεύς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἡγάσθη, ὥστ'
 οὔσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστοτάτης, καὶ δόξης
 οὐ τῆς τυχούσης, ὅμως οὐκ ᾔετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης
 ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονία, εἰ ταύ-
 την αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν
 παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπὼν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν
 αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν
 ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνῶντ' αὐτῷ
 τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειρίθου παραλαβὼν, βία λαβὼν
 αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφίδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς.

*Philonem verba sint facienda. Adco vero augustissima & maxi-
 me divina rerum est, ut - - - (praetermitto enim, quantum &
 quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut superioribus tem-
 poribus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admira-
 tionis fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, nego-
 cii alicuius causa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspe-
 ctum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, & gloria
 non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si cendum
 esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi uxor contin-
 geret. Haec cum animo agigaret, nec spem haberet illius a pa-
 tre impetrandae, nec enim elocaturum sperabas, quae iustam ae-
 tatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, per-
 vi faciens, quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumpto
 rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abduclam Aphidnam Ai-*

καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτη-
 σι, ὥστ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ
 τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως
 καὶ Πειρίθου Φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἔδει καὶ κεῖνον ἐν Ἄδου
 γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπειδὴ
 πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας
 ἀποσχέσθαι καταπείσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύ-
 την πρέπουσαν οἴομενος αὐτῷ καταβῆσιν τὴν χάριν,
 περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσαι. Ἐπανελθού- 17
 σαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀπυδημούντος αὐτοῦ, ἐπειδὴ
 καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ
 εὖ γεγонуῖας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
 γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες,
 ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες
 ὡς Φαυλοτέραις. γνόντες δ' ὅτι περιμάχῃτος ἔσται, καὶ
 δεῖσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομέ-
 νων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὅρκον τουτονὶ ψήφω

*ticae oppidum asportavit: tantamque illi habuit huius auxilii no-
 mine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum
 posteris uiri esset Thesei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille co-
 geretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Ce-
 ceris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab
 eo conatu se abstineret, illum comitatus est, hanc decentem ab
 illo gratiam inisurus, ut vitae pro illo periculum subiret. Rever-
 sam vero Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum iam ma-
 tura esset nuptiis, licet haberent pulchras & generosas mulieres,
 quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenien-
 tes hanc sibi expetebant, contemptis tanquam deterioribus reliquis
 omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes,
 ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, com-
 muni suffragio iusiurandum dedere eiusmodi, se adiutores fore*

κοινῇ, ἢ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τὸδ' ἐν πολέμοις Ἀθηναῖς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον καὶ Φαύλοις μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆ-
 18 ναι, προείλετο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὑμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες αἱ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἱ-

ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permiffuros, si quis iniuriam vellet facere; cum nempe putares unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscuiusque sententia sefellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non iua multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & forma victus, munerumque esse coactus arbiter, offerente Iunone imperium Asiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri posse posterorum neminem, huius nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Troiam expeditio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Asiam, liceretque Troianis, reddita Helena, sine metu suam incolere patriam,

κεῖν τὴν αὐτῶν, οἷδ' Ἕλληνες ταύτην αὐτοὺς εἰσάγοντες
 ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας
 δυσχερῶν, οἱ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφοτέροι, οὐκ ἂν
 ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίω πολέμου, περὶ
 ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σα-
 φῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέ-
 τρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάτ-
 τω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γε-
 νέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί
 λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω
 καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς
 γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων
 ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὐ τί γένοιτ' ἂν
 ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσω τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων
 ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ
 ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἀπάντων οὐδαμῶς τὸ πα-
 ράπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ
 μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις

*Graecis vero hac illis permiffa, difficultatibus belli atque expedi-
 tionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam fe belli
 caufam, pro qua morerentur, habituros iufiorem: ipfique Dii
 fuos filios, quos aperte fcirent in illo bello perituros, non potius
 prohibuere, fed induxerunt, non minori ipfis gloriae futurum ar-
 bitrati, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii
 effent. Et quid dico filios fuos? Ipsi inter fe maius & terribilius
 iniere bellum eo, quod adverfus gigantes ab illis gefum eft. Ete-
 nim in illo coniuncti pugnabant, hic vero contra fe invicem: quo
 ecquod maius effe potefi documentum, quantum humanis rebus
 omnibus praefet immortalium Deorum iudicii pulchritudo? Quan-
 do enim de aliarum in univerfum rerum nulla nunquam omnino
 diffediffe illos conflat, pro pulchritudine autem non filios tan-
 tum fuos dedidiffe, fed iam contra fe invicem pugnaffe, quidam*

ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ τραφέντες, πῶς
 οὐχ ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἀπάντων τὸ κάλλος;
 19 Ἄλλ' ἵνα μὴ δοξῶμεν ἀπορία τῶν περὶ κάλλους λό-
 γων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἕτερον βούλομαι
 μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἔλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ
 κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος
 Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους
 ἀλόντας, μᾶλλον αἰρουμένους ἀπέφηνεν ἀποθνήσκειν,
 ἢ ταύτης διωκισμένους, τὸν ἥλιον προτορᾶν. ὥς γὰρ
 ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἡ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατήρ
 οὐ πολλῶ τῷ μέσῳ παρενεγκοῦσαν εὔρα, τῆς μὲν ὥρας
 αὐτῆς ἀλούς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν
 γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) καὶ διὰ τοῦτ'
 ἀξίων αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδιδόναι
 πλαττόμενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώ-
 πων φεύγων αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπι-
 θυμίας ἀδικωτέραν, καὶ ἣν ᾤετο ραδίως, ὅπερ ἐβούλε-

etiam vulnerati esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus
 omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia
 eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista sem-
 per morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonstnan-
 dam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad
 Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, hu-
 ius forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac dis-
 clusos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem attigisset puel-
 la, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinque-
 re, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet,
 ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam
 secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandae
 causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commen-
 tum comminiscitur ipsa cupiditate iniustius, quod putabat facile

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξειργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας αὐτοῖς αὐτὴν προτιθεῖς, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἡζίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμελοῖεν τῆς ἵππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως ἀφαιμένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνῆσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταβεῖναι τι τῶν βεβουλευμένων, μεираκιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικὼς μὴ τοῦ τεθνᾶναι περὶ τῆς κόρης ἀμάρτη. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ Φόνος· θεοὶ δ' ἐκείνον τῆς πονηρίας μισήσαντες ταυτησί, τοὺς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπιστέρηνται τοιούτου· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύοι·

sibi, quod vellet, confecturum. Curtu enim, quanta maxima arte potest, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxisset, qui tum erant in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praetereuntibus proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: postulatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occupati & defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, & virgine una cum vita excidisset, detestare certamen, aut mutare consilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius alium morte praevenierunt, quasi metuentes, ne morte pro puella exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Diu autem praevitatem hanc istius exosi, mortuosque simul & virginem miserati, illos, qui tali possessione privati essent, hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta,

κηδόμενοι τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἄρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλισι τέχνης πεπονημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεστὴν
 20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονάς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπούδασται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, πρὸς τοῦ λογισαμένους τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 EPM. Σὺ δὲ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλῶσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνη-

quī erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et positus est, interfecto in metis victoriae focero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis iure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim.

μονεύοντα. ῥᾶσον γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρη-
μένων, ἢ τῶν αὐτῶ.

ERM. Ταῦτα μὲν δὴ ἔστιν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦ-
μαι ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσούτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκεί-
νων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἢν ταύτων
ἀποστερήσης, καὶ κείνα μάτην ἔση πεπονηκώς. ἀλλὰ,
πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέσθης ἐξ ἀρ-
χῆς, ἀπόδος.

XAR. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν
δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν
ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦδ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη,
ᾧδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἦρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προοιμίων
αὐν ἐδεόμην συγχῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς
πρότερον εἰρηκόσιν ἑρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κε-
χρημένον ὡς προοιμίοις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus
fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes
curabamus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, sci-
to, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mer-
curium, universam orationem, quemadmodum ab initio
promiferas, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mi-
hi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es oratio-
nis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc
in modum ergo ipse quoque verba feci: Si primus ego de
pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis:
quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus ve-
nio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis
usum, ipsam statim meam orationem adiungere: cum praefertim

τ' οὐδ' ἑτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ' ἐκεῖναι καὶ τοὺς παρόντας λαβεῖν, ὡς ἄρ' οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῦσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἑτέρω μὲν οὖν ἤρκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ. τούτῳ δὲ τοσούτον περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν ἡ εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δεῖξαν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνδρῶν εὐτυχοῦντι λειμῶνι, αἰετῶν Φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
 23 ραλιπὼν, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἡ δι' ἀνδρίαν ἢ καὶ ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκεῖσιν, ἣν μὴ, τῷ καὶ ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζωσιν

non alias habitae sint illae orationes, sed hic, & eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essent ad colligendam sententiam, quae unusquisque vestram singulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post futuri sunt, praeter ea, quae iam sunt dicta, non defuturae sint eiusdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebet, quorum paucumquodque primum dicendum esse videatur, velut floribus in felici prato semper his, qui iam conspiciuntur, decerpentes allicientibus. Ego vero diligens ex omnibus, quaecunque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iusta tribuam, & vobis, omissa longiori oratione, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
 ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα
 σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ φθονοῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ'
 εὐθύς τε ἰδόντες ἀλισκόμεθα, ὑπεραγαπῶμεν τε, οὐδ'
 ἀποκνοῦμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύον-
 τες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχηκό-
 τι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
 εἰδεῖη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ'
 ὁτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
 ἂν ἐνδεεῖς ᾖμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν
 κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ'
 ἕαν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάντα
 τοῖς Ἀχαιοῖς, ἕαν θ' Ὑάκινθον τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λα-
 κεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν
 ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάβωμεν τοῖς ἐπι-
 γιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
 ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

idiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pulchris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo iucundius aliquis paruerit formae felici homini, quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem iniungenti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si & illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuimus, ne ignari a posteris sorte superemur. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod componantur,

κοινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστὶ καὶ οὔτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἡμέλῃται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴν γράφειν τὰς εἰκόνας γεγραφεῖναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὦν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν· ὦν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἐξεστὶ κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεω οὐ τοσοῦτον ἐμέλῃσε τῆς χρεῖας τῶν οἰκῶν, ἢ ὅσον τοὺς εἰσερχομένους ἐκπλήττειν· καὶ διὰ τῷθ' οὕτω πολυτελεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλίστους, καὶ τῆς γνώμης οὐχ ἡμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πατρὸς εἰς αἴτην ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
αὐτός θ' ὁ τοῦ μεираκίου πατήρ οὐκ ἄλλου του χάριν
μιλτοπαρήους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἑλ-

exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere orationem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate quadam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat usum aedium, quam ut ingredientibus admiratione percelleret: atque ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Neque aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset, ut Pisistrato diceret Nestoris filio,

Talis num fuerit Iovis aula introrsus Olympi?
Ipse autem pater adolescentuli [Telemachi] non alia causa
splendentes minio naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-

λησῶ ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὀρώοντας ἐκπλήττειν
 ἔχη. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται
 τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὀρώσας, καὶ
 τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθέμενας. Τσαούτου δὲ 26
 τὰ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε
 τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετεχόν-
 των, πολλά τις ἂν εὐροί τιμώμενα μᾶλλον· τῶν δὲ
 ταύτης τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων βέλτιόν ἐστιν εὐρεῖν
 οὐδέν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον
 οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλοὺς ἀνομάζομεν αἰσχροὺς,
 ὡς οὐδέν ἄν, εἴ τι τις ἔχων, τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλ-
 λων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρα- 27
 τουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγ-
 μένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας κα-
 λῶμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
 νους θαυμάζομεν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους
 ὀνομάζομεν, καὶ κοινούς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

*iam, duxit, quam ut haberes, quo videntes percelleret. Et artes
 prope omnes si examinare aliquis velit, inveniet, ad pulchritudi-
 nem eas collineare, & in illa consequenda ponere omnia. Tantum
 vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honestas] vide-
 tur, ut multa observare liceat, iis, quae vel iustitiam, vel sapien-
 tiam, vel fortitudinem sibi adiunctam habent, honoratiora: his
 vera, quae huius qualitatis partem habent, melius invenire nihil
 est; quemadmodum nimirum istis, qui nihil eius habent, nihil
 contemnit. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus:
 quasi nihil sit, si quis aliquam ceterarum praerogativarum ha-
 beat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in popu-
 lari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt,
 demagogos illos, hos adulatores vocamus: solos, qui sub hac
 Pulchri & Honesti potestate sunt, admiramur, laborisque & ho-
 nestatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-*

καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλ-
λος ἐστίν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέρει τυχεῖν,
κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτῳ τι διακονῆσαι δυνηθῆναι,
πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσούτων
ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἔκοντ' ἐκ προΐεμεθα, μὴδ'
αὐτὸ τοῦτο αἰσθῆσθαι δυνηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα;
28 Τοσούτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποίησάμην, πολλὰ
τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελῶν, ἐπειθὴ
τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομένην ἐώρων.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε
τῆς συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ οὐδὲν ἔλαττον
ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' οὕτως δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.]

los, qui pulchrorum [honestorum] curam suscipiunt. Cum igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte votorum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, damnum nos facere? Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine dicere, abscissis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio frui sitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

N E P Ω N

H ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.

MENEKRATOTES KAI MOTESONIOS.

MEN. Ἡ ΟΡΥΧΗ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε, καὶ διὰ χειρὸς, ὥς φασι, γεγονυῖα τῷ τυράννῳ, νῦν εἶχεν Ἕλληνα.

ΜΟΥΣ. Ἰσθί, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίῳ ἐντεθυμῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει τοῖς θαλαττουμένοις, εἴκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι.

MEN. Τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ καὶ κείναις ἀποχρῶν οἱ οἶκοι καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττη. ταῦτα δὲ διέξελθε, Μουσώνιε, βουλο-

N E R O

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENEKRATIS ET MUSONII.

Men. Ἀτ Isthmum certe perfodere, Musoni, quod prae manu, ut aiunt, habuit tyrannus, Graeci res consilii tuo etiam iudicio fuit.

Mus. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuisse Neronem. Circuitus enim illos Peloponnesi supra Maleam navigantibus compendifaciebat, perrumpendo viginti stadiorum Isthmo.

Men. Hoc vero & commerciis utile fuisset, & maritimis urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fructus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat. Haec

μένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μή τι σπουδάσαι διανοῇ ἔτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλομένοις. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀΦιγμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτω 2 Ὀρντιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαιῶν ὠδαὶ ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) στεφανοῦσθαι ἄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἐαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάρᾳ τε καὶ ὠδῇν θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, οὐ τῶν ἀποθεν αὐτῷ βεβουλευμένων· ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ Φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἠράσθη, τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπω τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὰν Δα-

ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serium agere cogitas.

Mus. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaferat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam *proffellorum* cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons

ρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύ-
 δας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνένοησε, μέ-
 γιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δι'
 ὀλίγου ἀλλήλοισ ἐπιμιῖναι πάντας, εἶσαιτο τὴν Ἑλλά-
 δα λαμπρῶς ἐστιαῖσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
 φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δὲ πῃ καὶ ἀκοῦσαι τοῦ-
 το φθέγμα. Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἄμ- 3
 Φιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾠσμα αὐ μέγα
 Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέα. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν
 δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν
 ὀρυχὴν ἦξε, κροτούμενός τε καὶ αἰδόμενος, καὶ καθικό-
 μενος τῆς γῆς, τρίς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευ-
 μένοις παρακαλευσάμενος ξυμπόνως ἀπτεσθαι τοῦ ἔρ-
 γου, ἀνῆει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερ-
 βεβλῆσθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, τὰ
 πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπώνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem *opera*
 forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum ma-
 xima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam
 parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere &
 velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa
 quidem, tamen interdum etiam eiusmodi vocem audire
 gestiunt. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat
 Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Meli-
 certae & Leucotheae. Cum vero rastellum illi aureum por-
 rexisset praefes Graeciae, ad fossam accessit inter plausus
 atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque
 eos, quibus cura operis permissa erat, ut studiose illud ag-
 grederentur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis su-
 peratos labores, existimans. Atque ergastulorum vincti sa-
 xosa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exer-

4 γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα. Ἐβδόμην δέ που καὶ πέμπτην
 ἡμέραν προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος οὕτω σαφής, ὥς δὴ τοῦ Νέρωνος
 μετεγνώκωτος τὴν τομὴν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους
 γεωμετροῦντας τῆς ἐκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις,
 οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλότεραν ἡγου-
 μένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαιίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι.
 πελάγους γὰρ τοσούτου νήσω ἐπιχυθέντος, καὶ ὑπο-
 βρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἶγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τοῦ Ἰσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
 τατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἥρα
 5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσία ἄδειν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων
 ἐβνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὥς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτό-
 μενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε
 καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς
 γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut af-
 fixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum ta-
 men certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi con-
 silio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenso utriusque ma-
 ris fastigio, non eiusdem illa libramenti deprehendisse, sed
 altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *sinu allabitur*, atque
 Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad insulam istam
 appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Ne-
 ronem quidem a secando Isthmo neque Thales ille sapien-
 tissimus, & consultissimus naturae, demovisset: magis enim
 secare illum iam cupiebat, quam *ipsum* publice canere. At
 Occidentis populorum motus, & acerrimus ille *vir*, qui
 rempublicam ibi capeffiverat, nomen ei Vindex, a Grae-
 cia & Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geo-
 metria causantem: maria enim pari undique fastigio libra-

δ' αὐτῶ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τοῦτ' αὐτοὶ χθές ἠκούσατε τοῦ προπταίσαντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ Φωνὴ δέ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, 6 καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ τυράνῳ; τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων οἱ μὲν ἐλαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πῶς. οἱ δὲ γε τόνοι τῶν φθόγγων ἐπιλαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαρρέῖ αὐτῷ· χρωμάτων δὲ φιλανθρωπία, καὶ μελοποιία, εὐαγώγῳ μὲν δὴ, καὶ κιθαρωδίᾳ εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipsas suburbanas regiones iam labare, & cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

Men. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Musicus est, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum appulerunt, admirati quidam sunt, alii deridere.

Mus. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est; quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione & mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam & grave praeter naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illum, tolerabilioremque faciunt, cum sibi non confidit, colorum musicorum humanitate, & modulatione flexibili sane, & bene composito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλεί, καὶ οὐ καίρὸς βαδίσαι, καὶ στήναι, καὶ μετα-
στήναι, καὶ τὸ νεῦμα ἑξομοιωῖσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύ-
νην ἔχοντας μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα.

7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, Φεῦ γέλωτος, ὥς πολλὺς
τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρητη-
μένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γάρ, τοῦ
μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων διίστα-
ται τῶν ποδῶν ἀνακλῶμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ.
Φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπραμένον
αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ
ἀποχρῶν που δῆ.

8 MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ὦ
Μουσώνιε; τέχνη γάρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες· ἀλλ'
ἐνδυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγωδίας ὑποκρι-

tempus est, ingreditur, & stat, & transfert se, & quod nu-
tum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpi-
tudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtri-
liter ista tractare. Quoties vero imitatur superos, vah ri-
sum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti ter-
rores impendeant, si quis illum derideat. Nurat enim, su-
pra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum
digitis insistit, retrorsum inflexus, ut qui rotae *alligati*
sunt. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa
illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane
sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se sub-
mittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed
tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo

τὴν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

MEN. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνή-
κοος τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς
δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κει- 9
μένου, μήτε κωμωδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδίαν,
ἐδόκει Νέρων τραγωδοὺς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν
ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁδ' Ἑπειρώτης, ἄριστα
Φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμε-
νος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στε-
φάνου ἑρᾶν, καὶ μὴδ' ἀνῆσιν πρότερον ἢ δέκα τάλαν-
τα δοῦναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἡγρίαινε τε,
καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡκρόατο ὑπὸ τῇ
σκηπῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τ' ἀγῶνι. βοῶντων δὲ τῶν Ἑλλήνων
ἐπὶ τῷ Ἑπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κελεύων

perit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si inten-
dant se artifices.

Men. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re
audivi.

Mus. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, fed
in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne
Comodia certaretur, neque Tragoedia, visum est Nero-
ni, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certa-
men plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus,
qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset,
clarius etiam, quam solebat alias, fingeat se & coronae
amore captum, neque concessurum prius, quam decem
sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari &
furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum
tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten
Graecis, scribam mittit, submittere hunc sibi vocem iu-

ὑφεῖναι αὐτῷ τούτῳ· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ Φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς, οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν Φάρυγγα, παίοντες ὀρφαῖς ταῖς δέλτοις.

10 MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μιὰρὸν οὐτω πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιά ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ τὸ Φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὥς μὲν τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἴη καίτοι τοῦ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίῳνας, οἷς τὸ μητροκτονῆται, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos histriones, tanquam qui negotio huic apti essent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotæ guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Græciæ perpetrando?

Mus. Lusus iste iuveni, interfectori suæ matris. Si vero Tragicum histrionem, exstirpanda illius voce, interemit, quid mirandum est? qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obturandi impetum ceperit, ut neque sua Apollini vox *porro* esset: Pythio licet annumerante illum inter Orestas & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab ipsis caedes etiam gloriæ quoddam ge-

λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ᾤετο, πρᾶωτέρα τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; ἡ ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἔστε φάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις ἐκ πρῶρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμενος ἡμῖν θάρρεῖν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα οἴχεσθαι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσω τῆς γῆς ἄπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὐγε, ὦ Θεοί.

MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὐ φασὶ δεῖν.

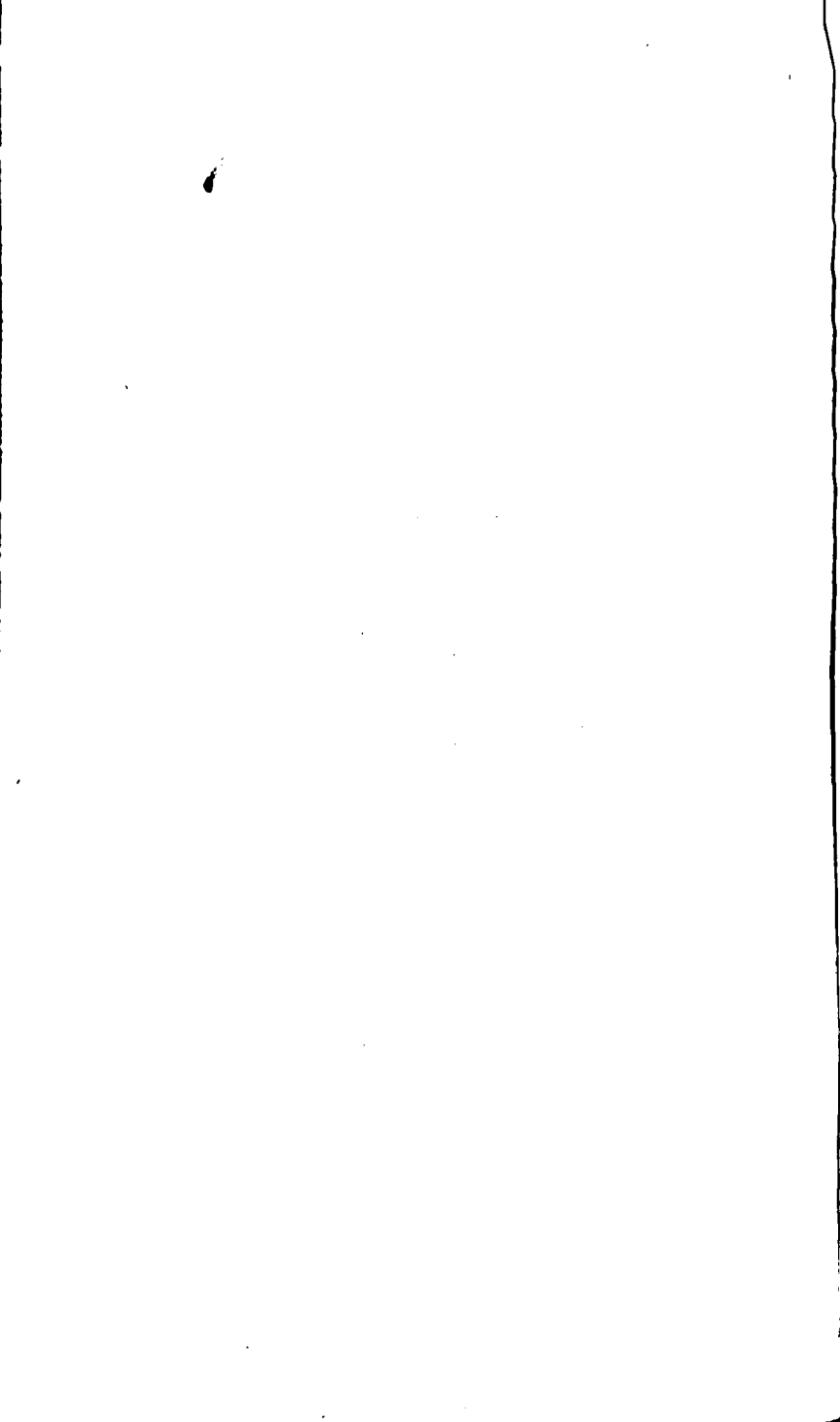
nus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum dicere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quatenam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim sunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo esse iubens & gaudere: clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem.

Men. Enimvero sic clamat, Musoni, & disertius, quo propius terram venit.

Mus. Bonum factum, o Dii!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 2. IEP.) Personar. nomina aderant in *I. B. 1. Fl. Ald. H. S.* Omissa in *P. Pag. 2. l. 4.* Αὐτὴν) Recepi ex *Fl. l. V. 2. & L. Αὐτῶν Ald. P. &c. male. l. 6. Αὐτῶν* Ex emend. Solan. Αὐτὸν edd. *l. 11. Ἑπτὰ τῶν ἑπτὰ Coll. male. Pag. 4. l. 4. Σοί* Sic *L. H. P. S. Amst. Σὺ Fl. l. Ald. V. 2. Fr. l. 6. Ἐπινεύσει* Sic in omnibus. Ἐπινεύσει Iens. *l. 9. Ἄμα* Et hoc omnes obsidet. ἄσαι marg. *I. conicit. Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένην ὑποβαλλομένην Fl. l. 16 Γάρ τι* Sic omnes. *Pag. 7. l. 6. Ἀφείλετο* Male omissum in *Fl. Pag. 8. l. 2. Εὖ ποιῶν* Sic *Fl. B. 1. & 2. Εὐποῖων* iunctim cert. *l. 14. Οἶος* Bene *L. Fl. V. 2. S. Οἶς* male *Ald. l. Fr. B. 1. & 2. Pag. 9. l. 7. Παιδοτρίβας* Erasmus legit, adscriptum marg. *A. l. W. Et sic H. 1. Παιδοτρίβας* cert. male. *Pag. 11. l. 3. Ὁ οὐ* Ita *Fl. l. Sed δ* male omisere *Fr. B. 1. Ald. H. P. S. Amst. Pag. 12. l. 1. Παλίμπαιδας* καλλιπαιδας male *Fl. l. 8. Τῶν φίλων* Nihil varietatis invenio.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. l. 3. Καρτερὸς καρτερῶς male *Fl. l. 5. Προσειρήσθαι* Sic dedi ex *Fl. V. 2. Ald. B. 1. S. Προσειρίσθαι l. H. Fr. l. 8. Μονοχίτων* Sic *V. 2. Μονοχιτιῶν* cert. *l. 9. Κρύος* Abest a *Fl. l. 15. Προσεικάζειν* Sic omnes. Forf. προσπελάζειν. Marg. *I. etiam πλησιάζειν* adscript. *Pag. 15. l. 14. Καί* Non habet *I. Habent Fl. H. P. B. 1. &c. l. 15. Μάτην* Leg. οὐ μάτην. *l. 17. Αὐτὸς* αὐτός edita misere. Forf. οὐτός in *V.* Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare sustinui. *Reitz. Pag. 16. l. 3. Κυμβάλοις* τυμπάνοις Graev. *l. 15. Ἑορτῇ* ἑορτῇ γενέσθαι *Fl. l. 16. col. 1. Βάκκηλοι* βάκκλος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? *Reitz. Pag. 18. l. 11. Ἐπαχθεῖς* Bene *Fl. B. 1. & 2. P. Ἀπαχθεῖς* male *Ald. l. H. V. 2. Fr. S. cad. Μηδὲν* μηδὲ male *Fl. Pag. 19. l. 11. Lucian. Vol. IX.*

Ἡ, ἦ) Deest posterius ἦ in *Fl.* Adest recte in cert. In αὐτοῦ autem conspirant omnes. *Pag.* 20. *l.* 11. Προνομίαν) προνομίαν Pell. *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέσθωσαν *Fl.* *l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πένντες *Gron.* *l.* 10. Συμπόσιον) *Fl.* punctum ponit post συμπ. *l.* 11. Ἐξίστω &c.) Varie haec & seqq. interpunguntur. Vid. nott. *l.* 12. Καί) Omittit *Fl.* *l.* 13. Πεττενέτωσαν) πεττενέσθωσαν *Fl.* ead. Ἐπὶ καρύοις) Ἀπ καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; *Pag.* 22. *l.* 4. Οὐτε λιμὲς) Omissa haec duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 13. Ὡς δὲ) Sic *Fl.* *Ald.* *l.* *H.* *B.* 1. *P.* Ὡς καὶ *S.* ead. Ἡ) Ita, ut Iensius voluit, est in *Fl.* *L.* & Coll. at reliquae ἦ habebant. *l.* 14. Μύρμηξ ἦ) In edd. haec ad verba ὥς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & sic in *V.* fuisse suspicor, cum varietatem non annotarit *Noster.* *Reitz.* *Pag.* 24. *l.* 3. Οἶον) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 1. & 2. *H.* *P.* *S.* Οἶοί εἰσιν *l.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάπτας) Edd. comma ante h. v. habent, quod fustulit *Solan.* Sed innumera & ego fustuli, quod ubique monere, supervacuum. *Pag.* 25. *l.* 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl.* *l.* ac cert. *l.* 8. Γούν) Nihil variet. inveniri addidit *Solan.* *l.* 13. Οὐ) Omittit negationem *Fl.* *l.* 16. Τὸ πρᾶγμα) Non agnoscit *S.* *Pag.* 26. *l.* 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. col. 2. Ἡ) Emendatio *Solani* pro vulgato καὶ, quam secutus sum, et si non addit, unde habeat. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Χοίρικα) σχιέσκη edita ridicule. *l.* 20. col. 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam *V.* *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπιβάλομεν) ἐπιβάλλομεν *Schol.* At vulgatum tenet *Fl.* *Fr.* *l.* *P.* & Coll. cum cert. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte sic *Fl.* *P.* & *L.* Ὑμῶν male *l.* *H.* *Ald.* *V.* 2. *Fr.* *B.* 1. *S.* *l.* 17. Παραμείβεσθαι) τῇ λοπᾷ παραμείβεσθαι editum ante. Delevit priora *Solan.* ead. Ἐπιβάλομεν) Ita dedit *Solan.* (pro vulgato ἐπιβάλλομεν) adscripsitque: sic etiam *C.* Locus est ex aliquo scriptore desumptus. *Pag.* 28. *l.* 2. Ὑπὲρ) Recte edd. Ἀπὸ *Schol.* *l.* 10. Παρεπισπεύουσαν) Sic & *Fl.* cum *l.* *P.* &c. *l.* 11. Ἀλλάντα) Lege ἀλλάντα. *Schol.* ἄλλαντα. *l.* 17. col. 1. Καὶ ἡδέος) Haec verba in edd. omissa, inserta ex *V.* *l.* 18. col. 2. Ἐντέρου) Restitutum ex *Cod.* Vulgarum ἔτερον ἐσκευασμένον, misere. *Reitz.* *Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένας) ἀνεπταμένας *Fl.* ead. ταύτας) Bene *P.* *H.* *Fl.* *l.* &c. ταῦται male *S.* *l.* 11. Ὑπορέουσας) Ex emend. *Solani.* Ἐπὶ ῥεούσης edd.

hac priores. *L. 12. Οἶοι*) Sic iam omnes. Cum ante *c. 19 οἶον* εἰσιν haberent. *L. 14. Ἐκκεντοῦν*) ἐκκεντοῦντα *Fl. Pag. 30. L. 13. Εἰς ὧν*) Non agnoscit *Fl. L. 17. Ἄ φῆς*) ἀφῆς *Fl. Pag. 31. L. 3. Τῶν δείπνων*) τοῦ δείπνου *Fl. L. 7. Ἐχῶσι λέγειν*) ἔχειν λέγων *Fl. Pag. 32. L. 1. Φθειρίζῃσιν*) Nihil mut. edd. Φθειρίζῃσιν. *Cod. Graev. L. 6. Ἐπείτοι*) ἐπεί τί *Fl. L. 8. Αὐτὰ*) αὐτὸν *Fl. L. 12. Εὖ ποιῶν*) Sic iam discretim omnes. *L. 16. Ἰσως*) Ita habere omnes, adscripsit Solan. *L. 18. col. 1. Ἐποτνιῶ*) ποτνιῶ edita. Mutavit Solan. *Pag. 33. L. 8. Συνεξελέξαντο*) συνεξελλέξαντο edd. priores male. *L. 14. Συγκεκαττυμέναι*) Ex emend. Solani. Nam συγκεκομμέναι omni. antea male. *Pag. 35. L. 1. Ὑμᾶς*) Bene *Fl. ut* Iens. voluit. *Cett. ἡμᾶς. L. 5. Χρήσονται*) Sic *Fl. Fr. P. &c. Χρήσονται L. 7. Ἀξιον*) Edd. Ἀξιῶν Solanus. *L. 23. ΤΟΙΣ*) Omisit *Fl. Pag. 36. L. 3. Μῆδ' ἔλας*) Sic *P. S. Μῆδ' ὅλας L. Ald. Fl. Fr. H. B. Pag. 38. L. 5. Ἰσοδιαίτης*) Sic edd. Ἰσοδιαίτητης Solan. Ἰσοδιαίτης Gesn. *L. 8. Τιμήσωσι*) τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι *Fl. Pag. 39. L. 2. Διαβαστάσαντες*) Bene sic *Fl. P. S. (B. 4.) Διαβαστάντες* male *L. Ald. H. &c. Pag. 40. L. 8. Ἐπιδείξαδε*) ἐπιδείξετε *Fl. L. 13. Μὴ δὲ*) Ita edd. vert. Μῆδ' recentiores. *ead. Γέννιτο*) γέννται *Fl. Pag. 41. L. 1. Ὀπτόμενοι*) Bene *I. P. Ὀπτόμενοι H. male. L. 3. Ψύτταν*) ψύτται *Ald. H. Fr. P. &c. Ψύτται I. & V. 2. Ψύττα Fl. & Schol. L. 12. col. 2. Ψύττα*) Sic edita & *V. L. 14. col. 1. Τόνδης*) Ita clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni auctor habet Ἰόνδην. *Cler. Pag. 42. L. 10. Ἰσοδιαίτητας*) Ex emend. Solani. Ἰσοδιαίτην *G. Ἰσοδιαίτοι* edd. omnes. *L. 11. Συνδιαίτητην*) Sic iam bene *Amst. S. G. Συνδιαίτην* cett. *ead. Αὐτῶν*) Sic *P. H. B. 1. Fr. Αὐτὸν I. Fl. Ald. S. L. 12. Ὀλίγων*) ὀλίγων *S. L. 17. Πάντα εὐθύς*) Recte huc retulit hoc Schol. Solanus, cum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. *Reitz. Pag. 43. L. 4. Αὐτὸν*) αὐτῶν *V. 2. sola. L. 15. Λαυρότερον*) λαμπρότερον *C. ut Schol. 14 Ἐταιρ. Δ. Solan. Scribe λαβρότερον. Westf. Pag. 44. L. 4. Συνθοῖντο*) συνθεῖντο *PL (& S.) L. 6. Ἐργάσασθαι*) Sic *Fl. Ἐργάσασθαι* cett.

IN CONVIVIVM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. L. 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους *B. Cod. live O. ead. Σμικράν*) Sic edd. Μικράν *B. L. 7. Τραυμάτων*) πραγμάτων male *B. L. 12. col. 1. Ἀφαιμοίωται*) In *C. recte, ex quo & sequentia restituta, cum in V. legeretur*

male, ἐφ' ἑμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Reitz. ibid.* l. 14. Τετελεσμένοις) γεγεννημένοις. C. l. 18. col. 2. Κατὰ) καὶ Κενταύροι, omisso πόλεμος, edita, quibus Solanus ita adicripserat: Deest in impress. πόλεμος. Posterior huius Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine reperitur: unde & ex V. ultima in impr. manca restituimus. *Pag.* 46. l. 4. Σχεδόν) Deest in B. l. 12. Παραγένετο) παρεγένετο B. l. 15. Φθάνεις) φθάνοις B. *Pag.* 47. l. 1. Ἐμπαρήνησαν) Sic dedit Solanus. Ἐπαρρήνησαν edd. & B. l. 5. Διηγούμενους) διηγούμενους marg. A. l. 1. l. 11. Ἐχει) ἔχειν B. l. 20. col. 1. Ἐστιῶσει) ἐστιῶσει male edita; & mox διηγῶν, pro quo διηγῶ ex V. dedit Solan. *Pag.* 48. l. 2. Τὴν) Omittit B. l. 5. Ἀκριβῶς) ὡς ἀκριβῶς οἶδα B. ead. Γινώσκων) Sic B. l. B. 1. *Ald. H. Fr. S. Γινώσκων Fl. Γινώσκοντα P. B. 2. l. 10. Ἐξεῖς)* Restitui ex *Fl.* pro ἤξεῖς, quod erat in cert. & B. l. 15. col. 1. Ἀλλήλοις) Non agnoscunt C. *Pag.* 49. l. 4. Φθάσεις) φθάσῃ *Fl.* l. 5. Δεήσῃ) Et sic cert. cum *Fl.* l. 16. col. 2. Σχοίης) σχοίεις V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιοῖς. *Solan. Pag.* 50. l. 1. Πλουσίῳ τῷ) πλουσίον τε τῷ B. l. 3. Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B. sed vulgatum verum est. l. 4. Ὡ) οὖν ὦ *Fl.* l. 7. Ὁ ἀπὸ) Artic. omittit B. l. 9. Τοῦ Ἀρισταίν.) Articulum omittit B. l. 16. Παρεκέκλιντο) παρεκέκλιντο male B. l. 17. col. 2. Κοπίδα) πολίδα ante editum prave. l. 18. col. 1. Σκολιώτατοι) Ita Solan. correxit, pro vulgato σκολιώτερον. Obtemperavi, quia est melius, & mutatio exigua; licet haud addat, unde id hauferit. *Reitz. ibid.* l. 20. Ἐπεκλήθη) Ita V. recte. Ἐπεκλήθεν male edita. *Solan. Pag.* 51. l. 3. Συνεστιᾶτο) συνεστιᾶται male B. l. 14. Τὸ ἀντιθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντιθυρον edd. l. 18. col. 2. Οἶμαι) Hoc οἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag.* 52. l. 8. Σοι) Deest in *Fl.* l. 11. Ἰσρεῖ γε ὄντι) Desunt in B. l. 12. Πάνυ) Et hoc omisit B. *Pag.* 53. l. 1. Ὁ Ζήνων) Iam artic. habet B. quem edd. omiserant. l. 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν) ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag.* 54. l. 5. Αὐτόν;) ἐαυτὸν B. l. 8. Ἐπεισέπεσεν) Sic omnes. l. 9. Κοινὸν) κυνικὸν B. l. 20. col. 1. Παραιοέφερέ σε) Lege παραιοέφερσε. *Solan. Pag.* 55. l. 4. Ἐδεδοίκεσαι) Ita O. & *Fl.* Ἐδεδοίκεισαν edd. cert. ead. Ἀτεχῶς) Nihil mut. *Fl. I. P. &c.* Forf. ἐγαθὸν marg. l. Sed nihil est opus. l. 5. Κυνικῶν) Κυνῶν B. l. 8. Καθίζεσθαι) καθέζεσθαι B. hic & mox iterum. ead. Παρὰ) παρ' B. l. 11. Ὑμεῖς) Bene B. *Fl. Fr. P. H.* Ὑμεῖς l. ead. Ὑπτιοι) Deest in *Fl.* l. 12. Ἐστιᾶσθε) Bene sic *Fl. Fr. P. &c.* Ἐστιᾶσθαι male

I. & V. 2. I. 14. Κάμοιμι) γάμοιμι male B. I. 15. col. 1. Ὑπο-
 γογγίζοντες) Misere antea edebatur ὑπογογγίζοιτης. I. 16.
 col. 2. Κρακτικόν) Sic edita recte. Κρακτική V. ead. Ὁ) ὄν
 antea lectum. Mutavit Solan. Pag. 56. I. 10. Ἰσα) ἴσαν B.
 male. I. 13. Ἀναδύναι) Restitui ex B. & Coll. Δουναι edd.
 Pag. 57. I. 3. Ὑπὸ) ἀπὸ B. frustra. I. 4. Περιεσοβείτο) περι-
 εσοβούτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ. Ἐπισοβείτο Coll. In vulgato
 conspirant edd. & B. I. 6. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμιστο B.
 I. 9. Γλαφυρώτατον) γλαφυρότερον B. & Coll. I. 10. Ὁ, τι)
 ὅτι edd. male. I. 14. Συνεδέωκε) συνέδεωκε B. I. 16. col. 2.
 Τούτων) Omisium in editis. Addidi ex V. C. & G. Solanus.
 Pag. 58. I. 1. Θλιβόμενον) θλιβόμενος B. I. 12. Ὁρεωκόμον —
 ἰπποκόμον) ὄρεωκόμον — ἰπποκόμον B. I. 14. Διαφοιτήσαν)
 Ita edd. omnes, & sic B. etiam, teste Solan. Διαφοιτήσας
 P. I. 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν P. sola. Pag. 59. I. 1. Ἐπεπώ-
 κει) ἐπεπώκει B. I. 6. Προῦπινον) προῦπιον Fl. ead. Ἐπὶ)
 ἀπὸ B. I. 7. Ἦν μὴ λάβῃ) εἰ μὴ λάβοι B. I. 9. Ἄτρεπτος)
 ἄτρεστος B. I. 15. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμιστο B. I. 18. col. 2.
 Μεγάλου) In impressis omisium, inserui ex V. & G. Reitz.
 I. 21. col. 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in
 Exc. & V. habentur. Solan. Pag. 60. I. 4. Αὐτοῦ) Nil mut.
 edd. nec B. Pag. 61. I. 2. Γε) Non habet B. I. 3. Τis ἐξυρη-
 μένος) τις φέρων ἐξυρημένος B. I. 12. Εὐδοκίμουντι) εὐδοκίμο-
 νούντι B. I. 19. col. 1. Κατὰ παράλληλον θέσιν) καταπαρά-
 ληλος θέσις edita. Correxīt Solan. I. 21. col. 2. Νανώδη) Ad-
 didi ex C. Lacuna enim erat. in V. Solan. Pag. 62. I. 1. Σα-
 τυρίων) ὁ Σατυρίων B. Pag. 63. I. 5. Ἐπιρρίψαι) Sic edd. &
 B. Ἀπορρίψαι Graev. I. 7. Ἀσφαλέστερον) ἀσφαλέστερος B.
 I. 9. Θυρίον) Ex Fl. & L. recepi. Θυρίον cett. I. 15. Γεγενη-
 μένοις) Sic Fr. Γεγενημένος cett. I. 17. col. 2. Μετὰ στενώ-
 σως) Ita recte C. Μεταστένωσι κατακλίνας Exc. G. Μετα-
 στενώσας, κατακλίσας ex V. dederat Cler. Pag. 64. I. 2.
 Ἐπήκουσ) ἐπήκουον B. I. 4. Ἀνεγίγνωσken) ἀνεγίνωσκεν B.
 I. 7. Τοιούτον) τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, saepe
 vidimus. I. 13. Οὐδὲ πώποτε) οὐδέποτε B. Pag. 65. I. 2. Μό-
 νος) μόνον Fl. I. 3. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων B. I. 6. Ἄ παρ'
 ἄλλοις ἀφθόως ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. I. 14.
 Καὶ ἡ Ἀδραστ.) Non adest καὶ in B. Pag. 66. I. 2. Εἶπω-
 τι, κερ.) Edd. priores εἶπω, τί κερ. I. 6. Ὑστερον) Omittit
 B. I. 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. I.
 corrigit; nam πραγμ. per compendium B. I. 8. Προσηγό-
 ρητα) προσηγόρευσα B. ead. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ

B. l. 10. Τὸ) Recte *Fr. P. H.* &c. Τῷ male *I.* Καὶ τῷ non melius *V.* 2. l. 12. Παρέλαβεν) παρῆλλα. per compend. B. l. 21. col. 2. Οἷον Ἡράκλειον οὐ) Sic *V.* Quid sibi velit, nescio. *Solan.* Pag. 67. l. 3. Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. *Aristophan.* l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) ἑναντι πορθμοῖς B. l. 6. Γύαις) Sic plurimae cum B. recte. Γυίαις *P.* l. 13. Παιδαγωγού) Recte pleraeque. Παιδαγωγού *I.* male. l. 14. Αὐτοῦ) Omittit B. Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) περισπάσας Coll. & B. l. 7. Δόξαμεν) δόξῃ per compend. B. l. 12. ἠδειςαν) Ex B. recepi pro vulgato ἠδεσαν. l. 17. col. 1. Αἰσχροῖς αἰτ.) Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan.* Pag. 69. l. 3. Ἀναγιγνώσκων) ἀναγιγνώσκων B. & *Fl.* l. 11. Καὶ) Omittit O. Pag. 70. l. 4. Πλείστοι) πλοῖστοι male *I.* l. 5. Αἰ) Sine artic. O. cad. Πρεσβυτικαὶ) πρεσβευτικά *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 6. Ἐτοιμοκλῆς) Bene edd. & B. Ἐτοιμοκλείς *I.* l. 8. Ἠκηόει) ἀκηόει *Fl.* l. 10. Καλυδονίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *H. Fr.* l. 18. col. 2. Ὠργίσθησαν) Edita ὀργίσθησαν. Emendarat Solanus. *ibid.* l. 19. Θεοῖ) θεοὶ *V.* Sed in impress. recte mutatum est. *Solanus.* At in iis θεοῖς legebatur: ego accentu ad usum accommodato iam θεοῖς reposui. *Reitz.* Pag. 71. l. 2. Ἠγεῖτο) ἡγεῖται B. l. 9. Δώσεις) δόσεις B. l. 10. Δημίφ) δῆ B. Sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt. *ead.* Του μαθητοῦ) καὶ τοῦ μαθ. B. l. 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. l. 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd. & B. addit Solan. Sed varietatem non desidero. Pag. 72. l. 2. Γέροιο) γεροῖμην male B. l. 3. Ἀποδεδόσθαι) ἀποδόσθαι B. & *Fl.* *ead.* Κρίτωνι) Κρείτων male B. l. 4. Γὰρ) Inserui ex Ox. aberat in edd. *ead.* Ὅπως) καὶ ὅπως edd. priores. l. 6. Ἀνάξιος) Sic omnes editi & B. Leg. ἂν αξίος, vel ἄξιος. l. 7. Ἀπεξέυετο) Admissum ex *Fl.* ὕπεξέυετο cett. l. 10. Τῇ ἀριστερᾷ) τοῦ ὑπιστέρου B. l. 14. Διασταῖσιν) διασταίωσιν *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 15. Ταῦτα ἐγίνετο) ταῦτ' ἐγίνετο B. l. 16. Κατ') πρὸς B. & *Fl.* Pag. 73. l. 2. Εἰμή τις ἄρα καὶ) ἄρα abest a *Fl.* Non immerito, quia iam praecessit. l. 6. Ἀπάγῃ) ἀπάγει B. l. 8. Συνεχῆς) ἀτενῆς B. l. 13. Ἐγγράφει) Recte Cod. B. *Fl. Fr. P.* &c. Ἐγγράφῃ male *I.* l. 14. Ἐστιόμενοι) Sic *Fr. P. H. S.* Ἐστιόμενοι male *I.* Ἐστιόμενοι B. l. 19. col. 2. Ἀτενῆς) Invertendum hoc Schol. Solanus bene monet. Sed & praeterea συνεχῆς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz.* Pag. 74. l. 2. Εἶναι) Deest in B. l. 7. Εἰκάσειεν) θαυμάσειεν B. *ead.* Τῷ συμποσίῳ) Αἰ-

ticulum ex O. inferui. Deerat in edd. *I. 10. Σύνδειπνον*) δειπνον *Fl. ead. 'Επ' Ἰλίῳ*) Sic esse in edd. & B. addit Solan. *I. 13. 'Εξεργάσασθαι*) ἐξεργάσεσθαι male B. *Pag. 75. I. 1. Αὐτῶν*) Bene sic B. 2. *Fr. H. P. S. Αὐτὸν* male *Fl. & I. I. 2. Εἰ*) Omisit *Fl. I. 4. Οὐν*) Addidi ex Ox. Deerat in edd. *I. 7. Κτήσῃσθε*) Servavi scripturam *I. H. P. S. &c. Κτήσεσθε* *Fl. & B. I. 8. Πλουσίους*) πλούτους B. prave. *I. 9. Αὐ*) τε αὐ B. *I. 13. 'Εσθιόντες*) ἐσθιόντες φυσιοῦσθε edd. Exc. *Fl. quae φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox. I. 17. 'Απορίπτειν*) αὐτὴν μὲν ἀπορίπτειν vulgo. Sed Ox. & *Fl. ducibus αὐτὴν μὲν eieci. Pag. 76. I. 6. Τῷ*) Abest a B. *I. 9. Καταδήσω*) καθήσω *Fl. I. 13. 'Απαλλάξασθαι*) ἀπαλλάξασθαι B. *I. 16. Εἰσεκεκρίμιστο*) ἐπεκεκρίμιστο B. *I. 17. Κρέας*) κρέα B. *Pag. 77. I. 1. Ταγήνου*) Sic edd. & B. Sed ead. manu emendatum τηγάνου. Coll. plane τηγάνου. *ead. Καὶ ὅσα — ταῦτα*) Septem illa sic esse in omnibus & B. addit Solan. *I. 3. Αὐτῷ*) αὐτῶν *Fl. ead. Τῷ*) Omittit B. *I. 9. Καί μεν*) Abest καὶ ab O. *I. 10. Εἰς*) εἰς B. *I. 16. Ταῦτα*) Sic *I. P. aliaeque recte. Ταῦτα* B. & *Fl. Pag. 78. I. 7. Παύσῃ*) παῦσαι B. *I. 8. 'Αν*) Neglexit B. *I. 12. Τὰρ*) Omisit B. *I. 13. 'Ανεγίνωσκεν*) ἀνεγίνωσκεν B. *I. 18. col. 2. Τὰ ἐλεγεία*) Ἡ ἐλεγεία ὅλα, cum esset in editis, Solanus ἢ in τὰ mutato adscripsit, haec verba deesse in V. *I. 19. col. 1. Οὕτω δ'*) εἴρηται δὲ καὶ, & mox τῆς γυναικὸς C. *Pag. 79. I. 1. 'Η οἴη*) Sic omnes, excepta *Fl. quae ποῖν. At B. Cod. Καὶ οἴη. I. 5. Κρατερῶν*) Receptum ex *Fl. & schedis la Croze, Καρτερῶν* cert. *I. 6. Νηριος*) Νηριος B. Et sic Guyer. voluit. *I. 8. 'Ασόμεθα*) ἀσισόμεθα edd. 'Ασισόμεθα B. *I. 9. 'Αρέσθαι*) Sic *Fl. I. P. &c. Αἰρεῖσθαι* B. 2. (& 4.) 'Ανελέσθαι Coll. *I. 10. Παρακείμενα*) προκείμενα B. *I. 14. Ἦδη*) δὴ Ox. *ead. Παρατεθέντα*) παραδοθέντα O. & *Fl. I. 18. col. 1. Καὶ λοιδορίαν*) Haec & reliqua ad finem Scholii deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. *Pag. 80. I. 1. 'Ελεγε μόνω &c.*) λέγων μόνω οἱ παρατεθεῖναι αὐτὰ O. *I. 2. 'Αντεπειλημμένοι*) ἐπειλημμένοι O. *I. 6. 'Αν*) Omittit O. *I. 10. 'Η πρὸ τοῦ Ἑμῶνος*) Neglecta in O. *I. 11. Δέ*) Abest ab O. *I. 14. Ἦδη*) Non comparet in O. *ead. Δὴ*) δὲ O. *I. 16. 'Ανείλετο*) ἀφείλετο O. *ead. 'Αντεπελάβετο*) ἀντελαβετο O. *Pag. 81. I. 3. Εἰς*) εἰς O. *I. 6. Δὲ ὥς*) δ' ὥς O. *I. 11. 'Ἠμαρτε παρὰ*) ἡμαρτε παρ' edd. priores. Ἠμαρτε παρὰ O. *I. 14. Κατεπύδησαν*) Versus integer hic deficit in O. *I. 16. Αὐτοῦ*) αὐτῷ *Fl. I. 17. Μεγάλῳ*) ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ Solan. *Pag. 82. I. 1. 'Ἠρίστευε*) ἡρίστευσε O. *I. 9.*

'Απὸ) ἐπὶ male O. Pag. 83. l. 2. Παρὰ) πρὸς O. l. 6. 'Ανα-
 τετραμμένας) Sic O. 'Ανατρεπομένας edd. l. 7. 'ΡΙπτουμέ-
 νους) ῥιπτομένους O. l. 8. Τὸ λυχνίον) τὸν λύχνον O. l. 10.
 Εὐπόρησαν) Et sic Fl. cum cett. l. 12. Ποτὲ) τότε male O.
 Pag. 84. l. 6. 'Εξακομίζοντο) ἐκομίζοντο Fl. l. 8. 'Επειλημ-
 μένος) Sic P. B. 1. S. Amst. & O. nisi quod ἐπειλημμένους
 male. 'Επιλημμένος prave l. Fl. Fr. V. 2. Ald. H. l. 14. Κατ-
 ειλημένος) κατειλημμένος edd. priores. l. 15. 'Εμελλας) Re-
 scripsi ex O. & Fl. 'Εμελλον edd. reliqq. ead. 'Ο) Abest ab
 Ox. l. 17. col. 1. 'Οπως μὴ) Hoc Schol. ad verba εἴτ' ἀπολο-
 γούμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic re-
 stituit Solan. ead. col. 2. Πονήρας) Et haec ita refinxit Solan.
 cum ante ederetur: Πονήρου) ἀντὶ βαρέος. Pag. 85. l. 1. Καθ-
 ευδύσαντες) Sic edd. omnes & O. male. Lege καταδεύοντες.
 l. 6. 'Η) Sic emendavit Solan. 'Η l. & V. 2. Ceterae ᾤ. l. 12.
 Γε) Sic O. Τε edd. ead. 'Απράγμονα) ἀπρακτον O. Fl. &
 Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. l. 13. Φιλοσόφοις)
 φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 4. Δοκέειν) Recte sic Solan. Δοκέει edd. antea
 male. ead. Τὸ ὄνομα) τὸ αἶνωμα vult Solan. l. 7. 'Απείκετο)
 ἀπείκατο W. Sed mutatum deinde. l. 9. Χρέονται) χρέων-
 ται Fl. & W. male. l. 10. Δὲ) δὲ καὶ W. l. 11. Εἰσαμένον)
 εἰσαγομένον Fl. Sed vulgatum M. Pag. 87. l. 3. Εἰσασθαι)
 ἴσασθαι marg. A. 1 W. & Fl. hic & c. 9 & 12, ac 14. l. 4.
 'Αποδέξαι) Sic Fr. l. H. P. B. 1. M. Sed a recentiore manu.
 'Αποδείξαι Fl. S. & marg. A. 1 W. ead. 'Ονόματα) οὐνόματα
 W. l. 12. Τούτου) Α τουτου ad ἥρας ἐστὶ nihil variare edd.
 & M. studiose notat Solan. Pag. 88. l. 3. Βασιλῆος) βασι-
 λέως W. & Fl. l. 6. 'Ες) εἰς W. & Fl. Pag. 89. l. 7. Καὶ ἐς
 τὸν ἥρα π.) Sic edd. & M. l. 8. Ευρέονται) ξύρονται W. at
 Fl. vulgatum tuerur. l. 10. Ευρέσθαι) Sic Fl. & c. Ευρεσθαι
 W. Pag. 90. l. 3. Φορέουσι) φέρουσι W. l. 6. Καὶ τοῦτο ἐκά-
 στου ἑτος γ.) Deerrant in W. sed lacunae, quae aderat, in-
 scripta. l. 7. 'Εθνησάμην) ἰθνησάμην Fl. & M. l. 9. Οὔρεος)
 Sic M. Fl. Ald. B. 1. P. H. S. Οὔρεως l. l. 11. Χροῖην) χροῖαν
 W. male. l. 15. col. 2. Βυβλίνας) In ed. βιβλίνας, bis. Solan.
 Pag. 91. l. 8. Τῆς) Adicivi ex W. quod lenf. recte viderat.
 Τῆς edd. ead. 'Επιφέρουσι) ἐπιφέρουσι Fl. Vulgarum pro-

bat M. *l.* 16. Εἶσατο) ἴσατο *Fl.* & M. *ead.* Εἶδον) ἴδον *W.* Vulgato favet *Fl.* *Pag.* 92. *l.* 2. Δοκείν) Ex *W.* est. Δοκείν edd. *l.* 13. Φέρουσι) Nihil mutat *Fl.* An φορέουσι, ut supra, & infra non semel. *l.* 16. Ἀποκέχρηται) Sic edd. & M. *Pag.* 93. *l.* 7. Τὸ) Bene sic M. *Ald.* *Fl.* *H.* *P.* *S.* Τὸν *I.* *ead.* Εἰσασθαι) ἴσασθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 9. Αὐτῷ) αὐτὸν *Fl.* *l.* 11. Ὦλοντο) Sic edd. & M. *Pag.* 94. *l.* 5. Ἔστε) Solan. quamquam ἐς ὃ edd. & M. *ead.* Ὦλοντο) Sic M. ut modo. Ὦλοντο edd. *l.* 8. Ἔχε) Sic omnes praeter *Fl.* & *W.* quae εἶχεν. *l.* 9. Παῖδας) παῖδα *Fl.* Vulgatum firmat M. *l.* 16. Τὰ) τὸ *W.* & *Fl.* *Pag.* 95. *l.* 7. Φέρουσι) Sic *Fl.* & M. cum cett. Φορέουσι vult Solanus. *l.* 10. Φέρουσι) Sic rursus omnes. *l.* 15. Αὐτοῖσι) Ex *W.* Αὐτοῖς edd. *Pag.* 96. *l.* 2. Εἰσασθαι) ἴσασθαι *Fl.* hic & statim iterum, invitis cett. & M. *l.* 4. Ἐθνησάμην) ἔθνησάμην *W.* & *Fl.* *l.* 7. Οὐ) Deest in *Fl.* *l.* 15. Δέχομαι) Sic *W.* & *Fl.* Δέχομαι cett. Δέκομαι *P.* (& *B.* 4.) *l.* 16. Αἰγυπτίοισιν) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. *ead.* Ἐνιοὶ εἰσι, οἱ ἰχθύας) ἐνίοισιν ἰχθύας *Fl.* & *W.* Ἐνίοισιν, οἱ ἰχθ. M. *Pag.* 97. *l.* 4. Ἀττης) Edd. & M. Lege Ἀττις. *ead.* γένος) γένος μὲν *W.* *l.* 14. Ἀπικέται) ἐπικέται M. *Fl.* & *V.* 2. Cett. quod edidimus *ead.* Φέρουσι) Sic edd. & M. Forfan φορέουσι. *Pag.* 98. *l.* 8. Ἐπ') Recte *L.* *Fl.* *I.* *P.* &c. Ἀπ' male *Ald.* & *H.* 2. *l.* 11. Κέρα) Ita *Fl.* *H.* *P.* *S.* &c. Κέρα *I.* *l.* 12. Προπυλαίοισι) προπυλίοισι *W.* *l.* 16. Ἐμοὶ μὲν ὦν) τὸ ἔμοι μὲν νῦν *Fl.* & *W.* *Pag.* 99. *l.* 2. Ἐγείρουσι) ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. nott. *ead.* Φέρουσι) Sic rursus M. cum edd. Φορέουσι Solan. *l.* 3. Πεποιημένους) Bene M. *Fl.* *Ald.* *P.* &c. Πεποιημένους male *I.* & *V.* 2. *l.* 4. Καλέονται) καλέεσθαι Schol. Aristoph. *ead.* Νευρόπαστα) νευρόπαστα *Fl.* At vulgato assentitur M. *l.* 5. Σμικρὸς) μικρὸς *W.* *l.* 6. Μὴν) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. *l.* 9. Νῦν) Restitui ex *L.* & *W.* Πρὶν edd. *ead.* Μὴ) Hoc & quinque seq. omissa in *W.* sed lacuna conficitur. *l.* 17. col. 2. Ἐν τῇ Λέρνῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C. Solan. *ibid.* *l.* 21. Πελεκήσας) πελεκίσας C. *Pag.* 100. *l.* 1. Βασιλῆος) Bene pleraeque. Βασιλῆος *W.* Βασιλέως *Fl.* *l.* 2. Ἠρήσατο) ἠράσατο *Fl.* Nil mut. M. *l.* 4. Αἰσχροῦ) αἰσχρὸν *Fl.* *l.* 8. Ἀρρώστέοντα) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀρρώστέοντα *Fl.* male. *l.* 15. Ἀρξάτο) Nihil mutant edd. nec M. *ead.* Ἔχετο) εἶχετο *Fl.* ἰσχετο M. Forfan ἔσχετο, ut mox. *Pag.* 101. *l.* 2. Τὴν) ἦν *Fl.* & M. *l.* 4. Φρενοβλαβεῖν) φρενοβλαβία *W.* *l.* 6. Τοιᾶδε) Sic edd. & M. Forfan τοιᾶδε. *l.* 9.

Ἐσχέτο) Sic iam & Fl. l. 10. Ἐγείρε) ἐγείραι W. & Fl. l. 11. Φόνον) φόνον Pell. *ead.* Προξενείεις) Lacuna in W. Pag. 102. l. 7. Εὐφρήτη) Sic Ald. l. B. 1. H. Fr. S. *Amst.* Εὐφράτη P. & Fl. l. 14. Ὠρην) Sic B. l. 2. (& 4.) Cert. ὦρην cum M. Pag. 103. l. 8. Τὴν) ἦν Fl. & M. frustra. Vid. ad c. 18. *ead.* Ἐπεδέξαι) Sic longe plurimae. Ἐπιδείξαι Fl. Ἀπεδέξαι M. l. 11. Δέ) Non agnoscit W. l. 12. Λίσσεται) ἐλίσσεται W. *re- dte.* Pag. 104. l. 1. Ἐπίθετο) ἐπίθετο Fl. l. 5. Ὠδύρετο) ὠδύρετο Fl. l. 13. Τρωῦμα) Sic pleraeque. Τρωῦμα Fl. Τρῶμα M. l. 15. Βασιλῆα) βασιλέα W. & Fl. male. Pag. 105. l. 1. Οἰκίοισι) οἰκειοῖσι W. At Fl. cum vulgata facit. l. 5. Αὐτίς) Bene M. & Fl. (S. & B. 4.) Αὖτις cett. male. l. 6. Ἐτέρη) ἑταῖρη male W. l. 7. Ὦν) νῦν W. male. l. 11. Ὀρρώδες) ὀρρώδεσιν Fl. l. 12. Ἀρχετο) Nihil mut. edd. nec M. notante Solan. l. 16. Νῆν) νῶν W. Pag. 106. l. 5. Ἐδίξτε) ἐδίχτε W. l. 6. Ἠδέετο) ἐδέετο male Fl. l. 11. Ἀπικνεομένη) ἀπικομένη W. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Γούων) γούον male l. l. 13. Ὡμολόγηε) ὠμολόγηεν Fl. Vulgato favet M. l. 15. Ἐνεκάλεε) ἀνεκάλεεν Fl. Ἐπεκάλεε W. l. 16. Ἐξέσθη) ἐνέστη Fl. Ἐφηνεν W. Pag. 107. l. 2. Ἦνεικεν) Sic W. Ἐνείκε edd. *ead.* Οὐποτε) οὔτε Fl. Lege οὔκοτε, etsi οὔποτε M. cum editionum vulgo. l. 3. Οὔτω) Omisit W. & Fl. rectius. Pag. 108. l. 3. Ὦν) νῦν W. male. l. 7. Ἦε) Bene Fr. P. & c. Fl. ἦεν. M. ἦεν, quod verum credo. l. 8. Μιν) μιν male l. l. 9. Ἐχε) εἶχεν W. εἶχε Fl. l. 10. Τοι) οἱ male Fl. & W. Pag. 109. l. 2. Ἐργασμένον) Sic & M. cum l. Fl. Fr. P. & c. At paulo infra cum augmento. l. 4. Ἦτες) αὐτες W. l. 5. Εἶνεκα) ἐνεκα W. l. 7. Ἐεῖκαι) Ita Fl. Fr. B. 1. H. P. Ἐνηκαι l. Ἐνεῖκε M. a manu rec. *ead.* Ἐνείκε) ἠνείκεν W. solus. l. 9. Ἐπέδειξε) Nil varietatis invenio. l. 11. Ἦιον) Fl. ἦον. M. ἦιον. Pag. 110. l. 2. Εἰργάσαι) Sic iam Fl. Fr. l. P. & c. cum M. l. 2. Οὔτω & c.) Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. l. 4. Ὠφέλε) ὠφέλλεν W. Ὠφέλεν Fl. l. 16. Ἀπολέλοιπε) ἀπ—εν W. Ἀ—εν Fl. Pag. 111. l. 2. Εἶνεκα) ἔνεκα edd. & M. male. l. 8. Ἰερολογέουσι) Recte M. Ἰερολογ— edd. l. 14. Παραμυθεύμενοι) παραμυθ. male. l. *ead.* Χαριζέμενοι) χαρίζονται W. Lege χαρίζομενοι. l. 15. Οἶδε) Sic edd. & M. l. 16. Καὶ εἴμ.) καὶ non agnoscit W. Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) Restitui ex M. & S. Ἐνεδήσατο cett. male. l. 9. Μέν μοι) μέντοι Fl. male. Vulgatum firmat M. l. 10. Πέρι) Omittit W. & Fl. Pag. 113. l. 3. Ἀποκέκρινται) Sic M. Fl. V. 2. P. H. & c. Ἀποκέκρινται E

& marg. *A.* 1. *l.* 6. Καὶ οἷδε) Et sic *M.* cum edd. *l.* 10. Ἀγα-
 θὰ) ξὺν *Fl.* omisso ἀγαθά. *W.* vero ἀγ. ξὺν ἀπάσῃ. *l.* 11.
 Εὐχολέων) Bene *S.* & *Amsl.* Εὐχολέων cett. & *M.* prave.
l. 14. Ἦσαν) ἴσαν *W.* *l.* 15. Ὦν) νῦν *W.* male. *l.* 17.
 Ἐγείρουσι) ἀγείρουσι *W.* perperam. *Pag.* 114. *l.* 1. Καθίζου-
 σι) Reſte *I. H. Fl. Fr.* cum *W.* καθίζουσι male *B.* 1. *P.* *S.*
l. 3. Ἀνέρχεςθαι) ἀνέρχεται *M.* Vulgatum probat *Fl.* *l.* 9.
 Ἀλλοθὶ κου) Et sic *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 14. Τῶν) Restitui ex *W.*
 Τὸν edd. & *M.* male. *l.* 15. Κομίζουσι) τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεί-
 νον πρόσδε κείμενον κατίασι *W.* & *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 6. Πο-
 τὲ) Nil mut. edd. & *M.* *l.* 7. Ἐπικέσται) Sic *M.* & *Fl.* Ἐπι-
 κέσται cett. *l.* 9. Δοκέειν) δοκέει edd. & *M.* male. *l.* 10. Μέ-
 γα ἐς) ἐς μέγα *W.* male. *l.* 11. Τσσαῦτα) τσάδε *W.* *l.* 13.
 Καὶ) Omittunt *W.* & *Fl.* *l.* 14. Ἐκ γῆς) Recepi ex *L.* Ἐκ
 τῆς edd. & *M.* *l.* 15. Ἐπικέσται) Ita Solan. Ἐπικέσται *I. B.* 1.
S. &c. Ἀποκέσται *H. P.* peius. ead. Αὐτὸν) Recepi ex *W.*
 & *Fl.* Αὐτὴν cett. male. *Pag.* 116. *l.* 1. Τε) Sic edd. & *M.* Le-
 γε γάρ. ead. Χρυσέειν) Restitut. ex *W.* Χρυσέεισι edd. prio-
 res. *l.* 5. Αὐτίς) αὐτίς *P.* *l.* 7. Πάμπαν) Nil mut. *Fl.* & *M.*
 &c. *l.* 8. Οὐκ) οὐχ margo *B.* 1. frustra. *l.* 11. Ὦν) Reſte *W.*
 ut semper in hoc libello. Οὐν edd. except. *B.* 1. 2. quae ὦν.
 ead. Ἐσέρχονται) Reſte sic emendatum in *M.* Εἰσέρχονται
 edd. male. *l.* 12. Μῦνον) Omisit *Fl.* Adest in cett. & *M.* *l.* 13.
 Τοι) οἱ *Fl.* & *M.* ac mox οἷσι, frustra. *l.* 14. Ἐν δὲ τῶδε) Be-
 ne *Fl. M. P.* Ἐν δὲ δε τῷ *I.* *Pag.* 117. *l.* 1. Φορέουσι) Reſte
 plurimae. Φέρουσι *Fl.* & *M.* *l.* 2. Ταύροισιν) Ex *Fl.* Ταῦροι-
 σι male *I.* Ταύροις cett. *l.* 3. Εἴματα) Sic *W.* Ὀμματα edd.
l. 12. Περικέσται) Et sic iam *Fl.* cum cett. *l.* 13. Ὑδατώδεσσ)
 Vid. nott. *l.* 15. Φορέουσι) Φέρουσι edd. priores. *Pag.* 118.
l. 2. Ἐργου) ὄρκου *W.* Sed in marg. est ἔργου. *l.* 5. Κάρτα) *M.*
Fl. aliaque recte. Χάρτα *I.* male. *l.* 6. Πυρώδεα) Sic & *Fl.*
 cum cett. Πυρρῶδεα *W.* *l.* 7. Ἐστὼς) ἐστῶς *B.* 1. Sed *B.* 2.
 cum *Fl. P.* &c. vulgatum servat. *l.* 8. Ἰστορέη) Nil mutare
 edd. & *M.* addit Solan. Ἐσορέη forsan. *l.* 11. Μέν) Ex *W.* est.
 Non erat in edd. *l.* 14. Πέρι) Deest in *W.* *l.* 17. Περιστερή)
 περιστερήν *W.* non assentiente *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 3. Κέσται) Et
 sic iam *Fl.* *l.* 8. Πάντεσι) παντέσι *W.* Nil mut. *Fl.* *l.* 11.
 Κέσται) κέσται *Fl.* Sed prius *M.* cum edd. vulgo. *l.* 14.
 Πρωθήβην) Reſte sic *I. Fl. Fr. S. P. M.* *Pag.* 120. *l.* 2. Ἦδε)
 Inferui ex *Fl.* & *W.* aberat vulgo. *l.* 4. Ἐν) Restitut. ex *M.*
 Nam ἐν edd. male. ead. Ἄλλο) ἄλλω male *W.* solus. *l.* 5.
 Εἴμασι) εἴματι *Fl.* Vulgato favet *M.* *l.* 10. Ἐν) Sic & *W.*

cum *Fl.* &c. *l.* 11. ὄδε) ὄδε *Fl.* *l.* 13. ἑβέλησι) ἑβέλη *W.* *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιερεὺς) *Sic B.* 1. & emendat *M.* recte. Ἀρχιερεὺς *edd. vulgo.* *l.* 2. Ἐπερέσται) ἐπαιρέσται *Fl.* *Vulgatum* probat *M.* *l.* 3. Θέλη) ἑβέλη *M.* & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) *Sic & M.* cum *Fl.* *Fr.* *l.* *P.* &c. *l.* 15. Κίεται) κίεται *Fl.* & sic emendatur in *M.* in quo κίεται a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμωσ *W.* *l.* 2. Ἐπιδεικνύουσας) ἐπιδεικνύουσα *M.* & *Fl.* *l.* 6. Ἀπίκοντο) ἀφίκοντο *edd. antea male.* *ead.* Συμφορῇ) *Ita edd. & M.* Συμφοραὶ *marg. l.* melius. *l.* 8. Ὡμολόγηε) *Recepi ex W.* Ὡμολόγηε *edd. Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδανάπαλλος *W.* *l.* 6. Χειροῦθεις) *Admisi ex W.* Χειροῦθεις *edd. l.* 7. Ἀποδέδχαται) *Sic M.* cum *edd.* recte. *l.* 8. Σπονδὴν φέρουσι) σπονδῆφορέουσι *M.* & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) *Ita Fl. M.* Πᾶσα *edd. vulgo.* *l.* 12. Ἀρχιερεὺς) *Sic bene emendatum in M.* *Vulgo* ἀρχιερεὺς. *l.* 13. Δέ) τε *W.* solus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') *Recte P. S. H. Fl.* Καθ' *male B.* 1. *l.* 2. Κατάρχονται) *Sic B.* 1. *l.* H. *P. S.* &c. & *M.* Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἰροὶ) *Omisit Fl.* *ead.* Γίγονται) *Et sic Fl.* cum *cent.* *l.* 9. Εἰν) ἐν *S.* & *B.* 4. *ead.* κέ) *Abeft ab M.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτέων *Fl.* & *M.* Αὐτέων *B.* 4. *ead.* Ἀνεκέατο) ἀνακέατο *Fl.* & *M.* *ead.* Ἐθνησάμην) ἐθνησάμην *Fl.* & *W.* *l.* 11. Ἐχε) εἶχε *Fl.* Εἶχεν *M.* *l.* 17. Θωμάτα) *Bene M. B.* 1. *Ald. Fr. H. P. V.* 2. *S.* Θωμάτα *male l.* & *Fl.* *Id* ramen etiam adscriptum *marg. A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') *Abeft ab M.* & *Fl.* *l.* 10. Ταὶ) *Sic l.* H. *B.* 1. *S.* &c. *Tὰ P.* Αἱ *Fl.* & *M.* *l.* 11. Εἶπαι) *Ita plurimae.* Εἶπειν *Fl.* & *W.* *l.* 14. Φέρουσι) *Nil mut. edd. & M.* *Forf.* φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρυὸν) *Et sic M.* cum *edd.* *l.* 17. *col.* 1. Πότερον ὄρνις) *Vide* notam *Palmerii* ad hunc loc. *Cler. Pag.* 126. *l.* 1. Δέξεται) δέξεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρυόνι) *Et hoc probat M.* cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνείκαντες) ἀνείκαντες *male Fl.* nec probante *M.* *ead.* Σπένδουσι) *Bene M. Fl. Fr. P.* &c. Σπύδουσι *male l.* *l.* 6. Ἑορτίων) ὁρτίων *W.* & *Fl.* & quidem spiritu tenui. *l.* 11. Ζωὰ) ζῶα *W.* cum puncto subscripto. *Nihil mut. Fl.* *l.* 15. Ἑορτήν) *Sic Fl. P.* Ὀρτήν *l.* *W.* verius. *l.* 17. Φέρουσι) *Nihil variant. edd.* *Sed & M.* ac *Fl.* *vulgatum* servant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὐλέωσι) ἀλέωσι *marg. A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ὀργια) *Ex emend. Solan.* Ὀρκια *edd. & M.* *male.* *l.* 14. Ἀποκέαται) *Nihil mut. Fl.* *l.* 16. Τὰ) ἴσως τὸ *L.* *Vulgarum* tenet *Fl. M.* &c. *ead.* Ἐτεα) ἐτη *M.* ἴστι *marg. A.* 1. *ead.* Διὰ) καὶ *M.* & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) *Bene plurimae.* Τέμνει *Fl.* & *M.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀπορρί-λει) ἀπορ-

ἡ δὲ W. l. 6. Φέρουσι) Nihil mut. *Fl. I. Fr. H. B. P. &c. & M. l. 7. Φέρετρον*) Ita *P. Fr. S. Φέρτρον M. l. Fl. H. B. 1. Ald. ead. Τῷ ἐκόμεσαν*) Sic *M. cum edd. plerisque. Τὸ ἐκόμεσαν l. & marg. A. 1. l. 9. Ἑπτὰ ἐννέα Graev. Nil mut. M. & edd. l. 10. Πρὸς* *Fl. & marg. A. 1. Vulgato adstipulatur M. l. 14. Αὐτέων*) αὐτῶν *edd. & M. Pag. 129. l. 1. Ἐναγίας*) ἀνάγας *Fl. l. 4. Ἰρώτατον*) Bene *Fl. l. P. S. Ἰρώτατον W. l. 5. Δικαιεῦσι*) Ita longe plurimae & *M. sed a recentiore manu. Δικαίουσι l. & V. 2. l. 6. Δὴ*) δὲ male *M. & Fl. l. 8. Πανηγ.*) Omissum περί post πανηγ. in *edd. addidit Solan. l. 9. Ἐκεῖνοι*) ἕκαστοι *M. l. 16. Αὐτοῦ*) Ἀν ἑαυτοῦ. *Pag. 130. l. 1. Ἀπὸ ἐπὶ, ἴσως L. male. l. 2. Χρωμένους*) χρεόμενος *M. & Fl. (& S.) l. 3. Χαμοκοιτίων*) χαμαικοιτίων *Fl. Sed vulgatum ruetur M. l. 5. Αὐτίς*) Recte *B. 1. 2. (4.) Fl. & M. Αὐτίς l. Ald. V. 2. Fr. H. P. S. male. l. 7. Τόδε*) Sic *edd. & M. Τόνδε L. l. 11. Αὐτίς*) Bene *B. 1. 2. (4.) & M. Αὐτίς* male *Fl. cum reliquis. ead. Ζῶν*) ζῶν cum puncto subscr. *W. Et mox ζῶα eod. mod. l. 13. Στάφαντες*) στρέφαντες *Fl. Vulgatum probat M. l. 14. Κατανειχθέντα*) Ἐσθίς *Fl. cum cert. ead. Θνήσκουσι*) πίπτοντα *Θνήσκουσι* *edd. vulgo praeter Fl. quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. l. 16. Ἐς πύρην*) Hoc recte exhibent *B. 1. Fr. P. S. & M. Ἐσπύρην iunctim Ald. l. H. Ἐς πύρην Fl. male. Pag. 131. l. 5. Κείνοι*) Ita *Ald. Fl. P. H. S. (B. 4.) Nisi quod τὰ, κείνοι* pleraeque. *Ἐκεῖνοι* minus recte *l. V. 2. M. l. 6. Μὴν*) μὴν *Pell. l. 15. Τὸ οὔνομα*) Ita Ionice *W. Τοῦνομα* *edd. Τοῦ ὕνομα Fl.*

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 3. Τὴν ἰντεῦθ.) τῶν adscript. *marg. B. 1. l. 12. Γάρ τοι*) Omittit γάρ τοι *Th. Mag. v. ἀορί. ead. Ἐδῶξε*) ἔδοξα *marg. B. 1. male. Pag. 133. l. 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων*) τοῦτον *Πτολεμαίου Graev. Cod. l. 12. Δημοσθένην*) Nihil variare *edd. notat Solan. Pag. 134. l. 2. Εὐροίας*) Sic *Fl. & ex ea marg. A. 1. Εὐρόϊας Ald. 2. Εὐνοίας* cert. quod reieci-mus. *l. 5. Γραμματεῖον*) γραμματίον *Fl. l. 12. col. 2. Τὸ τοῦ*) τὸ αὐτὸ τοῦ *C. l. 14. col. 1. Τῷ Ἑρμῇ*) Ex *C. hoc infertum. Aberat ab V. ibid. l. 15. Παρανομάζον*) παρανομάζοντ edita. Emendavit *Solan. ibid. l. 19. Καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος*) Quinque haec absunt in *C. l. 21. col. 2. Ὅκτῳ*) *C. κ', quod ad verum propius accedit. Solan. ibid. l. 22. Ἐνταῦθ'*

Ὀμήρω) Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus, Carmine autem, ut & alibi factiravit, argumentum libelli exsequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem reperii. *Reitz. ibid. l. 24.* ῥήτορα) ῥήτορας edita, & mox male σημύνει. Muravit *Solan. l. 26. col. 1.* Τὸν δόλ.) δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post si recte inserunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l. 28.* Δὲ τὸ) Admisi ex C. cum abesset in V. *Reitz. ead. ἑλλείπει) ἐλλείπει* edita. Emendavit *Solan. Pag. 135. l. 1.* Ἐπίδοξον) Rescriptum ex L. Ἐπιδόξου edd. *l. 6. Σοι) σὺ L. & Fl. Vulg. tenent cett. l. 13.* Πλείων) πλείον *Fl. l. 15. Νομίζοις) νομίζεις Fl. Pag. 137. l. 6.* Ἄν) Deest in *Fl. l. 11. Ἔσσεσθαι) Ex Hom. l. d. rescripti ac divisi, pro ἔσσεσθαι, quod eodem versu iungebant edd. l. 13. Μυρία) Bene l. Fl. Fr. P. &c. Κυρία) male Th. Mag. v. ἀπιδρομή. l. 16. Καταμανθάνων) Omisit *Fl. Pag. 138. l. 8.* Μύθοις) Bene sic *Fl. l. B. S. Λύθοις H. i. Λίθοις P. l. 9. Δέ μετὰ) δέ μετὰ Fl. l. 14. Περιφρονοῖν) Nil mutare edd. addit *Solan. l. 15. col. 2. Ὀμηρος γὰρ) Ita refinxit Solan. Edita enim, εἶδον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῶ. l. 18. col. 1. Ὀμήρου Δημοσθένους) In V. & editis erat Ὀμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan. Pag. 139. l. 1. Τὴν σὴν Καλλιόπην) τὴν κλείω Καλλιόπην Fl. & puncto periodum ibi claudit. Σὺν pro σὴν male S. ead. Ταύτην δὲ) ταυτί δὲ Fl. Ταυτὶ δὲ S. Ταυτί γε non modo marg. A. 1. adscripsit, sed & recipi iussit, quod non improbem. Τοιαύτην γε non male etiam coniecerat Gesner. Ταυτὶ L. Ταύτην δὴ marg. B. 1. Quod edidi, est in l. *Ald. P. H. B. 1. l. 5. Τῶ) τὸ Fl. l. 10. Ἰωνικὴν) Ἰων ἢ Fl. ead. Σμύρναν) Sic bene B. 1. 2. (& 4.) Fr. Στυππῖαν Fl. l. Ald. H. P. S. l. 12. Μελανώπην) Μελανώπου Fl. Μεγαλώπην marg. A. 1. l. 18. Ἰος) Alias Χίος legitur; & sic alibi dedimus ex Anthol. Sed Ἰος apud Gell. III, 11 f. edidit Gronov. Sed & ibi Χίος quasdam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag. 140. l. 2. Μελισσογενῆ) Μελισσογενὴς Fl. l. 3. Πενίαν) Sic l. & marg. B. 1. Πενίας cett. l. 4. Μὴν) Adscitum ex L. Μὴ l. aliaque edd. l. 5. Περιστενὸν) περὶ στενὸν edd. priores. Pag. 141. l. 3. Ἐπ' ἰσὺς ἀξίας) Ex emendatione Gesneri. Ἐπίσης ἀξίως vulgo. l. 5. Τὸ δ') τόδ' edd. priores. l. 6. Ἐγκώμιον) Punctum erat post******

h. v. Id sustulit Solan. & ante πάντως collocavit. In quibusdam etiam comma male ante ὃν erat. B. 2. vero sequens οὐκ cum τὸδε coniungit, & comma ante ὃν delet. l. 10. Σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.) ἐπισκῶματι τῆς ἀσυμμετρίας Fl. l. 12. Τούτῳ γράμμα) τουπίσαγμα emendat Erasim. Chil. IV, 2, 69. At in vulgato nostri conspirant. Pag. 142. l. 6. Μῦθ' οὖν Sic Fl. B. 1. H. Fr. Μῦθ' οὖν P. Μὴ δὲ γοῦν I. & marg. A. 1. l. 7. ῥαθύμως) ῥαδίως marg. A. 1. l. 13. Ἠλικίας) ἡλικίας male I. ead. Ἀπολισθαίνειν) ἀπολισθάνειν Fl. l. 14. Κομᾶν) κομᾶν prima longa edd. vulgo. Recte Schol. l. 15. Ὅ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς) καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς Fl. inverſe. Pag. 143. l. 3. Φιλοσοφοῖς) φιλοσοφεῖς Fl. ead. Ἐκ') Ita edd. Leg. ἐν marg. I. recte. l. 8. Ἐλξιν) Bene P. H. &c. Ἐλξιν male S. l. 10. Μανία) μίαν Fl. Pag. 144. l. 9. Οὐ σφ.) καὶ σφ. Gr. Sed solus. l. 15. Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς) Δημοσθένους δὲ πρὸς ὕδωρ γράφει Fl. Pag. 145. l. 4. Τοι) τι Fl. l. 6. Μετίοις) μετίοις Fl. male. Μετίοις correxit Gesn. Pag. 146. l. 2. Ἐργον) ἔργον prave V. 2. l. 16. Σοὶ) Constans, at mala lectio. Σὸν Ienſ. ead. Μοι) Sic Fl. H. B. 1. S. &c. Μὴν P. (& B. 4.) ead. Ἡ κατ') ἢ τὸ κατ' malit Gesn. Pag. 147. l. 2. Ὀρμώσης) ὀρμούσης marg. A. 1 W. ex Fl. l. 7. Συρακουσίους) Συρακουσίας Fl. Sed nil opus est. l. 9. Τὰρ) Omittit Fl. l. 14. Ἀνδρίας) ἀνδρείας Fl. Pag. 148. l. 2. Πράτβεις) Forſ. πρεσβείας. l. 8. Χρυσηλάκατον) χρησηλάκ. male I. l. 11. Ἡρακλέους) Ἡρακλέους Fl. l. 14. Οὕτως δὲ καὶ σύγς) οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll. l. 16. col. 1. Ἀρχαὶ) Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam est in C. Solun. At sic saltem ἀρχαὶ scribendum fuisset. Forſan ἀρχεται dedit Scholiast. idque per compendium, ἀρχαι pinxerat. Reitz. Pag. 149. l. 3. Κατάδου) καθοῦ Fl. l. 4. Γ' ἂν σοι οὐδ') Sic I. & V. 2. (& B. 4.) Γοῦν σοι ἢ ἢ cert. Μὴ Fl. l. 6. Αὐτὴν γε) Sic Fl. Fr. B. 1. & 2. Αὐτόν γε H. P. S. All. l. 7. Δῆλον ὡς ὑπὲρ) δῆλον. ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ Fl. ead. Ἐχουσιν) Receptum ex Fl. & Graev. Ἐχοντες edd. vulgo. l. 8. Οἶον) Ex Fl. recepi. Οἶαν cert. l. 9. Ἀλλὰ) Ex emend. Gesn. Ἀλλὰ edd. vulgo. l. 13. Δαφιλῶς) Sic pleraeque. Δαφιλῶς I. Δαφιλῆς Fl. l. 14. Ὑποβολὴν) Ex Fr. recepi. Ὑποβαλὴν H. 2. Ὑπερβολὴν P. I. &c. omnes male. (Ὑποβολὴν tamen etiam B. 4.) ead. λαμπρότης) λαμπρότης male H. 1. 2. Pag. 150. l. 1. Γὰρ) Omittit Fl. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ marg. A. 1. l. 12. Τῶν λόγων) τῷ δῶρῳ Fl. Pag. 151. l. 10. Ταράζειν) ταραΐζειν I. prave. l. 11. Καταναλωταὶ) κατανάλωται Fl. l. 12. Παλαιαῖς) πολλαῖς Fl. ead.

ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτη ταῖς ἀπορίαις *Fl.* l. 14. Τοῦτο δ' οὖν) τοῦ δ' οὖν *S.* *Pag.* 152. l. 3. Ἡ) Bene *Ald. Fr. B.* 1. 2. *P. S. H.* Ἡ adspirare *I. V.* 2. *Fl.* l. 8. Παραβάττα) παραβάτας *Fl.* l. 12. Παύσωνες) *Recepi ex Fl. & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσσωνος & μοχ Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes.* l. 15. Καλινδούμενον) ἀλινδούμενον male *Fl.* *Pag.* 153. l. 5. Κείμενον) *Omisit Fl.* l. 13. Ὁ) à marg. *A. I.* l. 14. Κατηναλώκει) καταναλώκει *Fl.* *Pag.* 154. l. 5. Ἄντι) Bene *V.* 2. *P.* *Aliae quaedam ἀντι male. ead. Κνήματος) Recte plurimae. Κνήματος H.* 1. & 2. *ead. Ἄφροττις) ἄφρωντις male P. sola.* l. 10. Γραμματεῖον) γραμματίον *Fl.* *Pag.* 155. l. 11. Γραμματεῖον) γραμματίου *Fl.* l. 16. Περιτρέψας) παρatreψας emendat *Gesn.* *Pag.* 156. l. 1. Τε) *Omittit Fl.* l. 5. Ποιῖσιν καινὴν) *Utrumque deest in Fl.* l. 6. Ἐτέροις) ἑταίροις *Fl.* prave. l. 9. Τόδε δρᾶμα) τὸ βιβλίον) *Ita Gesn. dedit, pro vulgat. τὸ δε δρᾶμα τοῦ βιβλίου.* *Pag.* 157. l. 3. Ἀντίπτειρε) Ἀρχία *L.* male. l. 12. Ἀδύνατον) *Omittit M.* l. 14. Κατεῖληφαμεν) κατηλείφαμεν perverse *I.* *Pag.* 158. l. 3. Ἐφ') ὑφ' edd. priores. l. 6. Τε) γε *S.* & *B.* 4. *Pag.* 159. l. 9. Δημοκόλακα) Recte *P. I.* aliaque. *Δημόλακα male H. S. & Ald.* Sed correctum in marg. *Pag.* 160. l. 15. Παιδιά) *Nihil var. edd. Παιδία Marcil. recte.* *Pag.* 161. l. 3. Συνακτικῶ) συνεκτικῶ *Fl.* l. 8. Αὐτῶ) *Ita omnes.* l. 11. Ἐπ') ἐφ' *Fl.* male. l. 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτοῦ *Fl.* cum lacuna. *Pag.* 162. l. 4. Ἀπὸ) ἐπὶ *Fl.* l. 6. Ἐβουλόμην) ἐβουλόμην *Fl.* quod verum credo, quia alterum magis Atticum. l. 13. Τουτῶ) τούτοις male *Fl.* l. 14. Προσίμην) προήμην *Fl.* *Pag.* 164. l. 6. Καθάπαξ) καθάπερ marg. *A. I.* l. 9. Πύλας) *Ita Fl. ut Palm. vult. Πύλον cett. & Graev.* l. 13. Φροντίσας) φροντίζων *Fl.* *Pag.* 165. l. 2. Τούτους) τούτοις *Fl.* l. 10. Τούτο τοῖς) *Ex emend. Solan. & Iensii. Τούτοις edd. antea male.* *Pag.* 166. l. 6. Ὁ δὲ) ὥδε legit *I. I. Wetst.* Pro ὁ δὲ lacuna, & pro ἐπιμήκεις est ἐπισεικῶς in *Fl.* *Pag.* 167. l. 4. Ἀθηναίους) πρὸς Ἀθην. *Fl.* l. 15. Ῥᾶστα ἦν) ἦν ῤᾶστα ἂν *Fl.* *Pag.* 168. l. 3. Εἰ) *Deest in Fl. ead. Τοιούτον ἄνδρα) τοιούτον οὖν ἄνδρα Fl. ead. Τί) ἔτι Fl.* l. 9. Λέγων) Sic dedi ex *I. V.* 2. & *Fl.* Ἄγων cett. Λέγων etiam marg. *A. I. IV.* l. 10. Αὐτῶ τῶν) τῶν αὐτῶ *Fl.* *Pag.* 169. l. 2. Κατηναλ.) καταναλ. *Fl.* l. 8. Γυμνάσιον) Sic plurimae. *Γυμνάσειον I. V.* 2. *Fl.* ead. Τὰ τοιαῦτα) *Desunt in Fl.* l. 10. Ἐχει) ἔχει *Fl.* *Pag.* 170. l. 7. Διεφέρμεν — ὀρώντων) Nil varietatis inveniri addit *Solan.* l. 14. Καθυπισχνούμενος) καθυπισχνουμένοις *Fl.* *Pag.* 172. l. 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανού-

εν Β. 1. Correxīt Β. 2. l. 14. Εἰς ἥν) ἥς omisso εἰς Fl. l. 15. Ἐχορήγουν) Bene S. & Αἰσθ. Ἐχορήγουν male H. 1. 2. P. B. l. Ald. Fl. Pag. 173. l. 3. Παρὰ) Reſcripti ex Fl. l. & V. 2. Περὶ male cert. l. 4. Αἰχμαλώτους) αἰχμαλώτων Fl. l. 15. Τῆς ψυχῆς) Nihil mut. edd. Τυχῆς L. Pag. 174. l. 1. Θάνατος) Emendatio Gefneri neceſſaria. Θάνατον edd. priores. l. 8. Εὐσχημῶς) Audacter recepi ex Eurip. Εὐσχημόνως edd. priores male. Pag. 175. l. 7. Ἐλέγξιαν) Bene l. H. &c. Ἐλεγγαν male P. l. 8. Μακεδόνες) Μακεδόναις Ald. Sed vulgatum eius margini adſcriptum. l. 12. Εὐκλήμονος) Bene Fl. l. Fr. P. &c. Εὐκλήμονος male l. Pag. 176. l. 4. Δὴ) Omittit Fl. l. 6. Αὐτῷ) αὐτὸν L. l. 10. Ἀξίς) ἀξί Fl. l. 16. Δῆμα) φώνημα marg. A. 1. Pag. 177. l. 2. Ἡ) εἰ H. 1. & 2. l. 3. Ψυχῶν) ψυχαῖς Fl. l. 5. Εἰς) Omisit H. 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 2. ΖΕΥΣ &c.) Nomina personar. ex B. 1. addo, quae Ζηνὸς, Ἑρμοῦ καὶ Μάμου inscripſit. Cert. omiserunt. ΖΕΥΣ Fl. H. Ald. Fr. l. 3. Τονθορίζετε) τονθορίζετε Schol. Pag. 179. l. 1. Ὅ) Abest artic. in l. adest in Fl. P. H. &c. l. 9. Εἰργάζασθαι) ἐργάζο. S. l. 15. Ἐπαχθὺς) ἐπαλθὺς B. 4. Pag. 181. l. 10. Φατρίαν) φατρίαν male l. ead. Εἰσεποίησεν) ἐποίησεν Fl. l. 12. Σιληνόν) Σιληνὸν edd. quas vidi omnes. Pag. 182. l. 22. col. 1. Πίοντες) πόντες V. Sed in impressis mutatum est. Solan. Deest tamen aliquid. Reitz. l. 25. col. 2. Οἷς) οἷ erat in impress. Οὖς Exc. G. & V. Lege οἷς, ut in C. est. Solanus. ibid. l. 27. Χρησμὸν) χρησμοῦ C. Pag. 183. l. 5. Ὑμῖν) Bene pleraeque. Ἡμῖν male l. Pag. 184. l. 15. col. 1. Ελίην) Ἐλίαν V. ibid. l. 16. Ῥύται) Ῥύται C. l. 19. col. 2. Παθοῦσα) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. Solan. Pag. 185. l. 13. Θήλειαι) Abest a Fl. l. 15. Ἰασίονα) Ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. Gefn. Ἰάσωνα edd. septem. Ἰάσινα Fl. Ἰξίονα L. Pag. 186. l. 11. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Restitui ex Fl. Ἐπεισεκεκλ. cert. male. (Ἐπεισεκλήθησαν S.) l. 15. Μακρὰ) Sic omnes recte, praeter Fl. quae μακράν. Pag. 188. l. 8. Μητραλοίου) Sic l. Fr. P. &c. Μητρολδου Th. Mag. v. Πατρ. male. Μητρολαίου Fl. l. 14. col. 1. Μητρολώου) Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μητραλοίου. Reitz. ead. Ἀλκμαίωνος) Sic in V. recte legitur.

In impresso prave editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan. l. 17. col. 1.* Ἀπεκτονῶς) Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτείνας. *ead. col. 2.* Ουτος οὔτου edita. Mutavit idem, nescio unde; nec satis arridet illud οὔτος δουερὸς — οὔτος. *Reitz. l. 20. col. 2.* Τοῦ τῆς μητρὸς) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. *ibid. l. 21. Φασι.* Omisissum erat in editis. *ibid. l. 22.* Καὶ ἐξ ἐνός) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοιτιάδος γῆς non meminit. *Cler.* Sed sic etiam C. *Solan. l. 23. col. 1.* Ἡκε) Quam C. Ergo legit ἦ, recte. *Solanus. Pag. 189. l. 3.* Καταιτικρὺ) Deest in *Fl. l. 6.* Ἡμῶν) ὁμῶν male *Fl. Pag. 191. l. 2.* ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Ita *l. B. 1. Fl. S.* Ἀγαθὴ τύχη, nominandi casu *H. P. Fr. Ald. l. 5. Tis*) Sine artic. *Fl. Pag. 192. l. 1.* ἑαυτοῦς) αὐτοῦς *Fl. l. 15. Θήκας τὰς*) Omisit *H. 2. sola. Pag. 193. l. 6.* Καὶνᾶ) Et sic *Fl. cum cett. l. 10.* Στήλην) Σύλην male *B.* ait *Solan.* Sed errat, si *B. 1. vel 2.* vult. Nam utraque recte στήλην, cum aliis. (Θύλην *B. 4.*) *l. 13.* Τοῦτο) ΖΕΤΣ. τοῦτο edd. Transposuit personam *Solan. Pag. 194. l. 7.* Εἰ οἱ) si omittit *Fl.*

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in *B. 1. 2. P. & Fl.* Omis. in cett. *l. 2.* ΚΤΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.) Haec iam aderant person. nomina supra scripta in *P. H. l.* acque ac in *B.* &c. aberant a *Fl.* quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκίος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκικοῦ *B. 1. & 2. l. 4.* Γυμνοδερκῇ) Nil mut. edd. *l. 5.* Ἀνυποδητεῖς) Sic *Fl. Ald. Fr. B. 1. P. &c.* Ἀνυποδετεῖς *l. ead. καὶ Δηριώδη*) Omisit *Fl. l. 8.* Εὐναζόμενος) συννησόμενος *Fl. l. 9.* Ἀσπν) ἄσπν *l. sola, & marg. A. 1 IV. ead.* Πάμπολλον) παμπόλλην *Pell. l. 10.* Τοῦτο λεπτόν) τὸ τριβώνιον λευκὸν *Fl. l. 11.* ΚΤΝ.) Κυνι. *Fl.* mox Κυνικὸς plene, dein bis, ter Κ. & Λ. tantum. Postea vero toto Dial. personas omittit, spatio tantum relicto. *l. 12.* Καὶ) Omisit *Fl. Pag. 196. l. 1.* Παρέχον) Forf. παρέχοι, adscript. *Gesn. l. 16.* ΛΥΚ.) Desunt & hic & in seqq. personarum nomina in *Fl.* Nisi quod spatiis, ut saepe alibi, distinguuntur. *Pag. 197. l. 8.* Ἐκπληροῖ) ἐκτελεῖ *Fl. l. 13.* Ἀρα) ἀρα *Fl. ead. καὶ αὐτῇ*) Sic *l.* αὐτῇ sine καὶ *H. P. B. 1. Fr. Ald. S.* αὐτῆς *Fl.* similiter spreto καὶ. *Pag. 198. l. 2.* Τὸν σκεπ.) τὸ σκεπόμενον

marg. *A. 1 W.* l. 4. Πότερ') Ita *Fl. Fr. l. P. &c.* l. 6. μάθοις) Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In *P.* comma tantum. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) οὐδ' εἰ χεῖρον edd. Οὐδὲν *L. & Fl. ead.* H) ἦν *L.* l. 15. Ἐχέιν) Deest in *Fl.* Pag. 199. l. 2. Τῶν λοιπῶν) τὸ λοιπὸν *Fl.* l. 13. ΚΤΝ.) Addidi ex *I. B.* l. 1. H. &c. Aberat in *P.* ead. Εἰ κακῶς) εἰν εἰ κ. Iens. Nil mut. edd. Pag. 200. l. 2. ΛΥΚ.) Personam ΚΤΝ. hic male *H.* l. 2. (& *B.* 4.) l. 5. Μόνον) μόνον *Fl.* Sed perinde est. l. 10. Παραρκεῖ) ἀρκεῖ *Fl.* Pag. 202. l. 5. Δέ) δαι *Fl.* l. 6. Οὐδὲ τοῦτο) Pro his duobus οὐ tantum *Fl.* l. 9. Ἐχῶν) Forssat ἔχον, Gesn. Pag. 203. l. 14. Κακὰ κατὰ male *H.* 2. cum tamen *H.* 1. recte. Pag. 205. l. 5. Λυμαίνονται δέ) ἢ λυμαίνονται *Fl.* l. 15. Χρῆσθαι) χρῆσθαι male *Fl.* Pag. 206. l. 4. Μὴ) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ adscripserat Gesnerus. Bene; sed iam non opus. Pag. 207. l. 2. Θηρίου) εἰ θηρίου *Fl.* l. 4. Θηρίων) θηρίον male *H.* 2. l. 12. Τὸν πάντων) τῶν edd. priores. Pag. 208. l. 6. Τοιοῦτον) *Fl.* praeunte dedi. Τοιοῦτος cett. l. 7. Καὶ κρατεῖν) Et sic *Fl.* cum reliquis. l. 11. Ἀνυπόδητος) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδετος. Ut Philopatr. c. 21 &c. l. 13. Μόνον) μόνον *Fl.* l. 14. Αὐτῶν) Bene edd. vet. Αὐτὸν male *P.* Pag. 209. l. 2. Ἰππων) ἵππου *P.* sola. l. 11. Χείρωνος) τοὺς Χείρωνος *Fl.* Pag. 210. l. 16. Μᾶλλον) Nihil variant edd. Pag. 211. l. 1. Καὶ) Non agnoscit *B.* 4. ead. Ἀπευξαιντ') Lacuna hic in *Fl.* Pag. 212. l. 5. Ἐφίσσθαι) ἀφίσσθαι *I.* male. Prius cett. l. 8. Ὑμῖν δέ) ἡμῖν *H.* 1. & 2. male. l. 9. Ἐπανορθῶν) Bene *Fl. P. S. Amst.* (*B.* 4.) Ἀπανορθῶν *I. V.* 2. *Fr. H. B.* male. l. 10. Ἐπιτιμῶμεν) ἐπιτιμῶμεν *L.* vel Exc. Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ. abest a *Fl.* ead. Βουλευομένοις) βουλευόμενοι, ἴσως *L.* Ἀξιούτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν *Fl.* In vulgato conspirant cett. Pag. 213. l. 4. Ὁ δέ) ὧ δέ male *I. & V.* 2. l. 10. Φαίνεται) δύναται *G.* l. 12. Ἄλλων) ἄλλας *Fl.* l. 15. Πείσσει) πείσσει *Fl.* Πείσσει *marg. A. 1.* Pag. 214. l. 9. Οὐ) Omisit *V.* 2. Pag. 215. l. 1. Ἐπισκόπει) ἐπισκόπει male *H.* 2. ead. Αὐτοῖ) Nihil mutare *Fl.* addit *Solan.*

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. I. Ald. B. 1. H. P. &c.* Ψευδοσοφιστής *Th. Mag.* male in v. τεθνήσκει.

Sed recte *Λευδοσοφιστῇ* idem v. ἄ. l. 3. *ΛΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.*) Ita *B. 1. P.* Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo *ΣΟΛ.* modo *ΣΟ.* & *ΛΥΚ.* addunt. At *Fl.* modo *ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ* integre, modo *Σ.* & *Λ.* tantum. l. 12. col. 1. *Βουλόμενος*) Lacuna hic est in V. Deest nempe *ἐλέγχων*, aut simile quid. *Solan. ibid. l. 13. Εισήγαγε*) Hoc fuit initium *Mf.* in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. *Cler. Pag. 217. l. 11. Ἐχων*) Nihil variare edd. addit *Solan. l. 13. Ἐπιστάμενον*) Bene *Fl. B. 2. P. Ἐπιστάμενος* male *I. H. B. 1. Ald. Fr. S. Pag. 218. l. 16. col. 1. Ἀπαρεμφ.*) Videbatur *ἀπαρεμφάτω* hic abundare. Vide not. *Graev. Cler. Pag. 219. l. 1. Ἐγὼ δέ σε B. 2. & Amst.* Non habent *σε* ceterae. l. 4. *Τετραπλῇ*) Ita *I. H. P. B. 1. & c. Τριπλῇ Fl. l. 13. Συνήσω* *συνήσων Fl. Pag. 220. l. 3. Κακῶν*) Sic *Fl. & P. (& B. 4.) Κακῶν* reliqq. l. 8. *Παρήξεν*) Adoptavi ex *I. V. 2. & G. Παρήξαι* cert. l. 16. col. 2. *Νῦν* prave editum ante, & erat *νῦν* hic male in V. Sed mox *ν* tantum habet, etsi in impr. *νῦν* utrobique editum sit. *Solan. Pag. 221. l. 1. Σολοικίζοντας* *σολοικίζοντος Fl.* omisso *κατανοῆσαι. l. 6. Ἡ*) *πιοῦσας Fl.* omisso ἦ. l. 7. *Παιδία*) *παιδεία Fl.* male. *Pag. 222. l. 8. Σου* *σοι Fl. l. 12. Ἐκλελοχότας*) Ex *G. & marg. A. 1.* recepi. *Λέοντας* edd. *Pag. 223. l. 1. Ἐξειλοχότας*) Sic *G. Λέοντας* edd. *ead. Πάρεστιν*) *παίρεστιν Fl. l. 2. Δύο*) β *Fl. ead. Λήψεται*) Bene sic *Fl. Fr. P. & c. Λήψεται* male *I.* cum *V. 2. l. 19. col. 1. Λέγεις*) *λέγεται* edita, correxerat *Solan. ex Cod.* credo, quia eodem versu vulgatum *φασὶ* ex *Cod. V.* in *φασίν* se mutasse notarat. Sed quia *λέγεις* vel sine *Codice* legendum apparet, facile obsecundavi. *Reitz. Pag. 224. l. 13. col. 2. Εὐθεία*) *εὐθεία καὶ αἰτιατικῇ* editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit *Solanus*: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. & impr. erat, reposui. Huic igitur parui. *Reitz. ibid. l. 14. Τὸ δὲ δοκεῖ δοτικῇ*) In V. & impr. *τὸ δὲ δοτικῇ ἀπαιτεῖ*, absurde. Quod vero iam editum, ex *G. & ingenio* se refinxisse tectatur *Solanus. ibid. l. 15. Οὖν*) Ita ex V. restituit idem, in editis erat *τοῦ* sine sensu. *ibid. l. 21. Φαμέν*) *φασὶ* editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus impositum. *Reitz. ibid. l. 23. Κοσμίως*) *κοσμικοῦ* Exc. *G. l. 29. col. 1. Οὖν*) Excidit hic aliqua vox, aut *συν - οὖν* legendum. *Solan. Pag. 225. l. 1. Εἶπε*) *οὖν Fl. l. 9. Καθαρώμενον*) *καθαρώμενον* male *I. & V. 2. l. 12. Ἀφιστάνειν*) Lacuna est in *Fl.* ante

ἀριστάνειν, & ἄμφω omisſum. *l.* 19. *col.* 1. Τοῦ ῥήματος) τῶν edita male. *ead.* *col.* 2. Ἀκριβοῦν τάττεται) Sic dedit Solan. pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. *Reitz.* *Pag.* 226. *l.* 1. Χαρίζοι) χαρίζη *Fl.* & *S.* At prius in reliquis. Χαρίζει emendat Gesn. recte. *l.* 3. Εἰς τότε) εἰς ποτε *B.* 4. *l.* 9. Ἔστιν) ἔστιν *l.* 12. Πέτασθαι) *G.* duce cum Gesn. dedi. Πέτασθαι edd. *Pag.* 227. *l.* 19. *col.* 2. Ἀνέωγστο) Lege omnino ἀνέωγε. *Solan.* *Pag.* 229. *l.* 4. Καθ' εἰς) καθεὶς omnes, excepta *Fl.* quae καθ' εἰς cum *L.* hic & statim iterum, recte. *l.* 10. Μνηστευόμενον αὐτῷ) Haec male neglexit *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀνδρῶν) *Exc. G.* ἀνδρός. *Pag.* 230. *l.* 10. Πείσεται) *Ex Fl.* rescriptit *Solan.* Πείσεται *I. B.* 1. *H. P. S.* &c. *Pag.* 231. *l.* 7. Μαθης) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεπίδεκτον) In impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτοῦ. Sed in *V.* tantum exstat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum esse, uti edidi. *Solan.* *Pag.* 232. *l.* 5. ΣΟΛ.) Personam hanc, & mox *ΛΥΚ.* inseruit Gesn. *l.* 10. Γὰρ) γὰρ *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 3. ΣΟΛ.) Omisit *I.* Adest in *P. Fr. Fl.* &c. *l.* 4. Ὑπαλλάττειν) Sic *Graev.* Ἐναλλάττειν edd. *l.* 5. Δόξει) *Forſ.* δοκεῖ, Gesn. *l.* 6. Εἰ) Forsan εἰν. (Ein *S.* & *B.* 4. unde recepimus.) *l.* 10. Λέγειν) Sic *H. P. I. B.* 1. *Fl.* Λέγων *S.* *l.* 15. Ὅν) ὁ male *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 4. Καθέζεσθαι) καθίζεσθαι *Fl.* *ead.* καθίζειν) *Amſt.* bene (& *B.* 4.) καθίσαι edd. cett. *l.* 5. Κάθισον) Sic Gesn. ex *Amſt.* Κάθιζον cett. Κάθησον *I.* Καθίζον *B.* 1. *l.* 8. Κάθισον) Sic iam omnes. *Pag.* 235. *l.* 1. Ἐτερον) καὶ ἕτερον *Fl.* *ead.* Λέγω) *Ex Fl.* recepi. Λέγειν cett. *l.* 3. Ἰκανὸς) Rescripti ex *Fl.* *l.* *V.* 2. Ἰκανὸς cett. *l.* 4. Γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν) με προδιδάσκων *Fl.* omisso γὰρ ac δεῖ. *Pag.* 236. *l.* 2. Μοι) μὴ legit Gesn. (At sic iam habebant *S.* & *B.* 4.)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic *P.* Τριεφῶντος &c. *B.* 1. ac 2. In cett. omiſſa. *l.* 4. Συννέενκας) συνένευκας edd. priores. *l.* 5. Βυσσοδομεύεις) βυσσοδομεύων *C.* Nil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Ἐκ) Aberat praepositio ab editis. Addidit *Solan.* *Pag.* 238. *l.* 6. Ἀποψύξω) Bene omnes, demta *I.* quae ἀποψύξω. *Pag.* 239. *l.* 13. Κατονομάσης) κατανομάσης *I. Fr. H.* Ceterae recte, quod edidimus. *Pag.* 241. *l.* 7. Δέ) Sic nostrae *Ts* Gesn. ed. *l.* 12. Ἀπεργάζεται) Hoc praetuli ex *I. Ald. B.* 1.

Fr. S. Ἀπεργάζεται P. H. l. 13. Κατάπληξις) κατάβελξις dederat Solan. bene. Sed sine libris hic nihil audeo. Pag. 242. l. 13. Ἐπομίσατο) Ex emendatione Kusteri. Ἐπομίσατο edd. priores. Pag. 243. l. 9. Ἰππρός) Sic edd. Lege ἱατρός. l. 15. Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσον Homer. Pag. 244. l. 6. Μοιχίαν) Hoc praeferunt edd. vett. Μοιχίαν S. & Amst. l. 7. Ἐκλυσσε) Bene correxit Solanus. Ἐκλυσσε edd. priores. Pag. 245. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Sic omnes. l. 8. Γε βούλει) καὶ βούλει ed. Gefner. Pag. 246. l. 2. Μυρία) μυρία male I. & V. 2. non cett. l. 7. Παρὰ) Bene I. S. &c. Περὶ P. H. (& B. 4.) l. 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene L. Fr. B. 1. 2. H. P. KRIT. male Fl. I. Ald. V. 2. S. Amst. Pag. 247. l. 7. Δέ τέ μιν) Omiss. τε in edd. prioribus. l. 14. Λόχμια) Ex emendatione Solani & Guyet. Δόχμια edd. priores. Pag. 248. l. 11. Ἐπαμόσωμαι) Sic edd. Amst. ἐπαμόσωμαι. Gefner. ἐπομόσωμαι, quem sequor. l. 12. Ἀμβροτον) ἄμβροντον prave I. Pag. 250. l. 2. Ἐρχομαι) εὐχομαι V. 2. Leg. ἔχομαι. Pag. 251. l. 10. Παρὰ) Sic S. Περὶ cett. l. 14. Ἐπὶ) περὶ S. l. 15. Ἡρακλείν) Ἡρακλῆος Homer. Pag. 252. l. 1. Μοῖρ' ἐδάμασσε) Μοῖρα δαμ. Hom. l. 7. Γιγνομένῳ) γινομένῳ Schol. male. l. 16. Δέ) Ex Hom. inferui. Aberat ab edd. Pag. 253. l. 14. Αἰὼν) Aberat in S. & Amst. aderat in P. B. 1. l. &c. Pag. 254. l. 7. Οὐχὶ τῷ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῶ vult Palm. l. 12. Θανατοῦσιν) θανάτῳ θῆσιν discretim B. 4. Pag. 255. l. 6. Τύχοι) τύχῃ Fl. l. 9. Φλαῦρον) φλαῦρου Fl. male. Pag. 256. l. 9. Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἴσως L. l. 10. Ἐτερεῖον) Et sic Fl. cum cett. l. 16. Ἀπολέγομαι) Non agnoscunt C. Pag. 257. l. 11. Ἐσκοπίαζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit. Pag. 258. l. 14. Ἀνυπόδετος) Hic nil variare edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum scribant. Confer Asin. cap. 16, & Cyn. c. 13. l. 17. Τὴ) καὶ male in editis. Emendavit Solan. Pag. 259. l. 8. λευκάδα πέτρην) Λευκάδα πέτρ. litera maiuscula, B. 4. vertens etiam, Leucadem petram. Male. Pag. 260. l. 1. Μεσορί) Ex emend. Solani. Edd. & Schol. Μεσωρί. l. 5. Λώπους) λοπὸς Schol. Vulgatum tenent Fl. I. Fr. B. P. H. edd. Ἐσπάρασε) Sic Fl. I. P. &c. Ἐσπάραξε B. 1. 2. (& 4.) l. 15. Ἐσκοπίαζον) Lege ἐσκοπίαζον ut c. 19. Et si hic ω est in edd. (Ἐσκοπίαζον & h. l. B. 4.) l. 16. col. 2. Νόμοι) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. Pag. 261. l. 2. Γῆθησαν) ἐγῆθησαν B. 4. l. 6. Ἐπὶ θέατρα) ἐπὶ τὰ θέατρα ed. Gefn. Abest artic. ab aliis. l. 14. Χαιρήσονται) χα-

ρήσονται *B.* 1. 2. (& 4.) *Pag.* 262. *l.* 8. Πολὺν) Bene *Fl. Fr. H. P. &c.* Πολὺν prave *I.* *l.* 10. Λιμὸν) λιμὸν. αὐχμὸν *Fl.* puncto post λιμὸν collocato. *Pag.* 263. *l.* 5. Κατατρύχετε) Sic pleraeque. Κατατρίχετε *I.* *l.* 6. Ἠκηόητε) Sic poltrac. Ἠκηόειτε Gelfner. melius. An ἡκηόατε; *Pag.* 264. *l.* 13. Ὀνούμενοι) An ὀνάμενοι; Pell. *Pag.* 267. *l.* 2. Ἐκλείψει) Restitui ex Pell. & *B.* 1. 2. Ἐκλείψει male *Fl. I. Ald. Fr. H. S.* Ἐκλείψει *Amst.* *l.* 7. Εἶτ') Sic vet. Εἶθ' *S. & Amst.* Εἶτ' *Fl.* discretim. *l.* 14. Οὗτος &c.) Haec verba exhibet *Fl. At I. Ald. H. S. B. Fr.* Οὗτος ὁ λόγος τοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. *l.* 1. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & Coll. cum *Fl. B. Ald. Fr. P. S.* *l.* 3. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.) Ita *B.* 1. 2. Omitunt cert. *Pag.* 274. *l.* 5. Διόσκουροι) Ita hic & mox constanter. *l.* 7. Αὐτὴν) αὐτὴ *Fl.* *l.* 15. Θύρας) Ita plurimae bene. Θύρας *I. V.* 2. *Pag.* 275. *l.* 6. Λήδα) Sic *Fl.* aliaeque recte. Λύδα *I.* *l.* 7. Ἀμφιτρῶνι) Ἀμφιτρίωνι male *I. & Fl.* *Pag.* 276. *l.* 15. Δὴ) Δὴ *Fl.* melius. *Pag.* 277. *l.* 4. Ἐκάστη) ἑκάστη θεῶν ἑκάστη *Fl.* *l.* 5. Ἐτέρ' ἀμφισβ.) Consentit *Fl.* *Pag.* 280. *l.* 1. Φίλων) Φίλων' edd. priores. Φίλον *L.* *Pag.* 282. *l.* 7. Ἠγάσθη) Constantem esse lect. ait marg. *I.* *Pag.* 285. *l.* 5. Αὐτῶν) Ita *P.* aliaeque. Αὐτῶν *Fl.* *l.* 6. Οὐκ ἀπέτρ. μᾶλλον) Ita edd. omnes. *l.* 10. Αὐτῶν) Cum spir. tenui *I. Fl. P.* Αὐτῶν *H. S.* aliaeque. ead. Αὐτοῦς) Adspirate *Fl. H. P. S.* Αὐτοῦς *I.* *Pag.* 286. *l.* 9. Διωνισμένους) Sic & *Fl.* cum *I. Fr. P. &c.* *l.* 13. Γεγεννηκόθ') Recte sic *P.* ut Iens. voluit. Γεγεννηκόθ' male *I. H. S. Fl. Fr. B.* *Pag.* 287. *l.* 12. Ἄλλον) Ita *Fl. H. B.* 1. *P. S.* Ἄλλο *I.* *Pag.* 289. *l.* 2. Αὐτῷ) Sic *Fl.* & pleraeque. Αὐτῷ *I.* *Pag.* 290. *l.* 2. Παρόντας) πειρόντας prave *Fl.* *l.* 7. Περίστιν) περί ἐστιν *I. V.* 2. *Fr.* *Pag.* 291. *l.* 2. Οὐ) — ἴσως *L.* Id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur. ead. Πραττόμενα) πράττομεν, σχοίη edd. antea male. *l.* 6. Ὑπακούσαι) ὑπακούσαι edd. male. Ὑπακούσαιτο, ἴσως *L.* *Pag.* 292. *l.* 3. Γραφεῦσι) Sic plurimae cum *Fl.* Γραφούσι *I.* *Pag.* 293. *l.* 4. Τοῦ παντὸς τιθ.) Ita omn. edd. habere, adiecit Solan. *l.* 6. Ἀνδρίας) Sic iam edd. omn. cum alias & ἀνδρίας habeant, ut c. 23 &c. *l.* 9. Δὴ) δεῖ male *Fl.* *Pag.* 294. *l.* 13. Οὐδ' &c.) Non habet haec Graeca *P.* (neque *B.* 4.) Habent *Fl. I. H. B. S. &c.*

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 2. Εἰ γνήσιος) Sola *B. 2.* haec duo verba omit-
tit. (Desiderantur etiam in *B. 4.*) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald. & H. 1.*
l. 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.) Ita *B. 1. 2. (& 4.) P.* Aliae
omittunt inscript. person. *l. 9. Ξυρίρσι*) *Ξυρίρσι P. l. 13. Κά-*
κισίρσι) Bene sic *Ald. P. H. &c. Κάκισίρσι* male *S. & Amst.*
Pag. 297. l. 5. Τοῖς) Bene sic vet. Τὴν male *S. & Amst. l. 10.*
Τοῦ) Sic *P.* ut Marcil. voluit. Καὶ edd. cett. *l. 12. Ἀρχὴν*)
Legi etiam potest ὀρυχὴν, Pell. *Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ*
πέμπτην) Sic esse in edd. omnib. notat Solan. *l. 3. Οὐπὼ*)
Reitziana οὐτῶ, mendose. *l. 10. Θαλλῆς*) Θαλλῆς edd. hac
prior. (excepta tamen *B. 4.* quae recte Θαλλῆς.) *l. 13. Ὡς*
τῶν ἰκσίνης) Nihil varietatis invenio. *Pag. 299. l. 11. Μέν)* μὴ
edd. Μέν (*ἴσως*) *L. l. 13. Τοῦτον*) Nihil mut. edd. *l. 14. Αὐ-*
τῷ) αὐτῷ edd. prior. *Pag. 301. l. 10. Αὐτῇ*) Sic Pell. Αὐ-
τὴν edd. vulgo. *Pag. 302. l. 12. Εἰ δὲ*) Personam MEN. edd.
hic ingerunt, quam delevi cum Solan. & Geßn. ead. Τραγω-
δίας) τραγωδίας edd. antea male. *Pag. 303. l. 2. Ὁ δὲ μὴ*
δαμῶς) Persona ΜΟΥΣ. his praefixa in edd. At necessario
omittenda, cum praecedens deleta est.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 3. Ω Κρόνος — σοι τέθεται) Saturno sacra fiebant; de quibus inprimis Macrobi. L. 1, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & mensibus: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adiectis a Cae- sare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16 igitur coepta, in 23 desinebant, quo solo fieri ante consueverant. COGN.

ibid. Τό γε νυν εἶναι) Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ.

ead. l. 8. Εἰδέναι) Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὥς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμφοροῦσιν ὕβρεις, qui, UT lucrum faciant, iniurias inferunt. Lysias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὐθ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum affirmem. Nec Aristophaneum Pl. 556, καταλείπει μὲν δὲ ταφῆ·αι, pro εἰς τὸ ταφῆ·ναι, aliaque per- multa, fatis mihi faciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhibent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀγανεύσω) Non agnoscitur a S. & B. 4. il- lud ἀγ, quod ante v. ἀγανεύσω ingerit Reitziana ed. & rectius abest. Omittit etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 2. l. 4. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in ple- risque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Al- dinae meae auctoritate, &, quod certius etiam, iubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter verit Erasmus. GESN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν) In L. Fl. & Ven. 2. recte prius ha- bet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverso haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπο-
 λαύσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν absurdus enim
 duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro
 ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγῶ, non modo in
 proverb. *Amicus alter ego*, quod Graece Eustath. de Ismen.
 I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in
 aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra Philop. c.
 40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διωγῆσεως. Ap.
 Aesop. Fab. IV, vulpes de se ipsa ait: ἀναδρομύσα διὰ τῶν
 σῶν αὐτῇ νύκτων καὶ κερμάτων — σὲ ἀνασπάσω. Fab. CIV, αὐ-
 τὴ ἐξελεύσεται. Sic αὐτοὶ nos, Hom. II. H, 332, Τῷ σὲ χῆν
 παύσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. Et
 ubi non? REITZ.

ead. l. 5. Μόνον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne
 bis sine ulla necessitate reperatur αὐτὸν, tum ne αἰμοῖρος sine
 casu transiret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur additus, μόνος
 αἰμοῖρος τῆς ἐστῆς. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπτά) Traditionis veteris vestigium, quo ve-
 ritas creationis adumbratur, qualis a Moïse descripta est.
 SOLAN.

ead. l. 14. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ) Marcilii additamento non
 est opus. Vid. Iστ. B, c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SO-
 LAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν,
 οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio eiusdem vocis, ut sexcenties, omit-
 tendae occasionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι) Οὐδὲ ἀγοραῖον οὐδὲν δι-
 οικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino deesse videtur. GUYET.
 Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδὲν, πίνειν δέ. Marcilius.
 Cui assentior; sed nullo libro adiuvante nihil in contextu
 immuto. Nam supra quoque 2 Ver. Hist. c. 30, δένδρον δὲ
 οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, Cronof. c. 17, πρὸς χάριν μη-
 δὲνι μηδέν. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Κροτεῖν ὑποτρεμ.) Haec ad imperium eius, cui
 fors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, I. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπα-
 ρῆς ἀρχῆς) Interp. si quis universi imperii vim expendat. Illud
 potius vertendum erat, si compararentur cum totius imperii po-
 tentia. VITRING.

ead. l. 4. Πολλοὶ γοῦν ἐς χάραν ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου ἐπεσιτή-
 σαντο, οἷς ἵλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει) Certissimum est
 mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινεύσῃ neque
 enim de futuro, sed praeterito intelligendum. LENS.

ead. l. 6. Καὶ φορὲς) Φορὲς ἄνεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κῆβος) Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare Iensius iubet in ἐπινεύσει. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. SOLAN. Nihil opus esse cum Iensio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lectt. Tull. L. III, c. 13, p. 305. Adde supra T. II not. Solani ad Dial. Mort. VI, § 5, ubi μηδὲ προτερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προτέμνῃς πάντας τοὺς κήλακας: ubi cum tantum ad Tim. cap. 19 remittat, secundum suam divisionem, quam Hemst. immutavit, tu iam vide sis Timonis § 33, ubi οὗτος δὲ τάχα εἴτεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἄμα) Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ἄσαι, vel ἄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐτι καὶ βασιλεία) La royauté de la sebue. Horat. Non regna vini fortiere talis. GUYET. Versus Horatii satis notus est I Od. 4 f. Noster iterum infra cap. 9 post med. καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν. REITZ.

ead. l. 15. Γελοῖα ἐπιτάγματα) Consule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15, & Arrianum ad Epißt. I, 25: ἐν Σατυρικαίοις λόλογγε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παιῖσαι ταύτην τὴν παιδίαν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ἄσον, σὺ ἄτελεθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύηται ἡ παιδία. SOLAN.

Pag. 5. l. 13. Ἀμφίμῃ σοι τὰ χρέα) Phrasin hanc pluribus firmat L. Bus ad Evang. Matth. VI, 12, ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc Luciani. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) Licet λίθος communis sit generis, ut Eustath. de Ism. I, pag. 10, ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed pag. 13, λίθος ὁ Τετταλός. Aristoph. Nub. 764, λίθον ταύτην — καλὴν &c. Noster Imag. c. 1 f. ἡ λίθος Ἡρακλεία, sed & de gemmis masc. gen. ibid. c. 11, idque usitatus: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic iungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19, Tox. c. 2, Asin. c. 37. Ac T. I, Tim. c. 45 f. ὁ ὀρέζας — ἐμπηκώς. Aët. Apost. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aetop. F. XVIII, ὁ δὲ ἀναστὰς — στεατίνους βούς ἐκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεῖς ὠλοκαύτωσεν. REITZ.

ead. l. 13. Ἡσιόδος) Hesiod. *Θεογ.* 459 &c. SOLAN.

ead. l. 16. Γάρ τι) Γάρ τι — ὕγιές τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μὴδ ἐν τι — πρᾶξαι τι modo proba & ibi sit lectio. REITZ.

Par. 8. l. 2. Εὖ ποιῶν) Sic recte disiunctim *Fl. & B.* 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 14. Οἶος) *L. Fl. V.* 2. *P.* & sequentes impressi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ibid. Ἀσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. *Od.* I, 109. SOLAN. Nisi quod ἄσπαρτα apud Hom. Sed ἄσπορα Lucian. etiam supra *Rhet. Praec.* cap. 8 f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20 &c. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Χρυσοῖ . .) Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum Hesiod. *Εργ.* 109. Vid. *Cler. Art. Crit.* pag. 223. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ᾧ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἶκαζον εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιῆσαι) Vertitur: *At ego, Saturne, coniecturam hanc ad servos & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem sic vertendum existimo: *At ego, Saturne, e fabula ista coniciebam, hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagistros.* VITRNG.

ead. l. 7. Παιδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut usitatiores substituerint quidam librarii. Retinuit tamen παιδοτρίβας Hagen. 1526, 8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui boias terunt*; nisi quod boiae ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius *Perf.* III, 3, 15, *Compedium tritor*, quasi hoc ex Graeco vertisset. GESN.

ibid. Φιλάνθρωπον) Φιλάνθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιῆσαι &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic traiectionis constructionis foret, de qua paulo supra, *Mort. Peregr.* c. 45 pr. Nec displicet: quia tamen & sic Gesneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ τάλαντων) Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem Thucydidi parem, ut qua ille peritia pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum,

qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras expectant, id quod erat opum misere perdidierint, ab aleatore, similibusque eius perditis hominibus miserum in modum emuncti, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. Το ἀτερέστατον) Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι δ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, & nihil est, quod non concrevit gelu. Sed pro ἔτι mallet ἔστί. GRAEV.

ead. l. 15. Βασιλέας χειροτονῶμεν) Rois de la febue. Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. l. 8. Τῶν φίλων) Durior hic stilus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξειν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τούτοις) & ὅσους τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21, χρυσίου χοίνικὰ γὰρ ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. l. 4. Ἐπιμύα) Sic aliquoties mittere apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ὄναρ ἐπιστάς) Deos ac daemones mortalibus apparentes frequenter dici ἐπιστάνας, exemplis docet I. Elsn. ad Act. Apost. XXIII, 11. De vulgatissima autem ellipsi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. supra Gall. cap. 1 f. & Macrob. cap. 1 & c. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἔστι) Scribendum fuit εἶν. SOLAN. Obsequeretur Solano εἶν rescribenti, propter adiunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aeque dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla defunt dissimilium modorum, & casuum, in eiusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. & Imperat. sic iungit Hom. Il. 2, 273 — 4, Θῆς — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13 apud Nostr. μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, & in seqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαιρόντων &c. quamvis ibi altero membro δεῖ intelligatur; sed habemus alia. Subiunct. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24 & 57. Asin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μήτε ἀποθῆσκε, μήτε — δὲ σσεαυτὸν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI, p. 438, οὓς μὲν ἀνείλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἡλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV pr. ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἶν θυγάτηρ καὶ ὡς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo & in Luciano pro commate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. Ptol. Heph. l. d. sine maiore distinctione, καὶ ὡς ἑρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοῖ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δόιν δ' Ἑλένη, κλέβοι δ' αὐτὸν — ἀφελοι δ' — Ὡς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Ἀφιδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & subiunct. Lucian. Abdicat. c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσῃσθε. Dissimiles casus Paulan. Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστων (sic enim lego pro ἀνηκαστων) καλὼν τοὺς Μεσσηνίους κατελιηφότων, καὶ αἶμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐνορῶντες — ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Cort. ad Sallust. Catil. 21, 4. Wessel. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Elfner. ad Apoc. I, 4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorsus huc facientia ex Thucyd. & Paulan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μοροχιτῶν) Μοροχίτων ὦν. An μοροχίτων ὦν scribendum pro μονοχιτιῶν. GUYET. Μονοχίτων) Sic recte una V. 2. reliquae edd. μονοχιτιῶν. Non puto tamen cum Baifio pag. 211, ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui μονοχίτων dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. Οιοχίτων Od. Ξ, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους) Hoc verbum frequens esse de apparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, apud Iac. Elfin. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσεικάζειν) *Αν προσπελάζειν* legendum? GUYET. Legendum *προσπελάζειν*, vel potius *πλησιάζειν*, ut N°. 20, & Έρμ. c. 82. SOLAN. Fateor, *affimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legendum *προσπαιζειν*, *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis iam placet *προσπελάζειν*, *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GESN.

Pag. 15. l. 5. Μετακοσμήσαι) *Infra* N°. 21, *μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίατον*. KUSTER.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum est *μὴ μάτην* &c. SOLAN.

Pag. 16. l. 2. Ὡς ἀγείροισεν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine conspici, ut *Cybelae matri sese adiungant*? cum iam cap. 48 in Syria Dea, *καὶ πολλὰι μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται*, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximus Tyr. differt. tertia *μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγείροντων διαφέροντα*, οἱ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀποθεσπίζουσι, verterit Heinsius, *similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt*, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt. At iam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες τε καὶ ἐνθεάζοντες verterant, eorum more, qui a *Cybele Deorum matre afflati conveniunt*. Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi *ἀγείρειν* habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & huc potius censeo referendum locum Maximi Tyrri, cum *ἀγείροντες* proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Cresollus in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοῖς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἐξέστω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalia*, ne id quidem fas esto. Quid enim? an purant, Lucianum construere verbum *ἐπιμελουμένοι* cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum & quarto casui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia*, vel tempore Saturnalium. GRON.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βακχοὶ γενόμενοι) Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro *κυμβάλοις* scribendum moneret Mf. *τυμπάνοις*. Nam quamvis & cym-

balis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetæ semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota hæc sunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) Horat. I, Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Berecynio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde *τυμπάροις* & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam festine: nam & cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. Min. Fel. Oct. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vet. L. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui L. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, & conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis numis matris Deum notam esse: quod cum ita sit, plura addere superfedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρώτοι) (Distinguendae hae leges, scorsimque singulae imprimendae.) Scripserat etiam Aristoteles νόμους συμποτικούς, teste Athenaeo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non exstet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξετάζεται, μὴ δὲ ἀναγράφεται &c. μὴ δὲ λ. ἀσχεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι) In marg. A. W. adscriptum erat ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus hæc verba tantum annotare voluerit scriba, (quod & alias fecitavit) posterius tamen suspicor, quia γυνάξεσθαι intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic iungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pug. 17. l. 4. Γραφόντων — έχόντων) Recte, pro γραφέτωσαν, έχέτωσαν. Vid. similiter ἀποτρεχόντων, ἀπαιτούντων, cap. 15. Confer notam Hemsterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. ἀπερίφθων pro ἀπερίφθωσαν, & Solani ad Ἐπισκ. f. Contempl. c. 14, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis ἐπαιρέσθων pro ἐπαιρέσθωσαν frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciph. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίρόντων. Ac III, 30 f. φθονοῦνται δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων. Ibid. Ep. 52 pr. ποιοῦντων ὅσα καὶ βούλονται. Lucianum rursus Iov. Trag. c. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν) Divitiores folitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus,

tangit etiam Alciphr. III, Ep. 57. Structura vero τὴν περιτ-
τὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non absimilis est Aristophaneae,
Plut. 694, τῆς ἀθάρας πολλὴν, ubi Kust. alia similia dedit.
Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χώρας πολλὴν, ubi
alia etiam addidit Wesseling. docuitque, modo τὴν πολλὴν,
modo πολλὴν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III, 240;
IV, c. 28. REITZ.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἐορτῆς) Ceterum ante solemnitatem.
Non sufficit: nam & cum statim in praecedentibus dixit πρὸ
πολλοῦ τῆς ἐορτῆς, etiam notavit tempus ante solemnitatem.
Verte ceterum die ante solemn. Nam clare distinguit inter lon-
ginquius & magis propinquum tempus. GRON.

Pag. 18. l. 7. Ἀποτρεχόντων) Recurrunt, ad domicilium
scil. GUYET.

ead. l. 9. Διμοίριτας) Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ
μεταφορά. GUYET. Brod. Miscell. T. II, pag. 484, ad hunc
Luciani locum haec commentatur: Ammian. Marcell. L. 27:
— adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant;
militēs vero διμοιρίται nuncupati, dupla stipendia merent, ut
docent nonnulli. Aeliano διμοιρίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἀρχὼν
τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. Lucianus: ἐρυμάτιον ἐφρουρεῖς
διμοιρίτης ὢν. Rursus in Chronosol. — ἀξίον γὰρ διμοιρίτας εἶ-
ναι. Agrianius: καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκα-
τάστηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἣν τινα
μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευο-
μένων ἔφερον. Curtius L. V: Itaque delectis equitum VI millib-
us, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorso hi
graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum
res locusque posceret, pedestris acies erat. Nescio, an hic Di-
moiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos
nullis paene armis instructos fuisse, literis mandat. — Sed in Curtio
recte iam Dimachas editum, qui & ἀμπχοι Graecis dicuntur,
aliique sunt, quam hic διμοιρίται. In Ammiano vero priore
loco Diogmitae legendum, ex Salmasio monuit Freinsheim. ad
Curt. V, c. 13, § 8. Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter,
quater, & Suid. ac Scholiaf. quoque exponunt, quem vid.
ad Dial. Meretr. IX versus fin. ita ut rem nimis notam pu-
rem, quam ut multa addam. Origo est α διμοιρία. Ita διμοι-
ρίας λαμβάνειν, duas praedae partes accipere, Dionys. Halic.
VIII, p. m. 544 fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαχθές) Sic recte scribitur in Fl. B. 2. & P.
In reliquis prave ἀπαχθές. SOLAN.

Pag. 19. l. 11. Αὐτοῦ) In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 20. l. 8. Τὸ στοιχείον ἐξάπουν) Vid. & Λεξ. c. 4, & Ἄλ. c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditissimam, sed prolixiorē, quam ut hic inferatur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex. a p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V vel VI, hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempestiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. Iuvenal. — *Quamvis solida hora supersit Ad sextam.* Tertullianus in Apol. *Saturnalibus non labor diluculo, sed honesta & salubri hora.* Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; & παχυμερῶς ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Variæ autem erant coenae horae: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitiis deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro dictum puta; consule, si lubet, Casaub. ad Ath. 425. SOLAN. Quid sit στοιχείον, Pollucis verbis dicamus VI, 44: Τῇ σκιά δ' ἐτεκμαιροῦντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχείον ἐκάλουν. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, στοιχείον est. Quae ad hunc ipsum locum Kuhnius; quae ad Athen. VI, 10, Casaubonus, ex Schol. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 647, & comicorum ap. Athenaeum fragmentis; quae Salmas. Exerc. Plin. pag. 446 seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpenderit, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut IX ad II; initium autem & finis diei in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, & staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse

pedes &c. 2) Inventis solariis paulo operosioribus, de quorum aetate inprimis copiosus est Salmasius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse annotavit; ac diserte admodum explicavit Aldus in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes VI & XX. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis maturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonum, diversitas, pedum discrimen vel maius admittit. Add. supra *Oreip.* cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομήν) I. e. *προνομήσιν*. Vett. Codd. confundendi. GUYET. Mallem *προνομίαν*, *praerogativam*, cum Pell. quam *προνομήν*, *praedam*, *pabulationem*. REITZ.

ead. l. 14. Μοῖρα) Videtur hic aliqua vox excidisse. SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Παραπεμπέτωσαν) *Προπεμπέτωσαν* legisse videtur interpres. Sed τὸ *παραπεμπέτωσαν* rectum est. Infra cap. 22, καὶ μὴ τὸν ἑμφορεῖσθαι τῶν ἑλόν &c. GUYET. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferebantur, quo suam quisque ordine partem sumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenirent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expressum est per μὴ βραδυνέτωσαν. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adstent, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ὅστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, παραπέμπω, *comitor*, *adsto* &c. Vid. *Ερμ.* cap. 72: διανασάντα δὲ ἀξιώ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σὲ παραπέμψαι ἕς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. Adde *Εὐχ.* c. 1, παρέπεμψε χειραγωγῶν & *Δικ.* c. 1, ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὴ πλοία. Rursus si *Fl.* editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμπομαι enim non est *comitor* &c. sed *reicio*, *amando* &c.

Vide locum ea de re apud Nostrium luculentum 'Ετ. Δ. XII, ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην &c. Μὴ δὲ παρεπεμπίττωσαν itaque erit, *neve iam cito praetercunio*, & sic opponitur τῷ, μὴ δὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem significans adiungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὅποια χρὴ ἀποφέρειν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον) Legend. videtur, καὶ ἐτι ὀξύτερον ἀκουέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET.

ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου) An non scripsit auctor, πίνοντες πᾶσι; Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint calices, sed & remittere id possint. Utique πάντες non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πίνοντες) Gronovii coniecturam in textum recipere visum est, quamvis omnes libri nostri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gronovianum πίνοντες Solan. recepit. Nihil contra nitor; sine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπιόντες) Erasmus videtur legisse προπιόντος, dum vertit, *ubi praebiberit dives*. Sed vix potest locum habere: nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bibendo praeire, quomodo iam eodem spiritu addi poterit, divites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάναγκες) Sic solent Graeci. Sic etiam usurpatur haec vox Aθ. XV, 28: SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξίστω) An sic legend. σκώπτειν ἐξίστω, ἢν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἀλυπον; GUYET. Fl. sic dividit: Μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξίστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτρον ἔστω. τὸ ἀλυπον ἐπὶ πᾶσι πεττεύεσθωσαν &c. B. 1. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξίστω, ἢν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον ἔστω, τὸ ἀλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττεύεσθωσαν &c. Iuni. autem sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν. ἄρτι μανθάνοντα. ἐξίστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἀλυπον, cum qua Par. fere consentit. Solanus distinctionem Iuninae mutavit. Gesnerus aliter: hunc igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca respondeant. REITZ.

Pag. 22. l. 4. Οὐτε λοιμὸς) Obversabatur menti scribentis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legisti illic cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. l. 3. Ἐν οἷς εἶναι) Recte vertitur, *in quo statu esset*. Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διογύσιον ἐν τοῦτοις ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist. ad Philip. IV, 11, ἔμαθον, ἐν οἷς εἶμι αὐτάρκης εἶναι. Ubi L. Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἀνίσεν τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequationem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. L. III Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum forf. ὥς γὰρ νῦν. Ed. Basf. ὥς δὲ habet. GUYET. Assentirer, si libri addicerent. Potest tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce & solemnis permutatio, & sine necessitate etiam mox bis δὲ rursum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23, ἐορτὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύνα δὲ — τὸν δὲ — μάλλον δέ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία φησὶ &c.) Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισότερα, quam formica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait: Si universum humanum genus respicias, & in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tanta est inter universos conditionis & fortunarum inaequalitas. IENS. *H) Iensii emendationem confirmant L. Coll. & Fl. In reliquis impressis prave legitur ἡ. SOLAN. Plus certe salis

ineſt, ſi iam cum lenſio ñ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ñ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane reſpondebit ſequenti, *modo excelfus, modo humilis*. Quare ñ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certiſſimae lenſii coniecturae obſecundandum; quae eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ñ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. l. 3. Οἷοι) Sic recte *Ven. 2.* ut *Nº. 24.*, ne te longius amandem. In reliquis impreſſis *οἷον*. SOLAN. *Οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται*) Nondum recipio Venetarum *οἷοι εἰσιν*, licet *τραγικοὶ* ſequatur. Supra *Iov. Conf. c. 18 med. οἷον ἀνδροφόνους*. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaeppiſſime fungatur. Verum quia infra *c. 24.*, *οἷοι εἰσιν* omnes praeferrunt, poſſit & hic ita legi. Solan. *ἐμβάδες* corrigit: ego nondum; nam & mox rurfus *ὑποδυσάμενοι ἐμβάτας*. *Conf. ſupra Adv. Indoct. c. 6 f. Et Iov. Trag. c. 41*; ubi tamen male in textu operae dedere *τοὺς ἐμβάδας* pro *ἐμβάτας*, & ibid. in nota ad Schol. male *αἱ ἐμβάται*, pro *οἱ*. REITZ.

cad. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. *'Ov. c. 16.* SOLAN. Sed *ἀνυπόδητος* *Lys. p. m. 511.* REITZ.

cad. l. 12. Οὐ τοιαῦτα &c.) Hefiod. *'Erg. 116.* SOLAN.

cad. l. 14. Ἀσπορος &c.) Homer. *Od. I, 109.* SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione Homerus, nempe *ἀσπαρτα καὶ ἀνήρτα πάντα φύονται*. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et *φύω* ita recte tranſitive conſtruitur. Long. *Poſt. III, p. 103 ed. Moll. τοῦτο τὸ μῆλον ἐφύσαι ὤραι*. Noſter ſupra *Icarom. c. 28*, *φύει πάγονα*, alit *barbam*. Et ipſe Hom. *Odyſſ. H, 119*, *Ζεφυρὴν πνέουσα τὰ μὲν φύει*, *Zephyreus ſpirans haec crefcere facit*. REITZ.

Pag. 25. l. 2. Χρυσοῦς εἶναι) Hefiod. *'Erg. 109.* Primo obſerva, *εἶναι* de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

cad. l. 4. Τοῦτου) *Ed. P.* mutavit hanc vocem, fecitque *τοῦτον*. SOLAN.

cad. l. 7. Παρὰ γοῦν) Forſan *γν* maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgatum ſtare, pro *certe quidem* acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in *Comment. p. 475. Conf. mox c. ſeq. ἄρτων γοῦν*. REITZ.

cad. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) *An τόσας*; pro *τοσαύτας*. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec deſi-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, si-
ve exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in
Dial. Mort. II fin. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσος δ' ἐγὼ τρυ-
φῆς. Neque ὅσας hic nectendum cum praemisso τοσούτων,
quasi tantum, quantum significaret, ut saepe solet; idque
Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσον
legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversus separa-
tionem indicaret, facilis erat distinctio. REITZ.

ead. l. 12. Συνοικίας) *Insulas*. GUYET. Bene. At supra,
vicos voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum
interfit. REITZ.

Pag. 26. l. 6. Θύμον) *Cepam agrestem, bulbum*. GUYET.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτρώγοιτες forsan. GUYET. Non
capiō, cur derivatum a τρώγω, *comedo, arrodo*, hic sit mu-
tandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc
longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura
tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων
absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9 vers. ult. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις) Cave veritas κοιτί-
σι, *cubilibus*: sunt enim *arcule*, in quibus mundus mulie-
bris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi so-
lebant. Hesych. Κοίτις, ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ᾗ γυναικεῖος
κόσμος ἀπετίθετο. Adde etiam Pollucem X, 31. L. Bos.

Pag. 27. l. 13. Ἡμῶν) L. & Fl. recte. In reliquis impressis
ὑμῶν quamvis in versione sit *nostrum*. Quam supine! SOLAN.

Pag. 28. l. 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc
absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum
Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & usus est Ci-
cero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione ab-
surda. In ἀναισθήτου charactere apud Theophrastum est φα-
κῆν ἔλαιον δις ἅλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλον ἀβρωτον ποιῆσαι.
Communis ergo valde cibus lenticula. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc glossema videtur. GUYET.

ibid. Παρεισπεσούσαν) Hic certe nolim παρεισπαίουσαν
reponere, quod alii vellent, qui ἐπισπένσας ubique in ἐπ-
εισπείσας mutant. Vid. supra Dial. Meretr. XV. Adde Diod.
Sic. IV, pag. 256, παρεισπένσων ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem
XII, c. 43 a. m. παρεισπέπεν εἰς τὸ χωρίον. Et XIV, c. 51,
p. 682, παρεισπένοντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκοῦν-
τες ἤδη κυριεύειν. Item cap. 53, παρεισπέπεν εἰς τὴν πόλιν.
Ac persaepe alibi. Quin & alia composita a πίπτω ἰαννιδε-

di, irruendi potestate invenias iis in temporibus collocata; quae a *παίω* corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III, 4, 9, *παρορμώντων ἐκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν προθυμίᾳ δὲ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης.* Aelian. V. H. XII, 23 f. *ὅπλα λαμβάνοντες ἐπιπίπτουσι τοῖς κύμασι, ἰππιῦντι, ἰνσίλιῦντι in fluxus, armisque contra eos pugnant.* Ne reperam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dedi ad Meretr. I. d. Unde & intactum maneat Nostri Tim. c. 33. *ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος ἐς ἐμὲ, ille irruens &c.* ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Past. II, 78, *λύκος ἐμπεσὼν κυρῆς in oves irruens* dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Et si frequentius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut Asin. c. 20, *ἐμπεσσοῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα,* aliaque, quae obiter ibid. indicavi, quia obvium. Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. *μετὰ τῶν ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον.* Ubi rursus pro hostili invasione. REITZ.

ead. l. 14. Ὀμηρος — φησι) Od. M, 395. SOLAN.

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν) Interfectorum a sociis Ulyssis Solis boum. Ὀδυσσ. M, 395:

*Εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμψ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
'Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά' βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή.* GESN.

Pag. 29. l. 2. Οἷχεσθαι καὶ ταύτας) Ex praecedentibus, & editionibus antiquis legendum ταύτας. IENS.

ead. l. 6. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ) Illud οἱ non satis hic commode locum habere videtur, cum plurium numerum postulet orationis series. Coeperat enim, ἐπεὶ δ' ἂν λουσάμενοι ἤκησι, τὴν παιῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen ab ipso Luciano esse haec vel negligentia, vel figura, ut οἱ ponatur pro σῖσι vel αὐτοῖς, per distributionem. GESN. Δέ οἱ) Edd. δὲ οἱ. Ego enclitice scripsi, ut οἱ sit dativus ab οὗ, pro αὐτῷ, quod probatione non indiget. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιρρέουσας τῆς κόμης) Ἀπορρέουσας τ. κ. MARCIL. Ὑπορρέουσας) In libris nostris omnibus legebatur ἐπιρρέουσας, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide, ne te morer, Ἐτ. Δ. XII versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, ὑπέρρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν) In utilitatem publicam divitias habere. Sic Philostr. IV, Vit. Apoll. c. 8, 146, ὁ δὲ δαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. REITZ.

ead. l. 8. ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ) Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno τιμιώτατον. Ille apud Theophras-

stum ἀναισχυντος ad ἀκλόουτον, servum pedissequum, εὐω-
 χού, inquit, τίμια. GESN.

ead. l. 13. Πέπαυμαι τοῖς) Inter has voces in omnibus fer-
 me impressis εἰς ᾧν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit.
 Unde & τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed FL. cum non
 agnoscit, lubentes exulare & nos iussimus. SOLAN.

ibid. Εἰς ᾧν) Delenda videntur. GUYET. Merito FL. haec
 omittit, misere enim ᾧν repetitur unico tantum verbo in-
 terposito. Possem quidem coniicere πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, in
 perpetuum desisti, scil. regnare. Sed non satis certo: ideo uncis
 illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius appareat, quo
 Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελεῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμοίας) Subaudi μοίρας, μερίδος, λέξεως.
 GUYET.

Pag. 31. l. 16. Μὴ ὁ σῖτος φθειριζήσῃ) Benedictus: ne fru-
 mentum vermibus corrumpatur. Nulla est vox apud Graecos
 φθειρίζω. Sed est dispescenda, ut in Ms. φθειρὶ ζέσῃ, hoc est,
 verme scatcat. Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut
 alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζέσας, vermibus plenus: quam-
 vis & φθειρὶ possit ferri. GRAEV.

Pag. 32. l. 1. Φθειρίζῃ) Φθειρίζω, an φθειρίζω; GUYET.
 Alibi hoc verbum non invenio, φθειριάζω quidem ap. Steph.
 in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec ta-
 men dicere habeo, num a ζάω vivo, adeoque quod vermi-
 bus quasi vivat, an a ζέω ferveo sit derivandum, utrumque
 enim aptum. Verum quia tum φθειρίζῃ potius formaret,
 & supra etiam σκωλήκων ζέσας, vermibus scatens, habuimus,
 ita & hic forsitan φθειρίζῃ scribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἐλλειπτικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα.
 GUYET.

ead. l. 16. Ἰσως) Hic pro saltem usurpari videtur. Omnes
 autem libri nostri agnoscunt. SOLAN.

ibid. Ἐκότερον) Σὺν καὶ πλακούντες. GUYET.

Pag. 33. l. 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ
 ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καθηαρίας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet.
 GUYET.

ead. l. 6. Ὁ τράγος) Libido, quod nota. GUYET. Nota hic
 τράγος pro libidine. MENAG. Non adscripsissem, nisi ut pa-
 teret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam
 quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξελέξαντο) In omnibus antea scribebatur συνεξελλέξαντο. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμέναι) Συγκεκομμέναι legendum videtur. Το συγκεκομμέναι hic non placet. GUYET. Συγκεκαττμμέναι) Quid vulgatum συγκεκομμέναι sit, nemo credo edisserat: idcirco reiecit, & hanc vocem Luciano alibi usurpatam, peropportunam, & reiectae satis similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituiimus. Vide Συγγρ. cap. 23, ἐκ βακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττμμένος. SOLAN.

Pag. 34. l. 3. Ἐστὶν αὐτὸ) Ἠδὺ legit interpret. GUYET. Ἐστὶν αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro ἐστὶ legeretur ἡδύ. Sic enim oritur sententia, quam dedi, quamque Erasmo etiam placuisse observo. GESN.

ead. l. 5. Ὡςπερ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde suspicamur, excidisse in eius ed. typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥςπερ & σὺ, quod habent S. & B. 4. adstipulante Ms. Reg. 2954.

Pag. 35. l. 1. Εὐῖστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδαιπνῆν) Emendandum ὑμᾶς, idque recte observavit interpret. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas mentas, nec splendidas vestes eorum mirati; certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philosophus in Nigrino T. I, c. 23: Οὐκ ἂν οἶσι τούναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μὴδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μὴδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν τραπέζων τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἴκων τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρώσιν, ὥς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. An non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem & sine teste suam felicitatem relinquunt, neve inutilem & ab omni usu remotam mentarum pulchritudinem & domorum magnitudinem perire sentiant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari. IENS.

ead. l. 7. Ἀξίων) Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. l. 16. Προσκαλέσασθαι) Subaudi ἡμᾶς. GUYET.

Pag. 37. l. 3. Δείπνων πέρι) Subaudi e superioribus, καὶ ὑπεσχόμεν γράφειν πρὸς ὑμᾶς περὶ δείπνων. REITZ.

ead. l. 12. Ὀδυσσεὺς ἑταίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. l. 5. Ἰσοδαιίτης) Sic omnes libri nostri. De Baccho usurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem esse ἰσοδαιιτητής. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde satis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille ἰσοδαιίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. Α δαιίτα δαιιτῶν descendat ὁ ἰσοδαιιτητής, ut mox c. 36 habebimus συνδαιιτητήν, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est ἰσοδαιίτης, quod Bacchi epitheton esse docet Plutarchus de Ei pag. 692 ante med. H. Steph. Διώνυσον δὲ καὶ Ζαγυρία καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαιίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιιτὸς εἰσης, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Arhenaes I, 10. Laetitia dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμποσίον, combibium dixere, non convivium, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem convenit, quod est apud Harpocratonem & Suidam, Ἰσοδαιίτης ξενικός τις δαίμων, ὃ τὰ δημιώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Laudat Harpocraton hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud Hesych. legitur ἰσοδέτης, ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurf. Att. leßt. pag. 50. Luciano quidem restituendum τὸν ἰσοδαιίτην, mihi indubium est. GESN.

ead. l. 15. Πολλοί, καὶ) Οἱ πολλοὶ legisse videtur interpres. GUYET. Scil. quia vertit, vulgus. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἰστώσαν) Discant. GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, &c.) Sic libri omnes nostri. SOLAN.

ibid. Ὅς ἐπανθῇ) Ὅς delendum videtur. GUYET. Probo; & pro non scripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέοντες) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam produeunt. Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μοιοὺς τῶν λύκων) Censebat vir clarissimus Godofredus Maluynus legendum esse μοιοὺς τῶν σκυῶν.

atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant bini incedere, at apri μονιοι dicantur, ut apud Lycophr. πόρκος μόνιός ηναι, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de Thyinnis: καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus (post med.) statuit sibi μονήρην τὴν διαίταν καθάπερ τοῖς λύκοις. Immo etiam μονιὶς proprium viderur esse lupi adiunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. Μονιὶς ἐκ θαμνοῦ δорὼν λύκος ἀσκοπον ἄνδρα ἔκτανεν. Hinc etiam apud Suid. μονιὶς est μονόλυκος pro priori parte stat Hesych. Contra omnes Mill. Codd. nihil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 40. l. 4. Παρασκευάζουσι) Vel contra omnes libros legendum arbitror, παρασκευάσουσι, ne abhorreat ab ἐάσουσι & συνέσσονται. GESN.

ead. l. 6. Εἰ μύοντες οἱ πάντες βαδίζουσιν, ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργίδας ἐσθῆτας &c.) Ait Saturnus divitibus, Si pauperiores taciti irent, (fingamus enim ita) nonne id maxime vos urget, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes? Sed τὸ, ἐπιδείξασθε hic nihili est. Scribe ἐπιδείξαίσεθε, vel, quemadmodum habet Florentina, ἐπιδείξετε. IENS. Perperam vertitur, si pauperes abirent taciti. Nam μύοντες βαδίζειν dicuntur, qui clausis oculis incedunt. Μύειν hic est claudere oculos, quod aliter καταμύειν & καμμύειν dicitur. Recte itaque Schol. hic μύοντες, καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. Atque ita optime cohaerent sequentia: Nonne id vos urget, cum sic non haberetis, quibus purpureas vestras vestes ostentaretis? Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non videbant. L. BOS.

ead. l. 8. Ἐπιδείξετε) Fl. vid. Iens. In reliquis ἐπιδείξαθε. SOLAN. Ἐπιδείξασθε) Forte blandior medicina, & magis Graecismum olens fuerit, si legamus οἷς ἐπιδείξαθαι. GESN. Ἐπιδείξαίσεθε legendum videtur. GUYET. Idem coniicit Iens. nec improbem; sed quia Florent. ἐπιδείξετε longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad c. 4, v. ἐπινύουσι, pro ἐπινύουσι sunt indicata, vulgatum immutare non sustinui. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Ὅπτάμενοι μεταξὺ) Μεταξὺ ὁπτάμενοι mallem. GUYET.

ead. l. 3. Ψύτται) Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic supra Lexiph. cap. 3, ψύττα κατατείνας legendum pro ψύτταν, quod depravatum est. GUYET. Ψύτται) Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψήτται, vel ψύτται, in *Fl.* & Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex *Λεξ.* cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte usurpatum videbam. Add. de ψύττα *Ἀναβ.* cap. 49, & confer *Ἰστ. Α.* c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud Hesychium est, ψήττα, quem consule etiam in ψιττάζω & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. Ψύττα κατατείνασαι) Ψήτται habet Aldina posterior, quasi de anathibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ἐρνιθων modo fit mentio παχειῶν, id est, gallinarum pinguium, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellat. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὀνοματοποιούμενον, illi σιττα apud Theocritum simile: quod ad ludicras hasce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem *Λεξιφ.* cap. 3, 79. GESN. Ψύτταν) Obsecundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3, ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est; sed vel ψύττα cum *Fl.* vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & ψύττας φύγη Alciphron. III, Epist. 24 f. ubi tamen Bergler. ψύτταν etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γὰρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi est epistola 53. L. III Alciphronis; vid. notam 1 Bergleri ad Alciphron. l. d. REITZ.

Pag. 42. l. 10. Ἰσοδίαίτοι καθεστῶτες) Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Ms. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὥς ἂν μὴ δὲ τὸν συνδιαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι, eodem cibo illum excipientes, ut convivor nihil possit accusare. GRAEV. Ἰσοδιαίτην — συνδιαίτην) In impressis omnibus legebatur ἰσοδίαίτοι. Ms. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαίτην assignere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas,

διαίτητὴν de alio dictum, quam de arbitro? Quod miror fuisse haecenus & Lexicographos, & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. exstat; in reliquis συνδιαίτην prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. l. 2. Ὡστε δυοῖν δάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προῖεμένους, αὐτίκα μάλα πέτεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Vitiosissima oratio. Emenda ocius προῖεμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quantiscunque beneficiis & donis contento. Adeo, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium. IENS.

ead. l. 10. Κατελθόντες) Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum inveni &c. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. GUYET. Non video mutandi necessitatem. REITZ.

Pag. 44. l. 2. Ὑφ' ὧν) Ἐφ' οἷς forsan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe ἐργάσεσθαι. GUYET.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 1. ΣΥΜΠΟΣ.) Cave, lector, ne sequaris Erasmus, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphron. III, Ep. 55, N°. 1: Eadem est oeconomia & inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis [ΑΥΤΟΚΑΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum denotat eum, qui se ipsum vocat, alterum, qui prandio est paratus: & Lucianus Ἐτομοκλῆς, (quem videbis cap. 21) per allusionem a κλητὸς dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi paratus, si vocetur, ut satis ostendit eod. cap. 21 in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeeritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphia est Lucianei Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur, & valde exaggerantur, plerumque supra fidem. REITZ.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ) Idem haud dubie, cui suum de Histor. Conscr. librum inscripserat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταινέτου) Huius Dialogi personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in Ἑτ. Δ. X & II memorantur Aristtaenetii, fictitii esse videntur. SOLAN. Ἐν Ἀρισταινέτου) Scil. οἰκφ, ut supra Philop. c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρίνος) De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Διονίκου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένοιτο) B. παρεγένοιτο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias. GUYET. Conf. supra Fugit. c. 26. REITZ.

ibid. φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. seu Ox. Codice legi φθόνοις, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo & elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθόνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθόνοις in eius locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum necessitatem importet, quam in ea phrasi semper designat. SOLAN.

Pag. 47. l. 1. Ἐμπαρόνησαν) Ni viderem, eiusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hisce puderet. In omnibus legebatur ἐπαρό — in Ms. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νεανικώτερα ἔκφ.) Strenue efferre in vulgus. GUYET.

ead. l. 5. Ἐπεξίναι) Stilo persequi. GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plut. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. l. 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν φιλ.) Malim Latine dicere, & multa contumelia aspersit philosophus; quam cum interprete, & pridianam hominum temulentiam divulgavit. Vide Scholia ad hunc locum. VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Noster post adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἑμπόρους. Pro Imag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Asin. cap. 42 f. μακρῶν τῶν λόγων. Alciph. III, 390, πολλὴν τὴν φιλικαν-θροπρίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἐωλοκρασίαν) Sic Demosth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γιγνώσκων) Τποσόλοιον Luciani stili pro-
Lucian. Vol. IX.

perantis. MARCIL. "Ὁς ἀκριβῶς οἶδα) Scripturam Mf. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γιγνώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro qua B. 2. & P. reposuerunt ἀκριβῶς γιγνώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. 'Ακριβῶς γιγνώσκων) Illud δὲ ἀκρ. οἶδα; quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γιγνώσκων exposuit per δὲ οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γιγνώσκοντα potius ex P. ac B. 2. reciperem; sed & has ex coniectura sic dedisse suspicor. Iens. ad Reviv. c. 13 f. soloecismum id vocat, exempla tamen similis constructionis affert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, qui scio. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. quantum ad Indiam &c. Idem ib. c. 48, οἱ δὲ ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Wessel. duo similia addit, & ad Commentt. Ael. II, 11, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia quaedam tantum de Nostro subiungemus, si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀνσχομένοι, & Κρανίονα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2 iam allegata, (licet alia nominativi structura occasione ibi praebente) etiam Gesnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Aët. Apost. XX, 3, Ποίησας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνῶμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lyf. Or. de Aristoph. bon. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐλεύσδῃτε τῆς εὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδῶκον, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349, Καλλίας τοίνυν ὁ Ἰππονίκου — τότε τούτου τοίνυν τίμημ' οὐδὲ δυοῖν ταλάντοις ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. Nominativi pendentis. Adde Kust. ad Aristoph. Plut. v. 277, ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticisque proprium docet; nec non Spanh. ad eundem vers. ac Thucyd. I, 2, p. 3, cum nota Hudson. Et Du-

ker. in Indice, tit. *Nominat. absol.* Maittairium de Dialectt. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. B, 681, & Z, 510. Et Schol. ad Aeschyl. Pers. v. 123, quem cum Salmasio de modo Usur. p. 715, allegat Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbisque, in poetis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ.

ibid. Πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀποῦσαι) Πολὺ πλεον ἐπιθυμοῖν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ἀκ. Terentius Hecyra: *Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire &c.* MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. adscripsit. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ: quod unde habeat, nescio. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξῆς) Sic, ut conieceram, *Fl.* In reliquis est ἤξῆς, & in O. Ml. SOLAN. Quid est vulgatum ἤξῆς, *venies?* quare lubens Florentinum ἔξῆς arripui, & retinebis in versione reposui. REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἄλλ' ὅπως) Pro ἄλλ' ὅρα ὅπως &c. GUYET. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. REITZ.

ead. l. 5. Δέσση) Vides iam, nihil peccatum esse supra sic edendo, Icar. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα) H. e. filio Zenoni uxorem despondens, non vero, uxorem ducens, uti habet versio: significat enim ἄγεσθαι νύμφην γυναῖκα, uxorem despondere filio. Exempla passim occurrunt. VITRING.

ead. l. 9. Τῷ Εὐκλείῳ) Τῷ Χαιρέῳ infra. GUYET.

Pag. 50. l. 7. Ζηνόθεμις) Eundem esse cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincunt utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11 & f. 32, occurrunt, cum Ἑρμ. c. 11 & 80. SOLAN. Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτερος) Alciphron etiam Ep. 54, III, senem Stoicum primo loco nominat: παρὴν οὖν ἐν τοῖς Εὐκλείῳ ὁ Στωικός, οὗτος ὁ πρεσβύτερος. REITZ.

ead. l. 8. Διφίλος) Hic alibi non memoratur. SOLAN.

ead. l. 9. Διδάσκαλος) Ordo: διδάσκαλος ὢν τοῦ Ζήνωνος υἱὸς τοῦ Ἀρισταίνετου. GUYET. Διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταίνετου, υἱὸς τοῦ Ζήνωνος) Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Graecis ea, quae coniungenda sunt. Ergo & Benedictus, *Aristaeneti Zenonis filii praeceptor.*

Quo quid obscurius? & quis aliter haec adspiciat, quam facientia Aristaenetum filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inversa. Et quanto praeclarius Erasmus, *quod esset Zenoni Aristaeneti filio praeceptor*? Id retine, & tolle ex Graecis importunum comma. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciph. l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλεόδημος) Vid. Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Κοπίδα) Plut. 1899, 2, docet, hoc quasi cognomen iam ante de Chrysippo usurpatum, cuius statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ νεὸν Χρύσιππον Ἀριστοκρεὼν ἀνέθηκε, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλιδῶν κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulysse primus, ni fallor, usurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Nostrium Φιλοφ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἑρμῶν) Hunc alibi non reperiō. SOLAN.

Pag. 51. l. 2. Ἰστιαῖος) Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc solo opusculo video. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ὁδεξιούντο ὥς τινα τῶν κρείττωνων) *Et ut Decorum aliquem exceperunt*; non vero, ut ille verterat, & *ut quaquam ex praestantioribus salutarunt*. Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοί, ut recte Hefych. Sic passim Graeci auctores & Lucianus nosster in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο ubi itidem perperam, *qui potiores habentur*. Sequitur ibi μοχ οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonaet. c. 11. L. BOS.

ead. l. 9. Ἴων) Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν κλειντήρα) Hefych. Κλεινῆρες. δῖφοι, κλίνας. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἀνὰ τῆς ἀντίθυρος sed ubi legendum videtur, ἀνὰ τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. MENAG.

ibid. Τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Oik. c. 26 diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἢ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, αἶτ, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὀμηρος ὀρεσθύρην καλεῖ,

περὶ femin. facit, ni ἢν ad ὁρθοῦρην referas; & cum paulo post ὑπερῶρον & ὑπερῶριον neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos de ellipsi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario τοῦχον intelligi, & masc. esse; uti enim femininum est, quando ianuam ianuæ oppositam significat, ita quando de loco ianuæ opposito usurpatur, neutrum sit, & μέρος forte intelligitur, aut τεῖχος, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim, usitatius masculinum esse, id iam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & sicubi forte τὰς intelligatur, ut Gesn. existimat. Neque ὁ ἀντίθυρ, quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρα. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut διάθυρον, ὑπερῶρον, πρόθυρον, Stephanus indicat, de ἀντίθυρος nihil fere habet. Nec ego alia præter iam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ.

ead. l. 15. Ὡς — ἀξίας εἶχε) De πρωτοκλισία vid. Buleng. & Stukkii antiqq. conviv. atque Olear. ad Philostr. III, c. 27, p. 118, No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Iov. Trag. cap. 7. REITZ.

Pag. 52. l. 4. Τοῖν ἀνάκοιν) Mausacus (in Harpocrat.) & Gronovius (supra ad Τιμ. c. 10) volunt hos a Castore & Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διάσκουροι alii a Castore & Polluce statuendi sint. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦ Ἐπικούρου πᾶν) Lege Ἐπικούρου τοῦ πᾶν. LA CROZE. Lubens ira ederem, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 16. Εἴτ' ἐχθρὰ) Philosophorum uni & Rhetori anteponitur Lucianus. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Γέροντα Ζηνοθεμιν) Similia habet Alciphr. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba ὁ Στοιχὸς ὑπὸ πλεθμονῆς ἔρεγχεον, hæc inter se comparat. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπισείπαισεν) Malim ἐπισείπαισεν. Vide Suid. v. ἐπισείπαιμα, & paroemiogr. in Μυλωνίου δίσκῳ. Vid. etiam supra Ἐτ. Δ. ultimo. KUSTER. Ἐπισείπαισεν) In omnibus libris nostris erat ἐπισείπαισεν Kusteri emendationem in textum recepimus. SOLAN. Ἐπισείπαισεν) Bergl. ad Alciphr. III, p. 408, corrigit ἐπισείπαισεν, quod ap. Aristoph. Pluto v.

804 recte legatur, *Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν*. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV bis, nempe init. ubi *ἐπεισπαίσας*, & med. ubi *ἐπεισέπαισαν* dedimus, licet edd. *ἐπεισέπαισαν*, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amnuensium; sed propter nimia exempla, quae pro —*εσαι*, a *πίπτω*, faciunt, sisto gradum, & iam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum *ἐπεισέπαισαν* sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23 med. ubi & *παρισπείσουςα* legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a *πίπτω* composita, *ιπτuendi* potestate sumpta, afferro. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλκιδάμας) De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN.

ead. l. 10. Μενέλαον) *Αὐτόματα δ' ἀγαθοὶ &c.* GUYET. Hom. Il. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπέκρουον) Ὑποκρούω, i. e. citharam pulso, cithara responso. Epigr. Hic *ὕπεκρουον* est *ἀντήχουν*, *ἀντεζώνον*. A cithara metaphora. GUYET. Ὑπέκρουον) Id est, *ἀντεζώνοντο*, *ἀντέλεγον*. Schol. Aristoph. KUSTER. Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e Longino f. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles & canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, *ὡς ἐνίοτε προσιδότας τὰς δεξιολομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι προαποδιδόναι τὴν βάσιν*, quas iam animo praecipiant consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subiiciant ac praecant dicentibus &c. Sumtum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus. Ita cum Homericam formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivae alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: sufficiebat initia indicasse &c. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad Ὅρχ. cap. 16. GESN.

ead. l. 12. Ἀφραίνεις) Hom. Il. H, 109. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ἀλλ' οὐκ — Ἀγαμέ.) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Mf. Ὅχ. & Fl. recte. In reliquis *ἔδοίκεσαν*. SOLAN. Solan. iota deletο *ἔδεδοίκεσαν* fecerat pro vulgato *ἔδεδοίκεσαν*. Recte: ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII, 1 f. ἥλπιζον δὲ καὶ ἔδεδοίκεσαν. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII sub initium similiter *ἀναβεβήκεσαν*. Ita *διεῖρρώγεσαν* App. Al. pag. 325, 1. Et quia Gram-

matici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquam perfecti, iuvat addere Nostrium supra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. *κατεπλήγισαν*, & paulo post *ἰδεδοίκεσαν*. Non tamen in omnibus verbis id imitaret. Sed variatur & infra c. 28, inter *ἰδισαν* & *ἰδίσαν*. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀλκίδαμαντα) Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. Βόνη ἀτεχρῶς ὄντα) Sic impr. omnes & O. Ms. Ego βόνη ἀγαθὸν ὄντα profectum a Luciani manu minime dubito; & si Mss. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Ms. Reg. 2955. β. ἀγαθὸν ὄντα, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. Κυνῶν) Ita Ms. O. In impr. Κυνικῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Θρόνον τινὰ λαβόντα) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιστρῆς, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio ianua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & ianuam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & acroamatis. Hic iam impleti sunt tres lecti. Iubetur afferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei & Dionysiodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, & mensae si non accumbere uti ceteri, tamen assidere. GESN.

ead. l. 8. Καθίζεσθαι) Non opus est καθίζεσθαι cum B. legere. REITZ.

ead. l. 12. Ἔστιᾷσθε) In Ven. utraque mendose hic legitur ἔστιᾷσθαι. SOLAN.

Pag. 56. l. 1. Οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν) Adleverat Hemsterh. Aristid. I, p. 63, ubi hunc locum notat lebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) esse: οὐ τοῖνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἔχουσι τὸν Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίνακτα. Ad quae lebb. Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex iis, quae scribit Lucian. in Sympos. (h. l.) De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiqq. Rom. REITZ.

ead. l. 12. Εὐμεγέθη σκύφοι) Εὐμεγέθη κύλικα Alciph. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianis comparat. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναδύναι) Ita Cod. Ms. Ox. & Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. SOLAN.

Pag. 57. l. 3. Ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς) Fieri nequit, ut

si quis Benedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est huius putidi commenti origo. Nam doctior Erasmus noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum*. GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ) Recte Scholiastes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyaeen. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυται) Δείκνυμι pictorum esse, vid. Hemsterh. ad Somn. sive Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περισεοβεῖτο) Hoc verum esse, adeoque Th. Magist. emendandum, vid. supra. Alciphr. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσεοβούμεντος, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσειε) Iterum ὅ, τι scribendum, id quod requirit sensus. Recte interpres, quid rideret. IENS.

Pag. 58. l. 11. Παραστῆναι) Praesto esse, apparere. Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, παραστῆσαι μοι πλείους ἢ δέκα λέγεσθαι ἀγγέλων. Ubi I. Elín. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adie. Nost. supra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παρεστάναι τῷ Δίῳ. REITZ.

ead. l. 12. Ὁρεοκόμεον) Lege ὄρεοκόμεον. GUYET. Et sic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiscue. Suidas utrumque habet; sed statuit differentiam, ὄρεοκόμεον montium, & ὄρεοκόμεον mulorum custodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod si verum, vulgata Luciani scriptura non erit sollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφοιτῆσαν) Cave cum *P.* quidquam hic mutassis: recte enim omnia habent, quod sexcentis eiusmodi locis, si liberet, confirmare possem. SOLAN. Etsi φθάνω fere perpetuo cum participio construitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, ἐφθῆ συμμίζας. Noster Vit. Auc. cap. 26, Tox. 2, Diss. cum Hef. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciphr. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem *P.* non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αὐτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum censeo in μὴν, uti voluit Marcilius: nec κατέσβη vertendum active, ut fecit interpres; sed passive, ita enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: Si prius ad

οἷνες permanasset ea res, & non statim fuisset exstincta. L. BOS. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴ commodius foret. REITZ.

ibid. Δεξιὼς πάνυ τοῦ Ἀρισταίνετου τὴν παροινίαν ἐνέγκαντος) Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia*. Desideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, *tolerante Aristaneto admodum dextre temulentium*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὕβρεως τε καὶ παροινίας τῆς σῆς, ὥς ἐτῶν τοσούτων ἠνεσχόμεν. GRON.

Pag. 59. l. 1. Ἐπεπώκει) Nondum biberat, certe poculum non exhauserat, utpote qui mox propinaturus describitur. Quin & supra, cap. 14, poculo illi malorum omnium causa tribuitur. In Ox. est ἐπεπώκει. Sed nihili hoc. Quid statuum, nescio. Tamdiu enim iacuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse, verosimile non fit. SOLAN.

ead. l. 3. Προπίνω — Ἡρακλέους) Sic apud Philostr. p. 54, Διὸς, ἔφη, σωτήρ ἦδε σοι. Legi autem, si usquam, meretur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde discas, ab iis *sanitatem Beatae virginis strenue potari solitam*. Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. *Pudet haec opprobria nobis* &c. Hoc Scholium cum olim Praefuli venerando, & eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigornienfi Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam insanimus! & imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! SOLAN. Olear. ad Philostr. II, 7, N°. 1 b. REITZ.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κύλικα. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτρεπτος) Mf. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἀτρεπτος, Luciano alibi etiam usurpatum Μνία cap. 5; sed & vulgata ferri potest, quam ideo loco movere nolimus. SOLAN.

Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ — ἐν μέλει) Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Συγγρ. cap. 1, ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. SOLAN.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἑρρα-φώδεις satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἔβαλον) Hom. Il. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ὄψα) Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. l. 3. Ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) Calvi erant mimi; ut apud Artemid. c. 23, L. I, ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ἔλθιν πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελωτοποιοῖς &c. Sic in Anthol. 3, μωρὸν ὄρας φαλακρόν. BOURD. Casp. Barth. adv. L. VII, c. 5, haec verba (ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam elicit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. Mισθ. cap. 27, ubi de huiusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit Barthius, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pseudom. cap. 15. GESN. Plura Gesn. ad Philopatr. cap. 26, κεκαρμένοι τὴν γυμνῇ. Consulendum Pignor. de servis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. est p. 256, ubi docet, fugitivos omnino rastos fuisse, pistrinarios & ultores femirastos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Reddidimus Luciano ex Mf. Reg. 2955, pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλὴν.

ead. l. 6. Καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορόν. Et pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. GUYET. Constructio illa transitiva in utraque lingua est notissima; quare plura non addo, praeter Herodot. L. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Paft. IV, 127, (al. 135) & πάνηγυρεις Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV versus fin. Alciph. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλεγοῖτες, σκαμμάτων ἀλκυῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλίας γέμοντα. Misere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατέχων τὸ βῆμα. & Et. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Adversf. 319. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συγκροτῶν) Ab homuncione comparo, *ramassé*. GUYET.

Pag. 63. l. 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπὶ ῥίψαι τάχιστα διὰ τῆς φωνταγωγῆς ἐς τὸ ὑπαίθριον τῆς αὐλῆς) *Gladium autem exierit per fenestras in aream proiecit*. Ἐπὶ ῥίπτειν hic non potest locum habere. Legendum ἀπορρίψαι, quod & Mss. praeferunt. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὅφ' ὃν ἀνασπασάντων τὸ θυρίδιον, σωθῆναι αὐτὸν) Benedicti interpretatio haec est: *vicinos advocasse, a quibus revulsa fera fuit servatus*. Quid Graecis sit ἀνασπᾶν τὸ θυρίδιον, & Latinis *revellere feram*, nec ego, nec quisquam norit, dixeritve; ne dicam ἀνασπᾶν nusquam esse revellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum: *Ut apud Petronium, tanquam cupientis exire belluae; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine*. Sed haec sunt ἀπρόσδιόνη, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt. In Mss. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θυρίδιον, sed veram lectionem servavit nobis editio Florentina, in qua verissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίδιον, revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille infans occluserat, ut paulo ante Lucianus ostendit: τὸν δὲ ταχέως ἀνασπᾶντα ἐπικαλεῖσθαι τὴν θυρίδα, at illum statim surrexisse, & fores clausisse. Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset Dionicus ex illius furiosi manibus & aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀνασπασάντων τὸ θυρίδιον) Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine*. BOURD.

ead. l. 9. Τὸ θυρίδιον) Lectionem hanc ed. Fl. tuetur etiam Mss. Ox. & L. auctoritas. In reliquis edd. θυρίδιον legitur. Ἀνασπᾶν quid hic notet, optime te docebit c. 57. τοῦ SOLAN. θυρίδιον) Lege θυρίδιον. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

ead. l. 13. Οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάντῳ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγεννημένος) Interpres legit γεγεννημένους, ut qui vertat, immo prorsum usui futurus ad ea, quae postea contigerunt; & forte id γνήσιον Luciani est. Possumus tamen vulgatam scripturam retinentes, commode exponere. *Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed & prorsus utilis factus ad sequentia*. Loquitur de Dionico Medico, quem opportune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium istud in tristem desineret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem sponfus gravissime, vulneribus obligandis tempestivus adesset. IENS.

ead. l. 15. Γεγεννημένους) Fr. & Cod. Bar. In reliquis γε-

γενημένος. SOLAN. Ienf. vulgatum defendit. Sed si ad *χρήσιμος* pertinet, potius *γενόμενος* dixisset. REITZ.

ead. l. 16. (Ἐτοιμοκλέους) Scripturam hanc constanter tuentur ubique libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem esse cum eo, cui suum de Mercede conductis &c. libellum scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἐτοιμοκλής vid. Μισθ. c. 2 &c. SOLAN. Ἐτοιμοκλέους) I. e. quasi paratus, si vocetur, ut supra dictum cap. 1. Alciphroni III, Ep. 55 sub init. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἐτεοκλῆς vel Ἐτοιμοκλῆς refingitur, quod vix credo opus esse. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 65. l. 3. (ἐν γειτόνων) Adleverat Hemsterh. videndum Kust. ad Aristoph. Eccles. v. 420. Ibi invenio, ad verba Aristophanis ἐς τὸν σκυλοδεψῶν, commentatum, οἶκον intelligi, & post alia similia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac posteriore locutione sedulo actum; sed vid. si quid opus, eund. Kust. ad Pluri v. 435, ubi ἐκ & ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; & Nostrium supra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. c. 10 pr. & 31 f. Ac Philop. c. 25. Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 174 suspicatur, ne ellipsi quidem τοῦ οἴκῳ, τόπῳ aut similibus opus esse in his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Aristid. Or. Eleus. extr. οὐκ — ἔτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσσεσθε, item T. II, p. 402, γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in usitatissimis illis & numero longe potioribus, ἐν & εἰς Ἀρισταίνετου, ἐν Ἀμφιλόχου, (quae vide Symp. c. 1, & Philop. cap. 38, ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipsin esse; quid prohibet, quaeso, eandem analogiam hic statuisse? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phrasi, ad Dianae, ad Cereris, ac similibus, aedem intelligi, nec quisquam dixerit praepos. ad ibi genitivum regere, cur idem non agnosceremus in Graecis? quando eadem est ratio. REITZ.

ead. l. 6. (Ἄ παρ') Sic omnes impressi & Cod. Ox. Suspectus mihi & hic locus est. SOLAN.

Pag. 66. l. 2. Εἶπω τι) Pone comma post τι. KUSTER. Scribe, εἶπω τι, κερ. Guyet. Bene. Et sic malam vulgatae interpunctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. Κερατίναν) Quintil. I. Ceratinæ. Stoici in his multi erant, Diog. Laert. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep. & A. Gell. Noster etiam saepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum notis. Chrysippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

eam alii alios memorant, Thef. Crit. II. De sophismatis Lil. Gyrard. 392, Brod. 471, & Cress. AG. X, 73. Noster etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σωρείτην) Satis commode enarrat Scholiaſt. De hoc vid. Diog. Laërt. I. cit. SOLAN.

ead. I. 3. Θεριζοντα) Plut. 1019, 1: ἀργοὶ καὶ θερίζοντες ἀργοὶ καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. I. c. vid. supra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ὀναίο) Leg. Mercer. ad Aristaenet. Epist. 6, lib. II. BOURD.

ead. I. 7. Πράγμασι) Sic, uti conieceraam, habet Mf. Ox. nisi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγμασι. SOLAN.

ead. I. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. I. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελογημαι) Interpr. atque his quidem de rebus haec responderem. Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, de his rebus, quoniam hic non est neutr. sed masc. & subaud. ἀνθρώποις vel συμπύταις. Iusserrat enim Etoemocles, ut haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea de rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi. L. BOS.

ead. I. 14. Ὀμηρος) II. 1, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus sumtos esse versiculos hosce suspicari fas est: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, Barnesii diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Diapnae iris τραγῳδεῖ Noster etiam Π. Θυσ. c. 1. SOLAN.

Pag. 67. I. 1. Ἡ λάθεται) Hom. II. 1, 533, ubi δὴ ed. Ox. Al. δέ. REITZ.

ead. I. 3. Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίης χθονός, ἐν ἀντιπύρροις πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: Haec terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens; Erasmus, Calydon quidem haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum. Atque ita Calydon ope illorum ex Ae-

rolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. *Distin-
gue & verte, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν
ἀντιπόρθμοις, πεδὶ ἔχουσα εὐδαίμονα. Haec terra est Calydon,
Pelopiae terrae in transmarinis, obiacens Peloponneso trans fre-
tum, habens campos uberes. Res ipsa clamat. GRON. Eurip.
Meleagr. SOLAN.*

*ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) Calydonium fretum apud He-
liod. lib. V. GUYET.*

*ead. l. 10. Ἡδὺς γὰρ ἐστὶ τῷ μεираκίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐ-
τῷ συνεστίν) Benedictus vertit: iucundus enim est adolescentii,
& cum ipso ad gratiam versatur; inepte. Verte, ad obsequium.
Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμόν illud obsequium turpe,
quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χά-
ρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γὰρ, ὃ Πρωτογένης, ἢ τοῦ
Δήλιος ὑπειξίς τῷ ἄρρενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, mi Proto-
genes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic
& χαρίζεσθαι τινι est consuescere cum aliquo. Hesych. χαρί-
σασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι
αἱ ὑπὲρ συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδούσαι. Χαρίσασθαι est dare. Di-
cuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui copiam
faciunt. Hinc puella ἀχαρίς, cuius flos virginitatis nondum
est delibatus. GRAEV.*

*ead. l. 11. Πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic observatum est,
laudo; sed scias etiam velim, probro quandoque sensu usur-
pari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Isocr. π. Νικ. πρὸς
χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta ca-
lumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192
AB. SOLAN.*

*ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem
paedagogum inducit, III Epist. 57 pr. scribens: ἐσκατάμην
τὴν τροφέα τὴν νεανίσκου Ζώπυρον) ubi malim τοῦ νεανίσκου
pro τόν. REITZ.*

*Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσαι) Si probatione indigeret vulga-
tum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Aët. Apost. XX, 30, &
quae I. Elsner. ibi ex Iosepho atque Aeliano protulit, ad-
derem. REITZ.*

*ead. l. 12. Ἡδίσταν) Sic Ms. O. In reliquis ἡδίσταν. SOLAN.
Saepe in ultima in *ισαν* an *εισαν* terminanda fluctuant au-
ctorum editiones. Grammatica postulat *εισαν* in temporibus
plusquamperf. Licet *ἡδεδοίκεσαν*, non *εισαν* frequentius in
auctoribus reperias. Vid. supra cap. 12. Ita Scholiast. Ari-
stoph. alio loco Euripidem ἡσαν pro ἡδίσταν dixisse ait, alio*

loco id esse pro ἡδεσαν scribit, modo bene descripserit Maitt. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia sic terminari solet, ab ἡδεν. Ut Genes. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἡδεσαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Esai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ἡδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquam. dicas, sive ab antiquo aoristo ἡδεσα, qui certe formaret ἡδεσαν, quem tamen in usu esse non credo. REITZ.

Pag. 69. l. 15. Διεῖρήγυντο) I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent eiusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίωμεν, ἔφη. Adde Evang. Luc. V, 6, Διεῖρήγυντο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Eltner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. l. 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὡς πρεσβυτικά) Verterat Erasmus, *videtis, quam & ipsae epistolae graves sint ac seniles*. Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolae*, contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. GRON.

ead. l. 10. Καλυδωνίου) Sic plerique impressi & O. In Fr. H. & P. Καλυδονίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἑρμῆς) Lege Κλεόδημος: is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἑρμων. SOLAN.

Pag. 71. l. 4. Ἀφ' ἑνός) Sic Tacit. Ann. XII, 49, *ne ceteri quoque ex Peligno coniectarentur*. Terent. Heaut. III, 3, *Ego de me coniecturam facio*. Sic Noster Ἀπ. Μισθ. cap. 11, & Ἑρμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 exstat, ubi ἱερὸς τοῖν ἀνάκοιν dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἀνακες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo Maufacus, qui ad Harpocratonem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἀνακες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστροπὸς) Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.) Menstrua haec ufura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quorannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄρχω) Vid. 'Ερμ. c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. l. 4. Ἐτυχε γὰρ πίνων) Ita Mf. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis est, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ὢν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἀξίος ὢν. Demosthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil haestenus ab Ione admissum lectum est, quapropter hoc sit meritis. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἀξίος, vel denique, quod propius est, divisim ἂν αἰτίος, aut ἂν ἀξίος. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξέστο) Sic Fl. In reliquis ὑπεξέστο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. l. 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος) Accedit huc sententia Menandri canentis, ὥς οὐδὲν ἡ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia Luciani, sapientissime hic momentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores & vita humana non fiunt emendatiores, & iucundiores, nihilque absurdius esse, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui proficitur & docet, nihil eorum praestat, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μή τις) Post haec verba in edd. praeter Fl. omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦ ἄρα &c. Nos iubente Mf. Reg. 2954. illud delevimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Mitius haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αἰτ, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντες τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβοιμένῃς, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco Bergl. observat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. l. 5. Ὁ Σαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει) Eadem fere rursus Alciphron. Ep. saepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς συρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβόνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ Σαυμάσιος mutato ordine dedit, (studione, an incuria, nescio, nec quidquam refert) additque: Hoc loco praecipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud I Sat. X, v. 36, Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; perinde erit, ac si dixisset Lucianus, Admirandus ille Alciphron etiam meientem in convivio introduxit Cynicum. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ συμποσίῳ) Ex Mf. Ox. est hic articulus. De-
est enim in omnibus impressis. SOLAN.

ead. l. 9. Το μῆλον) *Discordiae malum*. GUYET. Non adderem
pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* vide-
retur dixisse Guyerus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. l. 4. Ἀποκρ. οὖν μοι) Ex Mf. Ox. est illud οὖν,
quamquam ibi post μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐσθίουτες, τοσαῦτα) Φυσιούσδε, quod hic im-
pressi omnes habent, non agnoscit Mf. Ox. nec Fl. ed. &
omnino abesse sine sententiae detrimento potest. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσας ἀπορρίπτειν) Absunt hic & ista a Mf. Ox.
αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impress. exstant. SOLAN.

Pag. 76. l. 13. Ἀπαλλάξεσθαι) Mf. Ox. In impr. ἀπαλλά-
ξεσθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Το ἐντελές — δειπνον) Ultimus, credo, missus,
(δειπνον alias etiam partem coenae esse, ostendit Casaubon.
ad Athenae. IV, 20 extr.) sicciores cibos habens, & quos au-
ferre non incommodum. Hanc puto esse ματτύαν, quam
ἐπιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit
Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc suadet ista Athe-
naei verba: ματτύν ἐκέλευσεν εἰσφέρειν ἁλκαϊνά τις· καὶ
αὐθὺς περιέφερετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὅπτα, καὶ τρυ-
φὴν πλακούντων. Vides hic in Mattya perdices, anserculos
affos, placentas: apud Lucianum haec paulo auctiora, ut in
solemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athe-
naeum τρυφὴν πλακούντων, & convertitur *placentarum lauticiae*,
non videbatur mihi usquequaque accuratum, legendumque
putabam τρύφη πλακούντων, *frusta placentarum*. GESN.

Pag. 77. l. 1. Ἰχθύς ἐκ ταγήνου) Insigne exemplum, ut er-
ror soleat augeri, & quotidie invalescere. Verterat Erasmus
piscis Tagenicus. Id eodem modo retinuit Benedictus: sed ne
quid deesset, nunc video in hac editione Graecam vocem
postremam quoque incipere ab maiusculo T. Habeant hoc
& fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum
piscis ex sartagine, quod non modo probant multa antiquo-
rum fragmenta, sed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγήνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab ea-
dem manu rescriptum est τηγάνου, quod in Coll. etiam legi-
tur. Vid. Aes. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria hisce connotat. Quod ad-
dit, *licuisse etiam auferre*, confirmant ex eodem loca sequen-
tia Kρον. N°. 17. SOLAN. Haecne periphrasis τῶν τραγημά-

των, f. bellariorum? Sic puto, & sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba iunguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, *quaecunque liberum est, seu velis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποφέρεισθαι illud autem ταῦτα plane omisurus. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex Hesychio conicias, apud quem sunt ista ἐντραγεῖ, ἐντροφᾶ. Ἐντραγεῖν, ἰωμίσαι, ἰωμίσασθαι. Vidit hoc etiam Kuhnus ad Polluc. VI, 40, τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum de iragematibus, & id genus aliis scitamentis. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῷ) Quae iuxta se erant. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Μὴ δέισθαι γάμων) Ἀκαίριας huius meminit in Char. Theophrast. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείνων) Depravata haud dubie vox, & nihili prorsus. Lege ἔχρην, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία) Bergl. ad Alciph. III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diversis poëtis, Pindaro, Hesiodo, & Anacreonte confarcinata. Bene, quantum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum, ut Lucian. proficitur: quare ad id emendatio instituenda. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. λέγουσι γὰρ &c.) Potuit adlicere, ποιῆναι & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocration & Suidas. CLER.

Pag. 79. l. 1. Ἡ οἷν πόντ') Monitus iam ab ipso Luciano de huius carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem deponito, si sapias: id unum ego monebo, ἢ οἷν scribendum esse, ad quod proxime accedit Fl. ἡοῖν idque Hesiodi imitatione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod ἡοῖας & ἡῖας μεγάλας vocabant; cuius etiam aliquot fragmenta in Graeviana Hesiodi editione exstant. SOLAN. Mali poëtae pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GESN. Ἡ οἷν πόντ' ἄρ' ἢ γ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάροιςιν.) An ἢ οἷν dixit alludens ad ἡοῖας Hesiodi? vid. Casaub. Guyetus. Nihil obloquor. Sed quod praemittit οἷν, quasi sic legeretur in edd. Luciani, nescio unde habeat, cum illae tamen οἷν laevigent. Sed vide not. sequent. REITZ.

ibid. Μεγάροις) Lege μεγάροιςιν, & ἦγ' pro ἦγε, si versum velis hexametrum: ac totum potius sic refinge cum Salmas. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod la Croze etiam admonuit) Ἡ οἷν πότε ἄρ' ἦγε Ἀρισταινέτ' ἐν μεγάροιςι. Et vid. L. Bos Obs. Crit. p. 114 seq. Guyetianum ἦοιη, *matutina*, reiicientem, ac nobiscum ἦ οἷη probantem, i. e. μία, μόνη, sola, praecipua, licet metrum in ceteris non sanet, quod Solan. & Gesn. etiam vitiosum volunt manere. REITZ.

ead. l. 3. Προῦχουσα) Προῦχουσ' ἀλλᾶων πασῶν παρθεν. GUYET. Optime: nam sic verius constabit, qui iam claudicat, cum media in προῦχουσα corripitur. REITZ.

ead. l. 4. Ἡδ' αὖ της Σελήνης) Corrige ἦδ' ἅμα της Ἑλένης. PLACET. GUYET. Ἑλένης etiam legi iussit la Croze. At non placebit, quibus ita decrefcere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere*, immo vel *Helena*; immo sic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum Venus vulgo formosior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guyeti emendatio locum habere, si veritas, *potior Venere*, aut certe *Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. REITZ.

ead. l. 5. Κατερῶν) Καλῶν. GUYET. Non video quare: nam prima in καλῶς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro κρατερῶν lege κρατῶν, a κρατύς. Tumque subsequeutem habebis pentametrum, si mox παιδὸς relolvās, ut fiat trisyllabum παιδός. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in edd. prioribus. REITZ.

ead. l. 8. Πολλάκις ἀεισόμεθα) Lege ἀσόμεθα, vel πολλάκ' ἀεισόμεθα, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphone. GUYET.

Pag. 80. l. 3. Πατρόκλου) Hom. Iliad. Π, & P, 389, & Σ, 155. SOLAN.

Pag. 81. l. 11. Κᾶκείνου μὲν ἄμαρτε) Iliad. Λ, 233, & E, 187. SOLAN. Manifeste nimis παραδῶι ad illud Iliad. Λ, 233, Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. Quare hic etiam ἡμαρτε & παρ, quod habent editi, immutandum censeo. GESN.

ibid. Παραὶ) Cod. Ox. παρά. Impressi omnes παρ'. Home-
rus παραὶ, ut edi curavimus, & hic & supra Ἀποφρ. cap. 27.
SOLAN. Ἀμαρτε παραὶ) Illud παραὶ pro vulgato παρ' Solanus ex Homero restitui iussit, oblitus tamen τὸ ἡμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἄμαρτε mutavi. REITZ.

ead. l. 12. 'Ες δύο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox. c. 54 med. REITZ.

Pag. 82. l. 2. Τῇ βακτηρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciphr. III, p. 408. REITZ.

ead. l. 13. Αἶμα' ἐμέων) Hom. II. O, 11. SOLAN.

Pag. 83. l. 6. Ἀνατετραμμένας) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατετραμμένας. SOLAN.

ead. l. 7. ῥιπτουμένους) Cum ῥιπτέω aequè dicatur ac ῥίπτω, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπρέται συρέντες — ἐῤῥίπτοῦντο. REITZ.

ead. l. 10. Εὐπόρησαν) Forsan νῦ πόρησαν, quod magis Atticum foret, quaesivit Solan. Bene tamen, quod nihil immutarit: frequentius enim εὖ, quam νῦ, in huiusmodi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciphr. III, Ep. 55 fin. Non vero exstincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. REITZ.

ead. l. 13. Συννεχθῆναι) Ἀν συνεῖναι; placet. GUYET. Quidni ergo συμμιχθῆναι; REITZ.

Pag. 84. l. 7. Ζηνοθέμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥίγος, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim conversa, Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus, Solanus ita emendat: Zenothemis manibus hac oculum, illa nasum tenens. Sed & Gesn. errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέραις autem, χερσὶ intelligi, qui nescit, adeat L. Bos de Ellipsi pag. 185. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπειλημμένος) Ox. P. I. & A. In reliquis ἐπειλημμ. prave. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐμელε) Videtur & Erasmus sic legisse, qui verterat, quo sponsam fuerat abdukturus. REITZ.

Pag. 85. l. 1. Καθευδήσαντες) In omnibus legitur καθευδήσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta illic pernoctavit. Puto ego rescribendum καταδεθέντες, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

ead. l. 6. *H) Ex Ms. Ox. & Fl. In Ven. vero utraque ἦ in reliquis ἦ, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. SOLAN.

ead. l. 8. Πολλά μορφα) Tres versiculos totidem verbis

habet Euripides in fine Alceſtidis, Andromaches, Baccharum & Helenae, quibus ſubiiciuntur iſti, τῶν ἀδοκῆτων πόρον εὖρε θεός. Τοῖον δ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνό τε) Legendum puto leviſſima mutatione ἐκεῖνό γε, & ſic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα ſυνεſτιᾶσθαι — φιλοſόφοις) Ad-
dam, quod Hemſterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obſ.
Crit. p. 79, qui verſionem Eraſmi, Non eſſe tutum, cui non ſit
opus, cum eiufmodi philoſophis agitare convivium, reprehendit,
dicens: Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non ſit
opus. Ἀπράγμων Atticis ſcriptoribus dicitur, qui lites fugitat,
litium amans non eſt: πρᾶγματα enim ſunt lites, ut alibi pluribus
oſtendam. Atque ita Lucianus hic etiam uſus eſt vocabulo ἀπράγ-
μων. Verte igitur locum, non eſſe tutum ei, qui litium amans
non ſit, convivium agitare cum huiufmodi philoſophis. Depin-
xerat enim hoc Dialogo philoſophorum mores pravos, utpote qui in
conviviis ſaepe, poſtquam mero incaluerant, pro ſua quiſque ſeſſa
inter ſe verbis primo contenderent, mox ad manus & vulnera quo-
que pervenerint, adeo ut faucū ac mutilati nonnulli e conviviis
ablati fuerint. Haec ille: πρᾶγματα vero lites eſſe, ita in vul-
gus notum, ut neſciam, numquid opus ſit exempla addere.
Vid. modo Ariſtophan. Plur. ſub init. ἀλλὰ σοὶ παρέξω
πρᾶγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: Ξένος ὦν ἀ-
πράγμων ἰσθδὶ, καὶ πρᾶξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 2. Ἔſτιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria
varias recenſet opiniones, ſeu illa Atergatis, ſeu Aſtarte,
ſeu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe co-
lebatur: addit & ſacra & eorum ritus, quae ridenda porius,
quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἰππὶ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας audit,
252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Ae-
lian. de anim. XII, 2. Quod & Noſter mox innuit. SOLAN.

ead. l. 4. Δοκέει) Saepiſſime hac in voce erratur. Hic in
omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. re-
ctius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SO-
LAN. Δοκέει ἐγένετο vix quidem ſenſum habet. Aliud enim
eſt infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα θεῖν·
male δοκέει rurfus c. 29. Sed cap. 10 viciffim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum μοι δοκέειν, pro ὡς μοι δοκεῖ, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Luct. § 5. Adde Philop. c. 25, ubi obiter notamus, interdum eodem redire, δοκεῖ an δοκεῖν dicas, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὁ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδέν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὐνομα) Sic scribi iuber Dialect. hui. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. τὸ ὄνομα) Immo τὸ οὐνομα Ionice, sine apostropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλει) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. Γιγνομένων) Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodot. ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphorismis Hippocr. promiscue. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil mut. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσεων II, 105 C. Ἐρχομαι λέξων *ibid.* D. Ἐρχομαι ἐρέων I, pag. 3 B. SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura secunda, ut *σημανέω* indicabo II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι *permanebunt* IV init. Adde mox ιστορέω, & similia. REITZ.

ead. l. 11. Εἰσαμένων) Εἰσαμένων ab ἔζομαι statuo, insituo. GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἐὼν) Syrium vertas necesse, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἐμαθὼν legendum viderur. GUYET.

Pag. 87. l. 1. Ὅκῃσα ἔντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ιστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, *Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio*, an Micyllus, quem postremus fere expressit, *Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam*? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ιστορέω putat verti posse *incipio narrationem*. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοῖσι μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερέων ἐδάην, ὅκῃσα ἔντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ιστορέω, ac verte: & ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora commemoro. GRON.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 11 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Wesseling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἡμεῖς Ionicè? Verum utrumque est in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμεῖς II, 102 D. Ita & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμεῖς VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδείξαι) Cum varietates marg. A. 1 W. hic & Dial. seqq. fere omnes ex Fl. sint desumptae, quas iam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδείξαι praetuli prae ἀποδείξει, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I, ἱστορίης ἀποδείξαι ἥδε. *Ibid.* pag. 7 D. ed. Steph. ἀπέδειξαι δ' ἔργα quamquam & προσδείξαντα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἱρὰ) Prioris vocis scriptura ex W. est. In impress. ὀνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα) Οὐνόματα Solan. in contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ionicis. Maitt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri. Ἰώνων ἰδίον — τὸ λέγειν οὐνομα καὶ νοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον &c. Noster infra c. 14, μητρὶ — οὐνομα. c. 19, οὐνομα ἢν καμβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & modo τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non statim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὰ εἶδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσιος νομοτεθμημάτα ἐστί &c. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic studiose affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari studet, id ubique praefendum, quod a communi Attica plurimum abit. Οὐνομα & τοῦνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256 A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi: licet pag. 271, τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λόγον Ἀσσύριοι) Λόγων legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιόν) Observandum hoc inprimis est, antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis suis simulacra numinis habuisse. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2 D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπωπα) In marg. Basf. adscriptum: Hoc itaque non minus Ionum est, quam Atticorum. Conf. c. 19, ubi rursus bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀστάρτης) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling. Latin. Achill. Tat. l. I. Tertullian. Apolog. cap. 14: unicuique etiam provinciae & civitati suus Deus est, ut Syriae Astartes.

Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem.
BOURD. V. Caf. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737.
SOLAN.

Pag. 88. l. 6. 'Ες) Minime auscultandum lectioni *Fl. is* enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. REITZ.

Pag. 89. l. 1. 'Αδωνιν ὑπὸ τοῦ σους) Vid. Bionis ea de re Idyllium SOLAN.

ead. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. LA
CROZE. Vid. eius Euterp. f. L. II, p. 127 ed. Steph. REITZ.

ead. l. 12. Παρακέσται) Alias παρκεσται in singulari. Ut διακέσται & προσκέσται ibid. 134 D. & κέσται Herod. II, 170 f. Et hic c. 7 ἀπικνέσται bis recte, item cap. 10 &c. & cap. 29 ἐπικέσται. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum & mox c. 8 οὐνομα ἐπικέσται, & cap. 27 ἀνακέσται αἰτίν, & cap. 34 κέσται θρόνος, & alibi, quae deinde videbis, nil mirandum. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum esset γίνεαι. Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin. intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Κεφαλὴν ἐκάστου ἕτερος) Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Esaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, aiunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini iniecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, invennum esse Adonidem. Deinde obfignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, & affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, lugere Thamuz, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti Phaleg. IV, 2, Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επτὰ ἡμέρας) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐρεος) Cur οὐρεος non aequae Ionicum esset, atque ἑτερος, πάθεος, modo praemissa, & πελάγεος, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ο in fin. REITZ.

ead. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat. praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Αἰνίς vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in τα-

ράσσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσαλών, τάσσεσθαι, κρέσσον, ἐλάσσω, πράσσειν, περισσόν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῇσι ἡμέρησι) In vet. ed. Hippocrat. iora in his non subscribitur. In Herodoti ed. Steph. vero subiicitur, ut p. 22, τῇσι λόγχοις &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Esaiæ non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante δάλασσα. REITZ.

ead. l. 6. Ξεῖνε) Bene, non ξένη. Conf. c. 12, & Herodot. IX, 588 C. bis, ac saepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνησι τῇσι ἡμέρησι) Scribe τῇσι, ut recte observatum initio huius paginae, ταύτησι τῇσι ἡμέρησι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. IENS. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅδῳ) Si affectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, οὐδὲν scribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ὁδῷ ibid. paulo ante legimus, & ὁδὸν ob praemissum οὐ euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsitan in culpa est, veluti plus centies ἰρὸν in Herod. bis, ter tamen ἱερὸν.) Ita fere aequè frequenter ὀρέων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἰρὸν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, s. Aphacitides, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. cap. 3. Add. Selden. de Dis Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblos venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρας) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. Πητ. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. Herodot. IV sub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μείζον) Immo μέζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maill. de Dial. pag. 113. Et Noster ipse cap. 12 & 19 f. REITZ.

ead. l. 7. Ἰδρῶσι γὰρ) De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heins. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habirum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elsn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen causis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatæ Virginis lacrimantes efficere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. Ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ἔστι) Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quin etiam in iis, quæ novi, præcipue sunt opes. Cum sensus sit, quin immo, quod ad divitiis attinet, inter ea, quæ ego novi, primum vel præcipuum est* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι) Φορέουσι suspicor; verum nihil muto, quia φέρουσι deinde frequenter omnes, etsi & φορέουσι eadem hac historia in verbis composuit. Φέρειν & φέρουσι Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pñ.* At φορέειν pro *afferre, portare*, unde φορεὺς *baiulus*, usitarius Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: & sane in Herodoto φέρουσι tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποκέκριται) Sic impress. omnes, & M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἔορται) Forsan ὄρται, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδεδέχεται) Pro ἀποδεδεγμέναι εἰσι, i. e. admiffæ, receptæ. An ab ἀποδείκνυμαι, seu ἀποδείκνυμαι; designatæ, consiliatæ. GUYET. Est ab ἀποδέχομαι, i. ἀποδέχομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. l. 5. Δέκομαι) Bene. Sic & δέκομαι Herod. VI, 382 C. δέκομαι IX, 586 E. præter illa, quæ Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adspiratio servata. Nam ἐπιδέχεται I, Aph. 5. ἐνδέχεται I, Aph. 7. προσδέχεσθαι III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα) Scytham cur faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant: sunt & qui eum ex Aegypto oriundum statuunt. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθεα) Pro Σκύθην. GUYET. Sed bene: nam & sic deinde cap. 15 f. Ἀττία pro Ἀττην cap. 25 a. m. δισπότεια pro δεσπότεια, quod & Herodoto sic scribi, veluti & καμύτεια.

σεα, vide apud Maitr. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογόρεα & Ἀριστογόρην in Aretaeo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀρστέως & Ἀρστέας, Βορέως & Βορέας &c. vide indicatum in nota Hemsterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ) Τῶν πρώτων ἀνθρώπων scil. GUYET.

Pag. 94. l. 4. Πολλὸν) Satis iam audiui πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πουλὺ enim & πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πουλλὰ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πουλλοὶ p. seq. Πουλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὺ III, Aph. 7. Verum & πολλῶν I de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5; πολλήν p. 9, 43, & πολλὸν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgaræ controversiam non moveo: minor tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔστε δὲ πάντα — ὄλοντο) Antea legebatur ἔστ' δ — ὄλοντο & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capituli. SOLAN.

ead. l. 8. Λάρνακα) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. Ἔχε) Ita Homerus fere perpetuo; sed poëtice. At cum & Iones quoque augmenta saepe negligent, nihil quidem muto; licet suspicer ἔσχε forsan scribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ. At quia εἶχε ex bonis libris est, nec Herodotus respuit, si fides editionibus, ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἶχετο &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχετο, item ἄρξατο, & cap. 24, ubi & ἔχε vulgo; in W. & Fl. tamen rursus εἶχεν. At cap. 17 rursus ἔχε, & sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μέγα ἐγένετο) Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina proiectam fuisse, est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Oclavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspicuus, mihiq; cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN.

Pag. 95. l. 7. Φορέουσι) Hic & permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur *φέρουσι*. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. Φέρουσι) Reciperem *φορέουσι*, nisi nimis frequens esset *φέρουσι*, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

eud. l. 15. Αὐτοῖσι) Sic W. recte. In impress. *αὐτοῖς*. SOLAN.

Pag. 96. l. 3. Τῆς Δερκετῶ) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος &c.) Vid. P. Wesseling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

eud. l. 4. Εἶνον) Malim *ξείνον*. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, *ξείνη γυνή*. REITZ.

ibid. Ἡμισὴν μὲν γυνή) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitano-rum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. Vide magnum Salmas. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salm. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44 De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

eud. l. 7. Ἰχθύας χρεῖμα ἱρὸν νομίζουσι) Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete iecisset, huic Deae suspendit lib. VI Anth. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρέψεν Ἡλιάδωρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροις. BOURD. Vid. Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphyr. de abstin. IV, 15, ubi insigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.

Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκείνοι διὰ τινὰ

Αὐτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα

Οἰδοῦσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὄδον

Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θρόνον

Ἐξίλασαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de superst. T. II, pag. 170: Τὴν δὲ Συρίαν θρόνον οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγη, τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν, ἔλκεσι τὸ σῶμα πιμπλᾶναι, συντήκει τὸ ἥπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρεῖμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοῦτε ἰχθύων φαύουσι) Artemid. On. I, 9: ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρον τινῶν τῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἱ ἰχθύας οὐ σιτέονται, id Herodotus de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II, c. 37, ἰχθύων δὲ οὐ σφί ἐξίστι πάσασθαι. Plutarch. Sym-

pos. quæst. L. VIII, Quæst. 8, de iisdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Addit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam Dercetus, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Causam vero, ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet Plutarch. loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὅς ἀσύμφυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολεμιον τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου στοιχείον &c. Idem de Isid. & Osir. p. 363 : Διὸ τὴν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφροσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυφῶνος ἀφρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἐνεστὶν αὐτοῖς ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσαγορεύουσιν, ὅτι χρωῖται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθὺν ἀπὸ ταύτης προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθυὶ γράφουσιν. L. Bos. Adde Wessell. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem, alios causam superstitionis aliunde derivare, ut Hygin. II Poët. Astr. 30. Cum Luciano vero consentire Menandr. in Porphyry. IV A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι) Illustravit ex hoc etiam loco Casaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timoclis in Hyperidem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versiculos: τοὺς ἰχθυοπάλας οὗτος ἡμῖν πλουτίζει Ὀψοφάγος γάρ· ὥστε τοὺς λαροὺς εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum hanc simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa hyperbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a piscibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios. GESN.

ead. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπῆκετο) De eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed originem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἠφάνισεν ἑαυτὴν· ἐνιοὶ δὲ μυθολογούντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστερὰν, καὶ πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων καταπετασθῆναι. Ubi adi Wesseling. REITZ.

ead. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. recte. In P. δέκομαι, in reliquis δέχομαι. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' Αἰγυπτίων) Forſan Αἰγυπτίοις. GUYET. Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνιοὶ εἰσι οἱ) Prave antea in omnibus impressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων &c. In M. & Fl. melius παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἱ. Sed sic satius visum locum re-

figere, ex utrisque aliquid decerpendo; quo facto nitet iam sententia. Absurda enim & *σολοικίζουσα* scriptura impressurum, si a *Fl.* abeas: & ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum non sunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. l. 4. Ἀττις δὲ γένος Λυδῶς) Vulgatus Ἀττις dicitur Luciano quoque in aliis locis. Helychius notat, Ἀττις a Lacedaemoniis vocari Ἀττις, τὸν Ἀττην φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἀττις dicitur. GRAEV. Vid. Helych. quem hic emendandum censeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημήϊα δὲ ἡ θεὰς τὰ πολλὰ ἐς Πένην ἀπικέσται) A Belgicismo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro similis est. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere simile est, ita & Graeci verbo ἤκω utuntur. Liban. Epist. XVI, ἐγγὺς ἤκει. Aristid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p. 482) ἀνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλείστον ἥκοντας ἠνεγκαν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπειθεῖν εἰς, ut etiam c. sq. ἐς Σερῖν ἀπίκετο, non movi vulgatum ἀπικέσται, etsi hic forte ἐπικέσται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φέρουσι) Hic iterum peccant omnes impressi, & ipse M. φέρουσι legentes. SOLAN. Confer supra ad cap. 13. REITZ.

Pag. 98. l. 2. Ἀττια) Pro Ἀττην. Conf. supra c. 12 Σκίθεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἡρην) Marmor Oxoniense primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23, & Plut. Crass. 1011, ἥ οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἶδε Ἡρην, οἶδε τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα &c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κεῖνν) Pro ἐκείνν, recte, ut rursus infra § 60. Ita κεῖνους Herodot. VI, 385 B. Κεῖων IX, p. 584 E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud Nostrium ἐκείνος reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκείνου L. II sub init. ἐκείνοι, etiam praecedente vocali, II, 102 C. ἐκείνον IV, 256 C. ἐκείνοι rursus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπίνν) Ald. Bas. Hag. ἀπ' Αἰθιοπίνν, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones *μιζοβαρβαρίαν* defendendam, ut usus est illo ἀπὸ τὸν Ταύγετον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiastes modo, sed etiam Alex. Helladius, tum in sua Grammatica p. 438, tum Stat. praef. Eccl. Gr. p. 95, quibus quantum tribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum

fit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίας nam in reditu suo hic fuisse Bachum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε. GESN.

ead. l. 10. Καὶ ἐλεφάντων κέρα) Et elephantum cornua. Vulgo elephantum dentes dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hist. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in sacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephantanti, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephantate taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulatus, arenam

Sustulerat raptas taurus in astra pilas:

Occubuit tandem cornu potiore petitus,

Dum facilem tolli sic elephantia putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur; cornuto ardore petitus. Mss. cornuto dore: hinc facile videre licet scribendum esse cornu potiore, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

ead. l. 11. Κέρα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes Boves Lucas vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. ἤνεικε) Recte, pro ἤνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεικεν Herod. VI, 391 A. Ἀπὴννεικε VI, 390 A. Alia dabit Maitr. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέγκω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluisse, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνείκω &c. REITZ.

ead. l. 12. Φαλλοὶ) Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Φαλλοὺς &c.) Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, ubi habemus αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, ait: Τόπος οὗτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστὶ τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἥτις τῶν Διονυσίων ἀρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ Φαλλοῦς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσω ἐγγείρουσιν. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλέονται δὲ τὰδε, habet καλέεται, non male. Cumque in φέρουσι consentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum & in Herodoto promiscue legas, ἐπὶ φορέειν potius eidem sit portare, φέ-

πειν *sufferre*, *pai*, & suspicio quaedam resideat, ubi contra contulum apparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Aristoph. pag. 127

B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ead. l. 3. Ἄνδρας μικροὺς) Phalli five Priapi pingebantur panorum specie, ut monui ad Petron. Sequitur *μοχ, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας*, & paulo post *ἔχων αἰδοῖον μέγα*. Sic apud Heiych. *νάτος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα*. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzetzes ad Lycophronem, vocans eum *δυσεῖδῃ καὶ βαθυαῖδιον*, lege *βυτυαῖδοιον*. BOURD. Disertius longe Herodorus II, 48, de Aegyptiis, ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφὶ ἐστὶ ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κόμας γυναικες, νῦν τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῶ τέω ἔλασσον ἐὼν τοῦ αλλου σώματος. προηγέται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἔπονται ἀειδουσαι τὴν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μόνον τοῦ σώματος κ. τ. λ. haec ultima verba, ut & illa, νῦν τὸ αἰδοῖον, satis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, & dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. REITZ.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis *μικρὸς* & *σμικρὸς* promiscue scribitur, ita hic *σμικρὸς* Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsitan factum suspicere, ubi aliud *σμ* & *σφ* praecedit. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν πρὶν ἑόντα) Legendum videtur τὸν νῦν ἑόντα. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν) Omnes impressi *πρὶν*, corrupte, lege *νῦν*. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: *βασιλῆος* enim Herodoteum & Hippocraticum est. Vide saltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. *Βασιλῆα* V, 330 C. & 389 B. bis. *Βασιλῆες* V, 331 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, *δαιν. βασι*:

λεῖ *semper penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI sub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.*

ead. l. 2. Στρατονίκη ἐκείνη) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 seqq. H. Steph. GESN.

ead. l. 3. Ἰντροῦ) Erasistrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

ead. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, *μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίησεν.* Ego distinctionem mutavi. REITZ.

ead. l. 11. Ἐχῃ) Quia sic supra bis ter, iam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ἄρξατο) Quia ἡλλάξατο suum habet augment. etiam ἤρξατο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἐχῃτο dubium an εἶχῃτο, & ἄρχῃτο iterum c. 21 scribitur, ubi plura similia commonstramus; ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulerint, quidve Lucianus Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12 in ἐχῃ an εἶχῃ dicta, ac lege ut volueris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσκον Herodor. IV, p. m. 269 B. φεύεσκον 270 B. ἀκουσαν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. seq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσετο 588 E. οἶσκον VI, 387 D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἄφθον &c. vid. ap. Maier. p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ἠπαίροντο 588 C. ἤγχε 589 &c. λίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

Pag. 101. l. 2. Τῇν) Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uni, nihilque opus esse ἤν recipere, iuniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. REITZ.

ead. l. 4. Φρενοβλαβείν) Si φρενοβλαβείν legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 6. τοῖδῃ) Sublato puncto subscr. malim τοῖδῃς, accusandi casu, ut referatur ad ἐλευδῃτο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. REITZ.

ead. l. 11. Προξένεις) Προξένες legendum videtur, ut τῷ ἔγχει conveniat. GUYET. Etsi προξένες magis regulare hic videtur, ut iungatur imperativo ἔγχει, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori iungitur, ut modo

Lucian. Vol. IX.

B b

aoristo iunctum fuit in μή μοι παῖδα ὀλέσσης, & προξενείης pro futuro quasi secundo habendum, ut ἔρῳ, dicam, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim est, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi aiunt, verba in ἐὼ carere futuro secundo, illi praeiens in talibus usurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem sonare, quod praeiens contrañum. REITZ.

Pag. 102. l. 6. Γυναικαὶ καὶ βασιληῖν) Diserte asserit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram, seu orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφρήτη) Seleuciae situm a Luciano fuisse ignoratum, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam Strabo XI, §22 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diserte in *Tigridis ripa*, cum ceteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimur, abique Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid humani passus sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut Luciani ipsius, aut eius exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiusdem rei testem VI, 26. SOLAN. Cum in *Iunt.* esset Εὐφρήτη, Solan. adiunxerat, nihil variare edd. Frustra: nam eas excutens aliter rem habere vidi. Εὐφρήτη tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα — τελευταίῃ ἐγ.) Errat iterum hic, quisquis est, auctor huius libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & scriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐθνήσατο) Et sic supra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. Ὄρη) Sic spiritu tenui B. in reliquis cum aspero scribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδεμίαν ὄρη ἐποιέετο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

spiritu, μηδεμίην ὄρην ἔχειν ἀρπασθείων, *nullam raptarum curam habere*. Adde Nostrium supra de Astrol. c. 27. REITZ.

Pag. 103. l. 8. Ἐπεδείξαο) Ἐπιδείξασθαι pro ἐπιδείξασθαι Ionicum esse, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. Λίσσεται) Ἐλίσσεται, ut supra. GUYET. Etsi in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & sic c. 22 med. λίσσεται τε καὶ γούνων &c. Possis tamen conicere, augmentum a scribente omisum, quia ab distan- te ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas αὐτίκα ἔλίσσεται, credibile est, & hic ita dedisse auctorem. Sed cum & mox χρῆν pro ἐχρῆν, recte & usitate, nihil satis certi statuas. REITZ.

Pag. 104. l. 5. Ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur ἔδει. GUYET.

ead. l. 9. Χρῆν) Pro ἐχρῆν, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. REITZ.

ead. l. 13. Τρώμα) Ego τρώμα verum credo. Sic τρώματα Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac saepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. τρώματι p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi αὐ eidem sit ων, ut θώμασθαι pag. 1, & sexcenta similia, vulgatum non tigi. REITZ.

ead. l. 15. Βασιλῆα) Hoc verum esse, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & sexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. l. 1. Ἀπικέατο) Etsi ἀπικέατο supra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio ατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἀπικέατο Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & ἀπικέατο αὐτοὶ IX, 590 f. & VI, 386 C. Περικαθέατο VI, 388 C. Περιβαλλέατο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. Ἐχειν) Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Cronos. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὐθις editum in Hippocr. I de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. Ὦν) Pro οὖν millies apud quosvis Iones & Nostrium supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, ἐπινοέει ὦν, & supra non semel. Nec obstat, quod in Hippocr. saepe οὖν legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχετο) Vid. supra c. 17 f. ἄρχετο, & μοχὶ κοδόμεον c. 22; ἀνλίζετο, λίσσετο, ἄπτετο &c. itidem sine augmento; & c. 24, αρχετο rursus. REITZ.

ead. l. 16. Νῆδν) Non ausculto Codici W. πῶν scribeni. Νῆδς Herod. II, 170 D. & paulo post ib. quater. Et ita bene Noster infra c. 26 &c. REITZ.

Pag. 106. l. 4. ἦ) Iam contraſte: at supra ἦν, c. 18 post med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contraſte tam crebro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἐν apud illum I de Morb. pag. 11 pr. ἦ I Aph. 3. Plura huius farinae addere ſædet. Niſi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἐαρ ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiſdem Seſt. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ δείπνου) Proba phraſis. Leop. 127. SOLAN.

ead. l. 12. Λίſſετο) Et ſic supra c. 19; cumque & ἄπτετο adiungatur, non ἦπτετο, nihil muto. REITZ.

Pag. 107. l. 2. Ἦνεικε) Ita ſcribo; v. ad c. 16. REITZ.

ibid. Τὰ οὐποτε ἐλπετο, μανίης μὲν οὐτῶ ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἐλίθετο) Haud dubie legendum ἀπέſχετο. Interpres quoque deſtitit reddidit. Nimirum Stratonice, cum fruſtra Combabum in amorem ſui pellicere omnibus viribus contendit, Combabus tandem oſtendit, ſe μεγάλαις μυſτηρίοις non eſſe aptum; quippe qui id ſibi exſecuiſſet, quo virum potuiſſet agere. *Illa itaque, viſtis, quæ nunquam ſperaverat, ſic quidem a furore illo deſtitit, nunquam tamen amoris oblita eſt.* Pro eo c. 39 dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύſατο. Forte & οὐκοτε, non οὐποτε, ſcripſit Ἰωνικῶς, ut supra c. 14 med. οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι. IENS. Certe οὐκοτε leg. etſi ὀπότε quoque in Herod. VI, 387 C. pro ὀκότε, quod mihi pariter ſuſpectum, quia ſexcenties aliter habet. REITZ.

ead. l. 3. Μανίης — ἔſχετο) Ad verbum, tenuit ſe, conſtitit furoris, vel, quantum ad furem. Homerica dicendi ratio, id eſt, optima. Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλερὴ δὲ οἱ ἔſχετο φωνή, vox faucibus hæſit. Od. P, 238, φρεſι δ' ἔſχετο, ut Germani, er hiele an ſich. Hymn. XXVII, 12, ἔſχετο δὲ ἄλμα, conſtitit mare. Il. X, 416; it. Od. B, 70, Σχέſθε φίλοι, ut noſtri, halt! continete vos. Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέſθαι βίης & Il. N, 747, μάχης σχήſεſθαι οἶω. Servemus itaque erudito ſcriptori ſuam elegantiam, a qua nec Herod. neque Plutarchus alieni ſunt. Alioqui facile eſſet legere, unica litterula paulum immutata, μανίης μὲν οὐχὼ ἐκείνης ἔſχετο, non amplius tenebatur illa inſania. Sed melius eſt nihil teriſſe. GESN.

ibid. ἔχετο) Vid. Iensf. In omnibus impress. & M. ἔχετο. Sed idem Mf. Cod. & ed. *Fl.* οὐτα non agnoscunt. SOLAN. ἔσχετο) Solan. diserte ἔχετο scripserat. At si hoc sensus patitur, possis & ἔχετο legere. Verum non *servandi, perseverandi, sed desinendi, cohibendi*, sensus requiritur, unde Iensf. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod scil. magis perspicuum esset. At cum verba cohibendi, desinendi, genitivum amant, ut notissimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρός, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac potestate invenitur crebro apud Homer. cuius exempla a Gesnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, *tenere fugam, cursum, utrovis more* Latinis dici, modo pro *sistere*, modo pro *pergere, obtinere*, ut monstro in libro de Ambigg. p. 604 — 5. Et sic ὡς εἶχεν ὀργῆς, qua ira percitus erat, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μάχης significat. Vid. Steph. Thes. T. I, p. 1317. Addo εἶχετο τῶν ἔργων, opus strenue aggreditur, vel proprie, *graviter urgebat coepta*, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non semel deinde. Quae opposita verbi εἶχεν vel σχέσθαι notio in dubium impulsit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic stare posse, quod tamen omnino sanum esse, Gesn. satis docet. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν ἄνδρα) Conf. supra c. 20, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Σθενεβοῖος) Quae Anteia etiam dicitur; vid. II. Z, 155, & seqq. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. Ἥεν) Sic M. In plerisque impress. ἥε. Sola *Fl.* ἥεν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐχε) Conf. supra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. l. 5. Εἶνεκα) Non audiendus W. Εἶνεκα & εἶνεκεν vere Ionica sunt; vid. Herodot. & Hippocr. ubivis. VI, 390 E. IX, 585 B. & 589 A. Εἶνεκεν seq. vocali II, 101 bis. Nec in eorum edd. observatur discrimen, quin & εἶνεκα sequente vocali, & εἶνεκεν sequente consona edatur contra euphonia, ut in Aph. Hipp. I, 3, τοῦτέων οὖν εἶνεκεν τὴν εὐεξίην. Sed cum etiam ament hiatus lones, talia non curemus, alioqui εἶνεκεν hic rescriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδειξε) Lege Ion. ἐπέδειξε. V. c. 19 med. Sed & ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προεδείξαντα, non προσδείξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότης) Pro δεσπότην. GUYET, Conf. supra c. 12 Σκύθεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. l. 10. Ἐσαγγελίος) Ab ἐσαγγελεύς. GUYET. Quis vero hoc nescit? REITZ.

ead. l. 17. Αὐθις) Scribe αὐτῆς. Quod vid. ap. Maitt. p. 133; ut κατότι apud Herodot. VII sub init. & alibi. Ita αὐτῆς recte deinde c. 20, 30 & 57, hac Diff. Sed cum & alibi hoc Dial. αὐθις editum, sine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὐτῆς S. & B. 4.

Pag. 111. l. 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. Agn. Opto annum hunc perpetuum mihi huius operis. Barth. SOLAN.

Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐνεδύσατο. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Ἀποκέκρται) Sic M. & impr. omnes, (excepta l. quae ἀποκέκρται.) Nisi quod Fl. prave ἀποκέκρται. SOLAN. Iuntinae lectio forsitan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγας) Haud quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox eiusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίων ὀργυιῶν) Numerus hic excedit fidem, & est iusto maior. Interpretes ita vertit: etiam hi statuta trecentarum ulnarum. Nescio quare: nam ὀργυιά est τετραπῆχυς vel ἑξάπους: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίων credo legendum esse τριάκοντα, (immo τριήκοντα, Palmeri, Ioni-ce) & sic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta attrahabat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. PALM.

ead. l. 6. Τριηκοσίων) Τριήκοντα forsitan. GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πάση) Ex variatione Fl. & W. facile colligitur, ἀγαθὰ συμπαση legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλοὺς) Conf. supra c. 16. REITZ.

Pag. 114. l. 4. Σειρῇ μακρῇ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἶδε τὸ λέγω) Hic locus apprimè facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infeliciter, summus vir Salmasius, in suis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emenderetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam. Exstant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur:

Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus auctioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induviis circulum mira pernecitate tum homine subeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidantium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exferrus ex manu. Id Gallice dicimus chicots. Hinc Plinii locum sane salebrosum & mendosum ita debere legi contendit Salmasius, utilem sibi aborique induviliis circulum. Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii Codicis emendaveram, vitilem sibi arborique indutis circulum, & ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsultim attollentes, celerissime usque ad arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succisis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui hominis ita cum circulo

suo scandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino et hoc Luciani loco: unde non mediocriter gavissus sum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum nostra emendatione, &, ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis. PALM. Σειρῇ μακρῇ) Lege μακρῇ. Vid. frequentia verba. ubi catenae alterius & ab hac diversae (quae sc. esset, uti Iensius emendare iusserat & ex W. restituumus, μακρὰ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμερέων) Puto, Lucianum scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro ὧν scriptum sit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies septem (ut cap. 28 med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. IENS.

ead. l. 14. Τῶν εἶπον ἡμ.) Egrege Iensius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 15. Κομίζουσι — ἀπῖσι) W. & Fl. aliter, nempe, τὰ νομιζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσδε κείμενον κατῖσι. SOLAN.

in S. hol. col. 1. l. 3. Κατάγορον) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. l. 7. Ἐπικέται) Sic M. & Fl. In reliquis ἐπικείται. SOLAN. Etsi vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optima notae libri —έται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem; etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedita opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέειν) Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. & ipso M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐδρη μεγάλην ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur ἔδρη μεγάλην ἀνέχει ἐκτὸς, μέγας δὲ. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγας) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde sit, facile perspicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in T, tum maiusculae huius formae, tum minusculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens est, permurentur, intuitu constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέται) Sic etiam hic scribi oportet. FL. tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Sic W. & Fl. ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτὸν. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ πρόννος) Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se conveniant; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, obiectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrans, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis subnixa, tectum commune ipsius *pronaï*, & *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, sustinentibus. Hic *pronaus* (porticum templi etiam dixeris) ἡσκηται χρυσῆσι, *excultus* est valvis aureis, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriori ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini* cremare Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic & minor est θάλαμος, interior & sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille νεώς, s. σηκὸς ἀμφίθυρος, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Ἑρωτ. c. 11 ὀπισθόδομος, posticum templi, plane separatus & bene munitus ad thesauros asservandos &c. GESN.

Pag. 116. l. 1. Θύρησι τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. ἡσκηται) *Elaborata est, instructa.* GUYET. Habuimus crebro supra, ut Amor. c. 3, ἡσκημένη κόμη. *Ibid.* cap. 10, εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο. Rursus *ibid.* 33. Imag. 11 post m. λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος. Plurarch. T. II, p. 1162, κάπρον χρύσειον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσκημένον. Diod. Sic. IV, c. 77, πτέρυγας θαυμαστῶς ἡσκημένας. REITZ.

ibid. Χρύσειον) W. recte. In impress. omnibus χρυσοῖσι. SOLAN.

ead. l. 8. ἔνδοθεν) Τὸ ἔνδοθεν hic pro ἔνδοθι, ut & supra. GUYET. Verum est, ἔνδοθι proprie esse *intus*, ut Hom. II. A, 243, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sed & ἔνδοθεν eidem familiare eodem sensu, ut Z, 247, — ἔνδοθεν αὐλῆς Διὸς ἐκ' ἔσασ &c. Exemplorum satis habet Seberus. REITZ.

ibid. οὐκ ἀπλούς) Nihil opus est emendatione. Adspiratio nem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως, & οὐκ ὅς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag. 133, & satis patet in compositis ἀπικνέομαι & similibus. Ita ἀπ' οὗ Herod. IV. Et ἀπ' ἐσπέρης IV, 272 B. Licet in Hippocr. adspirata plerumque adscita, ut ἀφ' ὀκρίων I de Morb. pr. & ἐφ' ὀκρίᾳ ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλὴ ib. p. 9; ἀφ' ἐω- τοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἐωῦτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen rursus ἀφ' ἐωῦτοῦ, & ἐφ' ἐαυτὴν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f. Sed desino nugarum. REITZ.

ead. l. 11. ὧν) Sic W. & B. 2. recte. Sic enim postulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Mf. ea in voce peccatur. Reliqui impr. οὖν. SOLAN.

ibid. Ἐσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 15. Ἦτε Ἡρη, καὶ τὸν αὐτοῖ Δία ἑόντα) Interpretandus hic locus est de Iove Dolicheno, auctore Luca Holstenio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. ALMEL.

ead. l. 16. Ἀμφω δὲ χρύσει) Adscripsit la Croze vid. Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero satis designaverat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum non possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Φορέουσι) Recte hic habent plerique impressi. M. & Fl. φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται) Vid. Spanh. ad Callim. 255, & Holst. ad Steph. Byzant. Sine ν in omnibus impr. excepta Fl. scriptum erat ταύροις. SOLAN.

ead. l. 3. Εἶματα) Scriptura haec ex W est. quam nos lubenter arripuimus, utpote praestantiorē vulgata ὅματα. SOLAN. Potius εἶματα scripsi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, & c. 51, etsi εἶματα laevigavit Solan. ex W. Forſan imprudens, ut interdum in accentibus & spir. manus eius erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. Homer. & in Herodoto L. II, 134 B. constat. REITZ.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἡρη — ται) Non placet illud ται, quod omnes libri nostri exhibent. Mallem σοι. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμπαντα) At Herod. σύμπαντα semper. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνας τε φορέει) Bene monuit Hemst. adeundum Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114. Ibi is docet, recte Camerarium ex illo Aristoph. loco observare, statuarum capitibus apud vet. lunulas addi solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

tem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum eiusmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud vet. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc Luciani non modo pateret, sed & ex eiusd. Tim. c. 51, ubi cum Hemsterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστὸν) Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. II. E, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περικέσται) Cur iam non etiam *περικέσται* emendat Solanus? An quia sensit, & saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34, *κέσται* — *ἔρνος*, & ibid. iterum &c. Et *ἀποκέσται* c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed *κέσται* plurale est Herodoto, L. IX, 587 C. ubi *ἀναπεπτεται*, *πατεσθαι* sunt. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiant. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδεις) Florentina tribus verbis ditior, sic habet: *οἱ δὲ ὑδατώδεις πολλοὶ δὲ οἰνώδεις πολλοὶ δὲ πυρρώδεις*. Sed nescio, an illud *οἰνώδεις* lepidus quidam ioci causa adiecerit, quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. *Οἰνώδεις* etiam in W. esse, sed ante πολλοί, adleverat Solan. quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. l. 15. Φορέουσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipse M. SOLAN.

Pag. 118. l. 6. Θωυμαστὸν) De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορέη) Mallem *ἑσορέη*, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. SOLAN. Cum *ἱστορεῖν* sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet *ἑσορέει*. GESN.

ead. l. 12. Σημίον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Aristoph. Ὀρν. 514: — ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰστὸν ἑστῆκ' ἄρην ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεύς ὢν. Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαυχή· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων ἱέρακα. GESN.

Pag. 119. l. 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: *Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ εἰσιόντων. ἐν ἀριστέρῃ κέσται &c.* REITZ.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni semel ποιεῦσι & ποιεῦντε dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum persaepe invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γενειήτω) De barbato Apolline Macroh. Sat. I, 17 & 18. Plane πολίδε, capus, est apud Pausaniam Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GESN.

ibid. Γενειήτω) In nullo nummo barbarum unquam conspici, docet vir harum rerum indagator sagacissimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. l. 4 (Ἐν) Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo ἐν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἀλλω, pro ἀλλο, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ σσετέρω. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἐν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 10. Οὐτε ἱρέων) Pro οὐθ' ἱρέων, observante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse οὐτε ὑμῶν, (ubi operae tamen male dedere ἱερέων.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non afferam, nisi varietas Codd. testibus, optio neque indigeat. Vide modo statim iterum οὐτε ἱρὸν πρῆγμα — οὐδὲ ἰδιον &c. Sed scribas pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ead. l. 11. Προφητέων) Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ) Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. l. 1. Ἀρχιτεῦς) M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιτεῦς. SOLAN.

ead. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forsan. Supra, εὐτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρουσι. GUYET. De baiulatoribus unique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis sensus est. Vide, an non satius sit προσ. legere. SOLAN.

ead. l. 5. Συναγείρουσι) An συντηροῦσι; τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔσσονται) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto Gish

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo
ὁκότῃ καὶ ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλ.) Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μὲν μιν — ἐφορέστο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κεαται) Taedet hoc rursus tangere; sed quia Solan. ait, emendatum esse, vid. cap. 6, & videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἐνεστί. GUYET. Ἐστὶ subaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutis usitata; vide Hesiodi scut. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinques ita ἐν δὲ repetitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ saepissime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 seqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obs. ad Herod. pag. 26, qui saepe αὐτοῖς, saepe aliud nomen praemissum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. Ἰερῶν) Admodum verosimilis est cl. Bel. de Ballu coniectura, pro ἰρῶν legentis ἡρῶν.

Pag. 122. l. 1. Νεῶ) At hoc potius Atticum est: quare mallem νηὸς, ut iam plus sexies supra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τοῖνδε) Sic rescripti, cum invenirem τοῖν δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc semper scripsit. Nec me mover, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀφίκεται editum, & ἀφιγμένοι I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφιγμένον etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφερῇ) Mallem συμφεραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialæctus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὠμολόγηε) W. SOLAN.

Pag. 123. l. 6. Χειροῦθες) In omnibus impress. χειροῦθεις. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) Ἀπ τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδέδεχεται) An pro ἀποδεδειγμένοι εἰσὶ; supra p. 881 (ed. Bened.) ab ἀποδέχμαι ductum est iuxta interpretis expositionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, constituti. GUYET. Ἀποδέδεχεται M. & impr. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδέδεχεται aequè ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum suspicatus est Guyet. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγραφαται, τετριφαται &c. Herod. & Aret. Vid. Maïtt. p. 129. REITZ.

ead. l. 8. Σπονδηφορέουσι) M. & Fl. In reliquis impressis σπονδὴν φορ. SOLAN.

ead. l. 10. Πλείονες καὶ τρικασίων) Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτέοισι) Ἀπὸ τοῖς ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσι) M. & Fl. In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρχιεὺς) Sic M. sed a posteriore manu, uti & supra omnes impressi, ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 13. Τιάρη) Vid. Spanh. 467. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, in Hippocr. frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνεται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50 f. & γίγνεται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinques p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχονται καλεόμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & Fl. haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποῖημα χρύσειον αὐτέω ἀνακτάτω. Ego, quocumque demum pacto legas, ἀνεκίετο rescribendum existimo. SOLAN.

ibid. Ποῖημα χρύσειον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. Hagenoae 1535, ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύνθη, ut apud Nostrium αὐτῆς &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN.

ead. l. 11. Εἶχε) Ita M. In Fl. εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN. Ἔχε) Conf. supra c. 12 & 24. REITZ.

ead. l. 16. Ἐφεστῶς) Legendum arbitror ἐφεστῶς, certe sic transfuli. GESN.

Pag. 125. l. 16. Ἀλεκτρυὸν) I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρυὸν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, & gal-lum Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto coniugali. Nam ut Ἡλεκτρα dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἀλεκτρον μείναι χόλῳ κλυτμναίστρας: sic & ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed dumtaxat in femininis, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. l. 3. Ἀπαιτέται) Ἀπαιρέται dedisse arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ὀρτέων) An ὠρτέων; vel an ex W. ὀρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὀρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιᾶσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes porius. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ ἱρὰ) Ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, numina: σημεῖα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρὰ Deos reddidi. Poteram etiam sacra. Ovid. Met. X, 696, Sacra retorserunt oculos, de simulacris. Iustin. XXXVI, 2, 13, de Mose, sacra Aegyptiorum furto abstulit. GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾶσι) Accuratius dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνέισαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solemne. Si ἐνιέναι simpliciter esset incendere, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam πολλοὶ legi. An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) Sacra. De φορέουσι saepius supra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, sine auctoritate. Licet recte forsitan, tamen quia id c. 48 & his 52 &c. non tantum reliquit, sed alibi quoque in hac Dissert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros ausim. Tum ne verum quidem est, φορέειν semper Ionibus dici, ut supra fatis indicatum. REITZ.

Pag. 127. l. 11. Ὀργία) In omnibus impressis & Mf. M. legitur ὄρκια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi ὄρκια hic velint, non intelligo. Ὀργία postulari arbitror, & interpretatus sum. GESN.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Quare non ποιεῦσι, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum est, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. Ἀποκέεται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκέεται Mf. Reg. 2954. legit ἀπικνέεται inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expressit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. Τὰ δὲ) In eos enim asservantur usus. Ego τὰ δὲ reponendum censueram, quod & margini L. ab aliquo vetere grammatico observatum esse video, qui scripsit ἰσως, τὸ. SOLAN.

ead. l. 17. Τάμνει) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. l. 8. Ὑπερθε) Anne ὕπερθε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil mutuo. REITZ.

ead. l. 9. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) Observato septem dierum numero. Mf. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, novem dierum numero. GRAEV. Primo ἑπτὰ praestare credo τῷ ἐννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινα, etsi cavere aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ Aelian. I. V, & φυλάττεσθαι ἄκροσμα XIV, 19, vitare indecora, & Aesop. fab. 23, τοὺτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, & fab. 86 f. & Aët. Apost. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἀμαρτίας Plutarch. Cat. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse observare, expectare, ut obeas eum. Long. Paët. III, 98 ed. Iungerm. τὸν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & observata, captata pastorum incuria. Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὲ φυλάξας, quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphr. similiter II, Ep. 1 fin. σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δειπνου. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus postulat, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. l. 5. Δικαιέουσι) Sic V. 2. M. & reliquae δικαιοῦσι. SOLAN. Δικαιοῦσι) Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex Herodoto afferentem Maïtt. de Dial. p. 212. REITZ.

ead. l. 8. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus deerat, cum sententia postularer, inferui. SOLAN.

Pag. 130. l. 1. Ὑδασί τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.) Haverk. ad Ioseph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, οὗτος ἀπολούονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec Luciani conferri iussit. Sed non solum locutio convenit; verum & ritus quidam Esseniae sectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab Iosepho describuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum vestigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. REITZ.

ead. l. 2. Χρεόμενος) In M. *χρεόμενος*, sed a recentiore manu est litera *χ*, unde constat, primo scriptum fuisse *ρεόμενος*. SOLAN.

ead. l. 3. Χαμακοιτέων) Florentinae lectionem veram suspicor, & licet in aliis compositis saepe *α* in *ο* migret, & vicissim, tamen hic diphthongum *αι* servandum arbitror, quia in ceteris compositis manet, ut *χαμαιβατος*, *χαμαιγενής*, *χαμαικλήης* & pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Hefychio, qui *χαμάκοιτος* cum *α* scribit, non etiam *χαμαικοιτος* sit scribendum. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Ita recte M. Fl. & B. 2. Nam *Fr.* hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

ead. l. 7. καὶ τὸδε πατρίθεν οἶκοι δέκονται) Mirifice interpretes, quorum prior, & *quod ex patria cuiusque venit, id denovo apud se recipit*; citerior, *atque hoc e patria domi recipiunt*. Immo atque *id ab patribus, maioribus, in domibus & familiis suis retinent*. Tessera illa & coniunctio hospitalis ab patre propagatur in filium, & ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem *sumtis libamentis ἐπισπείσας*, sed *datis & fufis libamentis*. GRON. Non persuadet mihi Gronovius, *οἶκοι δέκεσθαι* significare *in familia sua retinere*. Est sine dubio *οἶκοι δέκεσθαι* opus hospitis, qui domum suam aliquem recipit. Itaque *τὸδε πατρίθεν* significare puto, *quidquid est ex illa patria, quae ipsis assignata est*. GESN.

Pag. 131. l. 1. Στιζονται) Immo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram sanctam invisunt Christiani, stigmata referunt, hic servatoris in cruce pendentis, ille sepulcri, alius alterius alicuius rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum, sed cum summo dolore coniuncta, quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta
Lucian. Vol. IX. C c

sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae abstergantur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. LA CROZE.

ibid. καρπός) De *carpis*, manuum partibus, hic sermonem esse, peripicuum est; sed quia καρπός etiam *fructus*, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128, 2, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, *labores fructuum tuorum manducabis*; cum sit, *labore manuum tuarum vescitor*, bene oblectante Gatakero, in Ciun. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro ἐκεῖνοι, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῇσι παρθένοις) Leg. Iul. Pollux libr. III. Demosthenis Encomium, quod sequitur, non esse Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stilus. Attamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπιδρμὴν citat locum huius encomii, ut Lucianum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset Luciani. BOURD. Τῇσι παρθένοις, καὶ τοῖσι ἡθέοις) Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in σι terminationes, sive perpetuos σι, σι, σι, sibilos, potuisset & in hoc imitari Herodotum septies ita iungentem p. 262 D. τοῦτοις ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποις κατοικαμένοις σι σι τοῖσι. Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἰέναι) Pro πρὸς vel εἰς γάμον: ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, Paus. p. 259, 9 ed. Fr. referente Maittair. p. 74. Sic ἔρχεσθαι κλισίην, Homero familiare, recte observante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo ἰκάνω ei pondum concedo: nam cum ὃν μὲν ἰκάνω Homerus ait, & ἰκάνω invado significat, potest *quemcunque invadam* etiam sine ulla ellipsi exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, πόλει scriberet; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI, 383 A. (ed. Steph.) item 389 A. & IX, 589 B. &c. aut saltem πόλει corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοις) Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad scripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθένοις, nam de virginibus antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus, a iuniore scriptum esse, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed suppositivus est. Vid. notas ad c. 24. NB. edidit cum notis in suo Demosthene Wolfius. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicuius Lucianum κακοῦλοῦντος. Marci. Si Lucianus auctor est huius libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugae vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthehes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri potest, etiam dictionem & formam exempli sui referre debeat. GESN. Διατριβὴ indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad stilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; & revera stilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani characterē iustam dat suspicionis causam &c. Vid. Misc. Obs. Maii & Iun. 1733, p. 368. Nomina personar. Graecis addidi, quae Gesnerus versionī inseruerat. REITZ.

ead. l. 3. Βαδίζοντί μοι) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκτὴς ἐπὶ δέκα) Eo die mensis Pyanepsionis obisse Demosthenem, auctor est Plur. sub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum mensem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et lusi, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poërae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

ead. l. 5. Θερσαγόρας) Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemst. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum iridem nominativus legatur, ὁ θεός, ἰλάσθητί μοι, post exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticissimum hunc animadvertit Luciani interpretes h. l. quando reddidit*: Hic Therfagoras poëta est. *Debebat*: Therfagora poëta, quonam, & unde? — At Gesnerus vel sine hac admonitione pristinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accus. c. 20 f. & 33 pr. Adde, si vis, Aesop. F. 129 f. τῶν ἐδείπνησας, φίλος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁμήρου γενεθλίοις) A quo oraculo edocsi natalitia Homeri, & quando celebrari coepta sint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. l. 4. Ὅπερ οὖν ἔφη, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmurienfis interpretes accipit, ac si mutetur persona, & cum antea locutus fuerit Therfagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo*. Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione*. Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therfagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τοῦτου δέοντες, id nunc reperit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc salutare optans*. GRON.

ead. l. 7. ἴστε δῆπου τὸν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico statua intra urbem, quam a Polyeucho factam tradit Plut. in eius vita. Meurs. Ath. Att. 23. AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεῶ) *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse*. Mf. τοῦτον Πτολεμαίου νεῶ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεῶ, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandreae collocat, nescio quam bene, Marshamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, & scenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento: cum praesertim Ptolemaei

Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. l. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. τῶν Πτολεμαίων τεὰ, τὸν καβαίμενον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένην) Solanus non semel dubitasse videtur, Δημοσθένην, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένην. Sed saepius apud Nostrium Δημοσθένην ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Aeschin. frequentius accusat. in *π* terminatur, quam in *ν*. Vid. eius Orat. contra Cresiphontem pag. 420 D. edit. Par. Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. & c. Et ipsum Demosth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένη tamen ibid. pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiast. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἀρη. Rursus quae ad Scholiast. Eunuch. Schol. 5, ubi Ἀριστοτέλην quoque Laërtio usitatus esse, quam Ἀριστοτέλην, ποταμὶ, etsi Διογένη, Σωκράτη, & similia occurrunt ibidem. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33, ubi Fl. tamen Ἀριστοφάνην. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλομένη ἄν σοι) Legendum puto συμβαλομένη. Certe hoc interpretatus sum. GESN.

Pag. 134. l. 2. Τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam viriose ibi εὐρροίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeros venisset ad aptos, & flumen quasi bonorum versuum licuisset effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῷ) Ἐγκλιτικῶς & Attice τῷ pro τινί, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 8. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος) Vertitur: cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus. Cur non? cui idem accidit, ac illi, qui in stadio vicisti. Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum*. Sic & statim, καὶ σὺ δὴ μοι δοκῆς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῷ ἐπῶν, inepte vertitur, & tu certe mihi videris verborum dolicho devictus; cum sit vertendum, & tu mihi videris in carminum studio vicisse. GRAEV.

Pag. 135. l. 1. Ἐπίδοξον κληθήσεσθαι) Barbare prorsus antea legebatur ἐπιδόξον. L. Codex hanc scripturam supeditavit, ex qua sensus iam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. 'Ὡς δὴ σοι) Δὴ τοι forsan. GUYET. 'Ὡς δὴ σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & *Fl. σὺ*, sed ne sic quidem satis explicita. SOLAN. 'Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένῳ) Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορθωδύντι. GESN.

ead. l. 11. Σμικρὸν) Euphoniae causa legerem μικρὸν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμὶ) Ut supra saepe vidimus ὅλος εἰμὶ, totus sum in eo; ita hic potior sum, pro, magis eo inclino, usurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὅμηρον) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet pro, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἑμοῦ λέγεις, quod accuratius Hemsterh. reddit, *e te mea narras*, ac Scholiasten Aristoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὲς λέγειν proprie est, ab aliquo dicere, ut ab aliquo stare, i. e. a partibus alicuius. Ita & hic τετάχθαι γνῶμην πρὸς Ὅμηρον, erit: sententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus Homeri. REITZ.

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθ.) Subaudi τετάχθαι. GUYET.

Pag. 136. l. 1. Ἐπεὶ γε μὴ) Ἀν μὴν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forſan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰοῖσάρεις) Hom. Il. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέβας) Demosth. Ol. II, p. m. 16 C. αἱ δὲ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παρῶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Respicit ad Olynth. II, p. 23 E. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς coniungit. Ibi Ulpian. Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ἀρχήσεως αἰσχροῦ καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. l. 5. Μίμων) Sic scriptū, erat enim μῦμον nullo sensu, cum Hefychius nos doceat, Κορδακισμοὺς esse τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παύγια. CLER. Scriptūssē videtur μῆρον. SOLAN. Quidni ergo μῆρῶν; REITZ.

Pag. 137. l. 1. Εἰς οἶονδς ἀριστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἰς οἶονδς ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496: — οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένη περὶ πάτρης Τεθράμεν. SOLAN.

ibid. Δεῖ γὰρ τοὺς) Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praestantiam mox integrum exhibebimus ad πέρας μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπαντι ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-

ὅν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ
γενναίως. GESN.

ead. l. 4. Ἦκε μέγ') Hom. Il. H, 125. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλίων) Perle&is Ol. & Phil. aliisque multis. hacc
verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53:
*Quantum ingemiscant, inquit Sempronius, patres nostri, circa moe-
nia Carthagini bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, duos
consules, consularesque exercitus, in media Italia paventes intra
castra?* SOLAN. Orat. contra Aristocr. p. 759 med. Πυλίων
ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθε-
ρίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήμα-
τα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἰσδοῖντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπὲρ-
του σχῆμα καὶ τάξιν προσήλυθε. GESN.

ead. l. 8. Ῥέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m.
172 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυτομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καὶ
ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Quem locum respicit & Phi-
lostr. pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamus:
unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus
commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor.
c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νηράδας) Hom. Il. Γ, 222. Cetera vid. H. M.
323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

ead. l. 12. Πέρας μὲν) Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις
[ἔστι] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίσκῃ τις αὐτὸν καθείρ-
ξας τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν
αἰετὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. φέρειν δ'
ὅτι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae
terminus est mors. Etiam si quis in cellula conclusum se te-
nuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet,
bona interim spe munitos: quidquid vero Diu voluerint, ge-
neroso animo perferre. SOLAN. Demosth. pro Coron. c. 28:
Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo
dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰ-
κίσκῃ Ulpiani observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὄρ-
νον οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. Λέγει οὖν, ὅτι καὶ
μεταβάλλῃ τις τὴν διαίταν, καὶ ὄρεσι εἶναι νομίζεται, ἀπο-
θανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνὺς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμε-
νος. Itaque caveam veritimus. GESN.

ibid. Θάνατος) Demosth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ἐν οἰκίσκῃ) Utitur & Alciphron totidem ver-
bis I, Ep. 25, nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens:
καὶ ἐν οἰκίσκῃ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra allusione auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poësi Homerica — Lucian. in Enc. Demosth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demosth. est Il. M, 322, cuius summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, diffunderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Homeri sententiam: nam post bellum, esset bello patratum, quae minime distant verba poëtae, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες Αἰεὶ δὲ μέλλομεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτω τῷ Ἑσπεσίδ', id est, quod si bello hoc evitato senii mortisque expertes essemus &c. REITZ.

ibid. Μυρία) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιδρομή, ubi corrupte legitur κυρία, & deest vox αὐδῆς. SOLAN.

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρίῳ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit καίριος vel καιρία πλῆγῃ, nemo temere ignorat. GESN.

Pag. 138. l. 1. Τὸ τοῦ τρ.) I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παρρησίαν — ἀναιμῆτος) Petita phrasis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναιδῆσαν ἐπειμένους. Ἀναιμῆτος ψυχὴ aliud est. Vid. Philostr. p. 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαιῆδας vid. Il. B, 235; H, 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφρονοῖν) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

Pag. 139. l. 1. Τὴν σὺν) Lege σὴν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένην) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τούμην) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταῦτο καλὸν ἔου σοφὸν δ' ἄμα, οὐκ ἔν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in Catterii ed. sine ἂν legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic H. Basf. utraque, Gr. & Fr. Reliquae Στυππίαν, & quod mireris, P. & S. quae Στυππίαν retinent, Smyrnam vertunt. Stephanum Byz. frustra consului. SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etsi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. REITZ.

ead. l. 11. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegypto vel Ind. adeo, v. quos laudat Casaubon. ad Athen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148. GESN.

ead. l. 14. Ἡ τὸν Ἰωνικὸν) Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam *Ionicam*, quae facta est Attico anno 536, id est, post Troiam captam annis 163. Sane Arundelianum marmor posteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 seq. GESN.

Pag. 140. l. 2. Ὁπου γε) Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίας) Πενίαν fortasse. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige μὴν. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μοι coniciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὸν) Ego unica voce περιστερόν scribi debere censeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραὶ) Pindar. Isthm. II, § 4, λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum est, teste Plut. 414, 2 ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἰσω μέλιται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. . . . ἐξ ὀσμύτης τὰ χαῖμα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοιδίμων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάσαι Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ῥῆσιν esse Pindaricam; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiam si diserti in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Immo ipse Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Συγγρ. c. 15 profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. Eur. Tr. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristophan. Neφ. 298, cuius Lyrici loca pluscula laudat Spanh. ad l. c. qui non pingues intelligi vult Athenas, cum λεπτόγεων sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exfulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod λεπτόγεως. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγειος ἐπιτηδεύει, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττική. Add. Cerdad ad Virg. Ge. II, 179 seq. Deinde nisi λιπαραὶ Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur iocus Aristophanis Acharn. 640, ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apuæ. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑπερ-
 βουπύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Εὖρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς
 λιπαρὰς, ἀφ' οὗν τιμὴν περιέψας. Vid. Casaub. ad Athen. V,
 3. Interim *nitidas* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicun-
 tur, qui bene habiti sunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα.) Sic supra T. I, Tim. § 50 pr. ὁ
 Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων,
 ubi plura Hemsterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit.
 min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53,
 qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achil-
 les aliique Heroës patriæ vocantur *munimentum*, *turris*, *mu-
 rus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse.
 REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) Ἀν ὑπό; GUYET.

ibid. Ἐρωτας θεῶν) Vid. Ὅρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Κρίσεις) Neptuni & Minervæ lis nota, quam
 tangit etiam Ὅρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipse tra-
 ctat Demosthenes contra Aristocr. p. 735 fin. ubi tum quin-
 que celebria Atticæ iudicia recenset, tum Areopagum eo
 nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δι-
 κας φόρου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἤξιωσαν, καὶ δικασταὶ γινί-
 σθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὥς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν
 ὑπὲρ Ἀλιβρόδιου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἀρεως, δικάσασθαι δὲ Εὐμενί-
 καὶ Ὅρεστη οἱ δώδεκα θεοί. Est & apud Liban. Or. XXII &
 XXIII, conficta Neptuni ælio, & defensio Martis. Κατοικί-
 σεις intelligo præter ipsam Minervæ in arce commoratio-
 nem, illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lucian. Bis Accus.
 p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεάς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. l. 3. οὐδ' ἂν εἰς) Respicit ad formulas Demo-
 sthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ' ἂν εἰς ταῦτα φέ-
 σειν c. 39, οὐδ' ἂν εἰς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέ. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba hæc apud Demosth. π. τῶν
 συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit
 haud dubie, quæ de Atheniensibus habet, qui contra Persas
 fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant assecuti
 immortalē. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνη-
 ται... ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὥς τῷ λόγῳ τις αὖ
 εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως τόδ' ἐγκό-
 μιον. οὐκ ἂν ἀπαρτὰν ἐνομιζόμεν) Turpis macula ex Salmu-
 rienſi editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum vo-

ces illae τὸδ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, *idque encomium non distrahendum putarem*: neque enim ἀπαρτῶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium non existimarem praetermittendum esse*. Sic ex eadem Salmurienti paulo ante video editum monstrose Στυππίαν pro Σμύρναν. GRON.

ibid. Τὸ δ' ἐγκώμιον — ὁν) Sic interpungendus hic locus, quod in sola B. praestitum est. In varia reliquae abierunt, & absurda. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπαρτῶν) Verte *annectere*. GUYET. Ἀπαρτῶν ἐνομιζόμεν) Etiam haec Demosthenica formula, pro Coron. c. 18 extt. Καί με μὴδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτῶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me putet a causa & accusatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. Ἰσοκράτης — τῆς ἑλ.) Vide Isocr. ἑλεν. ἐγκ. hodieque existans. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦπίσραγμα) Erasmi emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus nostris libris legitur? SOLAN. Τοῦπίγραμμά) Placuerat mihi quoque illud ἐπίσραγμα Erasmi & Wolfii: sed reduxit me in viam doctissimus Hemsterhusius, cum illud ambitiose factum a mercatoribus moneret, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affligerent faccis. GESN.

ead. l. 13. Πατὴρ) De quo iam ad Ἑρυνν. c. 7 dictum est. SOLAN.

ibid. Χρυσέα κρητὶς) Plut. 623 f. de Herod. mal. Pindaro tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο Φαεινὰν κρητῖδα ἐλευθερίας. & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f. & 1, 2, & in Themistocle 210 f. Perit hoc Pindari opusculum. SOLAN. Χρυσέα κρητὶς κατὰ Πίνδαρον) Pythior. 7 pr. patriam & genus Megacis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus eius substerni scribit. Iam respexerat ad hunc locum paulo ante, ubi negat eiusmodi ἐδραία κρητῖδα laudum Homeri esse. GESN.

Pag. 142. l. 7. Ἡσιόδου δάφνην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλίστρατος) Hunc oratorem cum audisset Demosthenes, eloquentiae tanto amore incensus est, ut statim relicto Platone Callistratum sectari coeperit, & eloquentiae studio totus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13, meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demosthenes *motus, demulctus & captus* oratione Callistrati Demagogi, *nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην* dicentis, ut eum inde *σεβῆσαι* coeperit, *Academiam cum Platone reliquerit.* GESN.
ibid. Ὁ κατὰ λόγος) Oratorum scil. i. e. eloquentiae exempla. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλκιδάμας) Is est, quem Cic. Tusc. I *nobilem Rhetorem* appellat; nisi quod ibi prave legitur *Alcidamus*. Plutarchus *Alcidamantem*, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidiensem fuisse, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philosophus is Milesius. Vid. Plut. 1553. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολοισθαίνειν) Potest verum esse, quod Fl. refert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert. De Dom. cap. 12 f. *Διολοισθαίνουσας* etiam legimus, ubi Schol. *Διολοισθάγουσας* idque crebro permutari, ibi obiter diximus. REITZ.

ead. l. 14. Καμᾶν) I. e. *τρυφᾶν*, luxuriari. GUYET. Immo *κομᾶν* prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. l. 1. Φρύνης) Duae huius nominis fuere meretrices. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venustissimis facit contendentem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipsum principium huius libelli observavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur ἐπ'. Tragicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37, & confer haec cum Ἀποφρ. c. 11, & Ἐτ. Δ. VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλξιν) Ἐλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὅσας Ζηνὸς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πόριμα) Quae de studio hoc Demosthenis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I, 61, reliquosque taceam. GESN.

ead. l. 13. Κουρὰ) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. l. 7. Μόρος γὰρ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἐμψυχον, οὐ σφυρήλατον περιτρεχόν λόγον) Benedictus: *Ac usque solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit.* Quae sit malleo fabricata oratio, doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

θῆαι: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γινῶ-
 σι αὐτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν
 οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον
 τὸν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ, & quae sequuntur. Sicuti
 praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, & illud,
 Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod
 sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis, si-
 ve sine verborum tumore. Legendum itaque in Luciano, ut est
 in Mf. ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον, vivam &
 solidam orationem edidit. Utraque vox, qua laudat orationem
 Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim
 vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio sic
 facta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animan-
 tia. Claudianus IV Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur
 de vestibis acu pictis:

Vivit opus, multaue ornatur iaspide cultus,

Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὀλοσφύρα & ὀλοσφύρατα, sunt
 solida, compacta, plena, non conflata. Plinius Histor. Nat.
 XXXIII, c. 4: Aurea statua prima omnium nulla inanitate, &
 antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyrat-
 tam, in templo Anaitidis posita dicitur. Est igitur σφυρήλατος
 oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est
 inanis verborum strepitus: cui opponitur oratorum inanis sen-
 tentiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augusto. GRAEV.

ead. l. 8. Λεωσθένης) Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. καὶ σφυρήλατον) Obsequamur Graevio, id est;
 libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi vide-
 batur pulchre etiam dici ἔμψυχος οὐ σφυρήλατος, viva & spi-
 rans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur. GESN. Et ob
 hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeschlylo dictum narrat
 Plut. Symp. VII, 10, sed Callisthenem auctorem non lau-
 dat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Misc. part. II, p. 525:
 Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob idque acrio-
 ris naturae. Valer. Maximus, eius patrem cultellos vendidisse.
 Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino absti-
 nebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scri-
 beret, causam orare vellet. Athenaeus, χρόνον τινὰ ὕδωρ μόνον
 πεποκέναι ostendit: & Lucianus in eius encomio. Libanius, καὶ
 μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετίθειεν πίνειν ἵνα ἐγρηγορίαν μᾶλλον παρ-

έχεται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὁμολόγηται. *Nec eius pater cul-
tellos unquam vendidit: fuit enim καλῶν κάγαθῶν ἀνδρῶν, (u-
tiliore apud Plutarch. Theopompo) &, ut temporibus illis cori-
sus plane & locuples. Indicat ipse Demosthenis κατ' ἀφ' ὅσου oratio:
ὁ γὰρ πατήρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μι-
κρᾶς, ἑκάτερον μαχαιροποιούς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus
(non enim hoc curabat ipse) aut ex libertis eius quispiam, aut
utriusque praeesset. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam &
probrum, μαχαιροποιουῦ υἱός, vocatus est, cui Satyra assipula-
tur Iuvenalis. Idem κατὰ Μειδίου εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχού-
σης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
δόξης, ὣν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.*

ibid. Ὑδωρ πίνων) Demosth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta
repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipsum De-
madis dictum alludit palam Demosth. Phil. II, (152 C.) λέ-
γοιτας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστρο-
πος εἰμί τις ἀνθρώπος. Philocrates etiam, teste ipso Demo-
stheni, p. m. 217 C. idem risit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν) Hemsterhu-
sius notarat, videndum Davil. ad Cic. Tulc. D. p. 164, i. e.
ad L. II, c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsy-
dram dicendi allegat Scholiasten Aristoph. in Acharn. v. 693,
& Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Syne-
sium, aliosque, unde haec allusio ad aquam scribendi satis in-
telligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Πυθείᾳ) Vid. Plut. in Demosth. & Ciceronis
comparatione, ubi hoc ipsum Pythae dictum tangit his ver-
bis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένειδς (λόγος) ἔξω παντὸς ὠραϊσμοῦ
καὶ παιδείας εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλ-
λυνχίων ὕδωρ, ὥσπερ ὁ Πυθείας ἐσκώπτειν, ἀλλ' ὕδροποσίας
καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στυ-
γνότητος. pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem.
SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότῳ καὶ τόνῳ τῶν λέξεων.
KUSTER.

ead. l. 6. Μετείοις) Ἀν μετίοις; GUYET.

ead. l. 11. Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic servan-
dam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, &
ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας, τριηραρχίας,
reliques. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medi-
corum disciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 expr.

interpretetur Tollius, *fovere, & amabili ac iucunda verborum sententiarumque copia rigare, animorumque ulcera emollire atque lenire*. Ceterum ipsa haec Demosthenis *κατορθώματα* repetiisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi *τειχισμόν καὶ ταφρείαν* commemorat, cap. 81, *εἰ τινες ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην, εἰ τισι θυγατέρας συνεξέδωκα* κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 15. Πρέσβεις) *Πρεσβείας* correxerat Gesn. Optime. Et *legationes* etiam interprete Melanchthone Parisina, quamvis *πρεσβείας* reliquerit in Graecis. In quo edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, & *πρεσβείας* eligerem. Sed & iterum *πρέσβεις* c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. l. 16. Σοὶ δέ μοι φαίνεται) Scribendum *σὸν*. *Τυμωπος*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra maioris difficultatis res sit. IENS. Rectius omnino est Iensii *σὸν* sed scripturam veterem repraesentare satius duxi. SOLAN. Parum abest, quin invitis omnibus Iensii emendationem recipiam. Ira enim non modo sensus postulat, sed & supra *σὸν δὲ τοῦτο* Noster etiam dixit. At quia & *σοῦ* possit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum Iensio. REITZ.

Pag. 147. l. 5. Περὶ τὸν λόγον ἁττων) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἀνδρίας) Etsi Florentinae *ἀνδρείας* forsan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia *ἀνδρία* frequentius apud Nostrium occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. l. 8. Ἰσμενὸν—ἱμνήσομεν) Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN.

ead. l. 13. Ἱμνήσομεν) De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ἰκανὴ γοῦν σοὶ ἢ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γὰρ τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθούς τι κέντρον δόξης παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὸν γὰρ οὐχ ὁρῶμεν, δηλον ὡς ὑπὲρ τὴν αὐτασίαν οὐδὲν ἔμμορον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil sani, si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadellae quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & iudicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in*

Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἡ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικὴ. Sufficiet tibi Periclis, sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Dein, πειθοῦς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum, ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρῶμεν, sed *ipsum non videmus?* quemnam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compositum quiete: sed nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Mf. & editio Florentina, nec non Basileensis, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius posteris est prodita. Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες. Salmurienfis: *Unde constat, eius nihil praeter opinionem fletisse.* Peius Melanchthon: *Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem*, sc. orationes. Et sic Latinus quoque interpretes videtur legisse. Num φαντασία est *actio*, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Mf. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσαν, οὐδ' οἷαν ἐξαρκέσαι: quae praeter *imaginationem* nihil, quod duret, *habet*, quippe quae non potuit *sustinere temporis examen & iudicium*; quamvis ἔχοντες aequae ferri possit, ac ἔχουσαν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest, quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa oratorum, ὅταν ἂν λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇ, καὶ ὑπ' ὁμοῖν τιθῇ τοῖς ἀκούουσιν, cum scilicet ea, quae dicis, quasi *enthusiasmo & vehementi motu correptus, videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere*, ut eam definit Longinus de sublimi dicendi gen. c. 14; sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἷαν autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ῥητορικὴν. GRAEV.

ibid. Γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ) Sic recte Ven. utraque. In plerisque impressis γοῦν σοι ἡ ἢ. Fl. vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ἡ ἢ) Lege εἰν. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter decreta superesse, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor est n. 7, teste Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22, constare scripta Periclis ait: nisi forsitan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exstant. Ad Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est, Cic. Or. 9. Vide autem Nryp. c. 4, ubi versus Eupolidis legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 5. Τι κέντρον) Το κέντρον legi iubet Hemsterh. ad Nigrin. § 7 f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. Ἐχουσιν) Sic praeter G. Fl. & in prima quidem voce Fr. & B. 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτόν . . . ἔχοντες. Inter ὡς & ὑπὲρ Fl. inserit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἶαν, quod mox sequitur, in Fl. legi οἶον, quod respondet suo ὁποῖον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἶαν) Lege οἶον. GUYET. Bene divinavit; cumque & Fl. confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν) Hic arbitror abrumpi orationem. Therfagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. l. 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, πρὸ ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accus. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciph. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἀπαξ ἐλθεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit enarrare beneficia, vehementer dubito. Suspicio post Wolfium, legendum ἐφ' ἀπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile potuerit. GESN.

Pag. 152. l. 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ εἶπον) Quod in interpretatione huic responsioni verba praemissi male narras, lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

ead. l. 4. Ἀννίκεριν) Ille ipse, qui Platonem, cum iussu Dionysii vaeniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo testimonia congeffit. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. II, 27, teste Men. & Laëtantius III, 25, ubi & pretium addit *οὐλο σελσertia*. Pro ἡ male *Fl. & V. 2. ἡ*. In *l.* autem ἡ, nisi quod mendose ἡ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἡ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod sane minime spernendum, immo verum puto. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hist. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρματοτροχίας ἀλεσίειν) Hom. dixit, ἀρματοροχίας ἀλεσίων, quod diversum est. GUYET.

ead. l. 12. Παύσανος) Menagius ira emendandum esse viderat, & Mf. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pausone iudicium Aristotelis vide de Poët. c. 2 pr. (Non viderat forte Menagius, sed Guyeto, ut solet, furripuit.) SOLAN. Pauson pictor. Pauson dicitur Aeliano Var. Hist. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis, ex quibus hic legendum Παύσανος. Guyet. Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ) Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat Παύσανι. Eius emendationem, ne quid dubii super sit, firmat Mf. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. l. 2. Μέμφεσθαι) Καὶ μέμφεσθαι. GUYET. Bene, & parum abest, quin invitis edd. inseram. REITZ.

ead. l. 8. Τοσούτων ἐτῶν) Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc & ex c. 22 statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita insit, ne orationis quidem perspicuitas. Iuvenile opus est, (vide & not. ad tit.) sed cuius nescio. SOLAN.

ead. l. 14. Καταναλώσει) Forfan recte *Fl.* sine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνέβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rursus καταναλώματα. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestit servasse. REITZ.

Pag. 154. l. 4. Παρεῖς τὴν ἐπληρημένην φροντίδα) Verritur, dimissa ex animo impendente cogitatione: malim, demissa, suspecta.

ſa illa cogitatione. VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἀπληρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνῶμαῖς. SOLAN. *ead.* l. 10. Γραμματεῖον) Sic variat ſcriptura etiam ſupra TOX. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Diſſert. & mox cap. 27. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὅπως Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 155. l. 1. Ὑπομνήμασι) A M. Aemilio capros regum Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plut. conſcripta; ſed ab hoc viſos &c. non credo. SOLAN. Vid. Miſc. Obſ. Brit. Mai. & Iun. 1733, p. 368. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκαδὲ) Pro οἶκοι poſitum. GUYET. Ita viciffim οἰκοθεν fere pro οἶκοι Herodian. II, 7, 3, οὔτε γὰρ οἰκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονευσατο. Sed poteſt vulgaris ſignificatio & ibi ſalva manere; ut ſit, *domo*, vel *de ſuo* non ſuppeteabant opes. Sed pro οἰκαδὲ forſan hic οἰκαδὲ ſcribendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidiſſe videtur: petit enim, quod ſequentia indicant, ut reliquum poëma ſibi peragat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἐπῶν) Ἀκούσομαι legiſſe videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. l. 3. Ἀλισοδήμου) Hunc poëtam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripſerat ergo & Sophocles hymnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκλείπεται) Huius ergo aetate neque Tragœdiae, neque Comoediae novae Athenis ſcribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δράμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ προσηκόν ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρῳ &c. Τὸ δράμα τοῦ βιβλίου infinitium videtur. GUYET. Quid in his veri ſit, ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου, praemiſſo etiam puncto ante τὸ δέ. Sed parentheſi addita, diſtinctioneque mutata, & pro τοῦ βιβλίου, reſcribendo βιβλίον, Geſnerus vulgatum emendavit, cui obſecundavi, quod vulgatum ſenſu carebat, nec aliter ex Codd. reſtitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. peccatur hac in hiſtoria: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impreſſi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετίερος ὁ Ἀντίπατρος) Conf. ſupr. Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

Pag. 157. l. 1. Εἰσῆλθεν) Ὁ Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Καίρε, ὦ Ἀρτίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obsl. supra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὀστέων) Subaudi δεῖ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;) In omn. edd. haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ βοιωτίας, οὐθ' ἔθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet Anonym. in Misc. Obsl. Britan. Maii & Iun. 1733, p. 370. Aliquid deesse videbat & Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos Geßnerum sequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. patebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ) Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Miss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. Reitzium, ut subiici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curret.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiusdem folii, (versuum in Aldina editione 37 & 40, in Basileensi 71 & 75) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis virium antea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata est iam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum esse impense gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro Tib. Hemsterhusio, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose Solano etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta est illius mentio.

Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cuiusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admissemus eam medicinam in ipsum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 158. L. 9. Οὐκ εὖ γὰρ ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες.) Additum videtur. GUYET.

Pag. 159. l. 2. Ἱμεραῖον) Vid. Plut. Dem. qui omnes eosdem receniet, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, 1. SOLAN. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα) De Himeraeo Phalereo, Demetrii fratre, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Aiakis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, & ibi periisse. GESN.

ead. l. 5. Ταπεινούς — ἐπιτολάσαντας) Τὰ, ταπεινούς, ἐπιτολάσαντας, ἀντίθετα. GUYET.

ead. l. 8. Δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων) Hanc observationem, ventos quosdam versperminos mox ponere, firmat Aristoteles Probl. 26, 35: Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δειλίην πνεῖ, πρῶτ' οὐ; GESN.

ead. l. 9. Ὑπερίδην) Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. Plut. in X Rhet. 1559) & iam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἶ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἀφίλον δημόλακα) Sic vitiose Salmurienfis: peius Amstelodamensis δημόλακα. Scribe δημοκόλακα: sic recte editiones priores. IENS.

ibid. Δημόλακα) Δημοκόλακα. Απ Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 13. Λαμπρότεραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158 F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. GESN.

Pag. 160. l. 1. Ἦν ἐχρῆν δ' ἡτοῦ) Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (Plut. 1560) & a priori accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. Excisam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859 C. Alii praemordisse sibi linguam, ne consocios proderet: idem in Hyperide. GESN.

ead. l. 7. Βούλιν) Vid. Herod. Z, 269, ubi Σπερβίης dicitur, qui hic Σπέρχης. SOLAN. Historia est Herod. VII, 134, quamquam Σπερβίης ibi vocatur. GESN.

ead. l. 14. Ὁ Πύθων) Orator Byzantinus eloquentissimus, cuius Demosth. & Aeschines in oratt. meminerunt. GUYET.

ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν) Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδιὰ παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Adenda. REITZ. Sed nihil ibi annotatum.

ead. l. 15. Παραβάλλειν) Subaudi eis τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 161. l. 2. Ἀποδείξων) Quidni artiore Ionismo ἀποδείξων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ nam in re tam facili solent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἢ δυνάμεις τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In B. 4. legitur αὐτοῦ.

ead. l. 11. Ἀκλινῇ) Confer cap. 43. KUSTER.

ibid. Ἐπ' ὁρῆς) Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, δς ἔφη, ut est apud Aristidem Rhod. p. 542 Iebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεῆς, καὶ καταδύσσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὲ τὸ θρυλλούμενον· ἀλλ', ὃ Πότσειδαν, ἴσθι ὅτι ὁρᾶν τὰν ναῦν καταδύσσω. Dum clavum rectum teneam, ut est in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exilio illo Demosthen. similemque Cicero- ni, monet Plutarchus. GESN.

Pag. 162. l. 3. Ἐφη) Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demosth. SOLAN.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inferi vult I. Pellet. locum mox a me commodius inferendum. Ac Pelletus solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Inno-

tuiffe tamen & viro docto in Germania, ex Hemsterhusio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίον) Subaudi τὸ, κατὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐ Βοιωτίας) Sic legiffe videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Sal-murienſi verſione ſic prioribus annectuntur, ac ſi Archiae eſſent, cum ſint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda ſunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum ſcil. potuiſtiſ capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας) Si ſana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demoſthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi poſſe Demoſthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι) Haec ita apparet arcte cohaerere, ut ſine iniuria & internecione ſententiae divelli non poſſint: & tamen longe erant diſtracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae poſuimus, in quibus multa varie tentata per hoſce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & noſtris amicis. Ponam illud, in quo non δυνάμεις, ſed δεκάταις minimum φορτίσιν acquieſcere mihi viſus ſum. Primo igitur aio, cum ἕκαστος ἀπογράφεται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad diſtributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in poteſtate Philippi bis fuiſſe conſtat, in tantum certe, ut inde ligna, reditus ſ. veſtigalia, pecora, praedia dare & assignare ſuis illis amicis mercenariis poſſet, ſemel in bello ſacro, & deinde poſt pugnam Chaeronenſem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογράφεται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, δρέμματα, γῆν δὲ Βοιωτίας, δὲ δ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea ſententia, quam interpretando expreſſi, ſeu magis ad verbum placeat, *Nunc illorum unusquiſque ſcriptus eſt aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepiffe.* Ita ſanari poteſt locus diſticillimus, nulla litera immutata, niſi illa negatione, quae orra videtur ex ſtudio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo poſſunt. Niſi poëticum eſſet, (certe non ſatis attendi, an etiam in ſoluta oratione adhibeatur) poteramus etiam ſuſpicari, οὐκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἐνθα τι λαβόντες, ſententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίαν τεῖχος) A qua urbe capienda depul-
sus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de
Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athe-
naeum VIII, 10, Stratonicus, quod scilicet uri homo ala,
ira Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384
GESN.

ead. l. 11. Χρυσίῳ. τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatissima haec
erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me
reperit, qui saltem conquestus sit, abrumpi subito in iis
Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cuius, minime
enim ex iis pater, quis loquatur, ut, inquam, nescio cu-
jus subito verba Parmenioni dicta, & alia multa infercian-
tur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo
invenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remans,
suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, tex-
to & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet
Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc eiecimus,
locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem
hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me re-
pertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice
viri doctiss. Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigientis Prae-
fecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem
proditurum mea opera Lucianum putans, annotaveram his
verbis: [*reliqua pagina & pars magna sequentis alterius loci
sunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae si nunc missa
feceris, & in alio illo loco inferas, quae nunc mire perturbata in
omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.*]
(Quibus literis Moiem Solanum intellige, quo Latino no-
mine hic etiam discas me *Dissertationem de stilo Novi Testamen-
ti* edidisse, quae in Rhenferdii synragmate conspicitur) & ire-
rum p. 1088. (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα &c. li-
nea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniun-
gito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag.
1090 ante *Τοιαυτα* &c. lin. 16. [Hic inferenda sunt ea, quae
supra noravimus (p. 1087) loco suo fuisse mota. M. D. S.]
Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice
Ms. descriptum, in quo folium unum, dum compingeba-
tur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tandiu
indeprehensus evasit. SOLAN.

ead. l. 14. Προεῖμν ἄν) Obiecerim, ut canibus, ut latroni-
bus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de
Arione inter nautas latrones constituto, τὸν δὲ σφύριττο

τοῦτο λίσσασθαι, χρήματα προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραι-
τέομενον. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Μηχαναῖς) Haec isthuc referre, cum commodius non possem, satius visum est, quam prorsus omittere. SOLAN.

Pag. 163. l. 9. τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθους) Pro quo scripta exstat oratio Demosthenis de Chersonneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 164. l. 7. Τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμείπολιν εἶλομεν, οὐκ Ὀλυμπον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Manifestissimum mendum non vidit doctissimus interpres Phil. Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repono meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Chersonneso: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτε τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίου εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἢ τὰ ἀπὸ Θηβαίων ἀδεία ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μερζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι, & saepius Πύλαι dicebatur, erat Graeciae porta & aditus, & nunquam potuisset Philippus Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo saepissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔχομεν) Sic quidem etiam Mf. Sed Palmerius vidit scribendum esse Πύλας, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam. GRAEV.

ead. l. 9. Πύλας) Ita ed. Fl. uti Palmerius emendare iusserat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palmerius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde est, quod exemplaria sua securus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissimo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν θεάτρων) Longe aliter de eo Potterus pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνον) Subaudi διά. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συνηγορικόν, h. e.

pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adesset. Triobolum τὸ δικανικόν, s. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. l. 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) Ἀν τοὺς δικαστικούς μισθοὺς; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακεκλιμένους) Τοὺς Ἀθηναίους πολέτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adiungatur, ut Thucyd. I, 18, ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeschin. contra Ctesiph. p. m. 301 A. ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Demosth. de Class. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noster c. ult. s. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest eiusmodi substant. omitti etiam potest praepositio. Lys. Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοὶ καὶ Νεμέα. L. Bos de Ellips. p. m. 281, ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἦμεν. Adderem Homer. Il. E, 137, ubi ἀγρῶ quoque pro ἐν ἀγρῶ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularet. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat s. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παρταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστόλους) I. e. duces classis. GUYET.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίσις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perspicuum est, legendum τοῦτο. Quod priscis Atheniensibus Themistocles & Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo. Idque recte consideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Τοῦτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. lenius τοῦτο νῦν. Ego sic integre edendum censeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. l. 2. Περί τῆς Μακεδονίας ἀν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, de Macedonia ipsa rationem a me exegisset. GUYET.

ead. l. 5. Δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις στόλους) Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita iam commissa inter se & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, illicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιμεθίσταται. Ἐγὼ δὲ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 12. Περί μὲν γὰρ Χαιρωνείας) Post proelium ad Chae-
roneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητά καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῷ μίας ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demosthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, *an enim ideo minus magnum periculum &c.* Blandius forte sic corrigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, neque enim nisi praeter spem vicinus. Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probò unice. GESN.

Pag. 168. l. 8. Ἀριστοτέλει μάρτυρι) Προσπεπνύθειν scil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quam facile est Γ in T mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte Fl. & Veneta utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιτηκότων) Malit Wolfius συμπεφοιτηκότων, ut notentur condiscipuli: & est illud sane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, iam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed huius etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θανατάσαι) Subaudi ἔλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλου) Inimicus hic Demosthenis summus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. l. 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; APX. Ἐσικας ἔτι μᾶλλον, ὡ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι, διαφερομεν οὐδεν ἐκπληξεί τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρῶντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicio ὁρῶντων corruptum ex ἀκρῶντων. Ita scilicet stupenda est maximi huius viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, & ipsis nostrum oculis diffusi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi suae non habent. An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφερομεν; Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore & ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam conspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. IENS.

ead. l. 7. Διαφερομεν) Locus conclamatus, nisi legas μὴ ὁρῶντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, nos ipsi, qui vidimus, stupore rei praesentis nondum excutere valimus, parum feliciter expressit, etiamsi cum Iensio διαφερομεν legas; vide tamen Eik. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρῶντων) Forfan legendum, τῶν μὴ ὁρῶντων. L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus οὐχ, vel μηδέν, aut cum Iensio suspicemur, fuisse in autographo τῶν ἀκρῶντων, vel ἀκούοντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. Καθῆστο) Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solemne est. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. l. 8. Ἐρύλαττεν) Iens. διερύλαττεν sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33, nihil mutuo. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Histrioniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule Plut. in vita Dem. & ipsum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id iam curaverat P. additis etiam in versione personis, quae S. omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae responsum. GUYET.

Pag. 172. l. 8. Αὐτὴν παρ') Τὸ δέξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δέξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκῆναι. GUYET.

ead. l. 9. Μηδ' ἦν ἑμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν &c.) Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem εἰς, legendumque εἰς ἦν ἑμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπὼν. Ita certe Epictetus c. 29, τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένους εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειψιν omissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. IENS. "Ἦν ἑμαυτὸν ἔτ.) Sic abique εἰς usurpat Ἀποκρ. c. ult. Aliter Xen. ed. Basf. 373, & a Iensio laudatus Epiφ. 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit. εἰς ἦν cum Iensio scribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeschini in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275 B. sive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνετε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἦν τεταχθεῖ ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ.

ead. l. 15. Ἐχορήγουν ἐγὼ) Χορηγός, id est, praebitor, fuerat Demosthenes Liberalibus, s. Διονυσίοις ἐν ἅστωι. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. GESN.

Pag. 173. l. 1. Πολλάκις ἐστεφανώκων) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσήλθον, ἔδοξέ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GESN.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρά. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις Fl. & V. utraque. Reliquae περὶ, mendose. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praeber argumentum orationis de falsa legatione: cum ea inprimis causa legationem Macedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare possit. GESN.

ead. l. 5. Ἡ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιδυσάμην) Phil. Melancthon verterat: aut quibus donavi pecunias. Benedictus vero: aut quos dandis contributionibus iuvi. Sed vereor ut recte, ait

Iac. du Port in praelect. ad Theophr. Charact. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demosthenes, se eos adiuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contrahis. Ἐράνουσ συνδιαλύσσαι, concise & eleganter dictum, pro debita dissolvere *erani* nomine constata. Verendum igitur esset: Quotum ego dissolvi debita, *erani* nomine, quem ab amicis collegerant, contrahis. Tantaе molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos *ἐρανον* nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191 tradiderat, *ἐρανον* fuisse genus mutui gratui, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, aut amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρακάς pro sua virili conferebant. Aliaque de *eranis* vid. ibid. Sed & coenam collatis symbolis fuisse *ἐρανον*, satis notum est. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. πρὶ αὐθαδ. c. 15, ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἐρανον κελεύσαντι εἰσπεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epist. 93, qui Livium aequae ac Plin. etiam Latine *erantum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιαλύσάμην) Simul solvo. GUYET.

ead. l. 7. Τουτουί Ποσειδῶνος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 14. Πυθέου) Inter Demosthenis accusatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαιου, ut fit. SOLAN.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσασθαι) Corrige τὴν ψυχὴν. GUYET. (Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχὴν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi notus esset.) An τῆς ζωῆς; ut iungatur ὁψὲ τῆς ζωῆς, i. e. etiam *sera aetate mores mutare*, quae sententia & constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, ane vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεταρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεταρμόζειν ἐαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etsi enim vulgo accusativum adsciscit μεταρμόσασθαι, ut Aelian. XIV, 7, εἰν μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεταρμόσσηται neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogiae,

si forte auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεθίσσδαι τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μεθίσταμαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ἔταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσδαι τῆς ξυγείως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλλαχθῇ χόλου, Sophocl. Ai. teste Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut in ἀπαλλάττεσδαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἄρματος, & similibus solet: quod tamen in μεθαρκμόζεσδαι nondum definio. Ideoque ψυχῇ, quod Gellnerus quoque adscriperat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθίδως θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. l. 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θυήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena mactata sermo est. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμως) Nihil veritus sum consulere metro, quia versus torus est ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κέρη, monente Wetsten. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπεὶ δὲν ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὦν) Ex Alexandri dictis sumtrum. GUYET. Eadem rursus ad verbum plagiaris Menagius. Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallet*, quod ex Plut. & Pausan. narrat Freinshem. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: *& ego pecuniam, quam gloriam, mallet, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo*. REITZ.

Pag. 175. l. 12. Εὐκλήμωνος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euclemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demosth. p. 858 C. D. Πυθείας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κά-

ραβος ἐξ Ἀθηναίων φεύγοντες, Ἀντιπάτρω προσγγέοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβων περιϊόντες οὐκ εἰων ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις. Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἀστεος πρεσβεύουσι προσμίζας ἐαυτῷ ἡγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς διακεδόσι, καὶ συνεχβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluscula acute dicta, quibus se invicem Pytheas & Demosthenes impetierint. Cf. ipse Demosth. Ep. 2. GESN.

ibid. Ἀριστογείτ.) Errat Loidius de hoc differens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Asylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. l. 4. Δὴ ποτε) Eri cum *Fl.* δὴ omitti queat, cum iam satis particularum addit; tamen quia & Herodot. non semel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut L. VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπὸν, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — τῶνταμιεῦσθαι) Cautē Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam Pausan. Att. p. 7, 21 *Wsch.* vel ex calamo scriptorio volunt fuxisse, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιόνιον illi fuisse τὸν κρίκον) quem Plinius XXXIII, 1, f. 6, in anulum digitale gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in eiusmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μαραθ. πεπ.) Clarum hoc Demosthenis iusiurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Χαίρειν) Ridicule sane. Famae Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρω solum adscriptum. Vid. Plut. 1556, & in fine vitae Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γε) Antipater. GUYET.

Pag. 177. l. 3. Ὅπαδός τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτάς ὅπαδός ἦν καὶ συνεδρὸς ἐστὶ θεῶν. Pers. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Διδός) Qui colebatur praeter ceteros apud Plataeenses, post liberatam proelio ibi facto Graeciam. Auctor Pausan. Boeot. p. 283, 33. GESN.

in Schol. Ναύομεν) Hoc Scholium, quod ultimum in Ms. Cod. in fol. legitur, nec, quo referam, satis scio; nec, si ad quem locum referatur certo sciri possit, ullius viderur esse momenti. SOLAN.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 3. Τονθορίζετε) Τονθορίζω & τονθορίζω utrumque usitatum. GUYET.

ead. l. 4. Συστρεφόμενοι) Conglobati. KUSTER.

ead. l. 10. Ἀκουε, σίγα) Legitima verba etiam apud Aristoph. Θεσμοφ. 379: Ἀκουε πάς. Ἐδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389: Σίγα, σιώπα, πρόσσεχε τὸν νοῦν. Add. Kuster. ad Ἑκκλυσ. v. 130; it. Ἀχαρν. 45. Ipse Demosthenes de Coron. c. 53: Ἡρώτα μὲν ὁ κηρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν τελείων θεῶν) Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131 & 135, ubi perfectos Deos esse τελείους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem & plenum ius civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I, 58, & ipse Noster τὰ τέλη τῶν κυνῶν vocat de Morte Peregr. c. 36) principes civitatis, quibus magistratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae ius tribuit. *Classicos* vocavi, ex moribus Romanis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia vocantur, & rem fere conficiunt. De μετοίκαις vid. Flor. Christ. ad Aristoph. Lysistr. 580. GESN.

Pag. 179. l. 9. Μετὰ παρρησίας — εἰπεῖν) Adde supra Ion. Conf. cap. 19 pr. Et Elsner. ad Aët. Apost. IV, 29, ubi similiter: καὶ δὲ τοῖς δούλοις σου μετὰ παρρησίας πάσης λαλεῖν. REITZ.

Pag. 180. l. 9. Νέμοντας) Participant, possident. GUYET.

Pag. 181. l. 5. Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου) Puto hic ἔμπορον Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis suae eum notat, qui mare traicit, speciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur Eustathius pariter & minor Scholiastes ad Odyss. B, 319: Huc respicit, arbitror, etiam Pollux I, 95, εἴη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque vestorem interpretatus sum. Neque enim puto mercatorem ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. GESN.

Lucian. Vol. IX.

E e

ead. l. 7. Μίτραν) Hinc supra *Θηλύμιτρες*, quod vide *Διμ.* cap. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φατρίαν) Sic *Ven. 2. B. 2. & P.* In reliquis prave *φατρίαν*. Vide *Έρμ.* c. 24, & notam. SOLAN.

ead. l. 12. Σειληνόν) Omnes impressi hic prave *Σειληνόν* habebant. Vide supra *Διον.* ubi frequenter occurrit & recte scribitur. SOLAN. *Σειληνόν*) Non dubitavi & hic ira rescribere, invitis edd. quia sic Bacch. c. 4, item c. 6, & alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 182. l. 1. Φαλακρίς γέρον) De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura Perizon. ad Aelian. Hist. III, 18, ubi Lucianum inprimis illustrat. GESN.

ead. l. 3. Κεράσται, οἷα) *Οἷα* ad *κεράσται* simul & *κέρατα* referri, vid. supra dictum Bacch. sub init. REITZ.

ead. l. 11. Ἰκαρίου) Vid. Hygin. 224. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Θυγατέρα) *Τὴν Ἑριγόνην*. GUYET.

ead. l. 2. Τὸν κύνα τῆς Ἑριγόνης) Tatian. p. 37. Et Apollod. III, 100 A. SOLAN.

ead. l. 3. Τὸ ξύνθηδες ἐκαίνο καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον) Th. Mag. v. *κυνίδιον*. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἀντάξιος) Hom. II. A, 514. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Τάφον) Vide not. ad *Τιμ.* c. 4. SOLAN.

ead. l. 6. Αἰγυῖυσιν) In marg. A. 1 IV. adscriptum: *Αἰγῶν* urbs Achaiae, hinc *Αἰγυῖος* Steph. REITZ.

ibid. Ὑποβολιμαῖον) Unde habeat, mihi non constat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus &c. SOLAN.

Pag. 185. l. 1. Ψέλλιον) Th. Mag. v. *ψέλλιον*, quod a *ψέλλιον* differre docet. REITZ.

ead. l. 9. Λέσρχος) De hoc eiusque cum Baccho cognatione, vid. Loyd. Lex. & iterum in vit. Athamas. SOLAN.

ead. l. 14. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὴν Ἀρχίστην, καὶ τὴν Τιθωνήν, — καὶ τὸν Ἰάσονα;) Sic legit interpres, & licet obvium sit emendare, Iasonem iis accenset, qui Dearum concubitu potiti sunt, & Medae *ἀποθῆσιν* parat. Lege *Ἰασίωνα*, qui ob Cereris amores a Iove zelotypo fulminatus est. Homer. Odyss. E, 125:

Ὦς δ' ὅκοτ' Ἰασίῳ ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ

Ὁ δὲ Σὺμφεῖσα μίγῃ φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,

Νεῖφ ἐνὶ τριπύλῳ, οὐδ' ἐδὴν ἦεν ἀπυστος

Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀγρῇτι κεραυνῷ. PALM.

ead. l. 15. Τὸν Ἰάσονα) *Ἰασίωνα* legendum videtur. Iasion,

Iovis & Electrae filius, a Cerere admatatus est. GUYET. 'Ιασίωνα) Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam; vid. LL. & Aelian. V. H. XIII, 1. Atalantae pater. At L. 'Ιζίωνα. Fl. vero 'Ιάσωνα. Reliqui impressi 'Ιάσωνα, prave. SOLAN. 'Ιασίωνα) 'Ιάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poetis. 'Ιάσωνος etiam & 'Ιάσωνι in prosa recte Ptol. Hephaest. L. II, med. *Iasionem* vero vid. apud Apollod. L. III, c. 11, ubi in nonnullis edd. 'Ιασίονος quoque o brevis; sed quia & Aelian. cum Homero 'Ιασίωνα per o scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 186. l. 10. 'Ο Κορύβας) Iasonis, seu potius Iasionis & Cybeles filius, teste Diodoro Siculo. GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος) Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. Pott. 396. SOLAN.

ibid. 'Επεισεκυκλήθησαν) Sic Fl. ed. optime; ut φιλοφ. c. 29 a Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa Fl. corrupta est. In reliquis hic legitur *ἐπεισεκυκλήθησαν*. SOLAN.

ead. l. 12. 'Ο τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν) Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, & explicata apud Philippum a Turre in monumentis veteris Antii P. II, p. 157 seq. & Montfauc. Antiq. Expl. I, 4, 3, qui etiam II, 2, 6, ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antroorsum reflexum. GESN.

ead. l. 15. 'Ορῶντες αὐτῶν) Τῶν ἡμιθέων scil. GUYET.

ibid. Μακρὰ) Fl. fere ubique in hac phrasi μακρὰν legit. Vid. c. 2 Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10, atque Iov. Conf. c. 32, atque alibi. REITZ.

Pag. 187. l. 5. Ποικίλος) Rescribitur ab H. Prideaux P. I, l. III, ex Herod. III, Plin. VIII, 46, Solino XXXV, & Ammiano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex Plinio monet, Plinii verba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appellant.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλα πολλὰ γελ.) Sic *crocodilum* adorabant Omibitae. Vid. Ael. de anim. X, 21, & Nostr. Z. Tp. c. 42. *Feltem* alii. Athenag. p. 50 C. add. Clem. Alex. p. m. 66 A. SOLAN.

Pag. 188. l. 8. Μητραλείου υἱός) Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occisa. Ovid. Met. IX, 407: *Natus est factio pius & sceleratus eodem*. Vid. p. 255, 1, & 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. Apollod. III, p. m. 81 pen.) & ita pater iusserat (p. 77 C.) SOLAN. Utrum auctorem securus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat eius Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphylen interemit? GESN.

ead. l. 9. Δυοῖν ὀβολοῖν) Confer omnino Ἀλεξ. c. 19, 2 me hinc praecipue nitore suo redditum. SOLAN.

ead. l. 13. Πολυδάμαντος) De hoc dictum est ad Ἡρόδ. c. ult. Vide etiam Athenagoram. SOLAN. Huius Polydamantis Scotussaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuam quoque Olympicam commemorat Pausanias Eliac. II, pag. 182 seq. sed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

Pag. 189. l. 2. Θεαγένης) De eo vid. Συγγρ. c. 35, & notas. SOLAN. De hoc omnia Pausanias Eliac. II, p. 188 seq. qui etiam hoc addit: *Θάσιος δὲ — νομίζουσιν ἅτε Δεῶν Δυοῖν. Πολλαχού δὲ καὶ ἑτέρωθεν ἐν τῇ Ἑλλασιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάρους ἀγαλματα ἰδρυμένα Θεαγένης, καὶ νοσημάτων τῶν αὐτῶν ἰώμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμῆς*. GESN.

Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Praescriptio solemnis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Hudf. ad Thuc. IV, 118, ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: *Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνοππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε, Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 3. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε) Proprie tribus πρυτανεύειν dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in eiusmodi decretis, v. g. apud Thucyd. l. c. & plusculis in Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Iovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert Pollux VIII, 95, οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸς τῆς βουλῆς καὶ πρὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ceterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de πρυτανεύειν φυλῇ observatio Andocidi in oratione de mysteriis p. 13 Ald. ubi legitur, *Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, εἰάν τις ἐπρυτάνευε, Κλεογένης ἐγραμμάτευε, Βονθὸς ἐπεστάτει*. Quod summus vir Ezech. Spanh. Diff. XI, p. 715, ita convertit, *Si quis Prytanin agebat &c.* Legendum absque haesitatione

videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam) ἐπρυτανευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in mentem venire potuerit. Occupatus paulo ante in laudatione Demosthenis, orationem pro Corona perlegeram, & in ea ψήφισματα. Horum vero unum c. 55 factum est, φυλῆς πρυτανευούσης Αἰαντίδος. Satis, credo, est. GESN.

ead. l. 4. Προήδρευε Ποσειδῶν) Nepruni mentio nulla praecessit. Sed puto, quod clamorū est admodum ille Deus, & plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui. Ulpian. ad Demosth. contra Midiam, quem laudat etiam Kuhn. ad Poll. VIII, 96, Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλευσασθαι. GESN.

ibid. Ἐπιστάται Ἀπόλλων) Ἐπιστάτου erat mittere populum in suffragia, quod ἐπιψήφίζειν est, ut luculenter ostendit Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam congrue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux VIII, 96, ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλείς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praefes literarum &c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. Thesmoph. 379: Τιμὸς κλεῖ ἐπιστάται· Λύσιλλ' ἐγράμματαυεν· Εἴπε Σωστράτη. GESN.

ead. l. 5. Ἐγράμματαυε Μῶμος) Etiam hoc apposite. Γράμματεὺς ap. Poll. VIII, 98, inter alia ἀναγινώσκει τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firmari posset, si hoc ageremus. Nam quae de Prytanum, Proëdorum, Epistatarum, Scribarum munere diximus, eo modo allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui non satis exercitati sunt, appareat. GESN.

Pag. 192. l. 4. Περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς) Cum longae noctes benignam dormiendi, & somniandi adeo, occasionem praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GESN.

ead. l. 5. Τελείους θεοῦς) Supra Iov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 9. Ὀρκον, τὴν Στυγᾶ) Hom. Od. E, 185. SOLAN.

ead. l. 15. Ἠρία) Humilium volunt hac voce designari sepulcra. SOLAN. Vid. supr. Contempl. c. 22 pr. REITZ.

Pag. 193. l. 2. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι) Erat Athenis signum Ἀθηνᾶς Ὑγίαιας, teste Pausan. Att. p. 21, 17; & ara, ibid. p. 31, 3 Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus Nostri Pseudomantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est tabula aenea apud Gruterum p. 81. GESN.

ibid. Ἀσκληπιδὴν χρησμοδεῖν) Alexandri Abonoteichitae oraculum petere huic videtur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκείνοίς δὲ τάφον — καὶ θύλην ἐπιστῆσαι) Pro θύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpres, qui statuum vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero sit *statuo*, tamen statua Latinis dicitur Graece ἀγέλιμα, ἀνδρίας, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco *cippius* debebat verti. PALM.

ead. l. 14. ΖΕΥΣ.) Delevi supra Iovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur, & hic suo loco reposui ante Δικαιοτάτον. Decretum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Isque adeo recitato iam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήρισμα. SOLAN.

Pag. 194. l. 8. Νομίζουσιν) Sequebantur in ed. *Iunt. Ald. Fl. Fr. H. & B.* 1. ac 2. (non in *P. S. & Amst.*) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Ijs tamen additum in iisdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰς τῶν θεῶν, quo indicarent, hos binos Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uterque iam suo loco insertus est Tom. II, N°. XXV & XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) D. Ioan. Chrysostomus, vir plane sanctus & incomparabilis, non veritus est eius partem in homiliam quandam, quam in Iohannis evangelium commentatus est, inferere. COGN. Supposititium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. SOLAN.

ead. l. 4. Κόμην) Diserte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scriptorum morem id factum cenfeo, apud quos ἐν χρῶ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13 iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομᾶν, c. 16 & 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse supposititium, de quo non multum laborandum est. De alijs Luciani ipsius locis quid dixerim, vide ad Περ. c. 15. SOLAN.

ibid. Χιτῶνα) Sic Aelian. V. H. VII, 13, ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχιτῶν προίει. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & superariam (verbis utor Salmasii ad Tertull. de pallio p. 70) habere consueverant. Cynici solam interulam, inquit, unde ἀχιτῶρες. Vid. fin.

huius Dial. ubi plerique Dii ἀχίτωνες pingi dicuntur. Non semper veteres Graeci calceati erant, inquit Casaubonus (ad Theophr. Char. p. 240) ut hodie nos sumus: multus enim fuit τῆς ἀνυποδησίας usus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit esse discalceatos, ut refert Xenophon in eorum Politia. Athenienses quoque, paulo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus aut iunierum asperitates, calceis utebantur. Vide Plus. in Phocione: & aut idem auctor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαίαις tantum ἡμέραις calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris institutione, iubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὀδεύειν. Κεῖρους τοῖσιν ἰχθυήματα, δυσδερχέα θηρῶν. Clem. Alex. Paedag. III, libro II, ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἀρμυδίων ἀνυποδησία· πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γὰρ πᾶς ἐγγὺς τὸ ὑποδεῖσθαι τῷ δεῖσθαι. Nota est & Romani Catonis ἀνυποδησία: item Neronis; vide Suet. c. 51. — Haec & plura Casaubonus. Xen. ἀπομν. I, — τὸ καὶ ἀχίτων διατελεῖς. Aristoph. apud Diog. Laërt. p. 40 C. ἀνυποδητεῖς in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

ibid. Γυμνοδερχῆ) Ἀν γυμνοδερχῆ, ἢ γυμνοδερχοῦμαι, i. e. cute nuda sum? GUYET. Idem rursus ad verbum Menag. REITZ. Nihil dum probabilius video coniectura Menagii: hanc itaque interpretando secutus sum. GESN.

ead. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Infra c. 16 l. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυπόδητος c. 13, ac saepe. Licet & interdum ἀνυπόδετος. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖς ἐναντίοις) Locus mendosus videtur: vete. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte διαχρήσασθαι cum accusat. construitur; vid. Herodian. plurib. locis; atque interficio significat. Verte igitur: tu corpus contrarius rebus enecas, i. e. crucias duriter habendo, non vero ut vulgo homines solent. REITZ.

ead. l. 8. Ξηροῦ) I. e. ἀστρώτου, sine strato. GUYET.

ead. l. 9. Ἄσιν) Ἄσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec luto etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄσιν fastidium, hic squalorem luctui proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπωλλον) Ἀπ παμπόλλην; GUYET. Ne credas, lektor, qui scis composita Articis communia. Aelian. IV, 8, παμπόλους μυριάδας. REITZ.

Pag. 196. l. 1. Παρέχον) Forf. παρέχοι, adiecerat Gesnerus. Idem habet Guyet. in nott. Mss. quas ille non vidit.

Tanto verisimilius fit, utrumque recte coniicere. REITZ *ead.* L. 15. *Τὶ τὸ ἐνδεές*) Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius loci *Ἐνδεές* apud Graecos & hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic deest. Obiicitur Cynico, vivere illum in *defectu*, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* &c. GESN.

Pag. 197. L. 11. *Οὐχὶ σκέπης*) *Σκέπη* legendum videtur. GUYET. Minime: nam connectendum cum seq. *χαρίν* & *εἵνεκα*, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Pag. 198. L. 2. *Εἵνεκα*) Non itaque poëticum est *εἵνεκα*. Habuimus id crebro apud Nostrum, de Dom. c. 8, Amor. c. 49, Navig. cap. 20 &c. Quamvis Ionibus potius perpetuum *τὸ εἵνεκα*. REITZ.

ead. L. 6. *Μάθοις τί ποδῶν ἔστ' ἔρχον;*) Sic omnino interpretandum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post *μάθοις* mora. Solae B. 2. & P. hoc observarunt, quamvis recte verterit Thom. Morus. SOLAN.

ead. L. 11. *Οὐδὲν χεῖρον*) Vulgatum *εἰ χεῖρον* nihili esse, bene etiam senserat Gesnerus, qui pro *οὐδ'* *εἰ* rescripserat *οὐδέ*. At cum L. & Fl. *οὐδὲν* habeant, quod verissimum, quodque mox repetitur, in *οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον*, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque Fl. *οὐδὲν* cum spiritu exhibeat, apparet vulgatum ceterarum *οὐδ'* *εἰ* hinc natum esse. REITZ.

Pag. 199. l. 10. *Οὐδὲ τρέφεισθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα ταύμν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.* ΛΥΚ. *Δήλον γάρ.* KTN. *Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο*) Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum *εἶν*, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur, *Οὐδὲ εὐρωστον εἶν, εἰ κακῶς ἐτρέφετο*. Id ait Cynicus, *sed nec propterea corpus meum videtur peius nutrirī, quod nutritur ab rebus vilibus*. (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) *Neque bene firmum foret, si male nutriretur*. IENS.

ead. L. 13. *Οὐδὲ εὐρωστον*) Gesnerus etiam adleverat: *supple εἶν*. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Iam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aequè intelligeretur, ac paulo supra hoc capite, *εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον*, pro *εἶν* καὶ *ἀσθενέστερον*. REITZ.

Pag. 202. L. 1. *Ολίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλον*) *Benedictus, paucisq̃ue, ut eo*

triat, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione secutus est auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit iusta oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculinae; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *paucisque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis, si multa deglutierit, futurum sit ut enecetur.* GRON.

Pag. 204. l. 11. Ἐριφύλην) Amphiarai uxorem. SOLAN.

Pag. 205. l. 8. Καίτοι ῥᾷδιον θραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθ.) Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysofomus in Diog. seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 9. Εἰς ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag. 206. l. 4. Μὴ) Edd. pleraeque καὶ μὴ. Delendum illud καὶ iam olim videram, nondum inspecta Fl. ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 8. Νὴ Δία) Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergo μὰ Δία. SOLAN. Νὴ tamen & negationi addit Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. Sed Solano assentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior Solano ipse quoque. Sed illud *recte sane*, quod in versione posui, ita intelligebam, *recte sane utuntur*: quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuissem, *non per Iovem.* GESN. in Addend.

Pag. 207. l. 12. Τὸν Ἡρακλέα) Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculis novi sumserint. Pluscula sunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cuius rei imago est in Sexto Empir. Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cuius statim fit mentio, splendidissime Dio Or. de Regno pag. 12 D. Ἐκείνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντες ἡλίου μέχρι δυομένου, πάσης ἤρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνδρώπων ἀπάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλείους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων) In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra edd. Gesneri emendationem recepi. Et si enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimoniis haud eger. REITZ.

Pag. 208. l. 4. Ἡ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀ-

πόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιέναι τοιοῦτος;) Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum & egentem, utitur exemplo Hercules, qui nudus, pellem modo indutus, peragrarit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. At, inquit Cynicus, non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero, pergit, tu putas, eum, qui talis erat, eguisse stratis & calceis, ac ob illud circumerrasse? Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, οὐ δοκεῖς περιέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δακῆ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον nec dubito, quin ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιοῦτον habet Florentina.) Quis enim tam turpem sermonem ab tersissimo scriptore speret? IENS. Περιέναι τοιοῦτον) Etsi περιέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praemissum οὐ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi Florentinae ac Iensio obsecundare. REITZ.

ead. l. 6. Τοιοῦτον) Secutus sum FL. In reliquis τοιοῦτος est. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ) Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat L. Bos ad I Ep. Timoth. VI, 10, ubi εἶπε γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἔστιν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἀναιδέστατον) Vox haec, si recte habet, sensu plane novo sumitur. Non enim *inverecundum*, ut affolet, sed *quod pudorem incutere valet*, hic necessario significat. Sed sanum esse locum, dubito. SOLAN. Nescio, quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentissimum* notat; neque quid interpretes, qui *pudendum* vertit. Puto corruptum esse inter dictantem & excipientem vocabulum, legendumque ἀνιδέστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνίδεστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναιδέστος est ἄμοιρος, ἄτιμος: quae si sequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cuius minime participes esse velint homines luxuriosi. GEN. Forte ἀνιδέστατον, vel ἀειδέστατον. I. I. WETST.

Pag. 211. l. 3. Κομᾶν) Dixi iam supra ad cap. 1, & ad Περ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 9. Τι ἂν δῶν τις ἀνδρὶς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδαῖς ὁδμὴν ἔχοντος) Imperite versum: & quidem quid facies, cum vir eundem cum cinacidis odorem habeat? Debit: Quid daret quis pro viro, (quanti aestimaret virum) qui eundem cum cinacidis oleat odorem? Vide, quae dixi in Ellipsi praepos. ἀντί. L. Bos. Vid. Lamb. Bos de Ellipsi praep. ἀντί. SOLAN.

Pag. 212. l. 8. Ὑμῖν δέ) Al. ἡμῖν δέ. GUYET. Sed vulgatum praestit, quod I. P. S. &c. exhibent. REITZ.

ead. l. 9. Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατιθεσθαι, καὶ ἐπαγορθεῖν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πρᾶττουσι, αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων &c.) Non semel haec verba inspexi, & congruentem rei, qua de agitur, sensum in iis perspicere conatus sum. Sed frustra. Interpres vertit, *Atque haec ita cum sint, iam nos in vitam vestram traducere aequum censetis, nostramque corrumpere, cum saepe male consulta sint, quae faciitis, ipsique vestris in negotiis minime circumspēcti sitis.* Satis patet, interpretem non secutum esse vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte existente, cogitare fecit. Et, ecce, sic dederunt Florentini, *Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατιθεσθαι καὶ ἐπαγορθεῖν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πρᾶττομεν αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων.* Unde tanta scripturae diversitas nata sit, non divino. Alium haud dubie Aldus, (quem secuti sunt editores reliqui) quam Florentini, expressit Codicem. Sed nec Florentina scriptura vitii experts, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: *Vosne, qui luxu estis perditī, multisque morbi ac infirmitatis generibus saepe affecti, aequum censetis, nos Cynicos componere nos ad vestram vivendi rationem; vos, inquam, qui saepe de iis, quae nos agimus, secus cogitatis, rerum vestrarum conditionem ipsi non habentes perspectam & exploratam?* Nam & per interrogationem haec prolata esse, nullus dubito. IENS.

ibid. τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πρᾶττομεν) Sic Fl. nisi quod L. & Iensii coniecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων scribere iubentium, secutus sum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adscripsit ἴσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba sic exhibent: *τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πρᾶττουσιν.* SOLAN. τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων) Florentinam lectionem interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βουλευομένων servandum est, quod ad ἡμῶν re-

fertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua αἰα retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19, μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἰπερ ἔξεστι· & IV, 4, 14, τόμου, οὐσγε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθονται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58 C. καὶ λόγου κατάρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἴτα παραχωροῦντας ὡς κρείττοσι, καὶ μετατιθεμένους ῥᾶστα πρὸς τούναυτιόν. Lucian. Ion. Conf. c. 10, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐδὶς τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GESN.

ead. l. 10. Βουλευομένοις) Ἀν βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 213. l. 10. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται) *Interdum aliud quidpiam huiusmodi vos auferre videtur.* Mf. non male ἐκφέρειν δύναται, vos auferre potest. Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 11. Πολλῶν ὑμεῖς γε) Cum P. haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus inveni, excepta B. 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 214. l. 9. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων) Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in V. 2. abest ὡ, nihil iuvat. SOLAN.

ibid. Ἀνθρώπων) Vel εὐδαιμόνων omissum videtur, ut bene admonuit I. I. Wetsten. vel id pro ἀνθρώπων substituentum est. REITZ.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.) Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquit, nihil habeat fallis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi huius sufficiens interpret esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem sententia est & la Croze; vid. eius not. ad cap. 7, v. λέλογχα. Ego sane non ausim affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Im-

mo dimidia saltem pars eorum falso soloecismi accusantur, quippe quae & alii probati auctores, Atticis non rudes, adhibuere, quod recte etiam sensit Duker. quem allego ad c. 7, v. *τεθνήξει*, quodque pluribus post Graevium ostenderem, nisi notarum iam esset tantum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus auctor est, iocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non sollicitè *ὑπερ-αττικίζειν* necesse duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos est, quos nulla lingua alia expresserit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparilitate, perturbatione & miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis insulsus fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia & pudore quodam damus, interpretatio non potest iuvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec ad indagandos soloecismos deduci. Ne quis, Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum & interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficultium condemnet. Expressi autem in illis, quae sribliginem habent, locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcumque positis in parenthesi verbis explicare studui. GESN.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα) Σολοικισμός ab antiquis Latinis vocabatur *sribligo*. A. Gell. XX, 5, vocem improbat; I, 7, tamen usurpat; Plurarchus saepius. Deducitur autem a Σόλοικοι, qui cum Attici essent, & habitarent *Solis* Ciliciae urbe, τὴν εὐγενῆ παρεκέπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν, ut Eustathius loquitur in Dionys. de situ orbis. LEED.

Pag. 217. l. 6. Ἄρτι δὲ σολοικῶ) Hoc est, modo soloecissabo. Quae locutio iam soloecismo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro iungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut praeterito. Ἄρτι ἤξω, inquit Thomas Magister, οὐκ εἶπης, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικόμεν. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: ἄρτι ἤξω μηδέποτε εἶπης ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρῶν χρόνου, ἄρτι ἤκω,

καὶ ἄρτι ἀφικόμεν. Ubi male doctissimus interpres Ioannes Nunnesius, ἀρτι ἥξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἀρτι ἀφικόμεν *modo veni*. Quibus significant, ἀρτι particulam futuro iunctam non carere soloecismo, ceterum praeterito & praesenti recte iungi. Fallitur interpres, qui vertit, *iampriDEM enim soloecissare gestio*; quippe qui putarit, *σολοικιῶ* hic desiderantis vim habere, & esse praesentis temporis, cum a themate *σολοικίζω* sit futurum Atticum. Secundam huius futuri *σολοικιστῆς* infra videbis, dum in verbo *διέφθορας* referemus Moschopuli verba. Idem male credidit, ἀρτι non posse iungi praesenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἀρτι πεποίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἀρτι etiam praesenti iungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἀρτι δὲ πικρὸς ἢ πάλαι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἀρτι dicit ἐξ ὑπογύου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἀρτι, inquit, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὲ ὃ ἐστὶ ταυτόν. Quod igitur hic praecipimus de ἀρτι, idem infra repetemus in νῦν δὲ. Proinde αὐτίκα μάλα *σολοικιῶ* dicendum. Sic & *modo* futuro iunctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo, ut appareatur dicam, atque huc renuntio*. Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In Avibus: οὐκ ἀρτι δύνω τὴν δεκάτην ταύτην ἐγὼ καὶ τοῦνομα ὅσπερ παιδίῳ νῦν δὲ ἐθέμην. Idem in Pace: ἴθι νῦν ἀκουσον οἶον ἀρτι μ' ἤρετο. Eustathius ad Iliad. A, p. 75, male putavit ἤδη δὲ *σολοικιῶ* hic legi. Τὸ δὲ ἤδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιούς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρωχημένῳ, ὥς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἤδη γὰρ ποτε ἐγὼ καὶ τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἐφθιντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὥς τὸ ἤδη γὰρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶ. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσκεσθαι, ὥς τὸ ἤδη λοίγια ἔργα τὰδ' ἐσσεύεται. εἰ δὲ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὲ λοίγια ἔργα ἐσται ἀντὶ τοῦ, ὅντως δὲ. Idem alio loco: καὶ τοῦτο ὁρθεῖν, ποῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιανέιον *σολοικισμὸν*, τὸν λέγοντα ἤδη *σολοικιῶ*; qui locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidae locus versus est & intellectus. Recte Matthaeus IX, 18, ἀρτι ἐτελεύτησε, modo defuncta est, iam obiit. Sic III, 15, XXVI, 53; Ioh. IX, 19, 25, XIII, 38, XVI, 12. Ἀρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*: quae & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Juliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso, deinde,*

ut is obiit, *M. Agrippae nuptum dedit*. Idem 94: *Vectores nautaeque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat*. In Ner. c. 6: *Nero natus est Antii &c. XVIII Kalendas Ianuarias, tantum quod exoriente sole*. Vespas. c. 4. Cic. XV ad Atticum Ep. 13: *Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam*. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. Eustath. p. 75, vel p. 100 ed. Rom. LA CROZE. l. e. ad Iliad. A, 260, ubi docet, ἥδη tribus temporibus iungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἥδη, sed de ἀρτί agit, adeoque lapsus memoria Eustath. REITZ.

ead. l. 11. Παιζεις ἔχων) Nihil varietatis desidero: est enim pleonasmus usitatus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et supra ad Afin. c. 20. REITZ.

ead. l. 13. Ὡς οὐκ ἐπιστάμενον) Sic *Fl. & B.* 2. ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος) Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET. Id iam correximus. REITZ.

ead. l. 14. Ἄ μὲν οἶσθ', ἃ δὲ οὐκ οἶσθα) Hunc locum exponit Thomas Magister: Ἄ μὲν ἃ δὲ, μὴ εἴπης, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδασκαλός· Ἐπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προΐντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι· Διδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμας, ᾧ δὲ μῦαν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὃ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλέγχει τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index est. Hic vero Thomas, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. Herodianus in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολάς οἷς δὲ δῶρα ἐνειδίζων. Idem in V, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδυσεν & in octavo, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐν-επίμπρασαν. Iosephus: οὓς μὲν πατρῶα φιλία προσῆγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. Polybius in primo: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν. Et in decimo sexto: οὓς μὲν ἐτίτρωσκον, οὓς δὲ παρέλυον αἰεὶ τι πρὸς τὴν χρείαν ἀναγκαίων. Apostolus ad Romanos IX: ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκαῦτος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Aelianus: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. GRAEV. Verrum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D. Sic. XIV, cap. 50, τὰ μὲν συνέτριψε, τὰ δ' ἐκαύσεν, ne plura in re nota. Sed & al-

terum usurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15 demonstravi. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ὁφελον δυνύση) Hic rursus Thomas: Ὁφελον ἀντὶ τοῦ εἶθε ὅπερ ἀεὶ εὐκτικῶ μὲν συντάσσεται, ἢ παρ-εληλυθότι. ὥς τὸ, ὄφελον κατευθυνθεῖνσαι αἱ ὁδοὶ μου. Παρ-εληλυθότι δὲ ὥς τὸ παρὰ Θεολόγῳ ὄφελόν γε μηδὲ ἦν προσδρία. καὶ ἀπαρεμφάτῳ δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ εἶθε ἐμελλον τίθεται. Ἡρί-διστος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν ὄφελον quo significat, ὄφελον semper cum optativo iungi, quando significet utinam, & ponatur pro εἶθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἶθε ἐμελλον accipiatur. Vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον δυνύση soloecis- mum: hic enim coniunctivo coniungitur. GRAEV. In Epist. ad Gal. V, v. 12, ὄφελον ἀποκόψονται & sic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I Corinth. IV, 8 &c. Et apud LXX, Iob. XIV, 13, εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ᾧ δὴ με ἐφύλαξας. Sed & cum optativo Psalm. CXVIII, 5. Apud Aristoph. ac De- mosth. vero ὄφελον, ὄφελαι, verbi figura potius usitatum, & variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis iun- ctum. Ὡς ὄφελον Homerus iungit, & cum praes. infin. con- struit. Vid. Odyss. A, 217, Δ, 97 &c. REITZ.

ead. l. 12. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς) Cur Gesn. hic & deinceps personam Soph. quae in edd. non comparet, loquentem in- ducat, rationem non addidit. Iure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio Pseudosophistae id suadeat, & edito- res priscos pro arbitrio quoque Soloec. personam ubique inferuisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero nomina in Graecis servavam, qualia inveni in P. Nam in I. ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. & inter- dum Σολοικιστὴς integre. Vid. Lectt. var. ad init. Sed ope- rae sponte ΣΟΦ. dedere, quod iam non doleo, quia & Ges- ner. sic voluit. REITZ.

ead. l. 13. Ὅλους ἀρτιγενεῖους) I. e. omnes pubescentes, cum ἀρτιγενήτους nuper natos, five recentes dicere debuerit; quem- admodum ea voce utitur in Alexandro: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον: pro quo alibi νεογνόν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercurii adhuc infan- tis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam testudinem, id est, chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus: Καὶ χέι:

αὐτὸν ἢ τὴν δ' ἀρ' ἔτι καὶ παρὰ λίαν Ἑρμείας ἐτόρην-
σεν. Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.*

Sic enim legendum. Vulgo ἀπροσδυοῦσως in finis fabrica-
tus. Appianus in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν
ἔχων ἀμφ' ἑαυτὸν ἀρτιγενεῖους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi
ἀρτιγενήτους non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενεῖους) *Adulcos*, qui nuper barbam emiserunt.
GUYET.

Pag. 219. *l.* 1. Ἐγὼ δέ σε) *Ex B.* 2. & *A.* est illud *σε*. In
reliquis deest. SOLAN.

ead. *l.* 5. Μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν) Hic μέγαν ἄθλον
dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus,
ἄθλον τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελών. Idem in Fugitivis,
τρισκαιδέκατον γοῦν ἄθλον οἰοῦ τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν.
Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἄθλον εἶση ἀνα-
γνοῦς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἄθλον, ut praemium signi-
ficet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἄθλα δύναιτο ἀναιρεῖσθαι.
Et in Saturnaliis, καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. Quod
autem Lucianus ἄθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secun-
do de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἄθλα,
βραβεῖα, ἀριστεία, γέρα, ἐπίχειρα, ἐπαθλα & νικητήρια
idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad
Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν
ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius,
ἄθλος, inquit, & ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶ-
να δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπαθλον. Paria his scribunt Mos-
schopulus & Thucydidis interpretes ἀνώνυμος. Ἄθλον, inquit
Moschopulus, τὸ βραβεῖον, ἄθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

ead. *l.* 13. Συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσεις) *Intellexisses utique;
siquidem voluisses.* Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusita-
te, pro quo Atticus dixisset *συνῆκας ἂν*. Medius scilicet ac-
tivistae primam personam, & in εἴπερ θελήσεις verbo optan-
di modo iuncto soloecismus esse. Forte non male. Nam εἴ-
περ indicativo iunctum omnino usitatus est. GRAEV. Micyllus
rationem interpretando secutus sum. Excitat Lycinus
Soloecisten, ut, quandoquidem male sequatur praeentem,
id est, soloecismos a se commissos non sentiat; ipse permutatis
vicibus iam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid

Lucian. Vol. IX.

Ff

dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἐβελήσεις, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἂν soloecum pronuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. GESN.

Pag. 220. l. 3. Κακῶν) Κακόν. GUYET. Bene: nam etsi κακῶν redolet Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακὸν praeferrem, eoque magis, quia auctoritas accedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θῆν λαγῶ) De hoc accusativo Athenaeus lib. IX, p. 400: Τρύφων δὲ φησι, τὸν λαγῶν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφανὲς ὀξύτονος, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγῶν συναρπάσσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῖσιν Ἀπόλλωλα, τίλλων τὸν λαγῶν ὀφθήσομαι. Εἰνόφων δ' ἐν Κυνηγετικῇ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένος, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς περ γὰρ γὰρ λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί φασὶ νεῶν, καὶ λαδὸν λεῶν, οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὸν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἐνικὴ αἰτιατικὴ ἐκλόουθός ἐστιν ἢ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῃ Σατυρικῇ πλυσυτικῇ ὀνομαστική.

Γέρανοι, κορώναι, γλαῦκες, ἰκτινοί, λαγοί. Τῇ δὲ λαγῶν ἢ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσεγορευομένη, λαγῶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγῶ, καὶ γυναῖκες εἰλιπόδες. εἰς δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δεῖ δὲ ὀξύτονοι τὴν λέξιν. ἐπεὶ δὲ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, καὶ μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, νεός, καλός, νεός, κάλος. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἰλωτας ποιεῖσας, εἰτά ἐστὶ τὸ μὲν ἰακὸν λαγός.

Λαγὸν ταραξας πείθει τὸν θαλάσσιον. Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς.

Γέρανοι, κορώναι, γλαῦκες, ἰκτινοί, λαγοί. Τὸ μὲν τοι ἢ πτώκα λαγῶν, εἰ μὲν ἐστὶν ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικόν τὸ ο. Tryphon inquit: Aristophanes in Danaidibus τὸν λαγῶν accusandi casu acuto notavit accentu, addita ν littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem nobiscum ille rapit. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione λαγῶ dixit absque ν, accentu circumflexo. Nos enim λαγός nominandi casu dicimus, & accusandi casu λαγὸν, veluti νεδὸν, λαδὸν, quod Athenienses λαγῶν, νεδῶν, λαδῶν, cum ω. Accusativo singulari λαγὸν respondet

apud Sophoclem in *Amyclo Satyrico* nominativus pluralis λαγῶι Grues, cornices, ποῖναι, μίλῳ, lepores. Accusativo vero singulari λαγῶν pluralis nominativus λαγῶ scriptus per ω apud Eurolidem in *Assentatoribus*: ubi aderant τῆλαι, lepores & feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quae vocabula in os finiunt, etiam si ab Atticis in ω mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut καὶς, κάλος, νῶς, κάλως. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nominis, sic Epicharmus, & qui Eilotas composuit. Ionicum est λαγῶς. Ut λαγῶν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγῶν (h. e. leporem) mativum edit. λαγῶς quidem cum ω Atticum est, quomodo & interdum Attici λαγῶς per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, μίλῳ, λαγῶι. Quod vero dicunt πτῶκα λαγῶν, id est, timidum leporem, si Ionicum est, redundat ω, si Atticum, redundat ο. Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγῶν in quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lucianus: qui & de Domo sua, ἀνέχων τὸν λαγῶν. Herodotus, λαγῶν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγῶν κύρῳ. Idem in *Polyhymnia*, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγῶν. Herodotus in *Thalia* etiam λαγῶς dixit, & in *Melpomene* λαγῶν in accusativo. Quod autem Athenaeus recte observavit, Xenophonem τὸν λαγῶ dixisse, docent loca subiecta ex venatione: ἔταν δὲ περὶ αὐτὸν ὥς τὸν λαγῶ. Ibidem: ἔστι δὲ καὶ ἀνευ τοῦ εὐρίσκαι τὸν λαγῶ ἄγει τοὺς κύνας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγῶ. Et in secundo: ἀετὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἰεὶς ὡς κατεῖδε τὸν λαγῶ. Quae omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si Athenaeo credimus. Videtur etiam Lucianus in *Ἐῖν* pro *Ἐῖν* ὑποσολοικίζειν. Libanius certe in ἀντιρρητικῷ, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιβῖεν ἀνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Iulianum invectiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς Ἐῖν βιώντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἄρα παρῆσαι, lege ex Mss. Codice, cuius excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hae notae typis fuerunt descriptae, ἄρα παρῆξεν, sane praeteritis. GRAEV. Eruditissimo amico meo I. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticae dictionis & elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitioribus ac praecipue tironibus obscurum, ea politarum animadversionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticae locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio expectet simi-

les, quorum salivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis; foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, se prae densissimis iisque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in *Δεῖν* pro *Δεῖν*, *ὑποσολοικίζειν*. Saepe tamen idem Noster hoc verbo tam simplici, quam composito, ita utitur. Sic in Quom. Hist. c. 57, καὶ τοὶ ποιητῆς ὧν (Ὁμηρος) παρα-
Δεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45, ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμηνείαν περὶ τῆς συμπαράθευ. In Amoribus c. 41, καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβεῖ. In de Merced. cond. cap. 24 post med. συμπεριβεῖς ἄνω καὶ κάτω. Demosthenes I contra Philipp. συμπαράθεῖτε ἄνω καὶ κάτω· nisi quis malit (ita certe ego suspicor) & hic συμπεριβεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμπαράθεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi sumitur) *pone sequi, comitari*: ap. Demosthenem vero, quemadmodum & in adducto ex Luciano de Merc. cond. loco, requiritur sensus τοῦ una circumferri, circumagi, circumcurrere. Ita enim ad Athenienses suos orator, *Vos si Philippum audieritis agere in Chersoneso, illuc decernite auxilia; si in Pylis, illuc; sicuti alibi, una cum eo circumferamini sursum, deorsum*. Porro & ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν εἰς αὐτὸν. Ita & διαθεῖν idem in Amoribus c. 53 post med. τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis ipsum *Δεῖν*, per contractionem etiam ab Atticis usurpatum, desideret; ipse Lucianus in Pseudomanti cap. 14 pr. εἴτ' εἰ δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεώ. In Lexiphane cap. 15, σὺ μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Icaromenippo cap. 19, θεῖ φέρον· in Bis Accusato c. 1 med. εἰς Κολοφῶνα θεῖ. Sed & Aristophanes ita in Vespis pag. 458 ed. Genev. Ἀλλὰ δοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri proverbio apud Comici huius Scholiasten in Ἑκκλησ. v. 109, Ὁπου ἀργύριον ἦ, πάντα θεῖ κάλαινται. Sic enim emendatius hoc proverbium legi iubet illic Bizerus. Non tamen haec a me prolata sunt exempla, ubi *Δεῖν*, eiusque composita per contractionem usurpantur, quasi contendere velim, tantum per contractionem usurpata haec reperiri; sed ut pateat, promiscuum haec verba apud Graecos, eosque Atticos, habere usum. Certe Xenophon in una eademque periodo duplicem huius verbi usum ponit. Ἐρταῦθα κατέμεινεν, ait de Assyriorum rege I Κυροπαίδ. pag. m. 14 in fine, ὡς μὲν ἔση-

ῥοῖεν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας· τοὺς δ' ἐπι-
τηδεῖους ἀφῆκε κατὰ φυλάς ἄλλους ἄλλοσε καταθεῖν. IENS.

ibid. Μεθῆκα) Dictionis huius in eo pravitas sita est, quod cum μεθῆκα dixisset, θεῖν addit, quod sensum perturbat, & alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulgo vertitur, *leporum sibi*, aut *permisi*, quod sane optime θεῖν admit-
tit; sed *leporum e manibus elabi sibi*, quod additamentum θεῖν respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna copia unico ero contentus. Soph. in Aiace (apud Constantinum) χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem poetam tamen scriptum est, οἱ μὲν νῦν σε μεθῆκα θαυεῖν. Grot. pag. 59 Flor. SOLAN.

ead. l. 9. Πολλοὶ γεγόμενοι λαγῶ) Hic λαγῶι dixisset Sophocles, ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγῶ δὲ καὶ ἐλαφοί, & οἱ λαγῶ εἰσι λευκοί· & Xenophon etiam λαγῶ dixit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγειν αἰροῦνται οἱ λαγῶ, ἐν ταῦτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετά-
νυσς, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδω. Quae male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic c-
is-
ses visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum incidens convinceret.* Sed quis haec intelligit? Verte: Quaeque ad loca lepores fugere insisterint, in eis latentia retia intende-
bas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret. Dicimus enim φεύγειν αἰρούμαι, pro fugam adorno, meditor. GRAEV.

ead. l. 14. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἀγαν παιδείας διεφθορας) Cor-
ruptus es, vel periisti, passive; cum tamen hoc verbum proprie perdidisti significet. Sic sane docuit Moschopolus: διεφθορος ἦθος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διεφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κό-
ραις· διεφθορὸς τὸν ὄρκον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορός. Ὅμηρος· φρένας ἢ λὲ διεφθορας, (id est, διε-
φθάρης τὰς σεαυτοῦ φρένας) ὅθεν εἰ διεφθορὸς αἷμα εἴτεις ἄτε-
χνῶς σολοικισίς. Phrynichus· διεφθορὸς αἷμα τῶν ἀμαθῶν τι-
νες ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες. δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷ-
μα. Τὸ γὰρ διεφθορε, διεφθειρεν. Ammonius ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Po-
liticis· Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in prae-
ceptis valetudinis· Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι φλέγμα καὶ χολὴν τιθεῖ. Idem in libello εἰ πρεσβύτερα πο-
λιτευτέον· διεφθορόσι τελείως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocio-
ne· Ἡ Κάτωνος ἀργαιοτροπία ἐπιγενομένη βίοις διεφθορόσι. Iosephus V Orig. γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἥδη, corruptum
lac. Synesius· Ἦν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότετε τὴν διαίταν,

nisi iudicent, qui corruptis sunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Magistrum, qui in diversa est sententia. Διεφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὸς τὸ σῶμα. ἅπαρ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθεῖρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· τὰς οὐσας τέμν καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διεφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παραειμένος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἡ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἶπ διεφθαρκώς. Ioseph. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένοις, id est, captus oculis. Cleomedes lib. II Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἐμπνευσίαν αὐτῶν διεφθορότα, passivè. Utraque significatione unitur Philostratus. In Critia· Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας διεφθῆναι αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano· ἐκέλευσε τοὺς λίθοις βάλλεσθαι ὡς διεφθορότας αὐτῷ τὸν νῦν, iussit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod sibi filium perdidissent. Idem in Polemone· φοράδην δὲ ἐσεφεῖτα διεφθορότων ἤδη αὐτῷ τῶν ἀφθρων. Et in eodem· ὄνομα δὲ τῷ μισρακίῳ Οὐάρος, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. Lucianus in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ᾠσμάτων quod active & passive potest accipi, audiens corruptas cantilenas, aut corruptepentis. GRAEV.

Pag. 121. l. 1. Οὐ γὰρ πρόσθετιν αὐτῷ τὸ τινὰ) Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit Ammonius: διεφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διεφθορε δὲ τὸν ἕτερον, ut τὸ τινὰ & τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διεφθορε cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpres τὸ τινὰ putat referendum ad λαγῶ. GRAEV. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio irrepsisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit stribligo, nempe in hoc, quod διεφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, & quae ad Phrynichum afferuntur, satis ostendunt. GESN.

ead. l. 5. Όταντι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίθας θηλάζόντων) Hoc est, nutrices lactentium, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum, quorum haec sunt verba: θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἂν ἔτεκε, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, λέλειπε mulier quos peperit, & lactent natī absoluit. Attice igitur Aelianus XIII, 1, Ἡσθεῖσα τῷ βρέφει ἐθηλασεν αὐτὸν, delectata infante ubera ei praebeuit. Et Philostratus Sophista in Imaginibus, λέγεται οὖν περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν ἂν ἔτε

κε. Et Lyfias, ἐπειδὴ παῖδιον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, ex ore infantium & lactentium. Nec illud male in sacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στείραι, καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani praeceptum vero facit: Μακάρια ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίθας, auctoritatem secutus Luciani in Antiocho. Τὸ δὲ ἄτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον, de Hippocentaurο agens, pullorum instar fugente. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζομένην vocat, & pueri θηλαζόντες ὄφθησαν τὸ θήριον. Galenus ὑμνιῶν primo: Ἀφροδίσιον τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελεύω τὰς θηλαζούσας παῖδια γυναικας. Idem eodem in loco: ἔγωγε συμβουλεύσαιμι ἂν εἰ κηύσειεν ἡ θηλάζουσα τὸ παῖδιον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὶς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lyfias in supra posito exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit. GRAEV.

ead. l. 7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδια σπασισμὸν ποιήσει) Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Aristotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum, verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timaeo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῃ θνητὸν προσυφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζωὰ καὶ γεννᾶτε, τροφήν τε δίδοντες αὐξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: Quorum vobis initium statumque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumptos sinu recipiatis. Sed pro status in hoc loco legendum est satus. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse, ex Graeco satis constat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero satus vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 2 paulo ante: Sic igitur, ut ab his tra-

ditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Occa-
 num salaciamque Coeli satum, Terraeque conceptu, generatos eduo-
 que memoremus. Ibid. Haec vos, qui Deorum satum orti estis, at-
 tendite. Tuscul. quaeft. lib. II: Cultura animi Philosophia est,
 quae extrahit vitia radicibus, & praeparat animos ad satum acci-
 piendos. Idem de senectute: Quid ego vitium ortus, satum, in-
 crementa commemorem? Sed redeamus in orbitam. Scriptor in-
 certus apud Stobaeum, αὐξάνειν δ' οἴκους. Nam illud Euri-
 pidis apud Stobaeum, καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτε αὐξάνειν πῶ-
 λει, alibi apud eundem legitur castigatus, αὐξάνειν ἐν πόλει.
 Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In
 Supplicibus: πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἀνευ δίκης. Et in illo Zo-
 roastri: μὴ σύ γε αὐξάνει τὴν εἰμαρμένην. Synesius περὶ φα-
 λάκρας passive dixit: ὅτι τρίχες καὶ τοῖς ζώσιν ἐστὶ νεκρῇ,
 ἀλλ' ὅτι τεθνεώτων αὐξοῦσι, id est, crescunt. Active autem,
 οὗτος μὲν οὖν καὶ αὐξήσῃσιν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξω-
 λεστάτων κατάλογον. Synesius idem περὶ προνοίας αὐξάνει
 δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρει ἀνάγκη τὸ ἀμελοῦ-
 μένον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Tragi-
 niis: Τὸν Καδμογενὴ τρέφει, τὸ δ' αὖξαι βίотου πολὺ ποτοί, id
 est, Herculem alit & auget industria, interpres Graecus ita in-
 terpretatur, αὐξάνει ἀντὶ τοῦ αὐξέσθαι. Condonandum autem
 est reverentiae sacrae scripturae, quae his superstitionis
 Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta fuit.
 Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephe-
 sios, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξά-
 νω aliam habere significationem, quam neutralem. Sed prae-
 ter superius a me adducta, hic producam unum locum,
 ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris
 ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλὼς ἐπύτισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς
 ἠύξανεν, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστὶ τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλ-
 λά ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quae subiiciemus,
 exemplis, passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80, &
 XIII, 19. Act. VI, 7, VII, 17, XII, 20. Ioh. III, 30. Co-
 loss. II, 19, II Thess. I, 3. Petrus II Ep. cap. ult. αὐξάνον-
 τε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Iosephus in quarto an-
 tiquitatum: πολλῶ μάλλον αὐξάνει καὶ φύσσει. Thomas Ma-
 gister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit a Lu-
 ciano, quem operae pretium est audire. Τὸ αὐξάνειν, inquit,
 ἐπὶ ἐνεργητικοῦ, οἷον αὐξάνει ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά.
 Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου: Τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος
 θεραπεύειν, ταύτας αὐξάνειν, μετὰ τούτων εἶναι. Καὶ αὐξάνει αἱ:

τὶ τοῦ αὖξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰ-
κότως ἠύξησεν ἡ ἀρχὴ. αὖξανει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ
αὖξανει τὰ φυτὰ, οἷον αὖξῃσιν δέχεται καὶ αὖξανομαι ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ σημαιομένου, ὃ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λό-
γῳ· Οὐκ οὖν ἐπέιγε καὶ ἡ πατρίς ἠύξανετο. Hic docet, αὖζειν
esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen ac-
cipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat:
αὖξανειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam
in illa notione legatur αὖξανομαι. Haec quidem Thomae
sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active di-
cas αὖξω, & αὖξανω, passive vero αὖξμαι & αὖξανομαι,
tamen si elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιο-
λογίας passive dixerit, καὶ αὖζοντες τοῦ πάθους. Et eodem
capite active: τὴν οἰκίαν αὖζουσιν εὐδαιμονίαν. Et in ὁθα-
νῷ ἀλώσεως rursus passive: φιλία ἀπὸ τούτων ἠύξησε. Nec
nobis ob stare debet unius Aristidis exemplum a Thoma
adductum. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 12. Προσδῆναι) Lege προσδεῖναι. Et con-
fer Schol. sequens, in quo refelluntur, quae hic prave ob-
servata erant. REITZ.

ibid. col. 2. l. 13. Σολοικισμός) Novum incipere hoc Scho-
lium existimo. Sed quo referam, non habeo. SOLAN.

Pag. 222. l. 1. Μὴ τοίνυν ἐτι λέγειν) Pro μὴ λέγει. Lu-
cianus in Amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτι-
κῆς περαίνειν, pro πέραινε. Poëtis hoc & legum latoribus
familiarē, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV.

ead. l. 3. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόφου) Quis hic Socrates,
quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Gram-
maticus laudatur in Etymologico M. An a Mopso patriam
signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GESN.

ibid. Ὁ ἀπὸ Μόφου) Grammatici huiusce nominis memi-
nit auctor Etym. v. Εὐβοίς. Hinc autem liquet, scriptum
hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit, post reditum
ex Aegypto. Quaere apud Ionsium L. I de Histor. Phil.
cap. 2. SOLAN.

ead. l. 5. Πνίκα ἔξεισι) Hic soloecismus in hoc vertitur,
quod πνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore, cum At-
ticiis significet tantum qua hora? Docet Suidas: Πνίκα ἐστὶν
ῥα (leg. ἄρα, vid. Kutteri Suidam, & Aristoph. Av. pag.
610) τῆς ἡμέρας; ἀπὸ τοῦ, ὅποια ῥα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ῥας
γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιροῦς. Πνίκα δὲ ἐξάρησε τῆς νυκτός;
τὸ δὲ ἀνταποδοτικὸν, ὁ πνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημέ-

βρίαν. Το δέ Πνίκα ἄττ' ἀπόλετο; οὐκ Ἀττικόν, οὐδέ ἡ
χαϊκόν, οὐδέ ἀκριβές· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρὴν
καὶ γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὐτε τὸ τινα σημαίνει, οὐτε τὸ ἀτι-
να. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀρμόζει τῷ ὀπνίκα. Sic hic locus le-
gendus ex Scholiaste Aristophanis, cuius haec sunt verba:
ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζεν ὁ
καιροῦ. Sic enim legendum ex Suida, non εὐκαιρως. Apud
Suidam vero male legitur ἐξήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia
quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero Suidae
hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus
est vertendus: Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro
ὅποια ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. quota est hora diei?) Horas
enim sic explorabant, non tempora. Quota vero noctis hora egres-
sus est? Quod vero huic responderet, est ὀπνίκα, (id est, illa
hora) paulo post meridiem. Illud vero: Πνίκα ἄττα ἀπόλε-
το, (quando perierit?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque
restitutum. Est vero dictum pro πότε δῆτα, quando. Abundat au-
tem illud ἄττα. Quia neque τινα significat, neque ἄτινα. Ni-
hil enim horum quadrat ad vocem ὀπνίκα. In eadem senten-
tia est Thomas Magister. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἐπὶ
χρόνου· ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δὲ τινος, πνί-
κα ἀποδημήσεις; εἰάν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἔρ-
δῶς ἔρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν εὐρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δο-
κίμοις. ὡσαύτως καὶ τὸ τννικάῦτα καὶ τὸ τννικάδε, καὶ ἡνί-
κα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτωνι· Τί τννικάδε ἀφίξαι, ὦ Κρίτων;
ἢ οὐ πρῶτ' ἔτι ἐστί; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σοκρ. Πνίκα μά-
λιστα; Κριτ. Ὁρθρος βαθύς. Καὶ αὐθις ἐν Φαίδρῳ· Μὴ αὐριον
τννικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδεὶς. Hunc Platonis locum
imitatus est Aristides in legatione ad Achillem: Τί καλοῦσι
καὶ ἡμᾶς αὐριον κείσθαι τννικάδε; id est, cras hac hora. Phry-
nichus fere eadem omnia. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀπὸ
τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινός· πνί-
νίκα ἀποδημήσεις; εἰάν εἴπῃς ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὁρῶς
ἔρεῖς. Male Ioannes Nunnesius ὥρας exponit hic horas anni,
& per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus
diei, ut & ex Suida, & ex subiecta responsione apud Phry-
nichum apparet, sint capienda. Recte igitur Philostratus
Atticorum canon in vita Polemonis: Ἦρετο ὁ παντοκράτωρ
τὸν ὑποκριτὴν, πννίκα εἶπ' ὅτε τῆς σκηνῆς ἡλάθη, τοῦ δὲ εἰ-
πόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὔσα. Attice etiam dixit Lu-
cianus in Gallo, καὶ τννίκα ἦδη λελοῦσθαι δέοι. Et Aristophanes
in Avibus, Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὀπνίκα.

μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem. Pro πότε dixit Lucianus in *Electro* πηνίκα· Ἄλλ' οἷγε κύνοι πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἄδουσιν. Et in *Timone*, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ πηνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, πηνίκα ἔξεισι; sit qua hora exhibit? & sic recte Nostrom dixisse in Gallo, πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέει. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῇ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πηνίκα est simpliciter quando, πότε. Similem ex *Electro* locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod Timon apud Nostrom c. 4 f. rogat Iovem, Ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; Quando tandem erit, inquit, ut non amplius negligentur & contemnantur fulminis tui, quas iactas, vires? Hic πηνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de *Merc. Cond.* [ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰ κοσμοῦμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δειπνόν] πηνίκα exponerem qua diei hora? licet verba videantur ἀνακλόουθα, neglecta nimirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convivio suo habeant ostentationis causa homines philosophos; eos, ait, audiunt quidem illae; sed quando? iam quasi ipse sibi respondet, vel dum comuntur & adornantur, vel super mensam. Graeca ergo ita dispones: Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰ κοσμοῦμεναι δει. IENS. Breve horarum spatium indicat πηνίκα, & ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα) Hoc est, acquiesco patriae legibus & consuetudinibus; cum proprie & Attice haec verba significant, habeo satis amplum patrimonium. Πατρῶα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱούς χωροῦντα, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔδη. Divus Basiliius contra foeneratores: Ὅστερον καὶ τῶν πατρῶων ἐκστήση, postmodum etiam cedes & everteris patrimonio. Laërtius in Solone: Ὁ τὰ πατρῶα κατεδηδοκῶς. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρῶα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in *Dial. Meretric.* Εἰ κύριος γένομαι τῶν πατρῶων. Ammonius eadem omnia, nisi quod πατρικοί φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατρῷοι, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristot-

phanis in Avibus, Ὦν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma sit Lucianus in Timone. Πατρώον, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, Τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμα τοῖς πατρικῇ φίλοις. Et non longe post, τοὺς τε πατρώους φίλους τῇ τοῦ διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basiliius contra foeneratores, καὶ τοὺς καὶ πατρώας ἀπεμνήσθην φιλίας. Moschopolus: πάντα ἔθνη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατρώος κληρός. Opera pretium est, & Pollucem, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ διὰ πατέρων κτῆσι πατῶα, πατρικὴ, πατριος, προγονικὴ. καὶ ἱερὰ πατῶα, καὶ πατρία, καὶ πατρικά, καὶ προγονικά. Suidas vero Thomaе & Moschopulo consentit; vide verba pag. 465. Quia autem πάτριά ἐστι scribendum esse dicunt, notandum est, τὰ πατρία, vel κατὰ τὰ πατρία, frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, praesertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατῶα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρία, ut dixit Iosephus, ἐξέβαινε τῶν πατρώων ἐθνῶν, pro πατρίων, ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet solecismum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τῶν πατρώων προσκυνησθαι ἡξίου, καὶ δίαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίδηκεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Caesare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπατείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρώων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινος, ἐκστῆναι, ac ipse vivus, & neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo sc. consulari se abdicavit. Ubi male πατρώων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in vita Christodori Coptitae, ἔγραψεν, inquit, πατρία Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία 18. πατρία Θεσσαλονίκης βιβλία κε &c. De moribus urbis Constantinopolis, Θεσσαλονίκης &c. Eumolpidarum πατρία. Cic. ad Atticum. GRAEV. Quemadmodum πατῶος & πατρίος distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet Graevius. Πατῶον nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πατρίον, quod ad universam patriam spectet. Sic dici πατρία ἐθνῶν. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo Iosephi, Luciani ipsius, & Dionis. His addo alios locos, ubi Lucianus pro πατρίος usurpavit πατῶος. In Scytha cap. 4 ait Anacharsis, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρώων ἡμῶν θεῶν. In Patriae encomio § 4, εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνο-

μα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ τοῦτον τὸν Διὸν, εἰ καὶ κοινὸς ἐστὶ, ἀλλ' οὖν ἕκαστῳ νομίζεσθαι πατρῶον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου Δεῖαν. Locum integrum adscripsi, ut eadem opera eum vindicem ab inficerissima vulgati interpretis versione. Verto, Si vero apud Deos nomen patriae valeat, qui non multo magis apud homines? Namque unusquisque primum ex patria solem videt; adeo ut Deus ille (Sol) etsi communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit. Patet clarissime, πατρώους θεοὺς hic esse πατρίους, sive πατρικούς. Iterum Noster in Eunuchō c. 3, ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσιν, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. Sed & apud Aelianum VII Ποικιλ. 19, πατρώιον ἔθος pro more patriae, non patris. IENS. Plut. 306, 1. SOLAN. Conf. Diod. Sicul. III, c. 71, vers. fin. τὰ πατρώα βασίλεια, ubi Westl. N°. 81, πατρικὸς φίλος praefert. Ita πατρικὸς ξένος, φίλος, quando non ad patrem solum respicitur; vid. Duker. ad Thucyd. VIII, c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατρώους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρώους νόμους leges paternas, i. e. a patre suo lasas, Aelian. VI, 10 f. non patrias, s. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in patria potestas, quae ad solum parentem spectat. Verum πατρώοι φίλοι Herodian. III, 15, 13; de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνώμη πατρῶων φίλων, ib. I, 6 pr. Tamen & L. I, c. 9 pr. ὅσοι πατρῶαν αὐτῷ εὐνοιαν ἐπεδείκνυντο ubi paternus affectus non adeo qualis patris defuncti, sed qualis patris esse solet, generaliter significatur. REITZ.

ead. l. 9. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι) Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μου, vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adscripsimus Pollucis, Hesychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν. Ἀρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἰρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μὴνα μηχανὰ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾶν δουλεύειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Hesychius, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικόν ἐστίν. ὡς γὰρ φαμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώ-

την τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ Ξηνοκῷ ἡ πατριώτης στοιλὴ ἢ κατὰ τὰ πάτρια γινόμενη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ στοιλὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριώτης οὐσα. Xenophon etiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δούλος δούλω. Thomas, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἀνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *concivis*, *coequalis*, *contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallae, qui existimavit, *concivis* esse vocabulum Latinum. Noravit autem Pollux, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis, quod & Aristoph. Scholiast. annotavit, ad haec verba in Pace 909: Ἡ χρῆσις ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης που λέγει, ὃ ξυμπολιται τῷδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκᾶσαι χρεών. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας. Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et Aelianum III, 24, Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολιται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam συνηλικες. Λησταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλικῶν βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεισκόπτει, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox & apud Eupolin legitur, teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panathenaico συμφυλέται. Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου. & epistolae ad Thessalonienſes: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cynhaeromem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων ὃ Κθαίρων οὐκ ἔσθ' αὖτις αἰριον πανσέληνόν με οὐ σέγε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφόν, καὶ μητέρ' αὐξεν καὶ χορεύεσθαι, dies crassinus haud

adibit, quin se ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenaeus Nicotratii Comici fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, aequè vitiosa est, ac Graeca *συμπατριώτης*: quamvis non ignorem, a Plinio eam usurpam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis*, *civis*, *municipis*. Sed de his nimis fortasse multa. GRAEV. Quae Graev. ad probandum vocab. *συμπολίτης* affert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarch. apud Raphael & Elsn. ad Ephes. II, 19. REITZ.

ead. l. 11. 'Ο δεινὰ ἐστὶ μεθύσης) Soloecismus in eo versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μεθύσος vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Γραῦν μεθύσην, τῆς κέρδακος ἑνεκα. Θεόπομπος ὁ Κομικός· Πρεσβύτης φίλοιος μεθύση. Μέθυσος δὲ ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ Θηλυκοῦ Διβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἐπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ μεθύων λέγε καὶ μεθυστικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ· Ἑώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνεχτὼς ἔρποντα. Ἐπὶ δὲ Θηλυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI, ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσος. Idem tamen XIX, πῶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνόκοπος πτωχεύσει. Pollux Menandrum etiam de viro μέθυσος dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo, quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V, ἡ λοιδόρος ἢ μεθύσος ἢ ἄρπαξ. Et VI, οὔτε μέθυσοι οὔτε λοιδόροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσος καὶ παροῖνος dixit; quamquam & Phrynichus scribat, Μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἔρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός· γυναῖκα δὲ ἔρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσην. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt: quare μεθύσης per soloecismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenaeum lib. XV, ἐξ οἴνου δ' εἰρηκεν τὸν μεθύσην Ἀλέξης. Ubi recte Casaubonus notavit, male nonneminem emendare μέθυσος. Et apud Arrianum lib. IV, c. 2, ubi tamen pro πότερον μεθυστής εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης. In his, quae statim apud Lucianum sequuntur, ἐτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας, nemo unquam deprehender soloecismum. Locum esse corruptum, dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec facile quisvis alius me longe doctior potuisset subodorari.

Abſque excerptis illis vetuſti Codicis, quae modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἑτέρου δὲ ἐκλελογχίας, διπλασιάζεις, ἔτη, τοὺς ἐξειλοχότας. Attici enim reſpuunt ἐκλελογχός. Vide, quae ſupra notavi de λέλογχε, & infra c. 7. GRAEV.

eud. l. 12. Ἐκλελογχίας) Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter eieci. REITZ.

ibid. διπλασιάζεις) Tolerabiliorem puto Graevianam lectionem, eamque interpretari utcunque conatus ſum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam litteram praefentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum conſuetudinem, qui pro *λε* & *με* ponunt *ει*. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Πότους) Abſurdiſſima haec; incorrupta tamen: reſpicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, ſed vocem *συγεγερόμην*, ex qua frigidum hunc iocum capiat. SOLAN.

ibid. l. 4. Ἡμερον) Lege *σήμερον*. Sed abſurdum eſt Scholium. Idem mendum eſt in Exc. G. in quibus reliqua huius Scholii pars non comparet. SOLAN.

ibid. l. 7. Πατρικά) Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικά ὅταν λέγομεν, τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος· ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, τεθνηκότος. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 6. Τὸ πατρίον) Lege τῷ πατριότης. Ex mendola ſcriptura ortum hoc Scholium: non enim πατριότης vituperatur, ſed *συμπ*—. SOLAN.

ibid. l. 7. Ὡσπερ) Hic videtur deſſe vox πατριότης, licet nullum lacunae veſtigium appareat in apographo. CLER.

Pag. 223. l. 1. Λῆμμα παρέστιν αὐτῷ) *Lucum adest illi*, cum λῆμμα παρέστιν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique praefentia vel obſtinatio adest illi, dicere debuerit. Λῆμμα & λῆμμα auctore Ammonio διαφέρει. Λῆμμα μὲν γὰρ δι' ἐνδὸς μὲν τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (ſic enim legendum eſt, non τῆς ψυχῆς, ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ· hoc eſt, λῆμμα animi praefentiam ſignificat, λῆμμα quidquid accipitur. Si Heliodori Epilcopi Codex emendatus eſt, λῆμμα ab illo dictum eſt pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀσθενέστερος, in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείῳ δὲ λήμματι. Iosephus VII ἀλώσεως· Καὶ πολλοῦ λήμματος πλήρης γεγέμενος· pro quo Lucianus in Demosthen. Encom. ὥς ἀνδρείῳ μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibusdam libris. Κάτισχε, inquit, λῆμμα καὶ σδέος θεοστυγές, *compesce ferociam & vim*. Ipſum carmen legitur in Stobaeo. Quin & in Philoſtrati Heroicis λῆμμα

impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαι φησι. In Dion. Halicar. libro VI eadem menda est. Ὑπὸ λήμματος καὶ προθυμίας ὁσάμενοι. Apud Plutarch. in Caesare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέβραβε, pro λήματα. Heliodor. tamen in sexto recte dicit, γενναῖα μὲν τὸ λῆμα, συνετὰ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreste: Μενέλαος παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθνηγμένων. Idem in Iphigenia: ὦ λῆμ' ἄριστον ὥς ἀπ' οὐγενούς ῥίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἄλλ' οἷδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Ioseph. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ πόνου πρὸς τῇ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum censuimus apud Ammonium, (sae-
 pissime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς. Iosephus in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπάγω τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δ' ἄλλην σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ἐλέγχου δὲ τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Aristophanes in Nubulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ οὐκ ἀτολμον. Idem in Raniis: καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐντόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, spiritibus freti, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: ὦ λῆμα ἄριστον. Idem in Alcestide: Κακὸν τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀνδράσι τὸ σὺν. Idem in Medea: Ἡμιστά τοῦ μὲν λῆμ' ἔφην τυραννικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίναί καὶ λῆμα δούριον φορεῖν. Ubi perperam Erasmus legit λῆμμα, & interpretatur & lemma ferre vehemens, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: ὦ ἀναιδὲς λῆμα. Herodorus tamen sine laudatione λῆμα posuit pro praesentia & praestantia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδμηδὲς εὐούσης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ Ῥώμῃ οὐκ ἄσσοτες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaestumque significat, & syllogismi partem, quam Aristoteles πρότασιν, Cicero sumtionem vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum significat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus Demosthen. Encom. Λημμά-

των πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροφίας, id est, contentius magnorum & multorum emolumentorum. Iosephus in I' Αλώσ. 'Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λήμμα ποιήσεις. Idem in XIV 'Αρχαιολογίας 'ἵνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λήμμα, ne iamen quatuor rescutiae extorserit, cognosceretur. Ubi exemplaria tolaēmata habent; & male Gelenius vertit, ne iamen fraus deprehenderetur. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος παλῶντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ καρδαίνειν φιλεῖν.

'Εκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείους

'Απομένους ἰδοὺς ἂν' ἢ σεσωσμένους. GRAEV.

ead. l. 3. Πρόσεισιν ὁ μεῖραξ ὁυμὸς φίλος) Hunc convitiani amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μεῖραξ dixerunt, non ὁ μεῖραξ vel μεῖρακίσκος, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in Vita Demonaetis: "Ἦκεν οὖν τις μεῖρακίσκος ὀρκίος, αὐτὸς ἀπολαλέκεναι λέγων, venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma. Itidem in Votis: καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς ὁ μεῖρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed praestat, haec ita sese habere, ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister. Μεῖραξ, inquit, καὶ μεῖρακίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μεῖρακιον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μεῖραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μεῖρακίσκη μόνος 'Αριστοφάνης ἐν Πλεύτῳ· Σὺ δ' ἄπιθε χαίρων συλλαβὸν τὴν μεῖρακα. Καὶ πάλιν· Ὡ μεῖρακίσκη πυνθάνη γὰρ ὀρκίος. Σὺ δὲ μεῖρακιον καὶ ἐπὶ θήλεος λέγε. Lucianus in Gallo, de Danaë agens: "Ὅς ποτε ἠράσθη τῆς 'Αργολικῆς ἐκείνης μεῖρακος. Idem in Νεκρικοῖς· Δύο ἦδη ὁ μεῖρακίσκος κύλικας στοίμους ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζούσαις· Ἄγειν σε καὶ ταύτας μετὰ σου τὰς μεῖρακας. Idem in Pluto: 'Ἄλλ' ὃ νεανίσκε οὐκ ἐγὼ τὴν μεῖρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μεῖρακίσκης. Lucianus in Merced. Conduct. Τιμώμενος μεῖρακίσκος, id est, masculum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μεῖρακίσκος τις τῶν πάνυ δόκιμων 'Αντίππης ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μεῖραξ καὶ μεῖράκιον καὶ μεῖρακίσκος διαφέρει. Μεῖράκιον γὰρ καὶ μεῖρακίσκος ὁ ἄρσην· μεῖραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec Ammonii sententia de μεῖρακίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo Phrynichus id confirmat: Μεῖρακος καὶ μεῖραξ. ἢ μὲν κομφοδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μεῖραξ καὶ μεῖρακος

ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν· τὸ δὲ μείρακισκος καὶ μείρακιον καὶ μείρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam Nunnesius vertit: Μείρακος καὶ μείραξ *adolescentuli & adolescentulus*; cum sit *puellae & puella*, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Erymologici magni auctor, quem vide. Et Aelius Dionysius apud Eustath. Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit Lucianus in *Asino*: Τῷ μείρακι συνευαζόμενον. Et Heliodorus in primo: Τῷ δέχεται αὐτὸν ἢ μείραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ συν αὐτῷ μείρακος. Et in X: Τὸν μείρακα παραλλάττων, *excedens ex erhebis*, vel ἄρτι μὲν τὸν ἐφηβον παραλλάξας, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in *Ἑκκλησιαζούσαις* de masculino dixit μείραξ, sed impudico: Ἦν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμῆσαι καὶ βούληται τοῦτον σκαλαθῆραι, id est, συνουσιᾶσαι, ut Scholiastes inquit, *si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare*. Ubi Scholiastes: Μείρακα δ' ἐνταυθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quae superius retulimus, subiicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν scilicet respexit: quod verum est. Non enim alio sensu μείραξ Atticis de masculis dicitur, quam Latinum *nubere*. Micylus ingenue fatetur, se soloecismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ibid. Μείραξ) Verum est, Atticos plerumque femininum facere. Aristoph. Eccl. v. 692, & alibi. Hemst. in ed. min. Dial. Luciani, pag. notarum 9, Lucianum in Dial. Mort. IX commississe contra nitidiorem Atticismum, notat, qui ibi μείρακισκος masc. gen. dicat; quam notam editioni majori non inferuit. At si videris, *pincernam* & ibi significari, adeoque & *mollem* posse designari, quales & hoc nomine venire Graevius recte docet, nihil illic a se dissenserit Lucianus. Sed & est ὁ μείρακισκος apud Alciph. I, Epist. 2, p. 12, ubi suspicio, de effeminato sermonem esse, non est certa. Utuntur & alii de non suspectis, quos tamen satis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ.

ead. l. 5. Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φύγω) Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro μετuo, cum sit ιεττο. Thomas Mag. Δεδίττομαι τὸν δεῖνα ἡγουν ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μένοισι. Ὅμηρος ἐν B Ἰλιδ. Δαιμόνι οὐ σε ἔοικε κακὸν ὥς δειδίσσεσθαι. Aristoph. Scholiast. ad Plutum notat, δέδοικα poni pro μετuo, δεδίττω autem esse

ιερreo. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἔτιω
πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur dixit Lucianus
de Luctu: Κύων τῷ χάσματι δεδίττώμενος, canis rictu sive oris
hiatu ierrens. Idem in Philopof. καὶ δεδίττεσθαι καμὲ ἐλπί-
ζων. Et in Bis Accusat. καὶ μὴν οὔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττω-
ται, terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in
pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθαι. Iu-
stinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δε-
δίττώμενον τοὺς χειμῶνας: ubi aliter δεδιότα, metuens, le-
gitur. GRAEV.

ead. l. 7. Φίλων ὁ κορυφαϊότατος) *Amicorum summissimus*,
ut Graecum soloecismum Latino exprimam. De hac voce
Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγει τελευταῖότατον δὲ ἀδόκιμον,
ὡς καὶ κορυφαϊότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαϊότατον δεῖ λέ-
γειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερβέσει καὶ ἐτέραν ὑπερβέσει δεῖ ἐτά-
ζειν· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζειν λέγει. Locus Luciani, quem
innuit, est in libello Quom. Hist. sit conscrib. δύο μὲν ταῦ-
τα κορυφαϊότατα οἰκοῦν ἔχοντα. Negat hic Thomas, super-
lativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus ta-
men a comparativo formavit alterum comparativum in ter-
tia Canonica: Μειζότεραν τούτων οὐκ ἔχω χάραν. Phryni-
chus summopere improbat hanc vocem. Κορυφαϊότατον, in-
quit, ἐνεκαλυψάμην εὐρὺν παρὰ Φαβορίην. λέγει οὖν κορυ-
φαῖον. *Suprauii me, cum κορυφαϊότατον gerei apud Phavori-
num. Tu dic igitur κορυφαῖον.* Simile huic est ἐσχατότατον a
Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον, quod
in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur At-
tice Plutarchus πρὸς Κολωνίην Περιπατητικῶν ὁ κορυφαϊό-
τατος Στράτων. Idem in Pompeio: Ὡν Περπέννας ὁ κορυφαϊό-
τατος. Idem ibidem: Κορυφαϊότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευνα-
σταῖς καὶ τιθνηοῖς οὔτοι σύμβουλοι. Nec Dion. Halicarn. lib.
VI: Ἀππίου δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαϊοτάτου τῶν προστη-
κόντων τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Ioseph.
συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαϊότατοι. Idem in VIII Ἀλώς. συνελ-
δόντων ἕξ τῶν κορυφαϊοτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut
& Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustin. Martyr in παρ-
αινέσει ad gentiles, & Herodian. in fine libri secundi: τὰ
κορυφαϊότατα τοίνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος
πεπραγμένων Σοβήρων ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clem. Alexandr. Pae-
dagog. lib. I, c. 13, καὶ μὴν τὸ κορυφαϊότατον, quod est su-
premum omnium. GRAEV. Errat Thomas Magister, cum
a ludente Luciano ait alibi usurpatam hanc vocem. Vi-

de Συγγρ. c. 34. Serio enim, & ut probam adhibet. Nec solus, ut ex Graevii nota videre potes, id fecit. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐξορμῶ δὲ) 'Εξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo; cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopolus, Ὅρμας ὀρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλος. Philostrat. certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: Ἐξορμᾷ τούτων τὸν κύνα καίτοι χρηστὸν ὡς ὄρεε ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τηλεμῶντος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulid. 130 eodem loco utramque significationem coniunxisse videtur, activam & passivam: Κλήθρων ἐξόρμα· ἦν γὰρ τιν πομπαῖς ἀντήσαις, πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινοὺς. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodor. in secundo: Καὶ μοί τις ἀπήγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV, ὃ δὲ τὰς μὲν κούρας ἔφασκεν ἐξώρμηκεναι. Et sic saepius ille scriptor; ut & Dio lib. XLII, αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Iosephus, quin & Xenophon, & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budaeus in Commentariis utriusque linguae. Sed ipse etiam Lucianus huius praecepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προσξορμήσεις, ante alios erumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Hannibalis: Ἐγὼ γούνατ' ὀλέγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum Thucydide dicat, παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. l. 9. 'Εξ ἐπιπολῆς δὲ τις εἰπόντος) Cum quidam dixisset ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omissa praepositione. Pausan. in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσῃ τελευτῶναι καὶ ἐπιπολῆς μάλλον. Aristophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔτεστι ἀνατάτω γραῦς. ἡ ταύτης δὲ νῦν τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἐνεῖσιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἀπῶθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος. Herodot. Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεσσι αὐτὲ τὸ ἐλλύχνιον, id est, superne inest ipsum ellychnium. Valla hic labitur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id est, cum multo lychno. Locus exstat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφος ἐαυτῇ κατεσκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλῶν. Theophrast. in primo de causis: Εἰ καὶ τινες εἰς βάθος καθιᾶσιν, ἀλλ' ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς. Plutarch. in eo libello, cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα· παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτόλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ κοινῶν ἔγκοιων· οὐκ ἐπιπολῆς ψαύουσα τῆς

ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντα διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὗρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς. quod etiam apud Dioscoridem cum in capite de papavere, tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσί τινες οἰομένοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίρῳ. οἷον ἐκ ἐπιπολῆς ἐξαίρῳ, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἀνευ τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χάρις τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Ἐπειδὴ σοι διὰ βραχείᾳ καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θουκυδίδης ἐκτῇ, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavet, quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo Verarum narrationum, οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. GRAEV.

ead. l. 11. Συντάξαιτό μοι) *Iussu mihi.* Sic interpretor; non, ut Micyllus, *composuit.* In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro καλεῦσιν, cum συντάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro iubere tamen utitur Heliodor. in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὸν τῆς Ἰσίδος οὐπὲρ συνετέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὀρμησαί. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμειν τὴν κώμην οὐ τῷ Θεαγένη συνετέτακτο ἐσπευδειν. Diodor. saepe συνέτασσε pro iussit, & συνετέτακτο pro iussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum ἐπιβουλάς τε καὶ λόχους συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes.* Lucianus alio sensu in Asino dixit, συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, *accingebantur operi;* & Plutarchus, συνετάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, *ad negotium componebatur.* Eodem pertinet illud Periclis ἀσύντακτός εἰμι, *impraeatus sum;* illudque Plutarchi de Solone, συνεταγμένον ὑποβάλλειν τούνομα, *paratum subiicere nomen.* Demosthenes, οὐ συνεταγμαι, *non sum paratus, meditatus, instructus.* GRAEV. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. GESN.

Pag. 224. l. 1. Περίστην αὐτὸν) *Circumstii ipsam.* Manifestus soloecismus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπῃς περιστάμαι τὸν δαίνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς τινὰ περιστᾷται; ἀλλὰ περιστάμεθα. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ περιστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περιστάμενου αὐτὸν ποτε Κράτητος, *Perisstamai etiam fugio, vito,*

significat. Lucianus in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, πορsecus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo : πρότερον ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ἐμιλίᾳ νῦν φύγει ταύτην καὶ περιστάται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταραξῶσι τὸ πλῆθος, id est, *vertebatur*. Idem locus & a Suida refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκείνος ἀεὶ καὶ τοὺς δορυβους περιστάτο μάλιστα. Idem Suidas ἀλυσκάζειν, περιστάσθαι, ἐκκλίνειν, φύγειν, *cavere, declinare*. In qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16, & ad Tir. III, 9. Vide & Casaub. ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5, & Andream Dunaum ad Io. Chrysostom. in epistolam ad Titum orationem sextam. GRAEV.

ead. l. 2. Ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ) *Iudicio experiebatur, vel contendebat, aut etiam cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διακρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro iudicio experiri dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διακρινόμεθα. Sed de συκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἡνούτο, ὥς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον διάλυσαι. ἔπει καὶ ὁ φαμεν ἐν τῇ συνθεσίᾳ συκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τόνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὐρηται παρὰ τοῖς δοκιματάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ τοῦ παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν ἐς γὰρ, πνεῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπὸν; Attice etiam Chrysost. in comparatione monachi & regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατερράθυμμένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλὰς τυγχάνοντα σπουδῆς. Et Lucianus in Imaginibus: Καὶ τοὶ Νηρείσιν ἐκείνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἡξίου ταῖς Ἡρώιναις παραθεωρεῖν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα παιδράν. Ibid. Αἰγυρίῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκείνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὀρδιον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανεῖν πρὸς ἐκεῖτο συκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet Lucia-

nus in Parafit. Ἄξιός, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι & Philo: "Ὁς ἕνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, nobilitate cum nemine mortalium comparandus. Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit, Οὐ γὰρ τοιμῶμεν ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτοὺς τισὶ τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia Phrynich. Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγγράμμα τι τῶν αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μαιάνδρου. Καὶ θαυμάζω πὺς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφικνήμενος, καὶ σαφὲς εἶδὼς, ὃ, τι ποτὶ ἔστιν ἡ σύγκρισις, ἐχρησάτο ἀδοκίμῃ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόδε τῷ δὲ, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτνται. Χρὴ οὖν ἀπτεξετάζειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. Cicero recte de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophanes Cerameus, supra sui seculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, & his, quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est*. Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro *comparatione*. GRAEV.

ead. l. 5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Ut soloecismo soloecismum explicemus, nos hoc videtur. Ubi νῶϊν, nobis, dicendum fuit, quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: θαυμαστῶς τόγχε ἀκοῦσαι νῶϊν πάντας ξυνδοκεῖ. Idem in Sympol. Πράξομεν δ' ἂν φαίνονται νῶϊν. GRAEV.

ibid. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν) Tu etiam nobis peccamus dices pro νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut eius versionem legenti constabit. (Nam dedit: Tu, inquit, etiam νῶϊν dices, ut peccamus.) GRAEV.

ead. l. 7. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα) Haec Luciani verba ex sequentibus Thom. Magist. erunt intellectu facillima. Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud Parthenii in Eroticis, Τίς αὐτῶν μιχθεῖν τῷ ξένῳ. Herodot. in Clío: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίην ἰσχυμένην ἐς ἰσὺν Ἀφροδίτης ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur D. lo. Chrysof. de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ ὁ τῆς στοῆς προσεστὼς φιλόσοφος ἐνομοθέτει, de Zenone agens. Sic apud Hesiod.

μιχθεῖς ἐν φιλότῃ, frequentissime. Homer. hymno in Lunam: Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ. Quin & Efdrae IX, Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. GRAEV.

ead. l. 8. Μιχθεῖσα) Falsa est Scholiastae observatio: nam de feminis aequè frequenter dicitur. Aristoph. Ran. v. 1112: Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς. Aelian. V. H. I, 15: αἱ θήλειαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μιχθεὶς ἀτυχῇσσι. Homer. Odyss. A, 72, Φόρφυκος θυγάτηρ — Ποσειδάωνι μιγείσα. Et A, 267, de Alcmena — ἐν ἀγκοῖσιν Διὸς μεγάλῳ μιγείσα. Hesiod. Theog. v. 53, — πατρὶ μιγείσα Μημοσύνη. Ne plures addam. REITZ.

ead. l. 9. Καρῆναι δέ τις ἐπὶόντος) Cum quidam pro κείραςδαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο κατὰ κριθέντων. Τὸ δὲ κείραςδαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ Οἶμαι καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σου τετιμῆσθαι Καισάριον. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείραςδαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων. Philostrat. in Heroicis: Τὴν κόμην ἦν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Lysias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείραςδαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πενήθῃσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους. Phrynich, assentitur Luciano & Thomae: καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, κείραςδαι autem de hominibus. Et Moschopol. Ἐκάρην, ὃ καὶ τάττεται ἐπὶ ἀτίμου κουρᾷ. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua utebantur in morionum & stupidorum, & γολωτοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur. Quo alludit Tertullian. de spectaculis: Eos infideles erga faciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper contumeliis alaparum obiiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre. Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. GRAEV.

ead. l. 10. Ζυγομαχεῖν δέ τις λέγοντος) Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod dixi, Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὥς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δέ τις ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἡμφισβήτουν, ἥρι-

ζον, ἐφιλοσέκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμεν. Οἷον ἐδικαζόμεν τῷ δέῳ, περὶ τοῦδε. Hefych. in diversa est sententia, qui ait, hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι, cum familiaribus contendere; quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budaeo in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert Aristot. III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορυκῷ, pro Thomae & nostra facit sententia, ut & Demosthenes, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est. GRAEV.

Pag. 225. l. 2. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσήντα) Reprehendit hic Socrates eos, qui βασανίζειν, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eisdem & Thom. redarguit inscitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγον, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βαβαρίσσασθαι ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήσθαι. Suidas paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τάλαντες διὰ λόγον. Adducit tamen idem Aristophan. locum hunc contra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δῆσας, κρεμάσας ὑστερηγίδι μαστιγῶν, δέρον, στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ῥίνας ὅξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιτίθει. Quae profecta omnia sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in Ranis. Contra hoc praeceptum facit illud S. Matthaei capite octavo. Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βεβλήται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανίζομενος. Adstipulatur Luciano & Thomae, Harpocraton, & ostendit ex Dinarcho βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo aurum exploratur. GRAEV. Βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tenfi verberantur, si non satis notum, vid. I. Elsner. ad Evang. Marc. V, 7, ubi & Suidam refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumpta a βάσανος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiast. hic utrumque agnoscit; nec de iis, qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat Lucianus, si is auctor: non enim omnes sunt mere soleocismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male

affectis vero adhibetur in N. F. aliquones, quod notum. Quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro. REITZ.

ead. l. 4. Προκόπτει δὲ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν)

Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicendum esse, in eo sorte illi assentitur Plato, Isocrates, & Philostrat. pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progressiones facere, procedere*, ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus, qui ait in Hermot. ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Parasit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor. ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ἀχρεΐ παιδείας ἰλαρὰν τὴν ἐρίν ἡμῶν προκόψαι. Aristid. ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσούτ' ανταφαιρούσι μεγάλα φρονούντες. Phrynich. προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suid. ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσθήκη, αὔξησις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Hefych. in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut Plin. ait. Tale vinum Theophrast. VI de causis plant. cap. 24 διηθικόν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit faccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἠθήσεως, ut pulchre docuit Thom. Reinesius, magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsae literae in illa plaga videntur elatae esse. In Hefych. pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem Hefychio recte legatur ὑπεσακκίζειν, ὑπήθει τῷ σακκῷ ἢ προέκοπτεν, *sacco colabat*, aut *praecidebat*. Apud Eustath. ad Iliad. V, καὶ ὑποσακκίζειν τῆς ἑδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαίρειν. Τούτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκαταρρέοντος σακκοῦ. Ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui saccos & marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-snyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν, quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda. Herodot. lib. I voce passiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, nihil rebus procedentibus. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προέκοπτετο τῶν πραγμάτων. Thucyd. in IV, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα

προκοπτόντων, id est, nobis augmentibus illorum imperium. Προδοιοποιούντων, εὐτρεπίζόντων, ἡγουν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιοούντων. Haec Thucydidis interpretes. Eodem sensu Lucianus in Saltat. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλα, inquit, ἐρξαμένη ἐς τοσούτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μέλιστα· non olim initio factis tantis incrementis in eam pulchritudinem, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch. cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἂν τις αἰδεῖτο ἑαυτοῦ προκόπτορος ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens interim a nomine προκοπή. Εἰδ' ὁ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ πνεύσειν ἀνεσθι. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. Epictetus in Enchiridio : Παρὰ μίαν ἦτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἢ προκοπῇ, ἢ καὶ σώζεται. Iosephus etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit, οὐδ' ἂν ἦν ἀλώσιμος ἢ πόλις, εἰ προύκοπτε τὸ τεῖχος ὥς ἦρξατο, neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si magis processisset, ut coeperat. Idem : Εἰς μεγάλην παιδείας προύκοπτον ἐπίδοσιν. Et in I' Ἀλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρῳ μείζονος προκοπῆς αἴτιος. Idem in X Antiquitatum : Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ στέργων διετέλει. Diod. Sicul. de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπὴν. Cicero XV ad Attic. Epist. XVI: Sed mehercule literae πεπινομένης scriptae, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo, quod dixit Apostol. I ad Corinth. 4, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερά ᾖ. Et Epistolae ad Philip. cap. 1, εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσitteλὴ προστιθεῖσα. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui saepe peccet in id, quod hic aiiisque in libris reprehendit Lucianus. Improbat iste in Nestallo θάτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, θάτερον pro τὸν ἕτερον, & ἄτερον pro θάτερον quae omnia invenias in Heliod. Is in secundo, θάτερον, inquit, τῶν παίδων τὸν πρεσβύτερον pro τὸν ἕτερον. Idem in VI: θάτερος ἐπιχλουάσας θάτέρῳ, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἄτερον τῶν εἰς διακονίαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς δωρηθέντων, pro θάτερον. Sed de hoc minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poetarum, δυοῖν οὖν ἄτερον ἢ τοιαύτη ποιήσει παράθεσις dicit, pro θάτερον. Vide & Thom. Magistrum. GRAEV. Προ-

καὶ, pro progressu in literis, Ciceroni adhibitum in Epist. ad Att. XV, 16, aequae ac in N. Foedere I ad Timoth. IV, 15, ubi Elsn. & Polybii, & Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰ μελετήσῃς ὁ δεῖνα) Vitium est in μελετήσῃς, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tamen si futurum medium usitatus habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostrat. in Marco Sophista: καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀπροσάμετος, καὶ ἐθαυμάσῃ καὶ ἐθαύμασον. Lucian. in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδεύτως. Et in Demona&. ῥήτορι δὲ τινι κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτῃσα, μελετήσας ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπῆνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀττικίζοντες δὲ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου) Cum quidam Atticorum aetulus dixisset in tertia persona τεθνήξει, quod apud germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βελτίον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc est: praefares vel hic te non Atticissare mortem imprecantem mihi; dicis enim, Mihi morieris. Aristophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἐγγχεὼν τεθνήξεις, tu morieris. Hoc, quod diximus, declarant etiam Thomae verba ideo a nobis non omissa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγει. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει. Τεθνήξει οὗτος ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Διβάνιος Εἰ μὴ τις ἀρτὸν μεταδοίη, τεθνήξει. Ὑπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῇ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona: subintelligitur enim πρόσωπον. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium, vel perendie significat. Synes. εἰς τρίτην ἡμερὰν ἐπ' ἡμέρας. Aristid.

καὶ ἦκαν εἰς τρίτην. Thomas, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliod. εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen Aristophanes ἡμέραν in Lysistratē: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζοντος) Id vitium ὑπεραττικίζουσαν ἰδέαν vocat Philostrat. in vit. Ap. pag. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Τεθνήξει) Th. Mag. h. v. SOLAN. Non damnat Duker. ad Thucyd. VIII, c. 74 f. cum & Aristoph. Ach. v. 324, ὡς τεθνήξων ἰσθι τῶν γε habeat, quod forsitan frustra suspectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse & probatissimi scriptores usi sunt. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae pers. in *ei* terminatio, quae Atticis est secunda. REITZ.

ead. l. 10. Στοχάζομαι αὐτοῦ) Hic omnes Graeci magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, στοχάζομαι, φείδομαι significat, ἀκριβολογοῦμαι & ἐλεῶ, praeparare esse & misereri; quod an hic locum habeat, nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi Maccabaeorum cap. 14: Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχάζομενος, id est, parcens, vel misertus, vel consulens, ut vertit interpres illic. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀφιστᾶν δέ τις ἐπόντος) Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστᾶν & ἀφιστάνειν pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: Ἰστάναι, οὐκ ἰστάνειν. Non imitandus igitur Heliod. ἀνίσταν καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Basil. in Epistola πρὸς τοὺς ὑφ' αὐτοῦ ἀσκητάς. ὅτι αἰὶ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλειν τινὰς ἢ συνίσταν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὅρη μεθιστάνειν legitur in sacris literis pro μεθιστάναι. Diod. Sic. libro 18. Τοῦτοις μὲν πολλῶν ἀκούοντων ἐπετίμησεν ὡς διίστάνουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀρτιγόνοῦ φιλίας. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τοῦτοις συνίσταται τὴν συνακολουθήσαν εὐνοίαν σφισιν. Quo verbo idemtidem ita utitur Apollolus. GRAEV.

ead. l. 13. Πλὴν εἰ μὴ) Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum: auctor est Phrynichus. Ceterum Thomas est in diversa sententia, cuius haec sunt verba: Ἀμφότερα λέγε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε, καὶ χωρὶς εἰ τὸδε,

εἰ καὶ Φρόνιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μῆ.
 Ὡς περ γὰρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ
 ἔκτος εἰ τόδε, καὶ ἔκτος εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τόδε,
 καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίον πράσις· πλὴν εἰ μὴ
 σκαπαίεργος καὶ ὑδροφόρος αὐτὸν ἀποδεικτέον. Κρεῖττον μὲν
 τοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc praecceptionem
 suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis
 & Maufoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φης, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθο-
 φορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κάκεινων τις; μοχ-
 que, πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι. Idem in ratione Conscr. Hist.
 Ἐκτός εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτός εἰ μὴ εὖξα-
 σθαι δεόν. Idem in Imag. Ἐκτός εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀ-
 θηνᾶν ὑπέλιπας. Et paulo post: Ἐκτός εἰ μὴ τινα νομίζεις
 ἀκρόσεως εὐθύνην εἶναι. Idem in Piscat. Ἐκτός εἰ μὴ κατὰ
 τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὐρυτον εἰν τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις
 ἀντάδειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνῳ πλὴν εἰ μὴ
 τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ πε-
 ρὶ τῆς τύχης βοηθείᾳ γεγонуία. Sic & Heliod. in VIII: Πλὴν
 εἰ μὴ τις θαυματοποιία ἐστὶ δαίμονος. Plurarch. in Corio-
 lano, πλὴν εἰ μὴ τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειό-
 τερον στρατηγόν. Idem in Demosth. Ἐκτός εἰ μὴ νῆ Δία πρὸς
 τὸν ὑπὲρ Ἀλοήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπαιχεν. Apo-
 stolus I ad Timoth. V, ἔκτος εἰ μὴ διερμηνεύ. Et cap. XV,
 ἔκτος εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 4. Τεθνήξῃ) Nihil varietatis notatum in-
 venio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam
 τεθνήξῃ· oportet enim haec sibi respondere. Alioqui perin-
 de esse, quodnam eligas, ut βούλει pro βούλῃ aliaque secun-
 dam person. in ei formantia, satis saepe vidimus. Sed τεθνή-
 ξει Lucian. dedisse, certum. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Διπλᾶ χαρίζοι) Haec, inquit, gemina gra-
 tificatis, vel largiris. Micyllus gratificatur vertit, cum tamen
 χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmurienfis edi-
 tor, Io. Benedictus, vidit. GRAEV.

ibid. Χρᾶσθαι δέ τις εἰπόντος) Cum quidam dixisset χρᾶ-
 σθαι pro χρῆσθαι, uti vel oraculum consulere. Philostr. in He-
 roicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἰκοι μαντείοις Ἀχαιοῦς.
 Herodot. tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ
 οὕτω αὐτοὺς τε ἔξειν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυ-
 δὴν οἱ χρᾶ αἰρήσειν, respondet. Idem in Clio: Τὸς πορθμέας
 αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶ-
 το ὑπὲρ τῆς νόσου. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Mo-

schop. Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχῇ χρῆσόμενος Θηβαίου Τειρεσίας. *consulturus*. Liban. in Antirrhethico: Τῷ Θεῷ χρῆσόμενος, *Deum consulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam. *Cum adhibuisset domi meae Lupus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, quae mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Seio arbitror; id est, cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arcessierat, consuluisse*. Id. III de Orfic. *Gratidianus cum praetor esset, collegiumque praetorum tribuni plebis adhibuissent, id est, in consilium vocassent*. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus*. Florus l. I, *Gemini erant, uter auspicaretur & regeret, adhibere placuit Deos, id est, Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves, χρῆσθαι θεοῖς*. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus, [at non sic habere edd. vet. testatur Duker.] ut praeclare vidit Gronov. ὁ πᾶν. Vulgo male, *adhibere oracula*. Cic. IV ad fam. 7, *A tuis reliquis non adhibemur, hoc est, consulimur*. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac solertissimi Io. Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, exstinctus est, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum salus curae, candor autem & morum sanctitas amoris sunt, in noris in Senecae declamationes propediem bono publico edendis. GRAEV.

ead. l. 2. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε) De eo Phrynich. Ἐκτοτε κατὰ μὲν ἄνθρωπον εἶπες, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συνταττοῦσι τὰς προθέσεις. Et Thom. eadem fere, qui & alibi negat, praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἐκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιῶν, ἐκ τούτου. Herodian. in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκεύεται. Et paulo post: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ τούτου ὁ Κύρος ἐπιτελείας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἰποντὶ τε πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen sacri scriptores. Matth. cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν pro quo Lucianus in Demonast. καὶ τοσαυτεῖνον ἀρχάμενος τιμᾶν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopi & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Invenie-

apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23 & 26, & apud Iohannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9, legitur ἀπὸ πέρουσι. Pollux in primo, προπέρουσι, inquit, τρίτον ἔτος τεντί. Lucianus omissa praepositione in Hermot. Μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρουσι. Demosthen. in III Philippica: Οὐδ' αἱ πέρουσι πρεσβεῖαι. Xenoph. in III Ἑλληνικῶν ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ οὖν δὲ καὶ πέρουσι. Plato in Euthydemō: περουσι δὲ ἢ προπέρουσι οὐδέ πω ἦσθην σοφῶ· male προπέρουσι impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρουσι quare in eo, quod sequitur, εἰρωνίαν esse censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρουσιν. Invenies tamen προπέρουσιν etiam in epistola quadam Liban. Ἀναμνησκόμενος, inquit, οὖν, ἵππος ἡλγεις προπέρουσιν. Ἐκπαλαί legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de Arriano, qui in primo inquit, ἔς λογισμὸν τοῦ ἔκπαλαι. Utuntur etiam D. Basilii & Plutarch. Ille quidem ad Athanasium scribens, ἦν, inquit, ἔκπαλαι περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic vero in Themistocle, παρασκευακὼς ἔκπαλαι Πισίδας. Et περὶ βραδείας τιμωρουμένων ἔκπαλαι δὲ ἡγαγάκτου. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὕπλων τοῖς θησαυρισμένων ἐκ παλαιῶ. Et Philostrat. in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ. καὶ ἐκ παλαιῶ ἀρὰ εὐδόκιμὸν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις; ΑΜΠΕΛΟΥΤΡΓΟΣ. ἐκ παλαιῶ, ξένε. Herodot. Ἐπεὶ γὰρ ἀπεκρίθη ἐκ παλαιότερου. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτόθι μανθίσιον ἐκ παλαιῶ ἰδρύμενον. Idem in Urania: ἥτις ἡμετέρη τέ ἐστι ἐκ παλαιῶ. Pollux in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. Aristophan. in Equitibus: Τρίπαλαι κάθημαι βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν. Ἄλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαι γε καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι. Iam vero de illo ἐκτοτε quid mirum, a scriptoribus sacris usurpārī, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstineret? Ἐκτοτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου παρακλίψας. Athen. in Dipnosophistis: καὶ ἐκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrian. Ἰ ἀναβάς. καὶ ἐκτοτε οἱ Σιδίται ἐβαρβάρισον. Ioseph. Ἐκτοτε μετ' ἀδείας δ' Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. GRAEV. Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpres? Hoc promissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis ede-

bantur. Quis nos feret, si iuxta se Graeca & Graeca possunt? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcumque Latinis Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, & gratias habiturum, qui sensum & cohaerentiam sermonis aperiat. GESN.

ibid. 'Εκ τότε) 'Εκ τότε scribit Gron. in Arr. Exp. Al. p. 54, five I, c. 27; quod Gronov. mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59, & alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐς τὸ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τῶν ex Apollon. 4 Argou. Quae incautis excidere credit idem. Verum & ἀντιπέραις ita componit Thucyd. II, c. 66, καί ται ἀντιπέραις Ἡλιδος. REITZ.

ead. l. 4. Τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε) Cum quidam ἰδοῦ pro ἰδε uteretur. Haud scio, an velit Lucianus, ἰδοῦ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerosque omnes eos usos, ἰδε vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδοῦ Attice dici pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδοῦ, de quo Thomas agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδοῦ, inquit Thomas, Ἀτικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἰδε. Εὐριπίδης 'Εκάβη' Ἰδοῦ με κἀνθάρος οἷα ἔχω κακά. GRAEV.

ead. l. 5. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνήμι) Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι affirmo, pro συνήμι intelligo. Sic tamen Ioseph. VI Αλώσ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβέσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id est, se sensisse, audisse, intellexisse. Suidas dictione πορχύλη, κύνας τῶν ὁσμῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiastes Sophocl. in illud in Aiace Mastigophoro, καὶ ξυναρπάξω φρενὶ, ἦτοι, inquit, ὁξέως συνήμι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα, id est, accipimus, intelligimus. Vide etiam Budaeum, qui duobus Alexandri Aphrodisieii locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, & ex Basil. ἀντίληψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 7. Βράδιον δὲ τινος εἰπόντος) Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδυτέρον. Βραδυτέρον, inquit Thomas, οὐ βράδιον ποιητικὸν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν ἡμέραις βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνεται. ἐκείνου δὲ μάρτυς Διβάνιος ἐν ἐπιστολῇ καὶ σε εἰ καὶ βραδυτέρον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὀνομαί. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδυτέρος ἦν. Et Diod. Sicul. Καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδυτέροι καταφέρονται. Audiendus & Phrynich. Βράδιον, inquit, τοῦτο Ἡσίοδος μὲν ὀλογεν βράδιον τε παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνεται. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδυτέροι. Thucyd.

In II: Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς ρυκτὸς ἐποίησε βραδύτερον
 αὐτοὺς εἰλθεῖν. Plato in Timaeo: Θᾶττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω,
 τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προϊόντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ
 τὰ τάχιστα περιϊόντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο
 καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντα γὰρ τοὺς κύ-
 κλους αὐτῶν στρέφουσα ἑλικά διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία
 ἅμα προϊέναι τὰ βραδύτατα ἀπὸν ἀφ' αὐτῆς οὕσης ταχίστης
 ἡγγύτατα ἀπέφαινον. Haec Platonis verba Cicero elegan-
 tissime vertit: Cum alia maiorem lustrarent orbem, alia mino-
 rem tardius, quam maiorem, celerius quae minorem, motu unius
 eiusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate
 vinci a tardioribus, & cum superarent, superari videbantur. Omnes
 enim orbis eorum quasi helices inflexione vertebat, quia bifariam
 contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum,
 id proximum fieret celerrimo. Parum igitur Attice Plutarch. in
 Daemonio Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγαπα-
 κτεῖν βράδιον ὑπακούοντων. Sic & loquitur in Pompeio, in
 Catone maiore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliod. in III,
 & initio libri VI. Ioseph. in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυον
 οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco At-
 tice dictum esse δᾶττον pro quo minus eleganter τάχιον,
 & ἰονικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV, εἰ μὴ δᾶτ-
 τον ἐξίοιμεν. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου δᾶττον, melius
 dixit, quam in primo καὶ λόγου τάχιον ἀποδείχθεισα. Tho-
 mas, θᾶττον, inquit, Ἀττικοί, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phry-
 nich. Quare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omni-
 no per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ
 ὅμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile.
 Philostrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ δᾶττον ἢ ὥστε
 εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione Conscrib.
 Histor. θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, δᾶτ-
 τον γοῦν τοῦτομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάβοιτο, & μοχ, καὶ
 δᾶττον ἐνδῶσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I
 ad Timoth. ἐλπίζων εἰλθεῖν πρὸς σε τάχιον. Et ad Hebraeos,
 μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ
 ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννυ-
 ται δὲ τάχιον ἂν μὴ τινος ἑτέρου δυναμένου στόγειν ἅμα καὶ
 τρέφειν ἐπιλάβηται. Ioseph. IV ἀρχαιολογίας. Αναλίσκομέ-
 νων τε τῶν ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo
 Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου.
 Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες qui tamen alibi fere δᾶττον
 dixit. Dion. Halic. lib. VI, ἀγωνιστὰς ταχίους ἢ φρονιμώτε-

ροι. Herod. in Melpomene, τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν. Diod. Sicul. in XX, καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἰτῶ βαρβάρων. Idem in eodem, τάχιον τῆς προσδοκίας ἀπάτην ἐπιτελουμένων, id est, *expeditione celerius*. Arrian. in Periplo: Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἥς γὰρ τότε γῆρας τοσούτῳ ταχύτερον ἐπέρχεται. Et paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς καρπούς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαινεσθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγαστένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herod. qui in Thalia, ἐποίησε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα: quod & Diodor. Sicul. imitatus est in XX libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνευον αὐτὰνδρα τὰ σκάφη συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 8. Βερεῖν δὲ τινος εἰπόντος) Idem Thomas docet. Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἀχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακειμένου οὐ βεβαρήκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῃ τῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ ἦσαν οἱ βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Plato tamen in Symposio hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρικμένος, inquit, ὁ πόρος μεθύσθεις τοῦ νέκταρος (εἰνός γὰρ οἶτ' οἱ ἦν) εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρικμένος εὖδεν. Stridas in eandem sententiam, quam Thomas probavit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρούμενος. Οὐδὲ ἀλλήν τινα κλίσιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος. Ὁ δὲ ἐξαναεῖτας προηγ, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκεστὸν ἔτος. καὶ αὐθις. Ὀρῶν δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον. Improperie igitur Lucianus in Aëtione: ὁπότε δοκὸν φέροντας βαροῖτα. GRAEV.

ead. l. 10. Ἀέλογχα δὲ τὸ εἰληχα λέγοντος) Cum quidam pro εἰληχα dixisset λέλογχα. Ἐξεῖληχεν, inquit Thom. οὐκ ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit in Amorib. Χαρικλῆς ἐλελόγχει. Tamen si idem in eodem libello Attrice dixit, ἀνδράσι σύγκληρον εἰληχα τάξιν. GRAEV. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adscripsit: at hic liber non est Luciani. Id est, hunc Soloecismum Luciano non tribuit; vid. supra notata ad c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ἰπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλὸν λογιζόντων) Cum multi dicerent ἰπτασθαι pro πέτασθαι. Sic legitur, sed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefasto.

Ἐὼ, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μνηοῖν, καὶ τὸ ἀνην-
μία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέ-
ταμαι οὐδεὶς τῶν Ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic
pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad ἵπτα-
μαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexipha-
ne. Locus infra referetur. De πέτομαι vero & ἵπταμαι.
Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Λιβανιος ἐν τη,
Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα ἐμὸν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος
ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις, πετόμενος δὲ αὐτὸς
ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. Phrynich. ἵπτασθαι παραι-
τητέον, εἰ καὶ ἀπαξ εἴη που κείμενον, ἢ δις πέτεσθαι δὲ λέγε.
Utitur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ
πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἡδὴ πρόσγειος
πετόμενος. Et in Muscae Encom. ἀλλὰ μετ' ὧδ' ἡς πέτεσθαι.
Idem in libello de ratione Conscr. Hist. καὶ τοῦ Περσέως ἔτι
σὺν τῇ Μεδοῦσῃ τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Idem ta-
men in Amor. dixit, ἐλάττονι ῥοίζῳ διίπτάμεθα. Et in Deor.
Iudic. ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὅποτε ἦδὴ ἐν τῷ
ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμενη αὐτῷ. Heliodor. initio V: Μονοῦ
διίπταμένην τὴν ὀκτάδα παρημέιβοντο. Gregorius Theolo-
gus Basilio: Τοὺς τε ὀδικοὺς ὄρνιθας ἄδοντας μὲν ἄλλα τὸν
ἡμῶν, καὶ παριπταμένους μὲν ἄλλα τὴν ἐρημίαν. GRAEV.
Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. Basf. 113 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα) locatur Grammati-
cus. Quantum, inquit, ex usu populari verbi huius intel-
ligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu ver-
bi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Ety-
mologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego verbum di-
xi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte
orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέ-
σεως ὀνομάτων disputant. GESN.

ead. l. 13. Περιστερὸν δὲ τις εἰπόντος) Adversatur Lucia-
no recta Athenaeus Dipnosophist. IX: Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς
περιστερὸν καλοῦσιν. Ἀλεξίς Συντρέχουσιν· Ὁ λουκὸς Ἀφροδί-
της εἶμι γὰρ περιστέρως. Φερικράτης ἐν Γραφεῦσι φησὶν, ἀπό-
πεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερὸν. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Χρῆσθαι) Recte. Sic Lys. p. m. 182,
τοιαύτη τῇ χ χρῆσθαι. Item Thucyd. VII, c. 85. Χρᾶσθαι
vero Herodot. VI, 388 A. &c. Quamquam apud alios pro-
miscue. REITZ.

Pag. 227. l. 1. Φακὸν δὲ τις εἰπόντος ἐδ' ἡδοκέαι) Cum
quidam dixisset, se edisse φακὸν, id est, vasculum olearium; cum

φακὴν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9, λέξτε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· μοχλὸς, λήψη τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubon. ad Athenaeum observavit. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥσπερ αἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐρικνεῖσθαι μὴ δυνάμεται δι' ἀσθίνειαν, ἐν ρυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφερούσιν, rugis, lentiginibus & cicatricibus similitudines referunt. Quid praeterea φακὸς significet, peto ex Hesychio. Nunc Ammonium, si placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακὸς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἔτι ὡμαὶ οὐχ ἐνικῶς φακὸς δὲ ἡ ἡψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορὰ. Vitandae igitur amphibologiae causa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula: pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos Athenaeus adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturn. Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν σαφέστερον ἐντετηκῶτα ἔξει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακτεῖς. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Aegineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. GRAEV. Scio ego, φακὸν non esse *lentiginem*; & discere poteram significationem huius nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *lentii* vel *lenticulae* non minus, quam φακὸς est φακός. GESN.

ead. l. 5. Τοὺς βελτίστους) Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cuiusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, & hic indicat, se reliqua non iam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. GESN.

ead. l. 10. Ἡ γὰρ δύρα σχεδὸν ἀνέφωγέ σοι) Ἀνέφωγε male dicitur pro ἀνέφικται. Phrynich. Ἀνέφωγε ἡ δύρα, σολοικισμὸς, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέφικται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνέφωγε passively posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχου καὶ δύρας ἀνεφωγίας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεφωγέσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἢν πὺρ ἀνεφωγίαν ἔτι τὴν παλαιστρὰν καταλάβωμεν. Plutarch. in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύρρῳ πολλάς ὁδοὺς ἀνεφωγμένας πρὸς θάνατον.

τον. Sic in vita Martii Coriolani; & Sozomen. V Hiftor. Ecclesiast. οἱ τὰς ἀνέωγσαν. Ioseph. in III Originum: Εἰκοσι μὲν πᾶσις ἀνέωγσαν κατὰ πόλιν. Apostolus I ad Corinth. 16, Δύρα γὰρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέωκται αὐτῇ ἡμῖν ἡ Δύρα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynich. 'Ανέωγε ἐπὶ μὲν παρατατικῷ ἀντὶ τοῦ ἡτοίγαν. 'Αριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ 'Ιερά τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης ἢ γράμματα ἐκλεπτεῖ ἢ ὑπανέωγεν. 'Απὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνεωγον, ἀνέωγες, ἀνέωγεν. 'Επὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέωγεν ἀντὶ τοῦ ἡνεώχθη. 'Ανοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, 'Αγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνεώγασιν. Λουκίανος ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ 'Αλεκτρυὸν, καὶ ἐν διατρίβει ἀνεωγέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecrate in Crapatallis & Amipham in Moechis, qui ἀνέωγε active dixerunt. Sic & Homer. II. Π, Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ μ' ἀνέωγε. Et Herodot. in Clío: Εἰ μὴ ἀπληστὸς τε εἴης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδῆς, οὐκ ἂν νεκρῶν δῆκας ἀνέωγες. Apostolus passive dixit: Τὸ στέμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὑμᾶς, ὁ Κορίνθιοι. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 5. Τιμήσαντα) Quid hic faciat nescio: ἐπεὶ autem legendum existimo. SOLAN. Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. WETST.

Pag. 228. l. 6. Ἰππείας εἰς πεδίον καλεῖν) Nomina in εὐς apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum aetatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & eiusdem notae scriptores fere εἰς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Isocratem, Platonem, Lyfiam, Thucydidem, Xenophontem, & eius imitorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanium, Aristidem, Lucianum, alios eius aetatis scriptores, Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium, sine contractione fere in τας, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magist. 'Ερμηνείας, βασιλείας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ συννημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theaeteto, unde hic Luciani sumtus est: Ἰππείας εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius est, in ἰπ-

πῆς esse soloecismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. Plutarch. & Ioseph. modo *eis*, modo *eas* dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus, Plutarchi & Diod. Sicul. verba transcribens, pro *ἰππεῖς* accusativo semper *ἰππέας* habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ δισχιλίους ὀπλίτας καὶ διακοσίους ἰππεῖς. Pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολεόντι πέμπουσι δισχιλίους μὲν ὀπλίτας, ἰππέας δὲ διακοσίους. Diod. Sic. Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππεῖς δὲ ῥ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππέας δὲ πεντακοσίους. Sic & alibi. Illud Luciani, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἰππεῖς κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem ἰππεῖς ποιεῖς*, vel *animadvertisti*? Pro quo interpres, *tu vero equites cogitasti*. Aristoph. in Equitibus: Μῦτ' ἐν γῇ μῦτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἰππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ' ὥς ἐγνωνόθην καὶ φυλῶ τοὺς ἰππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἰππέας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὗς αὐτὸς ἔχων ἦκεν ἰππέας καὶ πεζοὺς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἰππέας ἡσυχίᾳ ἄγοντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Ἐψήφισαντο τὴν τι τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἰππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τοὺς τι ἰππέας ἥκοντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Demosth. I Philipp. Μετὰ τούτων ἰππέας διακοσίους. Idem III Philipp. Ψιλοὺς, ἰππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πρότεροι τοὺς ἰππέας προὔδσαν. Sic & Philostrat. in Heroicis, Heliod. in VIII, Lucian. in Votis, & in Toxari, Arrian. in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἀλώσεως, Pausanias in Atticis, Plutarch. in Alcibiade. Chrysostom. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἰππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt iam dicti auctores semper, praeter Plutarch. & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur *ἰππεῖς καὶ ἰππέας* in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum est: *ἰππέας*, inquit, *eis τοὺς ἰππεῖς*. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant *νομέας*, *βασιλέας*, *φορέας*, *σθαγέας*, *τροφέας*, *γονέας*, *ταχέας*, *σέας*, *κουρέας*, *κναγέας*, *σκατεας*, *ιπρέας*, *ἀρχιπρέας*, *ἐρμηνέας*, *ἀμφορέας*. Sic gentilia Ἐπιτρεάς, Ἀχαρνέας, Φωκέας, Μαρτινέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας &c. Apud Herodianum semper *βασιλέας*

leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἰππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἰππέας, τροφείας, φονείας. Apud eundem etiam & Ioseph. recte invenitur ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Ἐς Δαναίδων τοὺς ἀμφορέας ἐχέομεν πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod Isocrates in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, praeferunt in ad Nicoclem παραινέσαι, sive hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione, qua respondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονείας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινούς δεῖ γονείας τοὺς ξυμπάντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodot. Clio cap. 194, & aliis locis ponitur, costas navium significans, non pastores, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodaeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his costis vide, quae docuit Ioannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in Votis: Ὡςπερ οἱ βασιλεῖς ὑπεκρινόμενοι τραγωδοί, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In Longaevis: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλείας. Et paulo post: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀβροῖσαι. GRAEV. Ἀναβ. c. 9, singulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. Plat. ed. Bañ. 85, 1: ἰππέας εἰς πεδῖον προκαλεῖ, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 7. Κατενόησας; ἀλλὰ) Videtur post κατενόησας insistere paululum, & responsum expectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. GESN.

ead. l. 8. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλδομεν) Luculentus soloeicismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Plat. in Gorgia, ἀδικούσι σφᾶς αὐτοὺς, eos iniuria afficiunt. Et Thucyd. καὶ παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae personae pronomen, iunxerunt verbo tertiae personae. Male igitur Clemens Alexandrinus Paedagog. II, 1, ἐναρχοῦς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάτας, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21, σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἀμεινὸν σχηματίζειν, nos ipsos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

Pag. 229. l. 1. Μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι) Recte notavit Micyllus, μαντεύεσθαι dici proprie de

consulentibus. Aeschines: οὗ ἄλλοι Ἀμφικτύοντες μαντεία ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρία τοὺς αἰθρόπους τούτους μεταλθεῖν. Herodot. Μαρτήια εἰς τὰ ἔπεμψε μαντευσόμενος ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαίρων ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσθαι. Xenoph. in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροτα τοῖς μαντευομένοις. Moschopol. hoc paulo aliter. Χρῆ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρῆτι βαρύνεται. Χρῆ δὲ περισπωμένος ἀντὶ τοῦ χρησμὸν δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χρᾶ γὰρ ἐστὶ καὶ τροπή τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra censcam omnino χρᾶ dicendum, non χρῆ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est η, idem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀκαρῆαι, inquit, χρησμολόγος ἀνὴρ, ὅς οἱ προσίων χρᾶ ἐν ἑξαμέτρῳ τέθω. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθεάζων χρᾶ τάδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σοι χρᾶ ἐν τριμέτρῳ τόνω. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophon. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed & Moschopulo stat Eustath. ad Iliad. I, p. 625: Ἰσως δὲ ὡς τοιῇ περὶ διαστολῇ τοῦ χρῆ, ὅ ἐστι μαντεύεται. οἷον χρῆ μοι τοιαυτὸ ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύσθαι revertamur, non semper observatur illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis & Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύσθαι etiam dicitur de Diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ στεφάνου. Καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πυθίον μαντεύομενον. Lucianus in Demonaste: Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνῃ τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. In hoc Apollo dicit: Πλὴν ἄλλα ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναιρεῖν. Isocrates in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαι οὐκ ἀρεῖται. Liban. in Antirrhethico: Ὁ δὲ ἀρεῖται παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἱασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ἦν μὲν δὴ ἀνέλη μιν βασιλέα εἶναι. Chrysost. in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμὸν ἀπαιτῶν καὶ ἀξίων ἀναιρεῖν περὶ τοῦ κατὰ γνώμην αὐτοῦ. Urgebat, inquit, daemonem ab oraculis repescens postulansque, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat. GRAEV. Μαντεύεται) Aristophan. Av. 594 & 597, de consulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter

de respondente, quod Graevius iam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαμβάνει σε περιίον) Nam *singuli soloecismi tibi latent circumteuntes*. Sic legendus hic locus & vertendus. Sensus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi obiiiciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἕνα, Micyllus hic putavit καθ' εἰς esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. c. 12: Ὁ δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. Maccab. libro III: Ὁ καθ' εἰς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρύν. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς, μὴ τις ἐγώ. Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς, ἐκίβαν *singuli*. Ubi Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἰτα εἰς: inde & in quibusdam editionibus scribitur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis καθ' εἰς perperam. Καθ' εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἕνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἥρωας, *singulos heroes*. Dicit idem in eodem opere εἰς ἕνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἕνα, *publice & privatim*. Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕναστον ἔτος μνᾶν καθ' ἕνα, *singulas minas*. Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἕνα καὶ κοινῇ. Heliodorus II: καθ' ἕνα συλλογέμεναι ποτί. Aelian. XXI: Εἰ τῶν καθ' ἕνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἕνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθ' ἅπαντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετελεύσομαι γὰρ σοι ἥδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἐξῆς. Basilii Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἕνα σοι προσάγων τοὺς Καππάδοκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. c. 5, πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα. Et I Corinth. XIV, 31, δύνασθε γὰρ καθ' ἕνα πάντες προφητεύειν. Demosthen. in III Philippica ἕναστον addit: καθ' ἕνα ἕναστον οὕτως ἐπικρίπτειν. Idem ἀνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἕνα ἀνδρα. Thom. Magist. οὐ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕναστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕναστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕναστον. Vide Budaei commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13: Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλος ἄλλου

δύγματος ὁ καθ' εἰς ἐπολάμβανον. Eusebius historiae Ecclesiasticae X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἑνα. Ioannes Theologus Apocalypf. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστος τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ὧν μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἑνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἑνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est, καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λανθάνει, at Soloecistam coniunxisse cum plurali εἰσκάσι, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic sit soloecismus. GRAEV. Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Sic L. & Fl. Leopard. εἰς ἄρα κ. . . 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθ' εἰς. SOLAN.

ead. l. 8. Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον) In hunc locum Thomas, ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρί. Moschopolus in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, μνᾶσθαι proprie esse *ambire* puellam, sive feminam, & dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis & feminis, quae despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευεῖσθε γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῇ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefasθo: Πρῶτον γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος. Herodot. quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κύρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχει· ἡ δὲ Τόμυρις συνεῖσα οὐκ αὐτὴν μιν μνῶμενον. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cuiusdam; quemadmodum Martial. dixit, *Uxorē nubere nolo meae*. Οὐ γὰρ ἀπορρίψασα δόξας, inquit, καὶ γένῃ τηλικαῦτα καὶ πλούτος ἐμνᾶτο μαιράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δέουμενον. Improperie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγεῖλαι αὐτὸν δίδοτε μνηστευόμενος ἥκει. Et paulo post: Μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα αὐτὴν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεανῖαι. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύεσθαι τίτας τὰς κόρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodor. in V, Laërtius in Hipparchia, Ioseph. Orig. Iudaicarum lib. V & XIII. Activa tamen voce μνηστεύει γάμον legitur apud ve-

rufiffimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῶν*. Apud Euripid. in Iphigenia Aulidenſi Achilles dicit: 'Ἄλλ' ἢ πέπονθα δεῖνὰ μνηστεύων γάμους οὐκ ὄντας. Isocrat. *βουλευθέντος αὐτοῦ μνηστεύσαι κόρην*. Diodor. XX, *ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνηστεύον*. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur ſemper, ſi proprie accipiat, de puellis & feminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Terulliano, Hildeberto & Fulgennio, quos & de viris *nubere* dixiſſe honeſte C. Barthius docet Adv. VI, c. 14, non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur ſcriptores, quae a melioris aetatis uſu longe abſunt. Sed haec inter eruditos iam decifa ſunt, ut riſum debeant, qui aliter ſentiant. GRAEV.

Pag. 230. l. 1. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Et hunc ſoloeiſmum Thomas aperit: *Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα*. Ἀριſτοφάνης ἐν Νεφέλαις: *Ἀπολιπούσα γὰρ αὐτὸν ὤχετο*. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. *Λιβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς ἀλλοῦ* Ἐκβαλλε τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divorſtit, nuntium remittit, dicitur Graecis *ἀπολείπειν ἄνδρα*, Latinis *divortere*, *diſcedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, *ἐκβάλλειν γυναῖκα*. Latinis *exigere*. Cic. *Mimam exegit*. Eleganter igitur Iosephus, *ἐπειθε τὸν ἄνδρα καταλιπούσαν αὐτῷ γήμασθαι*. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Eſdra: *λογιζόμενος δὲ ὅτι εἰς ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προστάξῃ*. Pro quo eodem in loco etiam dicit *ἀποπέμψασθαι*. Quare minus Attice ipſe Lucian. in II, Dialog. Iunonis & Iovis, *ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμφ γαμετήν*. Ibidem in Bis Accuſato, *τὴν νόμφ γαμετήν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει*. Plutarch. in Stoicis controverſiis confundit etiam hanc differentiam, *ὥς περὶ τις τὴν γαμετήν ἀπολιπὼν ἐταίρα δὲ συζῶν*. Attice dixit idem in Romulo: *Νόμος μὴ διδούς γυναῖκα ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδούς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων*. Ibidem, *ἀποπέμψατο γυναῖκα*. Hermogenes Sophiſta, *ἔξεσσι γαμεῖν, ὅθεν βούλεται τις, καὶ ἀποβαλέσθαι τὴν οὖσαν γυναῖκα*. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴ τις γε νῦν φοβέσθαι τὴν θύραν εἰσὼν, ἢ ἐξίωσ κόπτοι) Haec verba bene vertit interpres per *concrepuit oſium & pulſavit*. Nam quod apud Latinos diſcrimen eſt inter *oſium crepat & pulſatur*, idem eſt apud Graecos inter *κόπτειν & φοβεῖν*. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo ſtrepitu admonerentur, qui foris erant, cavere ſibi,

atque abſistere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt Turnebus, Cuiacius, Murerus: exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis *φορεῖν* cum vero introiturus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Graecis *κόπτεσθαι*, ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset *κόπτοι τὴν θύραν εἰσὶν ἢ φορεῖν ἐξίω*. Lucianus in Philop. *Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη*. Idem in Fugitiv. *Ὡστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν*. Aristophan. in Ranis: *Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω*. Moxque: *Οὐ μὴ διατριψῇς, ἀλλὰ γρῦσαι τῆς θύρας*. Et in Nubibus: *Γεῦσαι τῆς θύρας*. Lyſias in Apologia de Eratoſthenis adulteri caede: *Ἐρομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ φορεῖν*. Heliodorus in I: *Τὰς τε θύρας ὅτι πλείστον ἐφόρουν*. Phrynich. addit, male quoque *κρούσαι τὴν θύραν* pro *κόπτειν* poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Symposio: *Φίλιππος δὲ ὁ γελοτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι*. Et Evangelista: *Μὴ ἀρξῇσθε ἐξω ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν*. GRAEV.

ibid. *Φορεῖν τὴν θύραν*) Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098. Et supra Icar. c. 22. Quod ad *κρούσαι θύραν*, de quo Phryn. vid. Elſn. ad Apocalypſ. III, 20. REITZ.

ibid. *Θύραν*) De forium aperiendarum ratione, consule locum Plut. in Publ. Hort. 909. SOLAN.

Pag. 231. l. 2. *Νῦν δὴ γενήσομαι*) Soloecismus est hic, quod *νῦν δὴ* cum futuro coniungatur, cum debeat cum praesentii iungi. Attice enim dicendum erat *νῦν δὴ γένομαι*. Pollux: *Ἄρτι, ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, ὅ ἐστι ταῦτῃ*. Suidas: *Νῦν δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἄρτιως*. Πλάτων νόμων π' *Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιελήσμεθα*. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμων, Πλάτων διαλελυμένως εἶρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· δε δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὥς φαμεν ἡμῖς νῦν δὴ. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰπολύτῳ· *Νῦν δὴ μὲν ὄρος βάσ', ἐπὶ θύρας πόθον ἐστέλλου*. *Νῦν δ' αὖ ψαμάβοις ἐπ' ἀκυμάντοις. καὶ ἐν Μελέαγρῳ Ὅρας σὺ νῦν δὴ μ' ὥς ἐπράυνας τύχην*. Homer. *Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί*. Idem: *Νῦν δὴ ἐξαπόλωλε δόμον κειμήλια καλά*. Eustath. *Νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἄρτιως ἐν ἐνὶ τόπῳ, ὃ καὶ φασὶ μόνῃ παρωχημένῃ συντάσσεσθαι*. Euripid. Phoenissis: *ἀκου*

δὴ νῦν θισσάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato in Gorgia: ἀρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ἰατρικὴν· & sic frequentissime cum in illo Dialogo, tum in aliis eius libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὸ νῦν δὴ nusquam iunctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γενέσθαι, is soloecismum commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γενέσθαι, quod putavit interpres, sed in νῦν δὴ futuro γενέσθαι hic iuncto, ut dixi. Huic simile est ἀρτι σολοικίῳ, de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἀρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγω πρότερον, πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσον οὐπω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro iungitur, contra hanc Luciani & magistrorum praeceptionem. Homer. Iliad. H: Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεκέα τίστετε λύβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσιν ἀνάξει· & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θάυμαστον οὐδέν. Idem in Phaedone: ὦ Σώκρατες, ὕστατον δὴ σε προσερούσι νῦν εἰ ἐπιτίθειοι. Xenoph. IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucyd. VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὰ ἔσσεσθαι. Thomas ait, etiam νῦν aliquando futuro iunctum soloecismum esse. Εἰ παράτασιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμόν ποιεῖ, ὥς τὸ νῦν σοφὸς γενέσθαι. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 12. Νῦν δ' ἕτερ' ἄττα &c.) Non accuratus satis interpres fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὐρηται, προῦπάρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ὅφ' ὃ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἷον, πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται ἀεὶ ἔπεται μὲν, ὥς τὸ ἕτερ' ἄττα, καὶ πόσ' ἄττα, προηγείται δὲ, ὥς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαυτά τινα. L. BOS.

Pag. 232. l. 1. Ὁρθῶς — συντιθέμενον) Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, ma-

lum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intrulisse. Sic vera sunt, & cum Thomae Magist. observatione conveniunt, sed sententiam & connexionem turbant. GESN.

ead. l. 3. Ἦν με φῆς ὑβρίσαι) Puto excidisse ob soni aminitatem σὲ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sum Soloecestiae, ita distinguenda, nisi fallor, ut in interpretatione nostra factum est. GESN.

ead. l. 6. Σε ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ) Ὑβρίζω σε scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σέ, est cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus & iniurius sum. Moschopulus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὕβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σέ ἀπὸ τοῦ ὑβριστικὰ τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περὶ σε ἐνδείκνυμαι, ὥς ὕπαρξαι τὴν ὕβριν ἐπὶ σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μὴτε τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero Lucianus subiicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν ἀλέκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὥς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμπόσιῳ. Platonis verba sic se habent: Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύειν μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, non observari perpetuo ab Atticis, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 900, ubi id ex eo Aristophan. versu, item ex Euripid. Phoen. 623, & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὲ ὕβρ. adhibetur pro *me ipso*, non *in meos*. Adde Aristoph. Nub. 1507, — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac Nostrum de Salt. cap. 24. Et Aeschin. de fals. leg. pag. altera, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων· ubi quidem possit ad eos, qui cum Aeschine faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subiicit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων) Plato Συμπ. p. 315 G. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ταῦτα ὑπαλλάττειν) Moschopul. videtur nonnihil a Luciano dissentire. Ἐπαλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὸν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀπὸ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἅπλως τὸ ἕτερον ἀπὸ ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloeccismum vocant, ut vertit Micyllus; sed ἔτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολεικίζειν καλοῦσιν, hoc est,

enatrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt soloecismum committere. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγὴν. In iis, quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 3. Νῦν εἰσομαι) Si superiores de ἄρτι & νῦν futuro non iungendis observationes bene habent, hic etiam Soloecista sui nominis mensuram implet. GESN.

ead. l. 4. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν) Sic Mf. Graev. Forſan legendum ἴσα σοι δόξει λ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτέρου πρὸς ὕπερον) Nomina a verbis ὑπαλλάττειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe *enallage* est, cum pars pro parte, casus pro casu, non immutata sententia ponitur; *hypallage* cum duo nomina vices suas *permutant*, & *mutuo* alterum pro altero ponitur. Itaque *enallage* pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; *hypallage* duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene cepit, quod se dicit affecutum. Supplementum illud Graevianum ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN.

ead. l. 10. Λέγων ἔστι) Λέγειν interpretis legisse videtur. GUYET. Certe sic legit: nam & λέγειν expressit P. aliaeque plurimae. REITZ.

ead. l. 13. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινὰ) De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπουδάζω, inquit Moschopulus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος, σπουδάζω περὶ σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περὶ σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 234. l. 2. Ἐκάστῳ) Ἀν ἑκάστον; GUYET.

ead. l. 4. Κάθισιν) Sic legendum videtur: καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί) Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici ad stantem, quem iubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui iam sedet, quemque rogamus, ne surgat. Thomas eadem tradidit, quae Lucianus. Ἄλλο, inquit, κάθισον, καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρὸς τινὰ ἱστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα καθῆται, καὶ
Lucian. Vol. IX. Ii

μη ἐξαναστῆ. ὡς τὸ παρ' Ὀμήρῳ Ἦσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἀλλοθι δῆμον ἐδρην. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθίσθῃσι ἡκούον σου λέγοντος ὡς ἐστὶν ἐκφυλον, *audivi te dicentem, imperatium καθίσθῃσι, sede, vocem esse peregrinam vel barbaram*, Luciani forte respicit verba, quae in Lexiphane suo posuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ καθεσθῆεις οὐδὲ μετακικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. Micyllus ex superioribus Luciani verbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non invitus assensero vel propter haec verba, quae infra habentur: Οὐκ οἶδα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνὴρ. Σολ. Παν οἶδα νῦν γὰρ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum addiamus. Ἐκαθέσθην, inquit Thomas, καθεσθῆεις, καθεσθῆσομαι, καθεσθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγει οὖν καθίζομαι, ἐκαθεζόμεν, καθεδούμαι, καθεῖσαι, καθεῖσαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus: ἐκαθέσθην, καθεσθῆεις, καθεσθῆσομαι καὶ πληθυντικὰ καθεσθῆσονται, ἐκφυλα. Parum igitur Attice Heliodor. in IV: καθεσθῆεις δὲ πλησίον θάρσει, θυγάτηρ, ἔλεγον. Et Basilii in epistola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθην. Lucianus in priore veterum narrationum: Ὀππωμένοι δὲ περικαθεσθέντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. Herodian. in V: Συγκαθεσθῆεις αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ. Ioseph. Ἀρχαιολογίας libro II: καθεσθῆεις ἐπὶ σινος φρέατος. Idem libro VIII: καθεσθῆῖσα δ' ἡ Βεδσαβή & pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι Thomas Magister: καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. Pollux scribit, Xenophontem καθίζειν usurpasse pro καίσειν ποιεῖν. Locus est in II ἀναβάσεως. Καὶ ἀπαγγελλόμενα δὲ Ἀρσίου, εἰν ἐνθάδε ἄλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλείου καθιεῖν, collocaturos esse. Sic καθίζειν δικαστὴν apud Demosthenem & Galenum. Moschopul. καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς. καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, αἰ μεταβατον δὲς. Τὸ καθεσθῆσομαι, καὶ ἐκαθέσθην βάρβαρα. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτὸν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴη διαφέρειν) V. Th. Mag. v. κάθισον. SOLAN:

ead. l. 13. Ἦσο ξεῖν') Hom. Od. Π, 44. SOLAN. Apud Homerum Od. Π, 44, editur Ἦσ', ὦ ξεῖν'. Notavit Barnesius, forte ipsius huius loci auctoritate, Ἦσο. Ceterum apud Ho-

merum manifestum Ἦσο significat, *se*, hoc est, sedem, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ' ἔδρης ἐπίτῃ πατρὶς ὑπέειξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε, φάτοσέν τε. Ceterum apparet, me in interpretatione *se* posuisse, pro *sedem tuam retine*; *asside* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. GESN.

Pag. 235. l. 1. Τὸ καθίζειν λέγειν) Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Ceterum hoc videre mihi videor, λέγειν huic loco optime convenire, & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 5. Συγγραφεὺς ἀνὴρ) Συγγραφεὺς, inquit Thomas, οὐ μόνον ὁ συγγραφεύμενος πόλεμόν τινα, ἢ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γεγόμενον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γράφοντας ψήφισματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφείας ἐκαλοῦν. Θουκυδίδης καὶ εἰσήνεγκαν οἱ συγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque paene eadem habet: Ἱστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραφεύμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam συγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 7. Πάνυ οἶδα — λέγοντος) At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisse descriptionem τοῦ συγγραφέως putemus, facile illam quidem aliunde refarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν) Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἐτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. Moschopul. paulo aliter: δουλώ ἑμαυτὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucyd. τοὺς μὲν ξυγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάττης μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III, τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 236. l. 5. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον) Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripsisset, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) cum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alienum fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc & alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, οὐκ οὐν τὰ λοιπὰ εἰσαυθὺς ἀναβαλόμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios

super hoc argumento dialogos; satis tamen manifestum patet, illud *νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον*, tantum de hoc dialogo capiendum esse. IENS. Non audiendus est Bourdelotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, *μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον*. GESN.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. l. 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Non est huiusce Luciani, sed antiquioris alicuius. Multa id arguunt, primumque ineptiae stili, cum aliae omnibus paginis, tum illae *φῦ, φῦ, &c.* Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christ. 171, ut patet in Pseudomante: at hic nebulo se baptizarum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque Baronius Neronis anno 12, verba illa huiusce Dialogi, *Γαλιλαῖος ἀναθαλασσίας, ἐπιρρίνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν*, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12, & Christi 68, ad annum servatoris 171 pervivere, sive annis 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saperdae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo isto, de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythis verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non visitans perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. MARCIL. Spurium Spanhemius alique multi, genuinum videntur existimare Cavus 129, & Theologi nonnulli; sed palam est, esse spurium. SOLAN. De nomine *Φιλόπατρις* inter elogia honorum ac laudum posito, v. Perizon. ad Aelian. III, 26, collatis addendis, ubi neque huius inscriptionis obliviscitur, neque quod in Peregriano.... plebs illum impostorem vocat *ἑνα φιλόσοφον, ἑνα φιλόπατριν*. Metellus est Consul *Φιλόπατρις* Ciceroni ad Att. II, 1. GESN.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Ab Inquisitoribus & hic libellus in exem-

plari Aldino, quo utor, rescissus est. SOLAN. (In meo exemplari, quo Wesselingi beneficio utor, adest; sed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non esse mihi certissimum est, ex stilo & ingenio hominis Luciano multum inferiore. Affectata autem est Lucianae locutionis imitatio, quae ab ipso proficisci nequivit, quia sua ipse non excerpfit; auctorem vero aetate posteriore esse, satis demonstravit Gesnerus in singulari Dissert. quam calci huius tomi adiungemus; ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Iuliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodiernum exstat scripta a Iuliano epistola. Ira vero studiose hunc Dial. pertractavit Gesnerus, ut vix mihi, quod addam, relictum sit. Summis laudibus has eius lucubraciones effert Heuman. in Poecil. p. 248 seqq. Sed p. 250 miratur eiusdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere ausus fuerit. (Sed de hac opinione forsan in praefat. agemus.) Bis eius versionem, bis, ter Graeca emendat, quod suo loco obiter indicamus. REITZ.

ead. l. 2. ΤΡΙΕΦ.) Norhus. An Τρύφων vel Τρίφων; τὸ Τρίφων non placet. GUYET. At Τριεφών integre & crebro in ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Συνένευκας) Lege συνένευκας. GUYET.

ead. l. 5. Βυσσοδομεύεις) Βυσσοδομεύειν quid sit, explicat Scholiast. minor Homer. ad Od. Θ, 273: βυσσοδομεύων, κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος, quasi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Delat. c. 24, βυσσοδομεύει τὴν ἔργην. GESN. Vid. de hoc verbo Toll. & Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ, 676. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Il. A, 149, ubi Schol. κερδαλέον, πανούργον τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχον, τοῦτ' ἐστὶ, κερδαίνειν φρονῶν. Sed ad Il. Δ, 339, eadem Schol. κερδαλέον, πανούργον, καὶ φιλοκερδέστατε ἦγον, ἀπατηλὸν, δολερὸν, ἀλώπεκόν. κερδαλεὴ γὰρ ἀλώπηξ. Et ad Il. K, 44, βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὠφελίμου, ἡ πανούργου παρὰ τὴν κερδὸν, ἦγον τὴν ἀλώπεκα. A vulpina igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur Horat. phrasi ex arte Poët. vers. 437. GESN.

ibid. Ὀχρος τί σευ) Hom. Il. Γ, 35. SOLAN. Iliad. Γ, 35. Lucian. Iove Tragoedo init. GESN.

ead. l. 7. Ἐκάτην) Hecates, cum ex inferorum regione in

terram nostram venatum egreditur, quam terribilis sit aspectus, & ad mentem sano etiam excutiendam comparatus, graphice descripsit Lucianus in Philopseude cap. 24 seqq. GESN.

ead. l. 8. Τίμι θεῶν — συνήντηκας) Mirum non est, insolito aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus, quos vocant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, totumque eius immutari habitum; cuius rei nec in sacris nulla sunt vestigia. Vide mihi Dan. IX, 27, Iud. XIII, 22. Athenagoras in Legatione pro Christianis c. 15, p. 63 ed. Oxon. Dechair. ex Homer. Il. γ, 131, *Καλεποὶ δὲ θεοὶ*, inquit, *φαίνεσθαι ἐναργεῖς*. Add. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. 54, p. 592 & 610, & viri docti ad Petron. c. 17, p. 58. Nota sunt, de antro Trophonii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας) I. e. ex Dei providentia. GUYET. Miserrima affectatio. Spanhem. ad Callim. 610, *consulto* vertit, quamvis idem *inopinatum conspectum* dixisset. Vid. pro Lapl. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡ καλὴ Κριτία) Προσφώνησεν hanc, utut Latinis paulo videatur insolentior, non putavi refugiendam, scilicet ipsum secutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco vertendum esset, *προπινῶ τῷ καλῷ Κριτία*, dixit Tuscul. I, c. 40, *propino hoc pulchro Critiae*. Quamquam nec illud ignoro, Criniam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari. GESN.

Pag. 238. l. 1. Δυσχεραίνεις) Lucianus in Votis sive Navi c. 10, *ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφεται*. GESN.

ibid. Ἡ καὶ τῆς χειρὸς) Ἀπ' ἧ καὶ ἐκ τῆς χειρὸς; GUYET.

ead. l. 4. Διενειλημμένον) Omittunt hoc verbum Lexica. Sed tamen quid sit *ἐλλαμβάνεσθαι*, tradunt ex Dioscoriōe, nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium, vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad palos arboresque sese applicant. Erit igitur *διενειλημμένον λόγος*, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ead. l. 5. Ἀναπεμτάζω) Lucianus in Gallo c. 5, *ἀναπεμπάζη τὸν ὄνειρον*. GESN.

ead. l. 6. Ταῦτα, καὶ) Lege *ταῦτά*. GUYET.

ibid. Ἀποψύξω) Gloss. Graecol. *ἀποψύχα*, dirigeo. GUYET. Idem habet Menagius. REITZ.

ead. l. 9. Σκοτοδιήσας) Lucianus in Philopseud. c. 24, *ὥς μὴ σκοτοδιήσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν*. GESN.

ead. l. 10. Κλωμβρότον) Hic, lecto Platonis de animas im-

mortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est Callimachi in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in Antholog. Graeca l. 3 ultimum:

Εἶπας, ἦλπε χαῖρ', Κλεόμβροτος Ἀμβρακιώτης.

"Ηλατ' ἀφ' ὑψίστου τέχεος εἰς ἀλαδ',

"Αἶσιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος

"Εν περὶ τῆς ψυχῆς γραμμῇ ἀναλεξαμένος. GESN.

ead. l. 14. Ἑμβρόντητοι) Ἑμβρόντητους poëtas etiam Lucian. vocat Timon. init. GESN. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra Hemsterh. T. I, Tim. § 1. REITZ.

Pag. 239. l. 2. Οὐ γὰρ παροπτέος) Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in Scyth. cap. 4, ubi Anacharsis ad Toxarin: μὴ περιίδης ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. c. 21, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περιίδης με κ. τ. λ. Contempl. c. 1, περιόψει οὖν με κ. τ. λ. & Icarom. c. 3, μὴ δὲ πρὸς φίλιου με περιίδης. Huc refero obscuriorem paulo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄρ, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκούσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἑσπουδακὸς ὁ βουλευόμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum ad verborum ordinem attenrum, quae dicturus erat praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θέμις κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Hemsterhusii emendatio mihi placeat. Ceterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat, quod est apud Comicum in Ranis v. 512, ubi muliercula Pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προοιμιάζει, Οὐ μὲν σ' ἐγὼ περιέφομαι ἀπελθόντα. De aliis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Iam Herodot. I, 24, ἐπειδὴ σφι οὕτω δοχείοι περιιδέειν αὐτόν. Iulian. Or. V, quae est in Deum matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ περιείδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλατώμενον, sed edocuerit rationem. mysteriorum &c. GESN. Sed verba illa ex Nigrin. c. 6, ab Gefner. allegata, aliter exponit Hemsterh. quem vide. (sed video ipsum hoc iam notasse.) REITZ.

ead. l. 4. Οὐ μικρὸν) Lucian. in Navig. c. 11, οὐ μικρὸν οὐδ' ἐγκαταφρόνητον πρᾶγμα ὅς δοκεῖς ἀνακυκλῶν. GESN.

ead. l. 9. Μή τι κακὸν παθὲν) Hemistichion veteris poetæ videtur. An Homeri? GUYET.

ead. l. 12. Καὶ πον καταπεσὼν) Lucian. in Icarom. c. 3, μὴ καὶ σὺ πον τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλᾳγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι. GESN. Heuman. in Poecil. p. 249, verti vult *spiritu meo*, ne quis intelligat substantiam spiritualem; sed Gesner. videtur ambiguum studio servasse. REITZ.

ead. l. 15. Σοφιστῶν) Christianos notari τῶν σοφιστῶν voce, infra apparebit. Ceterum Lucianus de Mort. Peregr. c. 13, Christum ipsum σοφιστὴν appellavit: & apud Prudentium Peristephan. X, 40, Christianis Asclepiades Syriæ Praefectus hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophistas error induxit novus?* GESN.

ibid. Ἐξώγκως) Etiam hic Lucianum imitatus est noster, nisi quod paulo modestius ille hyperpola utitur, in Philopoli. cap. 39, τοιαῦτα ἀκούσας ἦκω, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκου πίνοντες, ἐμπνευστήμενος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέομενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, sed alio instituto, utitur Elihu, Job. XXII, 18 seq. GESN.

Pag. 240. l. 3. Φῦ, φῦ, φῦ) Τὸ φῦ hic pro φεῦ admirantis videtur. GUYET. Φῦ — ἰοῦ — αἰ) Praeterquam quod pueriles valde exclamationes istae, ne Graecum quidem illud φῦ. Forfan legendum φεῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς τὰς νεφέλας — φυσήματος) Horum verborum omissa est interpretatio a Micyllo ex editione Paris. 1615, f. & Basil. 1619, 8; quem sequuntur Gallus Ablancurtius, & Drakius Britannus. Fingitur autem ructibus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adversum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves nisi funibus de litore adiutae non potuerint. Nam εἰχέσθαι πόντον (frequenti praepositionis *eis* ellipti) hic valere ingredi, nemo negabit, nisi si quis putet, secundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est, versus septemtrionem navigari posse. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu Boream posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ubi est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in disputatione dictum est, § 26. GESN.

ead. l. 7. Λάβρον) Homérica vox, Iliad. B, 148. Odyss. O, 293. GESN.

ead. l. 8. Προποντίδα) De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a flatu alterius Boreas Propontida perflet? Ego, ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur de Propontide scriptor cogitarit, non video. Addo votum eiusdem de compescendis Scytharum excursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide etiam *Nep. c. 6*; unde conicio, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 9. Κάλων) Α κάλος σχοινίον, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τὸν Εὐξείνιον) Τὸ εἰς excidisse videtur librario. HUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut *Il. E., 773, Τροίην ἴξον*. Plura ex eod. *L. Bos de Ellips. p. m. 268*. Adde Nostrum supra *Dea Syr. c. ult. γάμον ἰέναι*, & *Theogn. v. 1172, — ἥλυθες ἀθανάτους*. Quare nihil infero eis opus erit. REITZ.

ead. l. 12. Πόσος κορκορυμδς) Locus videtur expressus ex illo Aristoph. in *Neb. v. 38 seq. εἰτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διακορκορύγησεν*. Ubi κλόνος secundum Scholiasten est στρόφος τις καὶ εἰλιξ· διακορκορύγησε autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἢ ἐμμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητής, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. GESN.

ead. l. 13. Πολύωτον) Forte, ut famam finxere. *Virg. Aen. IV, 181 seq. — Cui quot sunt corpore plumaе, Tot vigiles oculi subter, — tot subrigit aures*. GESN. Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indico ad Schol. de Calumn. cap. 5. REITZ.

ead. l. 14. Τερατώδες) Τὴν τερατώδη παροιμίαν, τὸ τερατῶδες ἔπος. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ὀνύχων) Non reperio apud paroemiographos, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν. Io. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν, inquit, dictum de homine, qui totus auris, perinde ut Argus oculus, qui διὰ ὀνύχων videbat. Quae si vera est ratio, & quidni vera sit? comparandus cum h. l. est ille apud Lucian. in *Dear. Iudic. c. 8*, ubi optat Paris ὥσπερ Ἄργος ὅλα βλέπειν τῷ σώματι. Item Catullian. illud 13 ult. Quod (anguentum) tu cum olfacies, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum. Denique illud apud Aristaenetum *Epist. I, p. 9, ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη· ἐκδύσα δὲ ὕλη πρόσωποι φαίνεται*. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud

Plauti Stichus V, 5, 20, *Ubi perpruriscamus usque ex unguiculis*. GESN.

Pag. 241. l. 1. Κρήμην) De Baccho. Alludit ad γαστροκρήμην. GUYET. Iuppiter Bacchum ex se conceptum, confla-grantisque Semeles utero ereptum, femori suo inferuit, & exaetho legitimo gestationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κρήμην, *suram*, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας nomen, in quo lascivit etiam Lucianus V. H. I, c. 22. Latinus sermo illum lusum vix admittit. GESN.

ead. l. 2. Κεφαλὴν κύουσαν) De Minerva. GUYET. Pallas in cerebro Iovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more describit Lucianus Θ. Δ. VIII. GESN.

ibid. Ἀνδρείαν φύσιν) De Salmacide, Scythone, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla &c. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 5. Ἄλλ' ἐπεί σε) Homer. Od. N, 228. SOLAN. Et Od. O, 260, ὦ φίλ', ἐπεί σε δύοντα κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χόρῳ. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερον) Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpe putat, effertur ὕπερος, genere masculino, sed Wolffg. Seberus ad Polluc. VII, 107, neutro genere rectius adhiberi docet, quo usus etiam est Lucianus in Philops. c. 35, ex quo loco illud simul discimus, non iniuria hic metuere Triphonem: fieri enim, si Dis placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον, Δύρωμα Hesychio & Suidae. An ianuae munimentum? *la barre de lhuis*. GUYET. Hesychius, & ex ipso forte Varinus, distinguunt ab invicem Δύρεθρα, id est, Δύρας, & Δύρετρα, hoc est Δυράματα, quae tamen & ipsa vox interdum ianuam seu fores ipsas significat; quamquam etiam cardines interdum verti debeat, ut apud τοὺς ε' 3 Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse locum e Philopseude Luciani iam laudatum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς Δύρας mutatus in hominem dicitur. GESN.

ead. l. 12. Ἀπεργάσεται — κατάθειξίς) Ultimam hanc vocem pro κατάπληξις substitui. Rationem emendarionis, ul-

timis verbis Triephontis & cap. 9 Φιλοφ. Iēctis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34, 35 & 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάπληξις) Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ ut ap. Lucret. IV, 1157, Magna atque immanis (amasia) κατάπληξις plenaque honoris, a saucio amatore vocatur. GESN.

ead. l. 16. Ἐτι με ἐξεφύβ.) Qui per tale numen iurat, a quo vindicari periurium non potest, ille non verebitur periurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Triepho autem putat, adeo constare de Iovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad periurium abuti. Quanto autem rectius hic Noster, quam Cicero, qui tanquam e Porticu unus ita disputat, Offic. III, 29, ut in iureiurando non ad merum Deorum aut iram respici debere dicat. Sed de ira DEI Latantius viderit: nos iam non philosophamur. GESN.

ead. l. 17. Ἀμυνέμεναι) Verbum Homerice praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἀμυνευσον &c. GESN.

Pag. 242. l. 4. Θεὸς πάντας) Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipatum fuisse Homerus tradit. GUYET.

ead. l. 5. Θεσπεσίῳ βηλοῦ) Hom. Iliad. A, 591, & O, 23. SOLAN. Cetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae & Gesn. Quare ea deinde non bis addemus. REITZ.

ibid. Βηλοῦ) Quid sit βηλός, cum de coelo sermo est, disputatur in Scholiis min. ad Il. A, 591. Noster hic respexisse inprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Iuppiter deturbaverit, reperio. Ceterum etiam Lucianus historiae meminuit Contempl. cap. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνέα) Salmonei historiam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GESN.

ead. l. 7. Τιτανοκράτωρ) Rem ipsam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 8. Παρ' Ὀμήρῳ) Atqui apud Homerum nullibi hae voces reperiuntur. SOLAN.

ead. l. 11. Κύκνος) Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα

Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 13. Ἐκείνος) Ego malletm ἐκείνο, ut ad Europam

referretur. SOLAN. Verti, quasi legeretur *ἐκείνο*, quod est multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. GESN.

ibid. *Ἐπαμίσσατο*) Ab *ἐπαμίσσω*, vel *ἐπαμίζω*, interpretes. Scribo *ἐπαμίσσατο* ab *ἐπαμίσσω*. GUYET. *Ἐπαμίσσατο*) Secundum interpret. Lat. legendum erat *ἐπαμίσσατο* ab *ἐπαμίζω*, quamvis hanc vocem in Thef. Steph. non reperiā. KUSTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic, ut emendare iubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nullum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepinus. Omnes enim *ἐπαμίσσατο* habent. SOLAN. *Ἐπαμίσσατο*) Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium *succollare*. GESN. *Ἐπαμίσσατο*) Et si ter quater *ἐπαμίσσμεθα* & *ἐπαμίσσομαι* deinde in hoc Dial. sequuntur, iurandi significatione, & o brevi; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio apparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam *ἐπαμίσ* est superior humeri pars. Vid. Foef. REITZ.

ead. l. 14. *Ἡροτρία*) Ita apud Lucian. Conc. Deor. cap. 7 seq. Momus ad Iovem, Timui, inquit, *μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπῃτ' ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσεται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ ἐλλόβισι ἡμῖν γένη.* GESN.

Pag. 243. l. 1. *Κατεκοντέννυτο*) Forte *κατεκοντέννυτο* a *κατακοντέννυμαι*. GUYET.

ibid. *Αἰθίοψ*) Vix peius de Iove suo meritis est Homerus aliquo in loco, quam Il. A, 423, ubi Iuppiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivium cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Iovis saepius invaduntur, aliaque eius facinora, gentiles & Christiani, quam istas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2, Iup. Trag. c. 37, Arnob. contra gentes lib. VI, pag. 192. Versum hexametrum *ἄμετρον* rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. GESN. Vid. si operae videtur, L. Bos Obs. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 3. *Ἡλίου*) Pluralis ille etiam legitur apud Thucyd. VII, c. ult. pro aestu radiisve solis: *οἱ δὲ ἥλιοι*, ait, — *καὶ τὸ πῦρος ἔτι ἐλάπει.* Ubi Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis *ἥλιοι* ponatur.

Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. Lycophr. 804 & 1249. Ἄερον, Diod. Sic. III, c. 34, ter. Κεναῖς φήμαις, idem XI, 40. Πίστοις ἐνόρκους, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, Phal. Ep. 41. Φυγαί, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, Dion. Hal. VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρηναῖς, Diod. Sic. II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, Achill. Tat. I, p. 8. Ἰππῶνους vulgatissimum Dion. Halic. VII, 473 pr. & apud quosvis. Ἐλπίδων, quod & Latinis usitarum, Diod. Sicul. p. 297, v. 7 ed. Basf. & passim. Θελήματα Psalm. CX, 2. Αἶθ. XIII, 22. Eph. II, 3. Sic πλούτους supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.

ibid. Ὑποβεβρεγμένος) Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim Ἐνυπν. c. 1, τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibusque talia invenias. Herodot. I, 28, Νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὐχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσῃ. Aelian. V. H. IX, 26, Ἡξίου τε αὐτὸν προτάξαι, ὁμνὺς μὴ ἀτυχήσειν αἰτήσας. Ipse canon Homer. Iliad. B, 353, Φημι γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμένεα Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Ubi Eustathius ἀνακλόνδον quidem & σολοικοφανέστερον agnoscat, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam & speciem novitatis. Ὑποβεβρεγμένον Lucianum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut *pitissare*. Sic Plaut. Aul. III, 6, 36, *Ego te reddam madidum probe*. GESN. At locus ex Prometh. § 16 ab Gesn. in ed. Philop. allegatus, merito etiam Hemsterhusio est suspectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2 notavi. REITZ.

ead. l. 4. Πόγωνα τηλικ.) Barbam etiam promissam Iovi suo obliicit Iuno, ap. Lucian. Dial. Iovis & Iunonis, quod nihilo fecius astragalus cum Ganymede luderet. GESN.

ead. l. 5. Ἀστοῦ — Ἰδης) In aquilam transformatus Iuppiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Iunone concubuit: quod paulo post iterum tangit Noster. GESN.

ead. l. 6. Κυφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.) Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. GUYET. In Dial. Neptuni & Mercurii, ille εὐγε, inquit, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ ὁ γενναῖος, καὶ πανταχῶς τοῦ σώματος. Iam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Iove gestatam. GESN.

ead. l. 9. Προφύτης) Ita etiam Aristoph. Plur. v. 11, ἰατρὸς

ὦν καὶ μάντις, ὡς φασιν, σοφός. Paulo ante λοξίαν vocat Comicus, unde est ἀμφίλοξος, quod hic apud Nostrium statim sequitur. Comparanda, quae de λοξία (quasi obliquum dicas) doctissimi interpretes ad Aristophan. l. c. & quae Macrob. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Iunonis & Latoniae, Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι & in Decret. Deorum, quod ipsorum Comitiiis subiungit pag. 716, caveatur, ne tam multa solus faciat Apollo, sed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GESN.

ibid. Ἰντρός) Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen. SOLAN.

eod. l. 10. Ψευδόμαντιν) Lucian. & haec vox est, qui dialogo, quo Alexandri praestigias detexit, id nominis fecit. GESN.

ibid. Τὸν Κροῖσον διολωλέκον) Adscripserat la Croze: Vid. acta Acharii episcopi in actis martyr. fel. p. 140. Non vero satis distincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro desiniturus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον) Utrumque oraculum profert Lucian. Iov. Trag. c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud, Κροῖσος Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi hostiumne foret imperium, an Croesi, incertum: de Salaminii autem, ὃ θεῖα Σαλαμῖς, ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota, Lucianum adiicere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν ut adeo haud obscure applicet ad cladem Salaminiam, qua Persae navali proelio victi sunt: ex Herodot. vero VII, 141 seq. Plut. in Themist. p. m. 212, & omnium copiosissime ex Oenomaο Cynico apud Euseb. Praepar. Evang. V, 24, de tota historia satis constat. Quid igitur Noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo perussisse dicit? Scilicet, superficialiam valde hominis fuisse doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in dissertatione nostra monuimus. GESN.

eod. l. 15. Ὅσον . .) Homerus ὅσον, metri causa, quod & servari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννεάχιλοι) Hom. Iliad. E, 869, & E, 148. SOLAN. Nescio, an hic quoque memoria lapsus sit auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. Il. E, 860: ὃ δ' ἑβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπὶ αἶχον ἢ δεκάχιλοι. Quid igitur ad hunc Stentor? Il. E, 786:

Ὅς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Ceterum ἐννοσίγαιος, & ἐννοσίχθων saepius apud Homerum: ita autem appellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus, aquarum subter in terrae cavis undantium fluctibus acciderent putarent, quorsum vid. Gell. N. A. II, 28. GESN.

ead. l. 16. Σείσιχθων) Non est HomERICA vox, sed vere tamē. Homero passim ἐννοσίχθων & ἐννοσίγαιος. SOLAN.

Pag. 244. l. 2. Τὴν Τυρῶ) Vide Lucian. Dial. Neptuni & Enipei. GESN.

ead. l. 3. Δημαγωγός) Ἀν προαγωγός; GUYET. Demagogi enim non tantum vi iniusta oppressis auxilio erant, sed saepe, ut maior esset apud populum gratia, etiam qui malo digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Romana rep. improbos Tribunos plebis, aliosque, qui populares videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex Budaeo observavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, latius patere eius significationem, & simpliciter pro concilio, seu allicio, five *emeritor gratiam*, poni. Fabula ipsa est apud Homer. Od. Θ, 268, Lucian. Θ. Δ. 17, Ovid. Art. Am. II, 561 seq. Amores Neptuni recensentur Clem. Alex. Protr. pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis huius filum, in disputatione iam indicatum § 25. GESN.

ead. l. 7. Ἐκλυσε) Antea in omnibus legebatur ἔκλυσε; quod palam corruptum reiecimus. Sententia lecta emendationis rationem satis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod terram inundat. Guyet. Nexus non admittit hanc allusionem. Sed Solani coniectura vera est: neque quisquam dubitabit, κλαῖειν τινὰ recte dici, qui legerit Homer. Iliad. Ω, 511, — κλαῖεν ἔδν πατέρ' — αὐτε Πάτροκλον. Et Aelian. V. H. VI, 1, νεκρούς κλαῖειν. Ignoscet ergo Gesner. quod versionem hic mutaverim. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἥφ.) Odyss. Θ, 354. SOLAN.

ead. l. 11. Πρεσβύτην) Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipse Iuppiter Od. N, 142. Vid. Spanh. ad Aristophan. Plut. 1051, ubi πρεσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 14. Μὴ μοι) Ellipsis τοῦ λέγε, vel similis. Ita fere Chorus apud Sophoclem, Aiac. Flagellif. 192: μὴ, μὴ μ'. ἀναξ κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πληρες, μὴ, μὴ μοι. Aristoph. Equit. 19: μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδικίσσης. Sed respexisse proprie videtur auctor Aristoph. Neph. 83 seq. ΦΕΙ. Νῆ τὸν Ποσειδῶ τούτονι τὸν Ἴππιον. ΣΤΡ. Μὴ μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἴππιον. GESN.

ibid. Κακόδουλον) Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maia & Mercurii. GESN.

ead. l. 15. Ἀσπλγγομαί.) Specimen eius ἀσπλγγομαίας habes Od. Θ, 335 seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. GESN.

Pag. 245. l. 1. Προδιαβληθῆναι) Cum in Thucyd. VI, c. 75 f. edatur προδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, & πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philopatridos testimonio fateatur Duker. miror, quare hoc isthic in textum non fuerit admissum. Interim προδιαβάλλομαι affert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλω utitur & Herodian. II, 1, 7, aliique. REITZ.

ead. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Τῆς Γιγαντολέτιδος θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. GUYET. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfectricem, non placet. MENAG.

ead. l. 10. Γοργόνος) Adscripsit frater: υἱσταῖος Γοργῶς. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dialogum. REITZ.

ibid. τοῦτο) Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνης χρῆμα velis intelligere. GESN. Nihil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10, τοῦτο βούς, ἐκεῖνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 13. Ἑτεραλκία) Schol. ad II. H, 26: ἑτεραλκὴς ἦν ἰθ καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνάπαλιν οἱ ἕτεροι τῶν ἑτέροις τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν. & ad II. Θ, 171: ἑτεραλκία, ἑτεροκλινῇ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιῶσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus huius loci in versione est a me expressus. GESN.

Pag. 246. l. 2. Μηρία) Μηρία inprimis seu μπηριαῖα δατὰ Diis grata putabant, & in sacrificiis adhibebant; vid. II. A, 40, 41; quem locum false παραφράζει Lucianus de Sacrif. cap. 3. GESN.

ead. l. 11. Αὕτη κέρη) Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. Pindari ad Pyth. XII, p. m. 253 b. Ἀποδείρτομεῖν Hesiodi verbum est in Θεογον. v. 280, ubi similiter hanc historiam narrat, cuius si physicas explicationes desideres, affatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt & veriora, quae copiose de iis disputat H. Dodwellus in diss. de vero Peripli Hannonis tempore Tom. I Geographorum Hudson. § 2 ad 7,

ubi totam rem ab Hesiodo confictam docet. De narrationis huius ineptiis dixi in diss. § 25. Περιφθεῖν, dubito, an apud alium veterem legatur. Προσεταιρίζεσθαι honestum alias vocabulum. GESN.

ead. l. 13. Ἐπαιοιδίας) An ἔπαιοδαῖς; GUYET. Ἐπαιοδὴ Homericum quidem Od. T, 455. Sed ἔπαιοδία Hesychio φαρμακεία, γοντεία. Quare nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. ΤΡΙΕΦ.) L. Fr. H. & B. 2. recte. In reliquis Κριτ. mendose. SOLAN.

Pag. 247. l. 3. Νῆ τὸν ἄγνωστον) Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. SOLAN.

ead. l. 6. Μυρίας . .) Hic, quisquis est, larvatus Lucianus palam iam ad undecim millium virginum decantatam fabulam alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob versum ex Homero concinnatum hoc factum est; nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, Urfulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vestam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula seculo demum XII, saltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV seculi finem. Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel hinc mihi satis constare videtur, auctorem inficere huius libelli mille ad minimum post Lucianum annos vixisse; donec vir aliquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet, decem nobis millia virginum trucidatarum eruat. SOLAN.

ead. l. 7. Νήσω ἐν) Hom. Od. A, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην) Neque Io. Meursius in Creta, neque quisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. Suspiciabatur Maturinus Veyssiere la Croze, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam & Asiam caedibus & incendiis vastarunt. Utitur testimonio Zosimi, cuius I, 46, haec sunt: Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπακολουθούντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πρᾶξαντες οὐδὲν ἀφηγήσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν. Coniecturam damnare plane non ausim: charactera autem temporis hinc peti non patiar, (vid. diss. § 26) sed cum omnino

Lucian. Vol. IX.

Kk

sit coniecturis agendum, satis quoque probabiles afferri a me posse arbitror. Creram cum Palaestina saepe confundi, notatum Huetio, Dem. Evang. IV, 8, 9. Ipsa Gaza Minoa dicta teste Stephano Byzant. h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretenesium & Gazaeorum cognatione Borchart. Canaan. I, 15, & Lakemach. Observatt. II, 2, 6 seq. qui colonos Cretenesium Gazaeos & ceteros, qui *Crethi* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator Iulianus aperte ad gentilem superstitionem relapsus esset, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adversum Christianos insurrexere, impune scilicet, quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturi. Cuius rei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vixere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem nostram facere videtur, quod Gregorius Nazianzenus habet oratione *στην τευτικῇ* prima pag. 87, ubi de Arethufiorum, Gazaeorumque in Christianos saevitia hoc inter alia refert: οὔτοι λέγονται, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀλαύστους μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἄρρέον, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνῶσαντες, ἵνα τῇ θεᾷ πρότερον ἐνυβρίσωσιν, εἰτ' ἀνακείραντες καὶ ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίους ὁδοῦσι κατεστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἐπὶ τοῖς σπλάχνοις συνῶδη τροφὴν ἐπισπείραντες, συνῶν τοὺς θερμότερους ἐπαφιέναι κ. τ. λ. Tradunt eadem Sozomenus V, 9, & Theodorus III, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII Sept. refertur: *Gazae in Palaestina sanctorum Martyrum Eusebii, Nestabi, & Zenonis, fratrum, qui tempore Iuliani Apostatae, irruente in eos turba gentilium discerpti atque necati sunt.* Habemus ergo apud Creteneses Palaestinae virgines castas membratim dissectas sub Iuliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zosimo vidimus. Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis ostendendae causa fecisse potest, vel studio obscurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid tum contigisse putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos debet morari, qui insanas hominis hyperbolas plures in exigua commentationeprehendamus. GESN.

ibid. Κρήτην δὲ μιν) Κρήτην δὲ τέ μιν. GUYET. Optime. Et sic iam versus restitutus. REITZ.

ead. l. 13. Τάφον) De sepulcro Iovis agit Io. Meursius in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in Iov. v. 8.

Cave autem putes, aliunde de Iovis sepulcro constare No-
stro, quam ex Luciano, quem semper prae oculis habuit,
quique eius meminit, tum alias, tum in Iov. Trag. cap.
45. GESN.

ead. l. 14. Δόχμια) Hanc vocem emaculavimus: antea
enim in omnibus δόχ — legebatur. SOLAN. Δόχμια) Δόχ-
μοι πλάγιον seu obliquum significare, Lexicographi di-
cunt, quorum equidem in versione respexi; *vulles*, quas
interpres etiam adhibet, ex rei natura adieci: antrum enim
esse, communiter traditur. Si quis tamen *λόχμια* legere ve-
lit, Δ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis harum litera-
rum confusio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes
significaret, quorum sequens *λόχμια* pertinet. Platonis L.
I de Legibus principio commodissimam & amoenissimam ad
hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Iuppiter, ab altero
Dietaeo, in quo natus est, distinguendum) a Gnosso ad-
euntibus viam laudat. GESN. An *λόχμια*; *Guyet.* Bene, &
hoc recepi. REITZ.

Pag. 248. l. 1. Τὰ ὄργια) Adscribam verba Servii ad Virg.
Aen. IV, 302, valde huic loco opportuna, cum non adeo
obvia sit, quae hic requiritur, *orgiorum* significatio. *ORGIA*
apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed iam abusive sacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς
ὄργης, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρου a monie. In qua quidem ety-
mi ratione alleganda, si modo ipse illam approbat, videtur
tollere, quod paulo ante posuerat: utraque enim ratio ad
Bacchica sacra respicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ εἶργειν,
ab arcendo, vocem natam volunt: occultabantur enim cae-
rimoniae, arcebanturque ab illis curiosorum tum aures tum
oculi. Ceterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & cae-
rimoniis, ex Cretenesium virginum capitibus non posse Gor-
gonas fieri, Palladaque eximium aliquid sibi retinere. GESN.

ead. l. 9. Ἀσελγ. — μίξεως) Respicitne ad Il. E, 197 seq.
ubi Iuno meretriciis artibus Iovem ad concubitum, medio
die, in Idae montis vertice, impulit? Iam obiecerat hoc
Homero Minucius Felix XXII, 4, quod narret, *Iovem ce-
sto Veneris illeustum, flagrantius, quam in adulteras soleat, cum
Iunone uxore concumbere.* Et σύγχρονος Nostro Gregor. Na-
zianz. Orat. στήμτ. I, p. 104, τίς δὲ ἡ θαυμασία μίξις τοῦ
τεφεληγρότου, καὶ τῆς σεμνῆς Ἡρας, ἥνίκα ἀσχημονεῖν αὐ-
τὸν ἀναπεῖθαι μεσοῦσθαι ἡμέρας. Interpres Gallus ad incestas
cum fratre sororis nuptias refert. Sed fere est, ut turpius

etiam quiddam suspicer, quod hic Iunoni obiicitur, de quo Theophilus Antiochenus III, 3, τὴν τε Ἥραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγκην ἀρρητοποιεῖν. Et III, 6, Χρῦσιππος δὲ πῶς οὐχ εὐρίσκεται σημαίνειν, τὴν Ἥραν στόματι μιᾶς συγγίνεσθαι τῷ Δίῃ; Haec profecto ἀσελγεστάτη μίξις, quam etiam in Samo depictam, & a Chrylippo interpretatione physica excusatam memorat Origenes contra Celsum lib. IV, p. 196. GESN.

ibid. καὶ τοῖν ποδῶν — ἐκτεταμένον) An leg. καὶ τοῖν ποδῶν καὶ χερσῶν ἐκτεταμένοι; i. e. manibus pedibusque fage, τὸν χεῖρε παρασεύσας. Theophr. Char. GUYET. Iuppiter Iunoni suae, quod natum ex se & Alcmena Herculem quovis modo persequeretur, & novissime naviganti boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad coelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere & nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per carnificem quaestio habetur. Fabula est Iliad. O, 18 seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum, & Phurnutus, non nimis videtur inepta, quibus Ἥρα ἀήρ est, sive aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incudes duo, terra ac mare. Terigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκολοκ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 11. Ἐπομβομοῖ) Ignoratum Grammaticis futurum, qui ὁμῶς tantum & ὁμῶμαι agnoscunt. GESN.

ead. l. 12. Ὑψιμέδοντα) Quo Luciani personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inferendas duxit. SOLAN.

ead. l. 14. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce longe validius ad cap. 9 protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Ex formula solemnī, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ & ἐξ, ad unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicandam, adhibetur. GESN.

ead. l. 15. Ἐν ἐκ τριῶν) Conf. 1 Epist. Ioan. V, 7, ubi haec sententia. REITZ.

ibid. 'Εξ ἑνὸς τρία) Distinxi, prout sensus postulat, & prout legitur hoc Euripidis. carmen apud Lucianum in Iov. Trag. c. 41, ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phys. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GESN.

ead. l. 16. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα) Euripidis fragmentum notissimum, quod in incertis exstat v. 3. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. 'Αριθμέειν με δὶ δάσκει) Moliere hoc imitatus est in fabula *Le festin de Pierre*, Act. III, Sc. 1. Vid. Theophrast. Raynaud de bonis & malis libris part. I, Erotem. I, § 331, pag. 195. LA CROZE.

ead. l. 2. Νικμάχος) Huius de Arithmetica libri exstant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De *Nicomacho* hoc, eiusque arithmetici, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, qui Traiano victoriam gratularetur, (quod Philopatrius auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. GESN.

ead. l. 3. Τετρακτύς) De *tetracty* Pythagorica plena omnia. De octonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5, qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. 'Οκτάδα frequentius dici putat, quam ὀγδοάδα Sa. Tennulius ad Iambl. in Nicom. Geraf. p. m. 115. Ceterum inter Valentinianorum fomnia fuere *tetractys*, *ogdoas* & *triacas*. Vid. I. Fr. Buddeus de haeresi Valent. § 5, p. 424, & reliqui, qui de hac haeresi egere. GESN. De *tetracty* Pythagorica vid. supra Vit. Aust. c. 4, & pluribus ad Dial. pro Laps. c. 5. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα) Senarium esse, adscripsere Guyet. & Menag. REITZ.

ibid. Σίγα τὰ νέρθε) Christianorum formulae formulis gentilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex Euripide tamen videtur desumpta. Vide Z. Tr. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ ψυλλῶν ἵχυν) Respicitur procul dubio ad Aristophan. Nesp. 143 seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia & salus dementis fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. GESN.

ead. l. 10. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερ.) Quis ille Galilaeus in tertium coelum raptus? Priora ad IESUM CHRISTUM, posteriora ad Paulum spectant. Cuius caput & faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tri-

bui par fuit. SOLAN. Γαλιλαῖος — ἀναφελ.) De appellatione Galilaei expositum in diss. § 37. Hic illud monere fatis fuerit, neque Paulum, neque ipsum IESUM CHRISTUM hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GESN. Γαλιλαῖος) Sic Christianos & Celsus & Iulianus Apostata vocabant; vid. Dodw. diss. Cypr. XII. Quae Paulo obiciebant Ethnici, vid. acta Phileae & Philoromi in act. marty. sel. p. 549. LA CROZE.

ibid. Ἐνέτυχον) Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I, p. 95, in ima pag. & p. 120, it. p. 334 med. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀναφελαντίας) *Reburrus, recalcitraster.* Conf. T. I, Tim. § 47, ibique Hemsterh. REITZ.

ibid. Ἐπίρρινος) Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72. hic p. 110 seq. Comment. utriusque linguae, nullam eius mentionem faciant. Nec Coelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30, de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. Vulcan. ἐπίρρινος, nasutus. GESN.

ibid. Ἐς τρίτον οὐρανόν) Manifeste ridet Pauli ἑκστασι, quam phrasi Aristophan. ex Νεφ. 225 exprimit. Ibi enim Socrates coelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 12. Δι' ὕδατος) Neque hic obscurum est, baptismum rideri. GESN.

ead. l. 13. ἰχθία) Forte ante oculos habuit auctor illud, quod inter aurea, quae vocantur, Pythagorae carmina relatum est: Ταῦτά σε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς ἰχθία θύσει. Quamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79, scriptum est, τοῦ κατευθίνει τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi. GESN.

ibid. Παρεισώσεις) Praepositiones, quibus iunctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in παρεισάγειν & παρεισακτοί, παρεισβάλλειν, παρεισδύεσθαι, παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum suo iure coelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. GESN.

ead. l. 14. Ἀσεβῶν χόρων) Possis quidem ad coetum seu

communione impiorum referre, quam *πονηρὸν αἰῶνα κ. τ. λ.* nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor Lucianum suum, qui & de *Luſtu* c. 8, & *Ver. Hist.* cap. 17, & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac *ῥήσει* usus est. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀληθείας) Quid *ἀλήθεια* apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paulum *θεολογῆσαντι*. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo & abieſte de Diis sentiret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. GESN. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *te vera*, uti apud Demosth. de cor. pag. m. 520 f. vel *ἐπ' ἀληθεία* apud Aristoph. *Plut.* 892. REITZ.

Pag. 250. l. 1. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι) Verba sunt Euripidis in *Or. v.* 757. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀρνίθες ποιμάντια) Quamquam drama unum est, idque satis longum, quod *ὀρνίθες* seu Aves vocatur, haud immerito tamen *τῶν ποιματίων* nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata &c. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolvunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696 seqq. GESN.

ead. l. 6. Ἐγκυχάρακται) Utitur voce & Noster infra c. 17, & Lucian. in *Καταπλ.* seu *Tyranno* c. 4. GESN.

ead. l. 7. Χάος) Exstant etiamnum carmina ista apud Aristophan. *Av. p.* 573 ed. *B.* quod miror fugisse eruditissimum Grotium, qui not. 5 ad *L. I* de *ver. Rel. Christ.* c. 16 ait a Luciano & Suida conservata, cum ipse in Avibus esse dixisset, quam fabulam Aristophanis exstare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad *Lastant.* p. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Βραδύγλωσσος) Moſem haec non dubia nobis nota indicat. SOLAN. Moſes *Exod. IV, 10, kabar leschon* sese ipse vocat, quod *οἱ δ'* tranſtulere *βραδύγλωσσος*, & ab his Noster ad insultandum divino vati mutuatus est. GESN.

ead. l. 14. Γῆν ἔπληξεν) *Pſ. XXIV, 2.* Deinde ex *Ies. XLIV, 24, ἐξέτεινα τὴν οὐρανὸν μένος, καὶ ἐστέρησα τὴν γῆν.* Ceterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam fiderum in hexaëmero creatorum mentionem a Moſe fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter & absurdissimo idololatrias genere avertere.

ret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? GESN.

ead. l. 15. Δρόμον) Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. GUYET.

Pag. 251. l. 1. 'Εκ μὴ ὄντων) Hebr. XI, 3, dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota est *Exucontiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. GESN.

ead. l. 2. 'Εν βιβλοῖς) Haec sumta ex Apoc. XX, 12, 2, Thess. I, 6, Act. XVII, 31, quivis videt. GESN.

ead. l. 3. 'Ἦν ἡμέραν) Subaudi καθ' ἣν ἦμ. GUYET.

ead. l. 5. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν) Cum de providentia Dei loquentem audit Triphontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commentii. Ceterum quod plurium numero dicitur ἑγχαράττουσιν, illud absolute & quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, & umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseων mentionem. Ceterum postea & hoc idem verbum plurium numero recurrit, & exemptae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero ceferuntur: ἐκπέμψουσιν, ἐπιστραγγύσουσι, κατὰξουσιν, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 10. Μαθητιῶν) Aristoph. verbum Νεφ. 183. GESN.

ibid. Παρὰ) Sic rescriptus ex ed. S. pro vulgato περί. Vid. nott. ad Afm. c. 2, Vol. VI, pag. 468 huius ed. ad v. περί Δεκριανοῦ. Add. supra cap. 9 pr. ubi pro περί σοῦ σιδέναι, quod habent edd. quaedam, recte ex I. & S. itidem repositum παρὰ σοῦ σιδ.

ead. l. 12. Μοῖραν) Hom. II. Z, 488; allegat etiam Lucian. Apol. pro Merc. cond. c. 8, & Diogenianus Peripateticus apud Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. GESN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ) Hom. II. Σ, 117 seq. GESN.

Pag. 252. l. 2. 'Ἦμεν) Quae tanquam Iovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus prosequeretur. GESN.

ead. l. 5. 'Εὐθα δ') Hom. II. Γ, 128, & Od. Η, 196 seqq.

SOLAN. Od. H, 196 seq. Lucian. Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro *γίγνομένω*, quod noster habet, est *γυινομένω*. Et ita etiam Diogenianus ap. Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Ceterum paulo aliter eandem sententiam poeta effert Il. T, 127: "Υστερον αὐτὲ τὰ πείσεται ἄσ-
σά οἱ αἶσα Γυινομένω ἐπένησε λίνω, ὅτε μιν τέκε μητὴρ. GESN.
ead. l. 6. Κατακλώθεις) Scholia parva ad Od. H, 197, & inde Suidas ita explicant: αἱ κατακλώθουσai καὶ καταμοιροῦ-
σαι ἐκάστῳ τὸ εἵμαρμένον, id est, ipsae Parcae: paulo aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per *accumulationes flami-*
nium vox explicatur, quamquam ipsa Suidae verba modo ad-
ducta Graece subiuncta sint. GESN.

ead. l. 9. Ἥδ' ὥς Αἰόλον) Ex Od. Ψ, 314, sed immutata. SOLAN. Od. K, 1 seq. historia ipsa narratur, sed quos No-
ster adducit versus, mutata persona leguntur Od. Ψ, 314 seq.
Ἥδ' ὥς Αἰόλον ἴκεθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τὸν υἱὸν) Τὸν Σαρπηδόνα. GUYET.
ead. l. 14. Θανάτοιο) Il. Π, 442, & mox v. 459 seq. ubi
versus suppletur vocula δὲ post αἵματοῖσσαι inserta. GESN.
Pag. 253. l. 3. Διὰ τοῦτο) Id est, evidenter adeo doctri-
nam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi,
ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dice-
re possis. GESN.

ead. l. 5. Τοῦ διδασκάλου) Χριστοῦ scilicet. GUYET.
ead. l. 8. Συγκύρσαι) Epenthesis Aeolica in hoc verbo fre-
quens. Dicitur enim ita pro συγκύραι. Infra tamen cap. 23
συγκυρήσαι eodem sensu a συγκυρία formatum reperio. Co-
gitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu,
πράξαντα, ποιήσαντα, ut paulo post pro ἐπιβαλλομένω,
ἐπιβαλλόμενον, certe structurae id ratio exigebat. Sed pot-
est intelligi μοῖραν, vel εἵμαρμένον εἶναι, vel potest pendere
ab ἐπιλέγει. GESN.

ead. l. 9. Ποιήσαντι) Nondum certum mihi est, an πρά-
ξαντι & ποιήσαντι culpa librarii scriptum, pro πράξαντω,
ποιήσαντα, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel ἀνάγκη.
Sed c. seq. ἐπιβαλλομένω aliud est. REITZ.

ead. l. 10. Διχθαδίας) Il. I, 410 seq. GESN.
ead. l. 13. Ἰκωμαι) Additur apud Hom. φίλην δ' εἰς πα-
τρίδα γαῖαν. GESN.

ead. l. 14. Αἰὼν) Benedictus in hoc versu Homericō inter-
cidere passus est αἰὼν, quod servant antiquiores. IENS.
Pag. 254. l. 1. Ὅς ῥ' εὖ) Il. N, 665 seq. GESN.

ead. l. 2. Πολυΐδος) Τὴν Πολυΐδου μαγτικὴν inter ea, quæ saltatorem nosse deceat, & saltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Hesiod. p. 487 pr. Mirabilis de Polyido historia est apud Apollod. Biblioth. III, 3, quam credibiliorem explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. Hygin. fab. 186. Ceterum Πολυΐδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

ead. l. 7. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.) Lego, οὐ μοιχῶ Αἰγίσθῳ. PALM. Od. A, 35 seq. Palmerius legit, οὐ μοιχῶ Αἰγ. GESN.

ead. l. 9. Ἐπιβαλλομένῳ) Pendet hoc verbum a καθείμαρται. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἰρηκεν & καθείμαρται. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed iam ipse hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν πλησίον) Ut in sacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e. g. Nescym. c. 16, & Tyran. cap. 15. GESN. Adde Nostrium de Calum. c. 7 & 10. Et Long. Past. I, 15, ubi recte τῶν πλησίον ed. princeps, πλησίον recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ibid. Παρὰ τῆς Δίκης) Compara Aët. Apostol. XXVIII, 4; prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe a multis, & a Luciano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem & ius dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept. pag. 16. Hesiod. intra octo versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subiecisse observat I. Cleric. Ar. Crit. P. II, c. 1, cap. VI, § 15, ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. GESN.

ead. l. 14. Οὐδέ σ' ὤκα θέμις) Locum Homeri qui inspererit, facile illud θέμις expungendum esse, mecum sentiet; quod unde aut cur inventum sit, miror. SOLAN. Versus distortus ex Il. I, 416, ita posset restitui, οὐδέ κε σ' ὤκα θέμιστι τέλος θανάτοιο κιχέειν, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum θέμις posse adverbii vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 255. l. 1. Βίβλοις τῶν ἀγ.) Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. Phil. IV, 3, Apoc. XX, 16 &c. GESN.

ead. l. 3. Ἀνακυκλείς) Supra cap. 2 Noster, & Lucian. Nigrino cap. 6, eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recolere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solemnis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duo verba ἀνακυκλῆω & ἀνακυκλώω, non habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud Longinum περὶ ὕψους Sect. 22, quod huic loco & rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἴτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλούντες, ad institutum rursus sermonem reversi. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. GESN.

ead. l. 4. Τὰ τῶν Σκυθῶν) Forte cum respectu ad Coloss. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Moſis p. 313. LA CROZE.

ead. l. 6. Χρηστὸς) De hac voce disputatum in dissert. § 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Laſtant. L. IV, c. 7. LA CROZE. Ac Dissert. Rossal. de Christo in Chrestum mutato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι) Vel hinc manifesto Christianum arguere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui vocem χρηστὸς a vulgari & trito sensu aliorum trahere conantur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι) Vox sacris fere scriptoribus propria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Qua ratione novum sententiae nostrae, de χρηστῷ neque Christo neque Christiano, argumentum accederet. Si enim ἔθνη seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Triephon, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentiles, quis negat? & notum est, Christianorum etiam multos iis gentiliū, qui honeste viverent, salutem aeternam denegare non aulos. GESN.

ead. l. 9. Εὐστόμει) Ex Aristoph. Nesp. 831 seq. ubi legitur εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἰπὴς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς. Unde suspiceris, & hic legendum δεδν δεξιόν. Syntaxeos certe ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi τὴν κατὰ omisſam dicamus. Ceterum nomen δεξιός, Dei epitheton, illustravit Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 10. Κατηχούμενος) Proprium Christianorum verbum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in Asino de animali usurpari, cum docetur; & in Z. τρ. quod opusculum certe Lucianum est, de pueris c. 39, qui locus probe observari meretur. SO-

LAN. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, & Catechumenos. GESN.

ead. l. 11. (Ὡς δὲ ῥῖν) Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. Pl. CII, 25, CIV; Hebr. I, & Es. XXXIV, 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraesentatur. Clem. Alex. p. 30 C. SOLAN. Ita οἱ δ' Pl. CIV, 2, ἐκτείνει τὸν οὐρανὸν ὡς ῥῖν. GESN.

ead. l. 14. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι) Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. Er. Schmidius ad Matth. VIII, 1. Ita Lucian. Prometh. c. 6, ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim est, ut ad sequens mox σεαυτῷ referas, cum nescio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Ceterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa fervorum fugiam dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, discat ex Comicis, quotquot sunt, omnibus. GESN.

ead. l. 15. Κατασκευάσαντι — σὺ δὲ λαθὼν) Ut ἀνακόλουθον in his cum Gesnero agnosco, ita in illis Prometh. 6 non opus credo idem statuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπωμι τοῦτο amet construi, adeoque & σὺ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicitur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, adeoque abundantia pronomini fuerit potius, quam ἀνακόλουθον. Si cui tamen secus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 256. l. 3. Διαδραμεῖν) Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεῖν ἀπὸ τοῦ θεῖν dictum volunt. Plato in Phaedro, atque ex illo Athenagoras Legat. pro Christ. p. 94 ed. Dechair. ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὰ ἄρμα, κ. τ. λ. in quam eius ῥῖσιν ἀποσκάπτει Lucianus Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (Il. Γ, 277: Ἥλιος δ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούς) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ὄμμα, & similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam Macrobius Saturnal. I, 17 seq. inprimis c. 24, & Iulianus laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me disputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creaturarum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Τα

cedo, quod per metaphoram haud insolentem locus, qui prae manibus est, alique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35, τάχιστον νοῦς, διὰ παντὸς γὰρ τρέχει. Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 4. Κότταβος) Ἀν τῷ μάνει ἀνθρωπίνῳ similes? Tzetzes. GUYET. Converti *cottabus*, auctore Plauto, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in *Trinum. IV, 3, 4*: *Caveſis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent.* Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subiectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex *Lexicis & Plauti Commentatoribus* nota. Id igitur vult *Triepho*: *Dii tui, o Critia*, adeo contemptui sunt & deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse exstrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. GESN.

ead. l. 6. Καί με — παθεῖν) Ἀνακόλουθον est, vel ellipsis satis dura verbi ἐποίησας, qua ratione etiam locutus videtur magister nostri, *Lucian. in Contemplant. cap. 2*: σὲ δὲ αὐτὸν καλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν (ποιήσει.) Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum καλύσει subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. Ienius in *Leſt. Lucian. pag. 132*, qui ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur ζημιῶν-σθαι. GESN.

ead. l. 7. Παθεῖν) Sed vid. Hemst. ad *Contempl. § 2. REITZ.*

ibid. Ἀνθρώπος ἀναπέφνη) Refertur ad id, quod supra *Critiae* promiserat *Triepho*, καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἀνδρῶν. GESN.

ead. l. 8. Ὡς τε τοῦτον τὸν θεόν) Iam demum igitur post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Iovem iurare vellet *Critias*, id, quod narraturus esset *Triephonti*, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum *Deorum concilium* coelo exturbat, *Parcisque* sua eripit cum ipso fuso *stamina*, doctrinam denique de Deo & providentia veriore profert, quibus ita transactis, redit denique *Critias* ad iusiurandum, dicitque hunc a *Triephonte* sibi indicatum Deum se adice-

re tentato superius aliquoties iuriurando, ut scilicet firmum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 10. Εἴπερ ἐκ καρδίας) Vid. Aristoph. *Neoph.* pag. 45. SOLAN. Aristoph. *Neoph.* 86: 'Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ἔρως φιλεῖς. GESN. Locutio scriptoribus sacris familiaris; vid. *Evang.* Ioan. VIII, 37; *Rom.* VI, 17 &c. REITZ.

ibid. Ἐτερεῖον τι) Γρ. ἑτεροῖον τι. GUYET. Alias ἑτεροῖον scribi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam servent, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor argutari voce ἑτερον, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπιμύσματο. GESN.

ead. l. 12. Ἐτερον) Homericum, e. g. *Il.* I, 313: "Ὅς χ' ἔτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. Lucian. *Apol. pro Merc. Cond.* cap. 6: Ἐτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα δὲ λέγων. GESN.

ibid. Κεύσῃς μὲν) Μὲν κεύσῃς ed. Gefneri, forf. errore operarum; nam in al. edd. recte κεύσῃς μὲν ad versum. In *Ampl.* μὲν κεύσῃ, quod ad versum etiam bonum. In *Hom.* I d. est: "Ὅς χ' ἔτερον μὲν κεύθει. — Et Lucian. *pro Merced. cond.* c. 6, ἔτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων. Sed & ego μὲν ante κεύσῃ collocatum malim; modo in media forma locum haberet. REITZ.

ead. l. 14. Κατωχριάσω) Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ὃ χροὺς τέ σου εἶλε παρειάς. Sed quae haec est insania? prius caveri iureiurando sibi iubet, ne malum ex auditione nanciscatur, iam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιωθῶ) Supra ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίωκας. GESN.

ead. l. 15. Ἀπαυδήσω) Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ coniungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima est & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praesentia tantum ex Luciano quaedam in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso ἀπαυδᾶν qua diximus ratione usus est de *Merc. Cond.* c. 39, πρὸς τὴν Σεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδνέοντα de *Lucretio* sub fin. f. c. 24, ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἔξῃς ἡμερῶν ἀπνυδνέοντας. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in *Cataplo* f. *Tyranno* cap. 18, οὐ γὰρ δέδρα μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ de *Gymna-*

sis c. 24, πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20 Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. GESN.

ibid. Ἄλλ' ὥς) Senarius. GUYET.

Pag. 257. l. 1. Ἐκπληξιν) Ut supra c. 6, κατὰπληξίς, pro fermonibus ἐκπληκτικοῖς. GESN.

ead. l. 4. Παρὰ τοῦ πνεύματος) Mirum, nisi respicitur ad Aθ. I, 8, λήψετε δύναμιν ἐκπληρότος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. I. Elsner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.

ead. l. 6. Δέγμενος) II. I, 191, de Patroclo Achilli lyram traclanti ausculante. Lucianus etiam unitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 9. Ἐφῦντο) Lucianus Hermot. c. 9 f. προσφῶς ἀν ἀπέτραγε τὴν ῥίνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loquitur, ut viderentur eos morsu sibi decerpere invicem voluisse. GESN.

ead. l. 10. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις) Athenaeus XIV, 7, inter saltationum genera, Ἦν δὲ ὁ σκῶψ τῶν ἀποσκοποῦντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. GESN.

ead. l. 13. Πολιτικὸν) Politicum vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. Gregor. Nazianz. epistola 197 scripta est ad τοὺς πολιτευομένους, quos obiurgat, quod Theotecnō ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est, tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155, eidem Episcopo τῆς πολιτείας ἐπάνυμοι, & p. 156 οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἐξισωταί, seu Peraequatores. GESN.

ead. l. 14. Ἐξισωτήν) Vid. Suid. & not. & Plut. v. 1464; I. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas & Hesychius per ἐπὶπτῆς simpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφῆς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud Cangium in glossario, qui ceteroquin ex adductis auctororum locis vim vocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari Eusebio, in disputatione iam dictum § 28. Inscriptio etiam, quam ad Eusebii l. c. ex Grutero 361, I, profert Valesius, Constantini M. aeo non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui posita est, Consul fuit A. D. CCCXXX, Collega Acindyno, quod probavit Th. Reinseus classe VI Inscript. 122, p. 459. Rem ipsam diligen-

ter exposuit Iac. Gothofredus ad tit. 11, 13, Codicis Theodosiani *de Censitoribus, Peraequatoribus & Inspektoribus*. Eo autem summa redit: Peraequatores, Gr. *ἐξισωταί*, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde *ἐπανόρθωσιν* illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198, cuius exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titulus habet, *εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν*, amicum suum, habuit, quem rogat, ut & alias aequum se praebeat, & speciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipsa oratione *ἐξισωτὴν* eum non vocat, sed *γραφία*. In notis monetur, alios *ἀπογραφία* legere, *φόρων γραφία* alios, quo confirmantur, quae paulo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166 eundem Iulianum rogat Nazianzenus, ut aliquot Clericos *ἀπὸ τῆς γραφῆς* liberet. Ex Epistola autem 168 apparet, Iulianum voluisse, *κοιτωνὸν* sibi esse Gregorium *τοῦ κατὰ τὴν ἐπανόρθωσιν σκέμματος*, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore *ἐξισωταί*, & quam parum accurate Iac. Gutherius de Offic. domus Aug. 3, 27, scripserit simpliciter ita: *Peraequator est, qui desertos agros patrimoniales aliis in emphyteusim dat, Censitor alibi dictus*. GESN.

Pag. 258. l. 1. *Παραγκωνισάμενος*) Lucian. Iov. Trag. c. 16, καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλοὺς. GESN. De hoc verbo vid. si quid opus, Hemsterh. ad Timon. ed. min. p. 115, quae maiori non inferuit. REITZ.

ead. l. 3. *Χαρίκεος*) Manifesto iam Christianos irridet. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homine gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἐπισσευρμένον*) *Traſſim & languide*. GUYET. Na- vigio s. Votis p. 492, de Aegypto puero: *ἐφθεγγετο ἐπισσευρμένον τι*. Interpres: *dissolutum & incompotum quiddam*. Quam recte, non disputo. Hic autem de ſcreante sermo est: non absurde igitur a me verſum eſſe arbitror. In Gallo c. 10, *ὑπέβηπτε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι*. GESN.

ead. l. 6. *Ἐπιφθέγγεσθαι*) Forſan *ὑποφθέγγεσθαι*. GUYET.

ead. l. 7. *Οὗτος ὡς προεῖπον*) Obscuriſſimus hic locus, & ut Noſtri verbo utar, *διενειλημμένος*. Videbo tamen, an

clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte & Ascetae, de iniuriis Iuliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos inprimis, conquerentes, & spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Iuliano, cui interitum vovebant, successorem sponderint, & iam animo destinarint, cuius eos insinuat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata & calumniose detorta profert iam Critias, quae accuratius erunt consideranda. GESN.

ibid. Καταλείπει ἐλαττισμούς) Forſan καταλέγει. Et ἐλαττισμούς ab ἐλλείπων, quod est ab ἐλλείπω. GUYET. A posteriore vocabulo videtur pendere sensus verbi prioris. H. Stephanus: ἐλειπασμὸς dicitur legi alicubi apud Lucianum, sed perperam, ideoque Lascaris pro eo reponendum censuit ἐλλειπασμὸς, reliquiae. Alii ἐλλιπασμὸς, saginatio, a λιπαίνω. Ego putaverim, similem vim habere apud Nostrum ἐλλειπασμὸς, ei, quam habet coniugata vox ἐλλείμματα, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere volunt id, quod Latine sunt reliqua, quomodo appellantur ea, quae fisco ex praeterito debentur, ut fusc docuit Iac. Gothofredus ad L. I Cod. Theod. de indulgentiis debitorum. Add. Spanh. de Ufu & Praest. Num. diff. XIII, p. 552 seq. ubi inter alia observat, quod ad rem nostram facit, ἐλλείμματα esse Constantinei aevi, Iuliani, Themistii &c. reliquos λοιπὰ & λοιπάδας dicere. Dico similem; non plane vim eandem. Ἐλλειπασμὸς, puto, est conventientia circa ἐλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in describendo & peraequando censu. Haec de Peraequatoris sententia, & spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id viderur, vocant reliquationes, ἐλλείμματα, & Peraequatoris factum ἐλλειπασμὸν. Constat ceteroquin, parce satis Iulianum indulgisse reliqua, quod Ep. 47 de se testatur. Et Ammian. Marc. XVI, 5: Denique id eum ad usque imperii finem & vitae sci- mus utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellans, tributariae rei concederet RELIQUA. Norat enim, hoc factu se aliquid locupletibus additum &c. Inprimis autem Clericis du-
Lucian. Vol. IX.

rum valde & iniquum eum fuisse, non ignotum, cuius rei insignia aliquot specimina profert Iac. Gothofredus ad l. 4 Cod. Theodof. *de lustrali collatione*, & locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam iure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Iustiniani tum Theodosiani leges, testantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in ἐξιστῶν declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quasi praeteritiones τῶν ἐξιστῶν, ubi incensos praetermittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς refero, & τὸ καταλείπειν explico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem proprie significat καταλείπειν. Quod praesens posuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro secundo καταλείπει. Καταλύσει Heumannianum, aut, quod alias suspicabar, καταλείψει a verbo καταλείφω, ad abolitionem reliquorum pulchre conveniunt; sed non ita bene ad ἐλλειπασμοὺς τῶν ἐξιστῶν, quales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos, immunitate ecclesiis & bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. GESN. Καταλύσει legit Heumann. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 8. τὰ χρεῖα τοῖς δανισταῖς) Studiose, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de debitis, quorum in dominica oratione mentio est. GESN.

ibid. Ἀποδύσει) Lege ἀποδίδουσι. GUYET.

ibid. καὶ τὰ τε) Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252 f. REITZ.

ead. l. 9. Ἐροίκια) Proprie conductarum aedium merces, quam dissolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuisse, docet v. g. Lucian. Cronosol. p. 617. Vid. Casaub. ad Sueton. Iul. c. 38. Gron. de Pec. Vet. l. 2, p. 57. GESN.

ibid. Εἰραμάγγας) Et hoc conclamatum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kusterus. Vid. Λεξ. cap. 4. κατόπισ τῶν Καριμάντων, & an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venere viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt: pro εἰραμάγγας autem ἱερομονάχους Heumannus, ingeniose, ut lo-

let; sed vereor, ne Iuliani etiam aevo sit illud nomen recentius. *Εἰρωνευτὰς* Neuburii, viri & ipsius ingeniosissimi, ferrem, si de Socraticis philosophis sermo esset. *Ὀνειρομάντης* huic loco apti, sed quis capite diminuit & prima illos syllaba truncavit? *Εἰρηνάρχαι* aliquamdiu mihi placebant, nec sine causa, quod praemium Sophistis dari solitum *εἰρηνarchia*, ut ex Aristidis vita constat. Vid. Masson. ad A. 169, n. 13. Et generatim Iac. Gothofredus ad C. Theod. de Irenarchis. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui hic inducuntur, Christianos a successore Iuliani Irenarchias. Sed post annos XXV redeunti ad prima nostra cogitata, visum est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab aliis melius. Non fieri hoc solius *φιλαυτίας* vitio, inde conicio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt *εἰρηνάρχαι*. Reponantur itaque *φροντίδες πρώται*, iam *τρίται*, atque adeo *δευτέρων* forte *σοφώτεραι*. Compositum nempe arbitror nomen ex *εἶρα* & *μάγγανον*, vel *μαγγανεύειν*. Ac posterioris quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet. *Εἶρα* vel *ἶρα* autem concionem significat, locum, ubi conciones fiunt, forum &c. apud Homer. e. g. II. Σ, 531, *ἶρων προπύροιθε κ. τ. λ.* & Hesiod. Theog. 804. Esset igitur *εἰραμάγγης* concionum integrarumceptor, praestigator. Sed magis fere mihi arridet, quod Eustath. ad Homer. I. c. pag. 1218, 15 *Βασ.* non *ἐκκλησίαν* tantum, sed *μαντείαν* etiam τὸ *εἶρα* ex quorundam mente ait significare, ut adeo *εἰραμάγγης* dicatur, qui vaticinia crepat, usque tum se, tum alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprime convenit, qui divinationes & mala omnia Christianorum de republica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. GESN. Vid. Senec. Ep. 95, p. 474. Et Greg. Turon. hist. Franc. L. V, § 29. Lege καὶ τοὺς χειρωνάκτας. LA CROZE.

ead. l. 10. Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης) Intelligo per ellipsin praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quisquis auctor est libri de mundo in fine, p. 1172 A. Παντὸς τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, aestimare antiquitatem generis humani ex artibus. Ad locum nostrum hoc pertinet: ad artem, quam quis exerceret, respiciebant in censu constituendo οἱ ἐξισῶται. Nazianzenus Epistola 197 ad τοὺς πολιτευομένους, quos eosdem esse ac Peraequatores, antea dictum est, lepide illos incusat, quod neque a Diogenis pera sibi temperaturi essent, sed & illi manum inie-

ἄνθρωποι, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τριβῶνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus exspectat, quisquis etiam sit, tantum abest, ut propter artem tributis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte quidem sit interrogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos impostores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munerum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254, artesque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 13. Χλευόχαρμος) Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: respicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra c. 4 iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur, Χλευόχαρμος, cuius nugax & illuforium est gaudium. GESN.

ibid. Τριβώνιον) Habitus ascetae, quem etiam describi putato verbis, quae sequuntur: κακοσίμων, ἐξ ὧρων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonsura post erit agendi occasio. GESN.

ead. l. 15. Ὡς ἐπεδείξατο) Ὡς hic, & inferius c. 23, ὡς εἰ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀπὸ τοῦ ἑὸς ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit Devarius. Quod ad rem ipsam attinet, crediderim respici ad coelestem aureamque Hierosolymam, ut in Apocalypsi divinitus est Iohanni repraesentata; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Christiani. GESN.

Pag. 259. l. 1. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα) Τὸ ἔχον hic desiderari videtur. GUYET. Non desideratur, si ἐπεδείξατό μοι ὄνομα coniunxeris. REITZ.

ead. l. 3. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου) Posterioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori Plin. XVII, 25, videndus, unde de prodigiis scripsisse discimus; meminit & Aelian. V. H. XII, 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait Curtius, qui eius passim meminit; ut & Plut. Alex. sed ab eo de divinatione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1, & Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmissensibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111 B. qua somnia coniectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea patria cap. seq. & Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philostr. 350, ubi id notae expediunt. SOLAN. Aristander Alexandro magno in itineribus

& bellis comes. Meminit eius Clem. Alex. Strom. I, pag. 334 d. Curtius I, 11, 14, Arrian. *Ἀναβάσ.* III, 2, Artemidorus Onirocrit. I, 26, p. 217 ed. Rigalt. GESN.

ibid. (*Ἀρτεμιδώρου*) *Artemidorum* quando scripsisse putemus; in dissert. nostra § 10 dictum. Respicit autem forte Noster ad Onirocrit. II, 5, ubi aurum mali esse ominis dicitur, non propter se quidem, sed propter quantitatem; si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eod. libro cap. 63, p. 149, τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ νομίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, & c. 64, p. ead. ὁ πολυχρήματος θησαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προκαλοῦται. GESN.

ead. l. 5. Τὰ χρέα πληθυνθήσεται) Ita non somniorum tantum coniectores, Artemidorus II. cc, & Astrampychus p. 144 Mantissae Meursii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἀπρακτὸς ὧν θέλεις εἶναι sed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1, σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμῶντις ἀνεχρόμενος. Theocritus Idyll. 22 f. Piscatores ita claudit: μὴ σὺ θάνησι λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσοῖσιν ὄνειροις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quantae in insomniis apparere soleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16: — ἔχω δὲ τοι, ὅσ' ἐν ὄνειροις φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. Schol. ad h. l. ὥσπερ ἔλεγε περιουσίαν ἀγνοῶν, τοιαῦται γὰρ αἱ ὄνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὀμηρος,

Οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. GESN.

ibid. (*Ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως*) Nisi scriptor hic alias parum accuratus esset, suspicarer illum dedisse ἀνὰ λόγον, cum praesertim notae, quibus *ον* & *ως* exprimitur, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus reddidisse & dissolvuisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GESN.

ead. l. 8. *Λευκάδα πέτρην*) Eurip. (pag. 568 B.) SOLAN: Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥόας καὶ λευκάδα πέτρην ἥδ' ἐπαρ' ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὄνείρων. Eustath. p. 821, 4 *Bas.* ἰστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ἄδῃ πλάττει, ἢ κατ' ἀντίφρασιν. μέλας γὰρ ἐκασκός τοῦ ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκαστῆς γῆς τόπους, οὐκ εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ διαλευκαίνειν δυνάμενον. Aristarchus νεκυῖαν universam, i. e. τὴν ὅλην ῥαψωδίαν Odyss. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat usus: ἀλλ' οὐ

δὲ ἔοικεν εἰς ἄδον λευκὴν εἶναι πέτραν huic respondet Scholiaſta minor ſub initium ῥαψωδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἑστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεισθαι. Audiamus etiam Helychium, qui, quae hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis deſcripſiſſe videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτρην. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλλοτριτικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὄδοντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτάντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec λευκὰς πέτρα forte eſt Manalis lapis; de quo Feſtus, *Manalem lapidem putabant eſſe oſtium Orci, per quod animae inferorum ad ſuperos manarent, qui dicuntur Manes.* Hanc λευκάδα πέτραν *Albion Inſulam* ſ. Britanniam ſuam interpretatur doctiſſ. Barneſius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692, ubi inprimis Tzetzen, Lycophronis Scholiaſten, ſuffragatorem citat. Certe hoc illud iuvare poteſt, quod δῆμον ὀνείρων ſubinde beata illa inſula & bonarum rerum feraciſſima emittit, e quo populo forte ipſum hoc eſt, quod de *Albia* nobis narrat Barneſius. GESN.

ibid. δῆμον ὀνείρων) Orpheus Argonaut. v. 1140, Ἀρρήκτους αἶδας πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων coniungit. Euaſth. l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὡς ἐπὶ ἐμφύχων καὶ ſωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκείθεν δῆθεν ἐπιφοιτάντων. Schol. min. τὴν νύκτα ἐν ᾗ φαίνονται οἱ ὄνειροι. Porphy. de antro nymphaeum pag. 121 Barneſ. δῆμος δὲ ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαὶ, ὡς ſυνάγεσθαι φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προσαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφόμενον κ. τ. λ. quocum conſentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32: εἶναι τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν αἶρα ψυχῶν ἐμπλεῶν, καὶ τοὺς δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τοὺς τε ὀνείρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ υἰγιαίας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis myſteriis ne per ſomnium quidem cogitaſſe bonum Homerum, ſed per ὄνειρους ſimpliciter intellexiſſe defunctorum animas, quas εἶδωλα, voce de ſomniis adhiberi ſolita, vocat, e. g. Odyſſ. A, 212, 601, Od. γ, 355. Adde Virg. Aen. IV, 694, &, qui locus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696 ſeq. ubi umbram Anchifae patris complecti vult Aeneas, ſed *Ter fruſtra compreſſa manus effugit imago, Par levibus ventis, volucrique ſimillima ſomno.* Quod expreſſum eſt ex Od. A, 306: Τρὶς δὲ μοὶ ἐν χερσῶν σκιῇ ἔκλεκτον ἢ καὶ ΟΝΕΙΡΩ Ἐπτάτο, κ. τ. λ. — Verſu 221: Ψυχὴ δ' οὗτ' ΟΝΕΙΡΟΣ ἀποπταμένη πεπότηται

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid. Met. XI, 634: *At pater* (Somnus) *e POPULO natorum mille suorum*. Sed ut tandem ad Nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. GESN.

ead. l. 9. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης) Lucian. Scythia p. 596 extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brevissimo & quasi infecabili articulo dixit. Vid. Menandri reliq. n. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. Ἐυπν. c. 17 de longo somnio, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήπισται εἰσιν αἱ νύκτες. GESN.

ead. l. 11. Κατεγίνωσκον) Lucianus Philop. c. 8, ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ᾗσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν αἰοίαν. Ita etiam c. 32 eod. Noster paulo post τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκώς. GESN.

ead. l. 12. Ἐξέρρινισα) H. Stephanus in Thesauro: ἐκρινίζω ex Luciano affertur, pro naso suspendo, subsanctio, μυκτηρίζω & ita Scapula & Basilenses; veteres, Pollux, Hefychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent Camerarius & Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum esse ab odora canum vi traductum, investigandique adeo seu indagandi significationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo est ἐξέρρινισα, quod ἐξίχνευσα, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accusandi casu iungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. GESN.

ead. l. 13. Ἀριστάνδρον) De hoc vide Rigaltium ad Artemidor. I, 33. L. BOS.

ead. l. 14. Τελμισία) Lege Τελμισσία. Vid. Plut. IV, 6, 14, N. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δ' δέ) Saepius ita Platonizat Lucian. in Philopseude, etiam cum expressa personae mentio adiicitur; ut, ἡ δ' δέ ὁ Κλεόδημος κ. τ. λ. GESN.

ibid. Ἐχέμυθεῖς) Ex Pythagorica disciplina vocabulum. GESN.

Pag. 260. l. 1. Μεσορί) Nota, scenam dialogi Alexandriae esse. GUYET. De hoc Aegyptiorum mense vid. Scalig. de emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678 f. ubi Μεσορί legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. μεσορί, per α, prave. SOLAN. Aegyptii mensis nomen, quem recte cum Augusto comparat Scholiasta, & hodie quoque Copti

eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio Fabricius. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegypto nomine hac in re Nostrium uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum Philopattrin, cuius velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus. Ceterum si quis de auctore atque aetate huius dialogi mecum putet, ille non nimium fallos deprehendet Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praefagierunt; (praefaguisse autem probabile fecimus in dissert. § 34, 35.) Siquidem V Kal. Iulii extinctus est Iulianus, ut adeo mense *Μεσορί* pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Ioviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante versibus dictum *ἐν ἀκαρεί τῆς νυκτὸς οὕσης*. Nuntius enim de victoriis Iuliani paucis procul dubio ante obitum eius diebus Constantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit. GESN. Mensis Aegyptiacus; sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Noris. Epoch. Syriomac. Diff. V, c. 11. LA CROZE.

ead. l. 4. Δριμύ καὶ Τιτανῶδες) Lucian. Icaromen. c. 23: ὁ Ζεὺς μάλα φοβερώς δριμύ τε καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Δραξάμενος) Conf. supr. Afin. c. 25. REITZ.

ead. l. 6. ῥήτρην ποιήσασθαι) ῥήτρα *eloquium* videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86 H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμούς ὄντα. Et p. 78, οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκούργος, ὥστε μαντείας ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur Aelian. V. H. X, 18, ubi synonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποίησαντο, & εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantiorum apud Demosthenem de Corona c. 27, Δαμάγηντος — ἐλέξεν, ἐκ τὰς βωλαῖς λαβὼν ῥήτραν, facti sibi a Senatu dicendi potestate. Lucian. Ἀπολ. π. τῶν ἐπὶ μισθῷ c. 3, ῥήτραν λαβὼν, sumtis dicendi partibus. Id. Toxari c. 35, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι. Hoc

itaque vult Critias, quod in versione huius loci ante hos XXV annos coniectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. Charicenus, illud *σασπιμένον γερόντιον*, ut vocat c. 16, instigaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet & audientiam &c. GESN.

ead. l. 8. Παρακτείναντες) Παρακτείναντες forsan. GUYET. Non est penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis absolutis. Homer. Il. Γ, 211, ἀμφω δ' ἐξομένω γερασώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς, ambobus sedentibus &c. praecefferat: *στάντων μὲν Μελέαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους*. Adde Aristoph. *Lyssistrata* versu 13, Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὐδουσι, cum praedictum sit. Plato *Cratylus* p. 236 E. Laemar. de Heroibus, Πάντες δὴ πού γεγόνασιν ἐρασζέντες ἢ θεὸς ἔνθεν ἢ ἐκείθεν θεός. Aelian. V. H. X, 18, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία· ubi plura dedidit eiusdem Perizonius. GESN.

ead. l. 10. Ἀποφράδι) Lucian. in *Pseudologista*, quem ἀποφράδα inscribit, totus in eo est, ut probet, hominem etiam, quod ipse fecerat, per scomma ita posse appellari. GESN.

ead. l. 12. Σιδηρέας) Versus scazon s. choriambus ex Il. Θ, 15, ubi in descriptione Inferorum: Ἐνθα σιδηρεαὶ τὸ πύλαι καὶ χάλκeos οὐδός· quem laudat etiam Lucianus *Amor.* c. 32. De re ipsa vid. § 27 diss. nostrae. GESN.

ead. l. 13. Χρυσόροφον) Homer. *Od.* Δ, 71. Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quasi serio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. *Caue* 129, 142. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμηρος) *Od.* Δ initio, inprimis v. 121. Etiam Lucian. de *Domo* cap. 3, & in *Scytha* c. 9, τοῦ νησιώτου μετράκιου meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex *Ithaca* insula, ex Homero apparet. Scholiastes, qui *Protesilaum* nominat, memoria est lapsus. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Πρωτεσίλαος) Errat: de Telemacho enim sermo est. V. Hom. l. c. In Exc. G. *Τρογεςίλαος*. SOLAN.

Pag. 261. l. 2. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν) *Homerica* formula ex Il. Ω, 321, & *Od.* Ο, 165. GESN.

ead. l. 3. Ὡς εἰ τινα) Ὡς ἀφηγηματικόν, de quo ad cap. 16. GESN.

ead. l. 6. Ποινοποιοί) Ignota Lexicographis vox; furias tamen intelligi, haud obscurum est. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ θεάτρα) *Πρὸ ἐπὶ τοῖς θεάτροις*. Ita etiam He-

fiord. Theogon. 531, ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν Herculis gloriam esse dicit, qui in Operibus versu 156 ἐπὶ χθονὶ πουλυβότειρῃ ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud Matth. VIII, 9, ὑπὲρ ἐξουσίαν ἀνθρώπος εἰμι. GESN.

ead. l. 7. Μετὰ δὲ τὰ) Pro ταῦτα, poet. GESN.

ead. l. 8. Τίς, πόθεν) Versus ab Homero aliquoties repetitus, ut Od. K, 325, O, 318, T, 105, Ω, 297 &c. Luciano etiam usurpatus Icaromen. cap. 23; item Senecae ludo in Claudium. GESN.

ead. l. 9. Χρηστὸς γὰρ) Vid. diss. nostra § 20. GESN.

ead. l. 13. Χαιρουσὶ γο) Quorsum hoc pertineat dictum, vid. § 36 dissertationis. GESN.

ead. l. 15. Δυστοκεῖ) Ex Aristoph. Ran. 1470, ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. Ἡ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προάγει. Posterior magis placet, inprimis si, ut tunc ab Alcibiade Atheniensis metuebant, Christianos ab Iuliano metuuisse dicamus. GESN.

Pag. 262. l. 3. Ἡ δὲ σελήνη) Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλὸς & ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astronomiae peritia. Ceterum Christianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichristo &c. disputarent, obiecta Astrologica vanitas. Minuc. Fel. XII, 7: Definite coeli plagas & mundi fata & secreta rimari: satis est pro pedibus adspicere. GESN.

ead. l. 4. Ὁ Ἄρης οἱ τετραγωνήσει) Hermes Trism. de infirmior. decubitu p. 12 Hoesch. Ἡ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ C. GESN.

ead. l. 7. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἠδέσθε) Tristis enim prodigiū loco habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex Gell. IX, 4, constat. Memorabilis etiam est Livii locus XXXI, 12, ubi inter plura prodigia, ante omnia abominati feminimares, iussique in mare deportari. Similia habet idem XXVII 13 & 39; it. XXIX, 22. Add. Iuven. 13, 64 seq. GESN.

ead. l. 10. Κατάξουσι) Καταράξουσι forsan. GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν a κάτω ἄγειν, quam κατὰ & ἄγειν, formari potest, ut ex Plut. docet Steph. Et pro deorsum ducere, mittere, ut κατάγειν εἰς ἕδου apud LXX frequentissimum, quin & κατάγειν δάκρυα Ierem. IX,

17, ac ter deinceps. Item *κατάγειν* ἐξ οὐρανοῦ Amos III, 11. Cumque hic Dialog. ad eiusmodi stilum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non invenirentur. Et cur non aequè descendendi significatus huic verbo inesset, quam in *καταρρίπτω*, deicio; etsi *κατάγειν* longe plurimum pro *deducere*, *perducere quem ad locum*, usurpatur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βροντοποιῶν δαχεῖον) Forte respicit ad τὰ καλούμενα ἤχεια, ὧν ὁ κτύπος (cum Scholiaste Aristophan. loquor ad Neφ. 291) σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήμα τι, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφοτέρους μεστές ἡφιδὼν ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λεβηταί. Quamquam si P. Victorium audiamus Var. Lect. 20, 7, alia prorsus fuit τῶν ἤχειων ratio, ad augendam nimirum quamcunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 13. Ὡς μεταλλαγῶσι) Vid. § 34 dissert. GESN.

ead. l. 16. Πρῖνος) Apud Aristoph. Ran. 883 αἰν. ad Aeschylum Bacchus, σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεῖς βοᾷς. ad quem locum Bifetus: ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ἥδον ποιῇ. GESN.

Pag. 263. l. 1. Διάτορον) Lucian. Gallo init. de galli cantu, διάτορον τι ἀναβοῶσας. GESN.

ead. l. 2. Θήγοντες ὀδόντας) Formula Aristophan. Βατρ. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, Aristophan. Βατρ. 1048. GESN.

ead. l. 3. Κατ' ἀνδρῶν θυμολέντων) Parodia Homer. Od. A, 266. SOLAN.

ead. l. 4. Τριφαλείας) Lege *τρυφαλείας*. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperitur alibi, nihil mutem. Et licet *τρυφ*— ap. Homer. perpetuo scribatur, tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372, *τρυφαλείης* exponit — *τρεῖς φάλους ἔχουσης* adeoque *τριφαλείας* ad originem propius accedens eo minus mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς) Lege οἱ. GUYET.

ibid. Κατατρύχεται) Proprie *vexare* est, *avertere*. Sed ipse deinde explicat per *ἐπαρᾶσθαι τῇ πατρίδι*. GESN.

ead. l. 7. Μαθηματικὴν) Astrologiam iudiciariam, quae vocatur, *Mathesis*, & qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moneatur. Hanc ar-

tem tractare non negat Christianos, sed κατωρθόκηναι, *reſta tractaſſe, edidiciſſe*. Verum fuit ſaltem primis temporibus iſta laus Chriſtianorum, quod a conieſtoribus, ariolis, varibus, mathematicis, & id genus hominibus abhorrerent, inſenſis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes p. 13; it. Tertullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic eſt incomparabilis viri Io. Alb. Fabricii induſtria, qui Bibl. Graec. III, 20, p. 518 ſeq. concinnavit catalogum ſelectum ſcriptorum, qui aſtologiam apotelesmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Chriſtianos veteres collocavit. Qui ergo factum dicemus, ut ea tamen poſticum quaſi recepta ita diu in Chriſtiano etiam orbe vigerit? GESN.

ead. l. 9. Γραϊδιών) Etiam hodiernum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae & incantationum crimine traduntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae ſexui, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis eſt, coniuncta, ſuperſtitionum foecunda mater eſſet ſolet. GESN.

ead. l. 13. Κακαρμένοι την γνώμην) Mirabilis loquendi forma, *detonſus mente ſive ſententia*. Sed lucem hic etiam affundit Lucianus, qui Paphlagonas in Pſeudomante c. 15 vocat τοὺς ἑγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξηρμένους, id eſt, ut interpretor, ovium inſtar lanigerarum, tonderique ſolitarum, ſtupido hebetique ingenio praeditos: ſtatim enim ſubſcicit, οὐδὲν εἰκότας fuiſſe illos ſιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνη τῇ μορφῇ μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας. Etiam cap. 6 dixerat, τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες, i. e. ἀπατώντες. Noſtri Germani non modo tondere, *ſcheren*, ponunt pro ludibrio habere; ſed quidam etiam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro Plautino *auro emungere*. Ita οἱ ὅ, quod in Cant. IV, 2, eſt *keder kakkeuboth*, ſimili ellipſi reddidere ἀγέλαι τῶν κακαρμένων. In ipſa autem calvitie & raſo capite videtur aliquid olim fuiſſe contemptui obnoxium. Unde graviter adeo iraſcitur Eliſa pueris calvitiei ſibi exprobrantibus. Nonius verbum *calvere* *deductum* putavit a *mimis calvis*, qui omnibus eſſent *frustratui*, quo loco utitur Elmenhorſtius, ad illuſtrandum illud, quod eſt apud Arnobium contra gentes l. 3, p. 239, *delectantur Dii ſtupidorum* (de mimis loquitur) *raſis capibus*. Quaedam etiam in hanc ſententiam annotata ſunt ad Lucian. Lapith. c. 18 a doctiſſimo viro Almeloveenio. Add. Iuven. V, 171, Caſaub. ad Perſ. p. 100, Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. Ne quid

tamen diffimulem, videtur mihi Triephton ad clericorum tonsuram respicere, cuius & paulo ante facta mentio clarior, ubi *κακοσίμων τις, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κακαρμένος τὴν κόμην* memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabili coniectura ex Maximi Cynici constitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240, *καὶ τὰς ἐκείνου*, inquit, *κυνικὰς τρίχας περιελὼν κ. τ. λ.* Et ne nugari suo more puremus Nicephorum, praesto est Theodorus, qui H. E. 4, 8, *Τιμόθεος*, inquit, *ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀντὶ τοῦ θαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα κεχειροτόνηκε κυνικόν, εὐθύς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας.* Nec parvi momenti sunt, quae Iac. Gothofredus ex fontibus monuit ad l. 38 Codicis Theod. de Episcopis, ubi ob *ξύρισμα γυροειδὲς coronatos* appellatos esse clericos, & clericalis reverentiae nomen *coronam* fuisse iam circa haecce tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmas. de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera huius antiquitatem ritus tractant. GESN.

ead. l. 16. Ἄσιτοι) In ipsa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui ieiuniis & cibi abstinentia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacram factum est, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici inprimis atque Platonici, variis *καθαρμοῖς*, lustrationibus, ieiuniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque aptas reddere vellent. Iam apud Herodotum II, 40, *προνηστεύουσι τῇ ἴσῃ*. Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare Iamblichum III, 11, p. 74 edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, *τριῶν ὅλων ἡμερῶν ἀστίαν* refert. De Christianis omnium fere temporum nota res est, inprimis si in censum veniant, quae in Vitis Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non sunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a Iuliano Christiani, *sic vir ἐνθεος*, p. 122 seq. Orat. 11 in Iulian. *οἱ τοῖς γραιδίῳις συγκαθεζόμενοι καὶ συμφάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς νηστεῖαις ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίθνητες, οἱ μάτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσσει παραληροῦντες.* GESN.

Pug. 264. l. 6. Σεσηρός) De iratorum canum ridibus adhiberi solitum verbum. Aristoph. Pace v. 635, *ἡγριασμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας*. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ

μετατορά· ὅταν γὰρ ὁργίζωνται, σέσηρασιν ἀλλήλοις. Possis forte convertere *sarcastice subridentes*: σαρκάζειν enim & σαρκασμὸς ἀπὸ τοῦ σαίρειν, unde & σέσηρα. GESN.

ibid. Ἐξω — τοῦ κλινιδίου) Id est, non ut alia somnia e somno & in lectulo ducunt originem, sed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Iamblichus de mysteriis XIII, 23, probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire divina illa & futuri praesaga somnia. GESN.

Pag. 265. L. 1. Ἐπισημίζειν) Uti nos vertimus, αὐτῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *diffundere rumoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἐνα θυμὸν ἔχοντες) Hom. II. N, 287. SOLAN. Suspicabatur Heumannus, ἅπαντα θυμὸν ἐκχέοντες. Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. GESN.

ead. L. 2. Θυμὸν) *Iram* volebat verti Heumannus Poec. 249: bene, si ἐκχέοντες legas; minus recte, si vulgatum *terves*. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα, ᾧ Κριτία) Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia & ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, & ὕλους forte vidimus, sed ubi δεινὰ βουλευμάτα; quorum aequae mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet conicere, ipsam forte mortem Iuliano portendi dixerunt Sophistae, quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae § 35 diss. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blasphemum plane reticet. Inde forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de causa poterat fieri. GESN.

ead. l. 7. Ὡς ἐξώγκωται) Nimirum quod ante in Critia effecerant pugae Sophistarum, id iam in Triephonte producunt. Illud de morsu canis rabidi est etiam in fine Nigrini, item Philopseudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita Lucian. pag. 353: τοιαῦτα ἀκούσας, ἦκω γὰρ τὴν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλευκὸς πιόντες, ἐμπεφυσημένους τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέομενος, ἡδέως δ' ἂν πίνειν ἐπὶ πολλῷ ἐτρίαμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὣν ἦκουσα, ὥς μή τι κα-

κὼν ἐργάσεται με ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicar. cap. 6, οὐ γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπλοῖον τῆς μνήμης τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπερίρρηξιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς) Nic. Rigaltius ad Tertull. de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit, Luciano fuisse dominicae orationis formulam, *declarant ista Triphonius ad Crisiam*; & deinde haec verba subiungit. Cui merito assentitur Fabric. Bibl. Gr. IV, 16, p. 504. GESN.

ead. l. 12. Πολυώνυμον ᾠδὴν) Vid. Th. Smith. de hymno matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. LA CROZE. Per hanc intelligit Io. Gregorius clausulam orationis dominicae: *quia tuum est regnum* &c. Observationum Sacrarum c. 38; quem tamen falli, praeclare notavit I. Alb. Fabricius l. c. & mavult intelligi *δοξολογίαν* aliquam veterem, ut est v. g. Clementis Alexandrini. Deinde in Bibliographia antiquaria c. xi, p. 368, ubi de Christianorum hymnis exponit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cuius meminit Lucianus, sive quisquis auctor, in Philopatriade, nihil aliud est, quam doxologia* &c. Ita πολυώνυμον ᾠδὴν vocaveris τὴν μεγάλην δοξολογίαν, ut vocatur, quae tum alias, tum accurate inprimis, & cum variantium lectionum notatione, edita est a Th. Smith. in calce libri Anglice editi, *an account of the Greek Church*, ubi statim ab initio canit Ecclesia: *Αἰνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σε*, κ. τ. λ. Ἐπεὶ δὲ πολυώνυμον meminit Lucian. Philoptr. c. 17, magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 13. Ἀλλὰ) Fingitur interventu Cleolai sermo interrumpi. GESN.

Pag. 266. l. 1. Μὴ τι παραδράμῃς) Vid. § 21 dissert. Studui hic quidem, ne quid in interpretatione huius versus inepto poetae concederem. GESN.

ibid. Μηδὲ παρέλθῃς) Ex Tragico aliquo, ut mihi videtur; nisi forsan, uti & sequentia, huius ipsius, quisquis demum est, & haec sint. SOLAN.

ead. l. 3. Καλὴ ξυνορίς) V. diss. § 28. GESN.

ead. l. 6. Πέπτωκεν ὄφρως) Iterum Iambi, sed interrupti. De re ipsa vid. omnino § 33 & 34 dissert. Non puto autem opus esse, ut ὄφρυν peculiariter de urbe quacunq; capiamus, ut Palmyram intelligebat Crozius. Vid. diss. § 24. Ὀφρως, *supercilium*, est superbia e rebus gestis & felicitate superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 7. Σοῦσα) Quia sub Traiano a Cassio Seleucia & Ctesiphon captae sunt & incensae, sunt qui eo tempore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστν) Τὸ Περσίδος hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 8. Ἀραβίας) Τὸ Α in Ἀραβίᾳ anceps. Propert. *Aus si qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYET.

Pag. 267. l. 2. Πλούτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλήψι) Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείψι. IENS. Ἐκλείψι) Plerique libri ἐκλήψι, quod sic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 5. Βαβυλῶνα ἁλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην) Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. *Ἐπιστ. c. 23*, & *Εὐχ. c. 34*. Audi tamen, quid Bochartus ex *Plin. VI, 26*, & *Strabone XVI* proferat, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 6. Δούλειον ἡμᾶς) *Il. 2, 463*, — ἀμύνειν δούλιον ἡμᾶς, & ante 455, ἐλευθερον ἡμᾶς ἀπούρας. GESN.

ead. l. 9. Ἐφευρόντες) Quo iure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipsis esse *ignotum Athenis Deum*, cum iam supra *c. 18* per eundem iuraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod iurari valide posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio transmittibat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est: *allons trouver le Dieu inconnu d'Athènes?* GESN.

ead. l. 10. Εὐχάριστόισιν) Est vox minime Lucianei, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nusquam reperiri pronuntiat Thomas Magister, v. *χάριν οἰδᾶ σιν* quod aliquatenus verum est; exstat tamen in *Arriani ad Epict. comment. pag. 64 B. 77 C.* ut & *εὐχάριστος pag. 64 B. C.* SOLAN.

ead. l. 11. Τοιούτου κράτους) Pro Imperatore ipso ponitur *κράτος*. Ita etiam Nazianzenus *Epist. 183, p. 893, τῷ παρόντι κράτει*, id est, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari iubet. GESN.

ead. l. 13. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Eodem adagio, quod est ab Erasmo explicatum, Apologiam pro Mercede Conductis Lucianus conclusit. GESN.

ead. l. 14. Οὗτος) Reiecit hanc notam *ed. P.* In quibusdam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum, an ad sequentem, referri voluerint, nescias. Mos receptus ad sequentem referre iubet. Sed vide notam nostram ad simile Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit,

& hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. SOLAN.
Reiciuntur haec etiam ab ed. B. 4.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ) Non esse hunc libellum Luciani, ausim contendere, sed Scholasticam alicuius declamationem prope puerilem; cuius rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet. GESN.

Pag. 269. l. 2. Ἐν Διασίῳις) Vid. Bourd. not. & Scholia ad Tim. c. 5, & Ἰκαρ. c. 24. SOLAN. In marg. P. additum: Festa Iovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφυγῆν αὐτοῖς εὐχαῖς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, appellata: & hanc forf. Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam eiusdem hic non invenio. Sed supra T. I, Tim. c. 7, aliquid de Διασίῳις dixit, ubi & Hemsterh. consulas. REITZ.

Pag. 270. l. 11. Περὶ τῶν ἀσταχῶν) Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 271. l. 4. Φίλων) De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 273. l. 11. Ἡ πάντα τὰλλα παρέντας) Haec male coniuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat *tueri, adesse, ostendere*. Simili fere ratione Plutarchus de facie in orbe Lunae p. 1701 H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειρᾶτο μένειν τὸν εὐραυνὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur. GESN.

Pag. 274. l. 5. Διδόσκουσι) Ita & Navig. c. 9, ut alibi plerumque. Sed interdum & Διδόσκοι apud Nostrum. V. Dial. Meretr. XIV. REITZ.

ead. l. 8. Αἰτία γενέσθαι) Hic aliquid deesse videtur. An τῆς ἀθανασίας αἰτία γ. &c. GUYET. Facile subaudias, eiusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilum huius Dialogi respicias. Et si καὶ modo veritas etiam, satis procedit sermo, ea ipsa hoc fecit, fratribus etiam suasis, sive efficit. REITZ.

Lucian. Vol. IX.

M m

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεξητασμένοις) Ita videtur conciliari velle Homeri dicta diversa. II. Γ, 243, cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subiicit,

Ὦς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἷα
Ἐν Λακεδαιμόνι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Λ, 299, videt apud inferos Ulysses Καστορά δ' Ἰππόδαμον καὶ Πύξ ἀγαθὸν Πολυδύμῃα,
τοὺς ἀμφὼ ζῶντας κατέχει φυσίζοος αἷα·

Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
Ἄλλοθι μὲν ζῶουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖ τε
Τεθῆσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim. in Dia. v. 232, & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p. 3, ubi pro Nemefi s. Rhamnusia Dea cultam ostenditur. GESN.

ead. l. 11. Πέλοψ) Vid. & cap. 19. Hyginus filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit Clem. Alex. p. 14 C. & Philostr. p. 788 A. Neptuno amatus currum ab eo accepit, vid. cap. 9 & 19. SOLAN. Conf. infra c. 19 f. REITZ.

ead. l. 12. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου) Appinxit Hemsterh. Vid. Davif. ad Cic. T. D. I, p. 65 ed. 3. Sed mihi est p. 56, five c. 26, ubi Cic. Laomedontem facit Ganymedis patrem; Davif. vero magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas repetiisse aut conciliasse tanti non habeo. REITZ.

ead. l. 15. Θήρας) Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vide D. xp. c. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Γάργαραν) Vid. Dear. Iudic. T. II, c. 5. REITZ.

Ραγ. 275. l. 4. Ἐκείσε) Eis τὸν οὐρανὸν scilicet. GUYET.

ead. l. 5. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος — τοῦτο δ' ἐν εἶδει ταύρου) Pessime interpr. τοῦτο μὲν, & τοῦτο δέ, reddidit ob eam rem, & ob eandem: notat enim, cum, tum; modo, modo. Voluit igitur Lucian. modo in cygnum conversus, modo in tauri specie. Exemplum videri possunt apud Vigerum & alios. L. Bos.

ead. l. 14. Ἑλλήνων ποιητῇ) Hom. II. Δ, 39. SOLAN.

Ραγ. 276. l. 2. Ἀπαντας θεοὺς &c.) II. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ οἷον τὸν ὄρῳντα προσαγαγέσθαι) Interp. & quia maxime putat intuentem alluci posse. Parum accurate; non enim οἷον est quia putat, sed quae potest, apta est. Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

ead. l. 16. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον) Vide cap. 7, & notam nostram. SOLAN.

Pag. 277. l. 3. Παρεσχῆσθαι) I. e. χαρίσασθαι, dare. Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 15. Τοῦ κάλλους περιουσίαν) Potius verterem *pulchritudinis excellentiam, praestantiam*, quam cum interprete *potestatem*. Comicus eleganter dixit, *virtutem formae*. VITRING.

Pag. 278. l. 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν) Ita argumentatur: Si voluisset vincere Iuppiter Iunonem suam, arbitrum dedisset fastidiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GESN.

ead. l. 14. Λευκάλεος ἡ Ἥρα) Hom. Il. E, 721. Haec & frequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Φίλων) Sic rectius legitur, quam eliso α, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello factitatum esse, facile observes. In L. Φίλον, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀκούειν καλλίστην) Supra iam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, &, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Ita mox iunguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' οὖν οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε —. Et statim τὸσαύτην — ὥστ' οὕτως — ὥστε. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, & velut speculum animi auctoris, repraesentet. GESN.

Pag. 281. l. 2. Περὶ αὐτοῦ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 282. l. 2. Ὅσα θεοὶ) Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 5. Ὡστ' ἐτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντὸς. Οὐκέτι, nondum. Hefych. οὐκέτι οὐχί, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox diserte ait, μήπω ἡλικίας ἡμμένην, ideo & hic forsitan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντὸς intra aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντὸς ita de tempore nondum exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντὸς τριήκοντα ἐτῶν γεγονὸς, i. e. qui trigin-

ta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV, c. 28, ἐν τῷ ἡμερῶν εἰκοσίν, aliique. Et qui intra metam versatur, eam nondum attingit. REITZ.

ead. l. 7. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὅστ' &c.) Puto legendum ἠράσθη. Nam si ἠγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τὴν ὥραν ut infra cap. 25, Ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους &c. IENS. V. Iens. sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. Sic plane apud Philostratum legitur pag. 789, αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. SOLAN. Non reculare ἠράσθη, si qui libri exhiberent, propter frequentia, amoris propria; sed quia & ἀγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud Phalar. Ep. 28, τὸ μὲν γὰρ εὖνουν καὶ συμπαθεῖς σου ἀγαμαι, & passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non sit improba, nihil iam immutem. Aelian. V. H. V, 6 pr. Ἄξιον ἐπαινεῖσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde & patet, id plus esse, quam laudare: nam gradatio est, quando ait, Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινεῖσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passivè velit exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit, Eustathium tradere, (quod Steph. iam notavit) ipsum ἀγαμαι praeterit. esse passivum, aequè ac ἔραμαι: ideoque nil mirum, si & aliis in temporibus passivè formeretur, ut idem ex Plat. Pol. I, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ᾔετο βιωτὸν) Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Stephan. satis iam docuit. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Ἡ μὲν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι) Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, qui hanc dicere dignatus fuisset. Debebat, qui hac dignus esset iudicatus. VITRING.

Pag. 285. l. 1. Αὐτοὺς ἑάσαντες) Αὐτοί. GUYET. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Troianos, adeoque recte habet. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἀπέτροψαν μᾶλλον) Rectius legatur ἀλλὰ ante μᾶλλον. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰς τοῦτο) Ἀν τοῦτον; GUYET. Frustra rursus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν ait igitur ad hoc ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent, missos. REITZ.

Pag. 286. l. 4. Περὶ ταῦτα) Ἀν τὰντά; GUYET. Hoc probem, & parum abest, quin invitis libris ita edam. REITZ.

ead. l. 7. Ἰπποδάμειαν) Vid. Philostr. Imag. p. 788. SOLAN.

ead. l. 11. Παρενεγκοῦσαν) l. e. ὑπερενεγκοῦσαν. Aristid. Panathen. ὁ δὲ πάντας βασιλείας παρενεγκὼν ταῖς ἐπειοίαις. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν γεγεννηκόβ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) Emen-
dandum γεγεννηκόβ'. Sermo est de Hippodameia, cuius tanta
venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter naturam in
amorem sui pellexerit. IENS.

Pag. 287. l. 2. Ἦν εἰς) Τὸ ἦν eiiciendum videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας) Laborat locus in-
temperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur
ad μνηστῆρας & ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad quod
intelligendum & revocandum est προτιθείς. GESN.

ibid. Παρελθόντας) Παρελθούσιν forsan. GUYET. Et ego
sic malle. Verum quia statim etiam subiicitur ἡττηθέντας,
(licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil potius mutassim,
sed παρελθόντας ante ἄθλοι collocando intricatae structu-
rae mederer. Licet & sic pro accusativo absoluto possit ha-
beri, i. e. si praeverterint, de quo egimus alibi, & Wessel.
ad Diod. Sic. III, 10, N°. 64, quem & vid. ad XI, c. 8. Et
Hemsterh. ad T. I Lucian. Halc. c. 8. REITZ.

ead. l. 14. Μέχρι τρισκαίδεκα) Non concordat Pausanias
de numero procorum ab Oenomaio interfectorum; sexde-
cim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem
Heliacorum II. PALM. Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέ-
κα ἤδη νίκους p. 789 Imag. SOLAN.

Pag. 288. l. 1. Πέλοψ) De hac fabula vid. Tzetz. ad Ly-
cophr. v. 153, aliosque, quos allegat Davif. ad Cic. Tusc.
D. II c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T.
Hemsterh. REITZ.

ead. l. 2. Ἄρμα) Neptunus forma eius captus, dum in
Sipylo vinum Diis ministrat, Philostr. l. c. Cic. Tusc. II
ult. Equi Pelopis illi Nerviui, qui per undas cunctis suspensos
paruisse dicuntur. SOLAN.

ead. l. 7. Τῶν πάντων). Pro τῶν forsan ὑπὸ legendum.
GUYET.

ibid. Πολλαχόσε). Hic pro πολλαχῇ sive πολλαχοῦ po-
situm videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ὅπως δ') Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 289. l. 9. Τούτοις ἀπαλλάττει με) Scholasticus au-
ctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus obiicit.
Construenda ita est oratio: Βέλτιον ἢ τούτοις ἀγαπῶντα
ἀπαλλάττει με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum le-

gerem hoc opusculum, emendare talia: sed mox sensi, ea ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ἐτέρωσι) Pro ἑτέρωσι, ut supra πολλαχί-
σε pro πολλαχού. GUYET.

ead. l. 6. Τούτω δὲ) Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 9. Λέγειν ἕκαστα δόξαν) Scio, δόξαν posse absolu-
te intelligi, cum videatur. Scio, non hic solum tenebrico-
sum esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen verifi-
milis mihi videtur antiqua coniectura mea, legendum esse
δόξαντα. Certe sic facilius fluere orationem, qui Graece
sciunt, sentient: certe sine fraude fuerit Latinam interpre-
tationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet illud
δεῖν λέγειν, pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra c.
15 m. μισουμένων καὶ οὐδ' ἀπροσβλέπειν ἀξιουμένων, ubi pas-
sivo non minus opus erat. GESN.

Pag. 291. l. 2. Πράττομεν, σχοίη) Lege πραττόμενα σχοίη.
GUYET. Idque omnino necessarium credidi. REITZ. Πρατ-
τόμενα σχοίη legendum esse, facile, credo, quisque videt,
& viderunt, puto, superiores interpretes. Τὰ πράγματα
ἔχει εὐ πραττόμενα significat εὐ πράττεται. GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαῖης) Nireus. Hom. Il. B, 672: Νιρέυς
Ἀγλαῖης θ' υἱὸς χαρόποιό τ' ἀνακτος. Νιρέυς δὲ κάλλιστος
ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 292. l. 15. Ζητός που) Hom. Od. Δ, 74. SOLAN.

ibid. Ἐνδοθεν) I. e. ἐνδοθι. GUYET. Sic & supra de Dea
Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατὴρ) Ulysses. GUYET.

ead. l. 17. Μιλτοπαρήους) Hom. Catal. 144. SOLAN.

Pag. 293. l. 6. Ἀνδρείας) Mendose in omnibus legitur ἀν-
δρείας. SOLAN. Ἀνδρείας) Cur mendi hoc insinuat Solanus?
An quia in emendationibus auctorum codicibus ἀνδρείας po-
tius invenias, teste Stephano, qui tamen promiscue inve-
niri fatetur? An quia sic melius distinguitur ab adiectivo
ἀνδρεῖος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, virilis aetas, traden-
te Schol. Demosthenis ad Chersonesianae fin. p. m. 272 C.
Tom. postremi. Verum in edd. tam crebro confunditur, ut
nihil mutare ausim. Ἀνδρείας hoc Dial. saepius, item supra
Patr. Enc. c. 8, & Musc. c. 5, ubi contrariam Rhodomani
opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ Epict. Sent. 78,
pag. 128 f. σοφία καὶ ἀνδρεία Aelian. VIII, 16 f. alique ae-
quales & posteriores, ὅσα κόρις. REITZ.

ead. l. 8. Τῆς ἰδέας κοινοῦντων) Ἰδέα, species, est forma,

qualitas, notio: commune quiddam & universale, quod partes plures, *individua* certe, complectitur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους καὶ νοήσεως vel καλαιδέας, qui sub notione & nomine, sub specie pulchrorum comprehenduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum & adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum complectatur. GESN.

Pag. 294. l. 13. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ) Hoc Scholium ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis additum sit *εἰ γνήσιος*. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum *Iunt.* haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus adiecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque *Fl.* in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In certa ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, ut non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.) Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim sine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstitie Nerone, ac Luciano necdum nato, ut paret antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In *Fl.* ed. non exstat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est huius libelli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4, 36, 2, Suidam, qui ἀναίρεθῆναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interfectum esse, sed exilio eiectum & velut e medio sublatum. Porro quam commode hic ad Isthmum statuatur Musonius, inde apparet, quod idem Philostratus 5, 19, narrat, hunc philosophum inter victos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, Demetrius Philosopher Μουσωνίῳ ἔφασκεν ἐν τετυχημέναις περὶ τὴν Ἰσθμῶν,

δεδεμένῳ το, καὶ κλειυσαμένῳ ἑρῶντων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀντι-
φημῆσαι τὰ οἰκία· τὸν δ' ἔχειν τῆς σμικρῆς, καὶ ἐρρω-
μένως τῇ γῇ ἐμβαλλεῖν, ἀτακτοῦντα δὲ λυτῷ σε ἄν, ὦ Δη-
μητρίε, τὸν Ἰσθμὸν ἑρῶντων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ κλειου-
σούντά με εἶδες, ὥσπερ Νέρωνα, τί ἂν ἔπαυες; Pro illo
ἀνευφημῆσαι, quod lamentari vertitur, mallem retinuisse
Olearius vulgatum ante ἀνευφημῆσαι, detestari. Ceterum
hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, προσεζευγμέ-
νων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. GESN. In Fl. totus hic Dialogus non
conspicitur, consulto omīssus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ) Vide Philostr. in
vita Apoll. IV, p. 162, cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ἄρ' οὐχὶ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοί, Μουσώνιε) Qui
potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione disserere, a
Nerone interfectus iam olim, ut apud Suidam est, atque
alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni su-
pervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto iam
stili indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argu-
menta. MARCIL. Musonius diu vixit post Neronem. Vid.
Philostr. & Orig. contra Cels. LA CROZE.

ibid. Μουσώνιε) A Nerone in exilium missus, non inter-
fectus est; vid. supra Pers. c. 18. Tac. Ann. XV, c. 71; H.
III f. Philostr. in vita Apoll. IV, p. 175, cum not. & 187.
Deest hic Dialogus in Fl. neque Lucianus censendus est.
Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur,
verum est. Quod & in votis post eum Herodes Atticus ὁ
πᾶν habuisse traditur a Philostr. in eius vita p. 278. De
Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi susceptis, vi-
dendi Suet. in Ner. c. 22, 24, Dio L. LXIII, p. 719, Plus
in Flamin. Dio Chrys. in Rhodiaca, & Philostr. in Apoll.
IV, 24, & V, 7. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ δὴ κἀκείνας ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς,
ὃν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττει) Corrige ex Aldina κἀκει-
ναις πόλεσι scilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait esse
proventuum, si floreat res maritima. IENS.

ead. l. 13. Κἀκείνας ἀποχρῶν) Ἀπ κἀκειναις ἀποχρῶ; Bas.
edit. κἀκειναις ἀποχρῶν ferri potest. GUYET.

Pag. 296. l. 3. Βουλόμεναις) Gesnerus videtur legisse βου-
λόμενος, qui dedit libens, pro vobis sic volentibus. Sed vul-
gatum aequè bonum. REITZ.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζομαι) Haec sententiam sanam
ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum

in Mss. discrimine, ὡ γὰρ εἶδ' ὃ, τι κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 4. Ἐς ἀνδρὲς οὕτω φροτιστήριον) Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paulo ante relictum a Nerone. GESN.

ead. l. 8. Τὰ Ὀλύμπια) Vid. Philostr. p. 192. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ Πύθια) Absolute, ut Lucian. Prom. § 7, τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. GESN.

ead. l. 14. Τὸν τι βασιλεὺς τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν) Rex Achivorum Troiam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Suspiciari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa HomERICA fossa Il. H, Nestoris suasa facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est, Hispania, circa Gades disiunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omisissis, quae interiecta fuerant, male iam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspiciari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Ceterum qui perfossionem Isthmi Corinthiaci tentarint, vid. Plin. H. N. IV, 4, f. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdam, credulitatis certe vestigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63, p. 722. GESN.

Pag. 297. l. 3. Καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν) Perobscure dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit, καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμίξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. Praeter haec cogitavit etiam, quod si omnes Graecos compendio isto sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse. Nunc pretium advertere, quemadmodum Iac. Micyllus interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. Supra omnia autem haec, inquit, etiam illud putabat, Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra externos splendide adeo stabilitum iri. Proh Apollo & Musae Pseudolucianicae! Ita? ἐστιᾶσθαι est stabilitum iri? Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Luciani pelle vapulat. Ἐστιᾶσθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολυκῆτος di-

xit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens MARCIL.

ibid. Τὸ δὲ ὀλίγου) An sic legendum videtur: τὸ δὲ ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. GUYET. Legendum arbitror τῷ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἶσαιτο per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate Hesychii, apud quem est εἶσαιτο, δόξαιεν. Ρεμίσκω, ἐπιμίξαι, est commerciorum societate inter se devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius iam importandae. GESN.

ead. l. 6. Ἀκούσαι τοῦτο φέγμα) Notari debuit asterisco hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! MARCIL.

ead. l. 7. Ὑμνον μὲν Ἀμφιτρίτης) Olear. ad Philostr. pag. 159, 7. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ᾄσμα) An καὶ ᾄ. οὐ μ. Μελικέρτῃ τε καὶ Ἀ. Placet. GUYET.

ead. l. 9. Ὁρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπέσαντος) Relege, ὀρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procos. Achaiae. Non dixit ἐπιτροπέοντος, sed ἐπιτροπέσαντος quia principis adventu finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad Caii Suet. Vespasian. narravi c. VIII. Ridere autem qui volent, videre illi tempus genium interpretis. Cum autem aureum ipsi lignonem portassent, Graeciamque tanquam in tutelam commendassent &c. Quid pote capitalius? MARCIL.

Pag. 298. l. 1. Ἐβδομήν — καὶ πέμπτην) Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari iam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere iubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 163, a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN.

ead. l. 3. Νέρωνος μετεγνώκωτος τὴν τομὴν) In marg. *Ald. Westf.* adscriptum: Vid. Cael. L. II, § 3. Sed nihil ibi invenio. Quare adi Cael. Rhodig. L. XXI, cap. 19, ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sunt. REITZ.

ead. l. 4. Αἰγυπτίους) Idem apud Philostratum narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 9. Νέρωνα — Ἰσθμοῦ) Olear. ad Philostr. p. 162, a. 7 & 8. Item p. 192, ubi idem fere. REITZ.

ead. l. 10. Θαλῆς) Corrupte antea in omnibus legebatur

Θαλλῆς. V. Ἰππ. cap. 2, ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ὀξύτατος ὧς) Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ὀξύτατος, (int. ἀνὴρ) ὅς τῶν ἐκείσθῃ ἦν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βινδαξ, sed Βινδιξ, *Vindex*. De ὀξύτατος non dissimulo, mihi in mentem venisse legere, ὀξύπατος vel ὁ ἐξύπατος Exconsul. s. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40, & potest fieri, ut consulari ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος. Docet enim Dio lib. LIII, p. 504, ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos & Propraetores vocari, licet Consulares essent, πρεσβυτάς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζουσθαι, καὶ ἐκ τῶν ὑπατευκῶτων ὄσι. Haecenus itaque mirifice blandiebatur mihi coniectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum rarissima vox ἐξύπατος itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedecet; sed non aliis adhuc, quam filii argumentis. GESN.

ibid. Ὡς τῶν ἐκείνῃ νῦν ἀπτόμενος) Melius ὁ τῶν ἐκείσθῃ νῦν ἀπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεί νῦν. Vett. Codd. inspicendi. GUYET.

Pag. 299. l. 1. Ὑπὸ τῆς) Lege ἀπό. GUYET. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gesnero intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane diiudico. In ipsa enim urbe multi favebant Vindici; vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit motus Vindicis, omnia iam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. REITZ.

ead. l. 2. Ὑποδιδόναι) *Subsidere, fondre sous lui*. GUYET.

ibid. Προπταίσαντος) Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ Δήμων προσπλέοντων) Fingitur igitur; nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. GESN.

ibid. Δήμων) Ubi scriptor huius Dialogi, quod & ad φιλοσ. c. 3 monuimus. SOLAN.

ead. l. 10. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν) De voce Neronis

fusca, Suet. Ner. 20. Dio . . . & Philostr. IV, c. 44; V, 7. In omnibus impr. *μη* pro *μεν* erat, quod ut coniecturam tantum exhibet L. SOLAN. *Φθγγεται δὲ κοῖλον μη φύσει*) De voce Neronis Xiphil. e Dione l. 61, pag. 699 A. *βρα-
χυ καὶ μέλαν φωνήμα ἔχων*. Sueton. Ner. c. 20, *Exiguus
vocis & fuscae*. Κοῖλον igitur illud s. *cavum* in voce erat ab
affectatione, cum maiorem & graviolem, quam a natu-
ra habebat, vellet efficere, quod depresso & introsum
adacto gutture hodie etiam conantur interdum adolescen-
tuli. GESN.

ead. l. 11. Κοῖλον μὲν) Ita legendum animadverterat etiam
la Croze. Cumque & in L. idem adscriptum, sensusque
videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim ver-
sionem ad *μη* aptatam non attigi. REITZ.

ibid. Ἐγκειμένης) *Ἀν ἐγκειχρισμένης*; GUYET.

ead. l. 12. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα) Nihil praeces-
sit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter natu-
ram amplificata. Malim ergo legere *κατεσκευασμένος*. Ita
certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequi-
tur *βομβεῖ πως — ἐπιλαίρουσι*. Horum verborum inter-
punctionem pariter atque interpretationem iuvat locus E-
piphani e libro de mens. & ponder. mox a principio, quem
observavi indicio Casauboni ad Suet. Neron. cap. 20. Ita
autem de septuaginta interpretibus loquitur: *ἀντὶ τοῦ εἰς
δύο τόπους κλισθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐν τῷ πρώτῳ χρησάμε-
νοι, τὴν δοκούσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα μετέβαλον
κ. τ. λ. Βόμβησις* est ingratus ex repetitione sonus: hunc
mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tan-
tum ponenda. Hoc certe discimus, *βόμβος* est sonus aspe-
rior, qui dicitur iunctura *λαλίσσθαι*. Hoc ad nostram rem
satis est. Nam *βόμβον* esse *obscurum* & *taucum* *μυγμα*, ut
apum & id genus animalculorum, satis constat: quod cum
fusca Neronis voce pulchre convenit. GESN.

ead. l. 13. Τόνοι τῶν φθόγγων) Nempe huic etiam loco
lucem affert illa inter *φωνήν* & *φθόγγον* distinctio, quam
docet Arrian. Epict. III, 6: *Κοινή τις ἀπὸ ἀποθ' λόγοιτ' αὖ ἡ
μείζον φωνῶν διακριτική, ἡ δὲ τῶν φθόγγων οὐκέτι κοινή,
ἀλλὰ τεχνική*. GESN.

ibid. Ἐπιλαίρουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ) Melius *ἐπι-
τοῦτο, ἐπεὶ μὴ θ. τοῦτο*. Nempe τὸ *βομβεῖν*. Alia erant, &
quidem *ψαμματοσιολόγα*, quae in Luciano & Pseudo-
lucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qua-

Haecunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim stilo aetatis meae verno, nunc *παρὰ τὴν ὀδοιπορίαν* exscripsi. MARCIL.

Pag. 300. l. 3. Μόνου τοῦ) Lege μόνου τοῦ. GUYET. Non displicet, etsi & vulgatum defendi potest. REITZ.

ead. l. 4. Μιμῶτο τοὺς κρείττους) Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, & numismata. GESN.

ead. l. 14. Ὡς περ οἱ ὑποπαλαίοντες) Quid sit ὑποπαλαίειν doceat Plutarchi Periphrasis de discr. Amici pag. 58 F. οἱ δὲ κόλακες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι ῥωμαλίον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν. Et — κολακεύει — ὁ προσπαλαίων ὑποκατακλινόμενος. GESN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ) Vid. Plut. in Flaminio. SOLAN.

Pag. 301. l. 6. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κειμ.) Musicos agonas ex Isthmiis ante exfulasse, hinc observarat Casaubonus. (ad Suet.) Spanhemius de Comicis Tragicisque ludis concedit, de musicis, quae non nominantur, non item; (Ep. ad Morell. I, pag. 41) adducitque, ut suam sententiam fulciat, Philostratum vit. Apoll. Im. IV, 24. Cui loco doctissimus interpres addi iubet & VIII, 18, Iulianique ad Argivos epistolam; quorum locorum primus & tertius Casauboni sententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuat. Secundus Patrium Musicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 7. Μῆτε κομφιδίαν ἀγωνίζεσθαι) Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praefides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat Plut. Sympos. V, 2, p. 674, qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse χρυσῶν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα — ποιητρίας Ἰσθμια νενικηκυίας. GESN.

ibid. Μῆτε τραγῳδίαν) Olear. ad Philostr. 163, a. 12 & 15. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπ' αὐτὴν) Lege ἐπ' αὐτῇ. GUYET. Recte, cumque & Pell. ita haberet, non haesitavi ita edere. REITZ.

Pag. 302. l. 3. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς) Forte ex illo plausorum suorum numero, quos describit Sueton. c. 20: Adolescentulos equestris ordinis, & quinque amplius milia e plebe robustissimae iuventutis undique elegit, qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent &c. Hi quidem plausuum ὑποκριταὶ fuere. GESN.

ead. l. 12. MEN. Εἰ δὲ) MEN. delendum cenſeo. SOLAN.
ibid. Τραγωδίας) Lege τραγωδίας. GUYET. Idem nota-
rat la Croze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad
excusandum vulgatum poſſit afferri, quaſi eſſet plur. pro
ſing. & ellipſ. τῆς ἐν, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19,
ἀγοραῖσιν ἔβαλε, bene habet; vel ut ſupra ἐν omittitur A-
ſin. c. 24, quod tamen & ibi ſuſpectum dixi; vel ut ib. c.
52 f. πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήſεται. Ne plura ſimilis elli-
ptiſis alibi allegata repetam, quibus effici poſſe videatur,
ut τραγωδίαις ſit, in tragoediarum quadam; uti, Iſthmῖς, quin-
quatribus; Ludῖς, munere, Circenſibus, & ſimilibus ſpectacu-
lῖς dici amat. (vid. Suet. Iul. cap. 39.) At haec omnia nihil
hic ad rem facere mihi viſa; ita ſimplicitate ac veritate ſe-
ſe commendat genitivus τραγωδίας. nec diſplicebit medio-
criter peritis, ſed ignoſcent poſtremae huic & parcius an-
tea uſurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, ne-
que in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς τοὺς Ὀρέſτας τε) Verſiculum proſcriptum
reſert Sueron. c. 39: Νέρων, Ὀρέſτης, Ἀλκμαίων, μητροκτό-
νοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furioſas Neronis con-
tra oraculum deſcribit ex Dionis l. LXIII, Xiphilinus pag.
721 C. Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγανακτήſας ὅτι λυ-
πηρά τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανείς) τὴν τε
χωρὰν τὴν Κιρράϊαν ἀφείλετο, καὶ ſτρατιώταις ἔδωκε, καὶ
τὸ μαντεῖον κατέλυſεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον; ἐξ οὗ τὸ
ἱερὸν πνεῦμα ἀνῆκει, ſφάξας. Ultima verba ita intelligo, in-
terfectos, & cruentos palpitantesque adhuc homines abie-
ctos in oſtium. Eadem occaſione videtur illas quingentas
hominum Deorumve ſtatuas aeneas ſuſtulſiſſe, de qua re
Pauſan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

ead. l. 17. Ἀλκμαίονας) Vid. Ἀλεξ. cap. 19, & not. Re-
ſpicit iſtud Apollinis ſecundum quodaſdam: Νέρων, Ὀρέſτης,
Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philoſtr. pag. 481, & Suet.
Ner. cap. 39. SOLAN.

Pag. 303. l. 2. ΜΟΥΣ.) Et hoc nomen delendum. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐςτεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς) Vid. Spanhem.
ad illud Ariſtophan. Plut. 765: Κάγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι
εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμάθῳ, τοιαῦτ' ἀπαγγέλει-
τα. GESN.

IO. MATTHIAE GESNERI

DE AETATE ET AUCTORE

DIALOGI LUCIANEI

QUI

H I L O P A T R I S

INSCRIBITUR

DISPUTATIO.

(Habita *Ienae* A. 1714; retractata & aucta publiceque disputata *Lipsiae* 1730; retractata iterum & castigata *Gottingae* 1741.)

IO. MATTHIAE GESNERI
 DE AETATE ET AUCTORE
 DIALOGI LUCIANEI
 QUI
 PHILOPATRIS
 INSCRIBITUR
 DISPUTATIO.

ARGUMENTUM.

De auctore Philopatridis tres classes sententiarum § 1. 2. I) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. Inprimis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum 10. II) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Bullo 14, & Dodwello 15. Maior est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis 20. An ἡμετέροις sint Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22 - 26. III) Ergo iunior Luciano, quod putabat etiam Lacrolius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea iam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse indicant ἐξιστορά, & voces quaedam illius aevi Lucian. Vol. IX.

propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuntium victoriae Iuliani Persicae 31. Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset 32. Res gestae Iuliani satis magnae 33. Et auctae in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Christiani inferfi Iuliano. De his agi, contra Basnagium 36. Male ominatos Iuliano ostenditur 37. Status felix imperii Iuliano imperante 38. Galilaeorum appellatio Iuliani temporibus propria. 39. 40. Licebat apud Iulianum etiam Deos gentilium irridere 41. Qui in Luciani nomen pervenerit? 42. 43.

I. **Q**UO tempore, quove scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Me ad quaerendum excitavit illud, quod passim ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paulo exquisitioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensi credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique iuniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuunt, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adiectis simul causis, quas vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cuiusquam insectatione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas eius viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori iure eum sibi vindicet, illius esse, cuius

per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale huius Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani & omnia infectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi coniectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamus, vel Protea, seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasim vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abiudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Iam victoria illa de Persis, cuius sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS ¹, quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS ², quem laudat FABRICIUS, Anno Marci quarto, inquit, Christi 164, Macrino & Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Ctesiphontis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademit Verus, cui spe falsus inani Susae & Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomanicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) spondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre. GEORGIUS vero BULLUS ³, laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat

¹ Bibl. Gr. L. 4, 16, p. 504.

³ Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2,

² De Episcopis & Presbyteris p. 227.

p. 73 seq. ed. Grævii.

Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatrīde, illa apprimē etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae **SEXTUS AURELIUS VICTOR** habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium coelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruiscent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.*

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversā abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano maiorem Philopatrīdos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum **THEODORUS MARCILIUS**, *Saperdae autem prorsus illi sunt, inquit, qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babiloniis, Aegyptiis, Persis, Scythiis, verba fiunt, huiusce disjunctissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem, qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. Miccyllum videtur notare, qui Traiano imperante scriptum esse Philopatrīn putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentiliū Deos, & Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasīs autem, & tota adeo compositio ceteris illius scriptis haudquaquā similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Ceterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco, (nam patriam & solum vocat) pericula & clades praesagebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelli-*

& Quin urbis κατ' ἐξῆς mentio fieri videtur c. 19.

gere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Sufis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Traiano devicta in pop. Romani potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, & Eutropium, & ceteros, qui eius ætatis historiam scripserunt, videre est. Habet hæc Micylæi sententia præsidium quoddam in verbis dialogi cap. 10: Ἦνίκα δὲ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπὶ ῥήγινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκὸς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνακαίνισεν, κ. τ. λ. His verisimile Paullum Divum significari, cuius proinde auditor Triephon: iam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus XL annis ad summum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitem senem Triephontem, cum hæc loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiore aliquis hunc dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triephontis magister laudatur Γαλιλαῖος, ἀναφαλαντίας, ἐπὶ ῥήγινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας; Divus igitur Paulus intelligendus necessario est? Quid vetat, quemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, prædicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli nefarie accommodata, Noster περιφράζει. Quid vetat, si concedamus etiam, corporis & oris habitum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) imaginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Christianos infestaretur, hoc schemate magistrum suum deridendum aliis propinasse? DAVID BLONDELLUS, quem paulo ante laudavimus, contra eos, quibus Γαλιλαῖ, recalvastrum, nasonis, ad tertium usque coelum rapti, discipulum professus Triepho, Paullum innuere videtur, ita disputat: His argumentis, (quæ nimirum allata iam iam a nobis sunt) persuaderi me non posse fateor, (ut credam, Philopatrin ante Luciani ætatem scriptum.) Ut enim nullum Luciani ætate Pauli auditorem superfuisse largior lubens; nec Paullum Tarfi natum Galilæum dici debuisse constat: utrumque ad maius Christianarum rerum ludibrium a Luciano effictum, non est quod negemus. Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO¹ refellere ARTEMONIUM, id est, SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscri-

¹ Vid. viri magni diss. de raptu Christi in coelum § IX seqq.

bi raptum in coelum, sententiis Socinianis inserviens nimirum, purabat.

VII. Neronis principatu non esse scriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFII FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amissas, Romanasque legiones sub iugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foddasse*. Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS¹: quin neque post cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui confutur, sprete conscientia, omissa sunt, ut idem TACITUS² auctor est. Quidni igitur & vani cuiusdam Graeculi, Paena ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. Nec vero Traiano convenit, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. *quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolus: πεπτώκει ὄφρως ἢ πάλας βοώμεν Περσῶν, κ. τ. λ.* Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Traianus, immo inter belli Parthici initia, anno imperii quarto, Christi CI, Traiano quartum & Paeto coff. per Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub iugum misit; eodemque anno, pereunte Decebalo, Dacicum bellum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI, Commodo & Cereale Coff. Seleuciam, Babylonem & Ctesiphontem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipsius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Traianus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipse epinicio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fateatur non debellasse. At paratum est κρησφύγετον. SPE FALSIUS inani, inquit, Susae & Arabiae excidium, Scythicarumque excursionum cessationem, spondet Cleolus. Iniquus autem est BLONDELLUS, si, quo ipse effugio utitur, illud eripere velit parti adversae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videtur, tantum abest, ut ea rem, quam vult, con-

¹ Annal. 13, 7 seq. c. 34 seq. L. 14, 23 seq. L. 15 init.

² Annal. 15, 18. 1. Ita in Persu 5, 4, ad Corbulonis victorias

respici ait Casaubonus, quas assentatorie in maius extollerent Poetae & Historici.

ficiat. Putat enim, quia iam ante Perfas, Arabum quosdam subegerit Traianus, Cleolaus autem ei, qui iam victor esset Persarum, Arabiae subiugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Traiano ea gratulatio accipiatur. Quid si autem dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum, ut ΠΑΣΑ ΧΩΡὸν Ἀραβίας, sub potestatem Traiani redigatur, quod parte eius iam subacta, facilius de reliquis spes esset. Haec, ut mihi quidem viderur, ita sunt manifesta, ut Blondello ipsi, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima illa argumenta, quibus Traiani aevo abiudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo transfuga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed omni exceptione, uti arbitror, maius. Narrat nimirum Critias c. 21, se, cum interfuisset deliramentis atque vanis praedictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM οὐκ ἐκρηκτικῶν scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paulo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξίχνησα τοῖς ὄνειρασι; De ipsa re, si quis forte requirat, ARTEMIDORI-huius, ut & ASTRAMPSYCHI, verba in notis posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse, se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Traianus imperavit. Huius vero inter victoriam Persicam & Antonini initia XXX minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Traiano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta annis ante, quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos

1 L. 1, cap. 28, pag. 26, & c. tur a Nic. Rigaltio in notis ad inscriptionem.
64, pag. 55. Quae loca allegan-

Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit, ¹ suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II & III floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat ², Nostri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aequae ac mihi probabitur, ut paulo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTIIUS l. c. atque IO. ALB. FABRICIUS 3 Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae iam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARATERIUS ⁴, quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetatae hominis in mea patria nati & ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere dum posset: lubens me discipulum illi in re tali praevissem. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa

¹ Videndus *Acl. Spartianus Hadriano* cap. 27, & *Commentt.* ad h. l.

² Lib. de anima c. 36.

³ Bibl. Gr. 4, 13, p. 402.

⁴ In *Anti-Artemorio*, Noribergae 1735, 8, edito, cap. 14, § 2 & 3, p. 84 seqq.

hominis emendaturi, si licuisset, illa παιδαριώδη καυχήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum huius disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an iunioris alicuius, age, discipiamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus; deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, iuniorum Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perspicue, proponamus.

XII. Luciano iure tribus Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera iam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enimvero, ne iam in locum illum communem de librariorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: iam Aldina editio c10 10XXXII fol. in fine dialogi haec habet: οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανῶν. Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, & post ab aliis reperita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus insit, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi huius partem, ubi vanissima spe tot victoriae, triumphi tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectare, contigit, caro illi Samosatenis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paulo ante ea usus sim ad probandum, Traiani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepra, qua de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriā de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub

finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri doctissimi, alique complures. Quibus assentiri ne queam, illud me mover, quod unius tantum αὐτοκράτορος deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod fecus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato iure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliiter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut testis est IULIUS CAPITOLINUS ¹: iam est paulo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum eiusdem CAPITOLINI ² testimonio potest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et iam ante c. 7 dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte dici ab adverbia parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, iam tum fuisse extinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et sane EUTROPIUS 8, 5, cum triumpho Parthico, Veri obitum coniungit arctissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studiosus narratione coniungit, tempore ideo sunt coniuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adiiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suorumque sibi regulos habentium) mentionem fuisse omisurum, cum de futuris audacter adeo spondeat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem περί-

¹ In Marco Antonino cap. 8.

² In L. Vero cap. 8.

στασιν nihil ob stare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cuius generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam IULIUS CAPITOLINUS facit ¹, iam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, qua tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbe adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infauis praedictionibus, obscoenisque omnibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem profiteretur, amorem, nomen dialogo dedit, cuiusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque cap. 24, πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσί γε πάντες, inquit, καὶ ἐτι γε χαίρουνται. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilium; subiiciunt: δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις, cuius verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, iam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, ὀξύδερκέστατα γοεῖν illos inter alia scommata dicens, qui viderent scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφών, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν· & paulo post: τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλεῖστος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει. Haec

¹ In vita Marci cap. 8.

igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscripsit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutavit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII est) § 24, Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione 1 de iure Laicorum sacerdotali pag. 284, de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiore fuisse existimo, & ipso fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno 2, § 5, p. 63, ait, *Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandriae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praeluisse Lucianum, praevias persecutioni nonnullas memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17, quem laudat, non Alexandriae, sed in itinere e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. *Iudaeos, inquit, fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit.* Κορυθίας illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mefori (c. 22.) Quod autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit &c. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7, p. 307 seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIUM, quas paulo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. CCCXI, ad recentem nuntium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic coniecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum

1 Cum Gronii diss. de Coenae edita Lond. 1685.

2 In Geographis Hudsonian. sunt, & aliis huius argumenti T. II.

Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae iuniorem Luciano auctorem suadeant, his subiuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classē, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod maior in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paulo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declaret, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam Ἀμαλθείας κέρας, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera eius summo possint iure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui est ἀδικώτατος, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim infitiandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cuius non historiam, characteres praecipuos, aliaque ἀξιωματικὰ consignata ab eo literis deprehendamus: philosophorum autem cuiuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, iuvenum, supersticiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histriionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cuius non? velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostendendae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis & quasi so-

lemnibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul iussisse tradit. Verba ipsa subieci 1: *εἰ τις ἀθεός, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικουρείος, ἢ καὶ κατὰ σκοπὸς τῶν ὀργίων, φευγέτω*. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos 2, & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Iudaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in univsum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitatas atque perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba, 3 *τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον κ. τ. λ.* annotasse: *Istaec vocula γοῦν & sensus repente abruptius satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimirum piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτειν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περὶ γρίνου βίῳ*. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretere itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid verat, quominus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesin? Qui enim, quaeſo, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam

1 In *Pseudom.* cap. 38.

3 Cap. 11.

2 De morte *Peregr.* c. 11.

incidit, & postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen & gloriam est consecutus. Nam hodiernum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parenthesi reverti: τότε ΔΗ καὶ συλληφθεὶς κ. τ. λ. Sensus igitur abruptus non magis, quam γοῦν particula, deesse aliquid ostendunt. Suidae verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si hae non sunt, quae hodiernum existant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel inieceris mutilando scripto, illud relinquere, quod eiici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis ultimi sunt Christiani huius dialogi contumeliam, primum omit- tendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a Io. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argu- menta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Iudaicum sapit, quod ἱερείας & γραμμα- τεάς vocat Christianorum Doctores, quamquam non igno- rem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus τῶν γραμματέων voce non semel usum 1. Ex ethnicismo est, quod Alexan- drum Christianorum διασάρχην vocat, & τελευτήν Christiano- rum disciplinam. Καὶνὸν Σωκράτην Christianos Peregri- num vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legisla- torem ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρός ubi distinguat Lu- cianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea iussit Christus Matth. 23, 8, ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: & secun- dum τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμους vivere Christianos, pau- lo post Lucianus dicit 2. Ad verba 3, εἶτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ὥσθην γὰρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποβ- ρήτων αὐτοῖς, PALMERIUS confundi ait Iudaicos ritus cum

1 E. g. de Sacris. p. 369, T. I, Fabr. B. G. L. IV, c. 16, p. 500.
ed. Graev. it. in Philops. c. 34. 3 Pag. 570.

2 Iohannem Evang. intelligit

Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, & suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Iuvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatride de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spretis omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem expectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic iubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si qui autem sunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione & coetibus arcant atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis 1. Christiani credunt in Deum unum, qui coelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, coelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret, lucem, quae tenebras & vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, coelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: iamque de coelo intueretur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex iusto singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in tertium se coelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus referros hymnos recitant

&c. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognosceret profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia peruestigasset, de hac secta exposuisset.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang. 3; 20*, postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, quæ inscribitur Philopatris, & Luciani nomen præse fert: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalypsi Iohannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Pauli, cuius os & habitum depingit, & eversionem in coelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unitione ductum credebatur ab Ethnicis. Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: Ex Christianarum autem rerum peritia, quæ maior in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris. Haecenus ille. Quæ ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem & Christianorum nominatim meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut Chrestum pro Christo dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17, ἀλλὰ μοι τίδ' εἶπ' εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγχαράττουσι; Respondet Triepho: πάντα, εἰ τύχοι γὰρ ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι. Interpres, quem forte aliis ditinctus secure nimium secutus est HUETIUS: si quidem & inter gentes CHRESTUS fuerit. Neque vero is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triephontem Christum vel Christianos verbis, quæ modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paulo ante hic Triepho: ὅστε ἔασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βιβλοῖς ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράφονται. Vult nimirum, Critiam, reli-*

Lucian. Vol. IX, O o

Etis illis gentiliū fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut & ipse inscribatur in coelestibus illis *BONORUM* libris. Tum Critias, εὐ πάντα ἀνακυκλῶς, inquit, ὁ Τριφῶν, (supra enim iam de libris coelestibus, & in iis inscriptione dixerat Triepho) ἀλλὰ μὴ τὸδε, & reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, an *Scytharum* etiam curam gerat Deus, & in librum illos *BONORUM* inscribat? Quidam inscribat, respondet Triepho, si modo *BONI* sint? Cui non apparet, χρηστὸν hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23, χρηστὸς γὰρ ἂν εἴη ἀπὸ τοῦ σχήματος, nam frugi esse apparet utique ex habitu. Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρηστὸν dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, si modo contingat esse inter *Scythas* aliquem &c. Nec Christi igitur, nec Christianorum, nominatim mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Sic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex *Pseudomanti* pariter atque *Proteo* satis constet.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum ulum etiam aliquem adiunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce XXV annos: versabatur enim in animo illud LONGINI s. 6, Ἡ τῶν λόγων ἡρσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: & non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abieci- mus illum: & nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnosci a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec maioris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem prae-

sentem veniamus, & quantum eius potest fieri, argumentum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim iam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopatrin, contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Ista vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infelicitate sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium *ψυχρότητα* incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod poetarum magnam partem verbis utitur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leonis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem etiam plusquam tragicam, & ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex veteribus poetis, Homero imprimis, sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam applicasse videtur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli causa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσ' ἐμώμοσχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Quam lepide hoc accommodat ad iactatam Cynicorum ἀναλγησίαν; 'Ἡ φρὴν, inquit, εἰ σοὶ ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶσσα ἵσταται ἀνάλγητος. Quam festi-
ve illud Homeri 2,

Ὡς φρήτη φρήτηφιν ἀρήγη φύλα δὲ φύλοις,
ad philosophorum certamen traducit 3: *ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν*,

Ὡς πῆρη πῆρησιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita eiusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, iam videamus. Quis negabit, esse nimis παρατρέφον illud c. 2, quod MARCILIO iam bilem movit: *φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὕβλων ἐκείνων, τοῦ, τοῦ, τοῦ, τοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων*; Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabiliora & minus φορτικά. Sed bene tamen est, quod cavet auditor, ne ab tam altissimo cothurno statim desiliat. Tripho enim, apud quem haec eructarat Critias, studet ingen-

1 Vitar. auct. cap. 9.

2 Iliad. B, vers. 363.

3 Ἀναβ. cap. 1.

tissimo mendacio omnem hanc tragicam supellectilem longissime superare: his enim singulis Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse boream dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne coelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiat strenue, quemadmodum in verae historiae libris duobus, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poetica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque confarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & Homerica pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, Ἄλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κίχ' αὖ τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum iam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comissationes pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ', ἐπεὶ σὲ δύοντα κίχ' αὖ τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδιόνυσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κίχ' αὖ, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cuiusdam poëtae, quod LUCIANUS in *Lapithis* 1 affert, constare satis superque possit. Incipit

Ἥ οἴη πῶτ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετον ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Iovem dicit c. 4, συνευχεῖσθαι Aethiopibus,

Ἄνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὄρχῳ c. 12, primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Iambi sequuntur quinque, & senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Alibi c. 16, βιώσῃ καλῶς, inquit,

Οὐδὲ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κηχεῖν.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, & sensus concinnior paulum erit, & metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς, semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς colloques. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πνεύοντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μῆτε παραδράμῃς γέ ποσιν μηδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμῇς γέ πόδεσσιν legas, metrum erit consultum; sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ultimi iambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis poeticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poeticiis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam eiusmodi quinquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, & varie unam rem, si saepius recurat, effert. Hic noster autem, quamquam copiam aliquam affectat, & sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni suppellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud ἀνω καὶ κάτω περιπολεῖν,

intra versus non multos c. 1 & 2, bis ponit: ἀμπνεύσω τοῦ δεινοῦ vix aliquot interiectis versibus c. 2 repetit: ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν c. 1, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρὶν c. 2, parum invicem distant: διάτορον βοᾶν bis c. 6 & 25 occurrit: ὥστε ἴασωμεν τούτους ὥστε ἴασον καὶ ταύτην ὥστε ἴασον ἅπαντα ὥστε ἴασατο τὰς φαντασίας τοὺς δὲ λοιποὺς ληρῆν ἴασωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8, 10, 16, 26, 29, & in dialogo, ad ostentationem, ut videretur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13 & 17, iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Nepruno, precibus lacrimisque, Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6, quam quaeso impedita est, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis confictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρηα τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτείρας τὸν πρεσβύτερον θεόν, τὸν Ἄρη ἀπληευθεύσων. In illo, c. 8, τί τὸ χρύσιμον τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῇ στήθει τοῦτο ἢ θεὰ ἐπιφέρεται; vox τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτὴν semel, ταύτην ter repetitur, & quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quaeso infania est, quod Triepho introducit cap. 4, iusiurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamēn statim post iusiurandum c. 18, eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17, καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσασκεν — οὐδέποτε σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18, πᾶν εὖ λέγεις καὶ με ἀντιστρέφεις τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel simile, est omissum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianicum, illud est, quod aliquoties (c. 21 ter, c. 25 ter, c. 26 quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae haecenus a nobis allata sunt, singula forte in optima etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praefertim, non nego: possum enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper a talibus culpa abest) aliquid

peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinari adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum & mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE¹, qui, *in finis adeo spatius*, ait, *subsistere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit*, Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret. Et (p. 292,) *signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate*. Denique (pag. 362,) *plura esse ait in Philopatride, damnata non in Solocisjka modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane & Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint*. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS² de verbis iurisiurandi c. 10, Sermonem, inquit, huius partis dialogi, nisi haereticorum veterum alicuius sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quantum exiens seculum. Et p. 381, Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae seculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisca illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit. Sed nempe causae servit vir doctus, & tanto minus nostram rem iuvat, quod addit hic etiam, Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse &c. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum seculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire iam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347,) se non agnoscere barbarissimos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρίσει, operam dedisse, appareret.

¹ The works of Walter Moyle Esq. none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond. 1726,

8; pag. 388:

² In Primitive Christianity reviv'd, Vol. 4, p. 381.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipsius Luciani est Philopatris; sed iunioris auctoris, & Samosatensis imitati, quod § 10 monuimus. Iuniorum Luciano suspicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suspiciatus etiam fuerat vir, dum viveret, doctissimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine observationum historicarum in Lucianum ¹: ac postea declaravit, edita iam hac disputatione, in literis ad veterem & summum amicum meum C. A. HEUMANNUM ². Ponit nempe characteres historicos, *virgines Cretae caesas*, non faris, puto, feliciter, ut ad c. 13 ostendisse mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptum in officio non manentem*, *Arabiam & Susam brevi vincendam*, *supercilium Persarum* (Palmyram) *deiectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelium posse, certum est. Superest, ut animadvertant lectores, sintne ea a nobis prolata in his, quae sequuntur, quae excludant Aurelium. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum asseveratione iuniorum Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum est. Etiam hoc recte vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irrisui habere religionem Christianam. Itaque removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletiano rerum potente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia abest, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, ostenderimus. Nam si hoc planum fecerimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII, hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Itaque dicto Diocletiani tempori repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo *αὐτοκράτορος* sit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore, quemcumque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herculum. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum observabatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque causam allegavit deponendae mox

¹ Insertum id est Miscellaneis
Academiae Berolin. T. I, n. 4,
pag. 27 seq.

² Qui illas publici iuris fecit
in Poecile I, 3, 7, pag. 438.

purpuræ ¹; ut alia argumenta ² taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem iam assumserat. Sunt cetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varie a viris summis disputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent, controversiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret, quae iam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν οἶκον ἀνάκτων, ut ille ait ³, fuisse ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triephontis verba relata sunt, βαβαὶ τοῦ ἀναψυσηματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπαυθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κακίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ δολκάδες τὸν Εὐξεινον πόντον οἰχίσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc ipsam Propontidem & austrum, a tergo Euxinum Pontum & septentriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem coniectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum & sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod maiori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, solet fieri. Quid, quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item tecta commemorat, qualia ante Con-

¹ Laflant, de Mort. Pers. c. 18, qui etiam passim senem & senioremem circa haec tempora appellat.

² V. G. quod apud Vopiscum Numerian. c. 14, miratur Diocletianus, iam eo tempore, quo Aure-

lianus adipiscebatur imperium, i. e. A. CCLXX, se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse promissum sibi Druidae vaticinio imperium &c.

³ Dionys. Perieg. v. 355.

stantini profusum aedificandi & exornandi eam urbem fludium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mesori, ab hac me sententia potest dimovere: quare enim eo utatur auctor, satis, puto, est ad cap. 22 indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philoparris, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem sesquiseculo ad minimum iunior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Pauli Apostoli in templo visam ¹: iam imagines in templis ante A. C. ccc adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philoparris. Sed gratis illud a THEOPHILO assumptum, apparet. Illud forte maiorem speciem habet, quod iam BARONIUS ² templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23, καὶ δὲ διήλθομεν σιδηρίας τε πύλας καὶ χαλκίους οὐδούς, ἀναβήθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροπον οἶκα ἀνέλθομεν κ τ. λ. Ac illum quidem non esse audiendum, iam BLONDELLUS ³ olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicae sumtuosae meminit auctor dialogi, tales autem basilicae Constantini demum aetate & post aedificari coeptrae sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa & basilicas maiores pretiosioresque ante Constantini imperium non existisse: LACTANTIUS ⁴ certe meminit ecclesiae, quam editissimam vocat, a Diocetiano & Maximiano A. C. ccciii destructae, quae aliquot minimum annis ante, forte iam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissi-

¹ Quod visum est Theophilo Raynando Erotematt. de libris bonis & malis p. 195.

² Ad A. C. 57, § 101.

³ De Episcopis & Presbytt. l. c. Iosephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa iam Traiani aevo extrui solita, refutatus ab Ill. Boehemero Dissert.

Iur. Eccl. ad Plinium & Tertull. 2, 13, p. 52, nescio quam bene, cum aurea illa ecclesia ironice, pro miseris & pauperibus, accipit; quod etiam ab Ablancurtio factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

⁴ De moribus persecut. c. 12.

num etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, cum nihil occurrere ait praeter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manuducente alio, evadere licuerit. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, iuvenes, mulieres, viros, senes, sed *ἀνδρας* aliquot *ἐπιτεκυφῆτας καὶ κατωχρωμένους*, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex *Perfarum* nomine, quo utitur Noster c. 29, efficere quidquam conabor. Quamquam enim satis constat, anno demum CCXXX, aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placeret, aerae vulgaris, Artexerxe duce, Persas pristinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus cccc annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit 1, & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causae praesidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco se pelli patiatur. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξιστῶν, c. 19 & 20. Qui vero essent ἐξιστῆται, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO 2 Nicomediensi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subieci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις καταμέμφορτο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν κατατινῶμενοι· πάλιν κἀνταῦθα δεσμῷ δικαιοσύνης ἀνδρας ἐξιστῆτας κατέπεμπε, τοὺς τὸ ἀζήμιον τοῖς δεσδεῖσι παρέχοντας. Apparet, & nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima huius muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, iustitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id bene-

1 Diff. de Isidoro Characeno lian. Or. I, pag. 123, 149.
 2 De vita Constantini 4, 3.

ficii tribuere oppressis instituisset. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantini aetatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENUS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodosiano & Novellis, & reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικός c. 19, in quantum ἐξισωτήν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vöcat Triepho Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est, ut recentioris dicamus. Sed & hanc disputationem commodius differemus. Ceterum hoc referre fere audeam, quod πολυάσχος μαθηματικὴ vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, & nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae seculo quarto, & deinceps paulatim in Graeciam a pristino candore deflecentem irreperere coepit. *Εὐνορίς* apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi ὁ καλὴ *Εὐνορίς* de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, *ζυλωτὴ Εὐνορίς* de Gregorii & Basilii amicitia, & saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic *κράτος* pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, inprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere¹. Arbitror autem, cum multa concurrunt τεκμήρια, quae singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione reiici, hominis esse impudens, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad maiorem paulo probabilitatis gradum accedant,

¹ Sic deprehendi apud Euripidem *Phoenix* ff. 1092, *Εὐνορίδα τι κέν*. Et tamen puto, usum nostri

auctoris suo, id est, quarto saeculo scenscenti saeculo deberi.

& nihil ceteroquin sit, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Iuliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, & eo quidem tempore scriptum aio Philopatridem, cum primum nuntius de felici expeditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista & ipso, Luciano certe more, qui Christianorum omnibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriaeque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante xxv annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc iam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector, velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quae iam tum ita vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbe adeo Christianos, & scripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit huius dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores¹, vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam convicii proscinderet. Si enim capital esse iusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret²; si capite puniendum censuere Theodosius & Valentinianus³, qui servum seu ingenuum, invitum seu suasionem ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Impera-

¹ Vid. L. 6 Cod. de paganis
& sacrificiis,

² Vid. tit. Cod. de paganis,
³ L. 5 Cod. de Apostatis.

tissimo mendacio omnem hanc tragicam supellestem longissime superare: his enim singulis Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse boream dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne coelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiatu strenue, quemadmodum *in verae historiae libris duobus*, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poetica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque consarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & HomERICA pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, 'Ἄλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίσμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum iam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim*. Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comissationes pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ', ἐπεὶ σε δύοντα κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδιδύσσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κιχάνω, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cuiusdam poëtae, quod LUCIANUS *in Lapithis* 1 assert, constare satis superque possit. Incipit

'Ἡ οἴν' πῶτ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετου ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Iovem dicit c. 4, *συνευωχεῖσθαι* Aethiopibus,

Ἄνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix verfum agnoscas, nisi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὄρχῳ c. 12, primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Iambi sequuntur quinque, & senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Alibi c. 16, *βιώσῃ καλῶς*, inquit,

Οὐδὲ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κηχεῖν.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, & sensus concinnior paulum erit, & metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς, semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς colloques. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πνείοντον δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλαίας; truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων,

semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μήτε παραδράμῃς γὰρ ποσὶν μηδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμῇς γὰρ πόδεσσιν legas, metro erit consultum; sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ultimi iambici quam parum exacti, quavis non rudis suavitatis poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam eiusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, & varie unam rem, si saepius recurrat, effert. Hic noster autem, quamquam copiam aliquam affectat, & sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni supellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud *ἀνὰ καὶ κάτω περιπολεῖν*,

rore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Iulianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & proposita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Iulianum certe convenit. Iam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui epinicio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infeliciter adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba X, 6, quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpeffus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum proelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocis militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Iulianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO; ZOSIMO, LIBANIO¹, & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8, *Iulianus, inquit, ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius proelium inserit, hostili manu interfectus est.* Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12 — 29, res gestas Iuliani, ἀπέθανεν, inquit, οὐ πύρρῳ τῶν Περσῶν ἡγεμονίῳ τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἐσχάτης. Et c. 18 de Bersabora urbe capta dixerat, Ἐντὺν

¹ Orationibus duabus in Iuliani necem habitis, quae T. II locum inter opera eius, ut sunt a Morello edita, obtinent. It. de vita sua p. 44 seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem Libanius in

Orat. de Iuliani nece ulciscenda, & altera parentali, quae volumine VII Bibl. Gr. Fabricianae primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175 seq. & ibi Olear.

δεν οὐχ ἡ τυχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένης, ἐν δύο μόναις ἡμέραις κατὰ κράτος ἀλούσης. Sublarum igitur Constantii cladibus Persarum supercilium, Iuliani cecidit victoris. Sed in proclivi etiam est illud probare, has ipsas Iuliani victorias, mirifice, & hyperbolikῶς etiam ab iis, qui Imperatori faverent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIANZENUM ¹, qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Iuliano) καὶ λίαν νεανικὰ ², καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβημένα. Alio loco ³ ita insultat epiniciis & gratulationibus Iuliano dictis, ut mihi quidem minime obscure ad hunc ipsum Philopatrin respexisse videatur: ποῦ Βαβυλὼν ἡ ἐνδοξος θρυλλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περινοουμένη, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; καὶ τ. λ. Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere se dicit liberis suis, ὥς ἰδῶσι Βαβυλῶνα ἔλλουμένην. Et ipsum etiam Iulianum spe praecepisse Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor est, apud quem 23, 3, ostento equi, *Babylonii nomine, humi sese prae dolore pronolventis, laetior Iulianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylona humi procidisse.* Akerum vero illud, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat: Πέπτακεν ὄφρυς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῃ κράτει. Si quis vero nobis obiiciat, nec Susa a Iuliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi iam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit iam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum spes, & praesumtas animis victorias ridet: inprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praeunte La Crozio a nobis versiculi illi interpuncti sunt, ut praeter *collapsum Persarum supercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, & id genus scriptiones, ad adulationem compositas, plerumque, si non men-

¹ Oratione σπλιτ. 11, inter reliquas orationes IV, pag. 114 edit. Billii.

² De hac voce vid. Io. Andr.

Bosius in exerc. Philol. ad 1 Tim. II, 22, p. 13.

³ Pag. 123 ibid.

daciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum; plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paulo illud δ' vel δὲ perperam omissum dicat, idque indicio esse contendat; incidendum aut interpungendum adeo esse demum post ἄστυ illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Sufis aut rumore fallum tum Constantinopolim allatum, ut hodienum fieri singulis fere diebus affolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vatibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praeceptis Lucianus memorat cap. 31: "Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλεντα συγγεγραφεκός τις ἦκουσα, καὶ τὴν ἀληθινὴν Οὐλοῦντος καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis & hic mentiebatur. Ceterum qua spe persecuti sint Iulianum amici, LIBANIUS 1 indicat, cum Deos rogat, velint, iubeant, ἡμετέραν στρατιὰν ἐν Σούσοις δειπνήσαι Περσῶν οἰνοχοοῦντων. ταῦτα εὐχεσθαι καλόν, ταῦτα εὐλογον προσδοκᾶν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem 2 ita auspicatur: εἶδει μὲν, ὦ παρόντες, ἅπερ ἠλπίζον ἐγὼ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλελυσθαι τῆς δὲ ἐκείνου γῆς Ῥωμαίους ἀρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. & post multa alia 3, Ἡμεῖς μὲν ὥμεθα τὴν Περσῶν ἀπασαν μέρος Ῥωμαίων ἐσσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & strenue a Iuliano gesta retulisset, καὶ τοῦτον, inquit, 4 ἕκαστον ἡγγεῖλε μὲν οὐδείς, τὴν δὲ τῶν ὁρώτων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδέμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὴ καὶ ἐγίγνετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos & sine auctore rumores, ex studiis, ut sit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuntium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aequae Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

1 Orat. VIII, quae est Panegy. in Iulian. p. 250, T. II.

2 Tom. II, Xmm, p. 260.

3 Pag. 325 D.

4 De Vita sua p. 45 A.

XXXV. Quod vero Aegyptum *δεδοικμένην* filiis reli-
 giorum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat,
 cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus
 potius, in Iuliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc
 ipso etiam praesidium causae meae invenisse mihi videor.
 Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones
 & res novas fuere semper quam maxime proclives 1: nec
 postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare
 hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum
 maximarum & periculosissimarum occasionem, innocens
 tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praebuerit 2.
 Aetate Iuliani, inprimis Alexandriae aliquoties ingentes
 turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissen-
 sione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper
 viventium exortae, graviter urbem illam & rempublicam
 concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ec-
 clesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum re-
 liquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Iulia-
 ni ad populum Alexandrinum, inter reliqua eius opera
 editae, quibus graviter ea de causa illos obiurgat. Proba-
 bile igitur est, aut agitasse Iulianum consilia de compe-
 scenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad
 seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave
 adeo iugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere super-
 biae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque sedi-
 tiones, obliviscerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto
 hic dicuntur, cum DODWELLI sententia (de qua § 15 dixi-
 mus) conciliari queant, non video. LUCIANUS, cum Ae-
 gypti procuracionem sibi creditam refert 3, ut pacatae pro-
 vinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum
 vult DODWELLUS; & SPARTIANUS 4, quo loco persecu-
 tionis adversum Christianos decretae meminit, statim gra-
 tiae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum
 fere primos, specimen affert, ius *Buleutarum* illis attrib-

1 Ita sub seculi tertii finem
 Achilleo duce tota fere Aegyptus
 rebellavit, ab Imperatore Diocle-
 siano ea causa pervastata, ut to-
 statur in Chronico Eusebius cir-
 ca A. C. 295.

2 Videnda, quae de hoc Aegy-
 ptiorum ingenio *Iac. Gothofredus*
 ad Cod. Theod. L. 1, de deten-
Lucian. Vol. IX.

foribus civit. L. 3, de his, qui su-
 per relig. L. unica de his, qui ple-
 bem audent, denique L. 31, de
 his, quorum appellationes, magna
 industria & doctrina incomparabi-
 li congeffit, quae huc transcribere
 nihil attinet.

3 *Apol. pro Merced. Cond. c. 12.*

4 *In Severo cap. 17.*

tum. Sed nondum a DODWELLO discedo. Putabat enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrin, ut qui post Traianum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam huius argumenti futuram, nisi aliae rationes abiudicarent Luciano Philopatrin, atque Iuliani temporibus vindicarent. Quae cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente & latrocinii infami, Cleolaus spondet: inprimis cum τὴν εἰκουμένην περιουμένην ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia iam a Traiano redacta sit; tamen Nomades illi & Scenitae Arabes, in quibus & Saraceni, subigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta nostra firment protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS ¹, qui etiam multa collegit ², e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrin scriptum censemus, videre, quod optat Trierphon, τὰς ἐνδομάδας τῶν Σκυθῶν παυμένους.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatride celebrantur, illa possint esse, quae Iulianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, &, ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO ³, qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, & ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quae nos ibi adscriptum, legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus coelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Trierphontem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Trierphon ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere & magistrum illum suum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in postero-

¹ Ad Iuliani Or. 1, p. 164 seq.

² Ibid. p. 51 seq.

³ Annal. Eccles. ad A. C. 213,

n. 3, p. 267.

re parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Ceterum hi male animati describuntur, ut homines asce-
tae, ieiuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se ma-
cerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes,
hymnos canentes, quales Iuliani aetati multos fuisse Chri-
stianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo
inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαχούσιν,
aiunt, τὰ πράγματα, ταραχὰν τὴν πόλιν καταλήγονται,
τὰ στρατεύματα ἵπποτα τῶν ἐναντίων γινώσκονται & aliud il-
lorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias.
Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus
oppressa adhuc gentilium multitudine gemebat ecclesia;
(quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae
supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates
omnes, strages exercituum, terrae morus, famem, sterili-
tatem, inundationes, publica omnia mala Christianis im-
putabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere,
quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Ro-
manum imperium, quam exorta & invalescente Christia-
na religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent,
non nisi maxima cum veneratione & faustis ominibus lo-
quebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem,
aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedice-
re. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum
Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis inprimis, plane
sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen
vult Philopatrin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e
TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is,
quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum,
mundi finem in dies expectantium, de republica Roma-
na auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui
praeluserit hac παρωδία Lucianus, in eo ratio fugit vi-
rum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil
est praesidii. EUSEBIUS enim 1 & HIERONYMUS 2, qui il-
lum fere ad verbum expressit, de Iuda Chronographo di-
serte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate
motum, in decimum illius annum Anti-Christi adven-
tum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atro-
citas, ut finem mundi imminere crederet Iudas, eum per-
movit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio

1 Hist. Eccles. 6, 7.

2 De Scriptor. Eccl. c. 52.

Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem ¹ praebuit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone ² Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Iuliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res exuleraat. Propensa, quin profusa huius Imperatoris in Episcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut iam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque iam & insolentius efferri coeperant animi, ut mirum non sit, cum eiurato veri numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis inprimis, venerationem defecisset Iulianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio eius portenderent. Et sane ingens causa suberat, cur interitum eius optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI orationibus Philippicis adversus Imperatorem Iulianum, & alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe maioris adversum Christianos licentiae post reditum Iuliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS ³ sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἰσποῖς ὑπεχρῆσθαι τοὺς τέλους· quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut, everfis martyrum tumultis, idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum potuisse paulo liberius de Iuliano loqui: locutos esse, iam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Iuliano pulsus Episcopatu suo, & urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: cedamus, amici, nubecula est cito transitura ⁴. Item

¹ Veriorem persecutionis occasionem ex Tertulliano affert Christianus Kortholtus de persecutionibus c. 6, § 7, p. 260.

² Vivum nimirum asservari alibi credebant, ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut eius saltem praecursor esset; quorsum videndus Lactantius de

mortibus Persecutorum c. 2, & Augustinus de civit. Dei 20, 16.

³ Orat. 11, in necem Iul. T. 2 opp. p. 326. Add. quae ad eiusd. Libani librum de ulcisc. morte Iuliani § 5, pag. 149, ab Oleario notata sunt.

⁴ Vid. Kufi. H. E. 2, 3.

alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Iuliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Iuliano parere, respondisse traditur ¹. Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12, haec habet: *Quae maximis moliminibus festinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) *obtrektatores desides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum & perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: & distulabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum.* Quos obtrektatores desides & malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, VALESIUS observat ad hunc locum, & conferri secundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1 & 5, varia portenta atque omina refert, quae a bello Iulianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis & eiusmodi nugis ad stuporem esset deditus ², videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terriculamenta obici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Iuliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insimulat. Qua in re ecquid veri insit, iam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum 3 conspiratum saepe in caput Iuliani dixisset, quaesivissetque, quid cau-

¹ Theodorit. H. E. 3, 18, cap. 19, autem Iuliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. Olear. ad Liban. de Iuliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonensis Episcopus quam contumeliose Iulianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De

tota multitudine Antiochiensium Christianorum lo. Malala Chron. P. 2, p. 15.

² Vid. Ezech. Spanh. in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis & ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Iuliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

³ Or. X, p. 307.

fae subesset, quod mitissimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subiicit, τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὁδυνῆρας ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum est ¹, primo, a suorum aliquo interfectum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat ², (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλευσιτέλει ζῶν, (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνηθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἔχουσας ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίας, καὶ μάλιστα γὰρ τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὐ τὸ ἐναντίον ἐξήτουν. ³ Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitionas scilicet & idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspiciet, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Iuliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt deprompta, duo iuvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, & felicitatem temporum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe & in mundo? respondet Critias: χαίρουσιν γὰρ πάντες, καὶ ἔτι γὰρ χαρήσονται. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9, testatur, dum Iulianus imperium teneret solus, nec moribus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Iuliani tempora & ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19, obscurissimum in toto dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quae de Cretensium virginum caede in Philopatride c. 9 memorata, quam nec ipsam a Iuliani aetate abhorreere coniicimus,

¹ Pag. 323 seq.

² Pag. 324.

³ In libro 5. oratione de vindicanda Iulianinece, quam in Fabric. Bibl. Gr. vol. 7 editam diximus,

aperte etiam Christianos accusat. Vid. inprimis § 5, pag. 149. Suspiciosa maxime sunt, quae narrat Io. Malela Chron. P. 2, pag. 21 seq.

nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum causae meae & sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paulo est altius repetenda. Sub prima rei Christianae initia, qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi, μαθηται, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrumque, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52, Μη και εἰς τῆς Γαλιλαίας εἶ; Nazarenorum autem Act. 24, 5, ubi Paullus πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζαρενίων αἰρέσεως vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS 1: Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ παλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί: qui id videtur summis ex IOHANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem 2 eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem inieciisset: πρώην γάρ, addit, Ναζωραῖοι ἐκαλεῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλεῦντο οἱ Χριστιανοί. Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, & prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit 3, donec Iulianus, Christianorum appel-

1 Voce Ναζωραῖος.

2 In historia chronica, ut est Oxonii 1691 e codicibus Bodleianis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

3 Usurpari ait Dodwellus de fortitud. Martt. § 2, a Celso etiam. Sed in libris quidem Originis octo contra Celsum nullum

eius rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in Fabricii Bibl. Gr. vol. 7, pag. 283, Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόμενας ἔχειν τὸν Χριστὸν κατὰ τὸν ἄλ. Utrum sit ipse Manetis, an alicuius Manichaei, & ad quae tempora, quos homines, referen-

lationem iam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis & attribuit ipse, & lata lege iussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENSIS 1, hunc enim solum ex innumeris fere aliis huc advocasse suffecerit, *Καινοταμί, αἰτ, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίου ἀπὲρ Χριστιανῶν ὀνομασας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας*, & paulo post nomen hoc vocat *ὄνομα τῶν οὐκ εἰσθότων*. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumpti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinere, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisset, a Iuliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Iuliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus 2 ANT. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine reiecerat, quod eo decerneretur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur*; cum tamen factis constet, id nominis a Iuliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet NATALEM ALEXANDRUM 3. BARONIUS igitur refutaturus PAGI, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Iuliani tempora Paullum Tarsensem Galilaeum appellaverit. Nimirum falsus est BARONIUS, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, ANT. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt,

dum sit, iam non vacat disquirere. Interim manemus in observatione *Dodwellii*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343, ubi ait, auctorem Philopatridis (quem iam ponit scripsisse A. C. 261) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem instauravit, & Christianorum nomine abstinuerit. Haec in tan-

tum assumimus, in quantum fateatur tam diligens observator, nusquam alias ante Iulianum Galilaeorum nomen revocatum.

1 Orat. 111, quae est investiva 1 in Iulianum, p. 81.

2 In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56. n. 3.

3 Hist. Eccles. sec. 1, diss. xx, pag. 212.

infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud AR-
 RIANUM 1 Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberia-
 nus in literis ad Traianum Imperatorem fatigatum se Ga-
 lilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba eius
 apud IOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM 2 ita habent :
ἀπέναντον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ
δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θε-
σπίσματα κ. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, pri-
 mo & proprio significato poni nomen, pro iis, qui Gali-
 laeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ
 πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeo-
 rum. Hi enim, si a septemtrionali, hoc est, superiori parte,
 & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Traianus, vi-
 ciniori incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari
 merito possunt 3. Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis,
 qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος
 τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SUIDAS 4, cum huius
 epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omit-
 tit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους,
 ἀνήγαγεν αὐτῷ (Traiano) λέγων, ὅς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς
 Χριστιανούς φονεῦειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπιτεταγόντων ἑαυ-
 τοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post
 exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vo-
 cari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de AR-
 RIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim
 in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non
 aut suo iudicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornas-
 se, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis
 forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimi-
 rum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipu-
 li) quae deinde se incscio in hominum manus pervenerint:
 hinc apparet, fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut
 Epictetus, qui sub Nerone iam celebritatem erat aliquam
 consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuisset

1 L. 4 sermonum Epicteti c. 7.

2 In historia chronica p. 356.
 Quae de τοῦσία huius epistolae
 vel γνωσιότητι disputantur apud
 Basnagium Annal. Eccl. A. 117,
 ar. 4, ea ad nostram rem nihil faciunt,
 Mihi suspectam maxime
 reddit formam egrae epistolae usus
 pronominum & verborum plura-

lium de uno Traiano.

3 Nam illa solemnitas Palaestinae
 in primam, secundam & tertiam
 divisionem aut Theodosii M. pos-
 tremis, aut primis Arcadii tem-
 poribus orta, huc non pertinet,
 de qua Iac. Gothofr. ad l. 3 C.
 Theod. de protostasia.

4 V. Traianus.

se dicitur ¹, vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Traianum Tiberianus, in eorum mentionem incidere: quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, & ad posteros transmisit. Illud vero monuisse hoc in loco, quamquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίαν* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego iniuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab infania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Iam subiungit: *εἴτα ὑπὸ μανίης μὲν δύναται τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ φόβου οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μάλιστα κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si infania quibusdam causa esse potest, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducere &c. Sed id iam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Iuliani tempora convenit Philopatri. Sed scrupulum iniicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastri acerbissime priori eius parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Iuliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum infestatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Iuliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triphontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, stoiculus eius hac parte consecutus est, & verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improprie assumsit: quales hodiernum errores ab ineptis ho-

¹ Merito hoc posterius in dubium vocante Fabricio Bibl. Gr. 4, 7, p. 259 seq. & ante illum H. Dodwello diss. de aetate Peripli maris Euxini § 7 seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani an-

num xx non vixisse.

² Sub Traiani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant Fabric. l. c. & Dodwellus l. c. § 12.

minibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Iulianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poetis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas ¹. Quin ipse falsis iocis in Deos illos ἀποσκώπτει ², ut adeo ab ira eius ob laesam ficulneorum numinum maiestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet animum fabularum, quemadmodum Luthero & Calvino multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditione manserunt.

XLII. Iuliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, qui factum, ut tantum iunioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & censeretur coeperit, & diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, & de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, & huic satisfacere scrupulo, & praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Iuliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exstat hodiernum scripta a Iuliano epistola, quae quoniam brevissima est, & elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam ³. Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιῶ τῶν ἴσων, εἰ δὲ ἀδίκῳ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδικηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων πασῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin?

¹ E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, ἐκρίνασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπὸ μυστηρίου τὸ πλάσμα φανερωθῇ, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ. Ita oratione in Solem p. 136, ἀπίστα καὶ παράδοξα ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα vocat, quae de συνδοιασμῷ & γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

² In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatore probet, illorum corpora τῆς ἐκ τῶν ἀγαθυμιάσεων τροφῆς indigere asserit, & Iovis exemplo (II. E. 897) indulgentiam erga Commagene suum tuetur. In fine huius Commentarii τρυφὴν & ἀσυνήθειαν Deas comminiscitur &c.

³ Epist. xxxii, p. 404 ed. Lips.

nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samosatenſi volumen compegiſſe? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus ſcripſit, comparaverit, Lucianeum eſſe illum, id eſt, Luciani imitatione ſcriptum, & e verbis fere Luciani ſenioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profeſſo vix ſuſtinebit. Atque hoc eſt, de quo, antequam finiamus, aliqua ſunt dicenda.

XLIII. Nimirum, ſi quis noſtras annotationes inſpicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere eſſe exſtantiorem ſententiam, ne phraſin quidem aut verſum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuiſſe iam ſupra dictum eſt. Exempla huc adſcribere ſuperſedeo: non eſt enim longus dialogus, & ſingulis fere paginis ſpecimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco oſtendam, oeconomiam quam vocant, & diſpoſitionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino eſt a Luciano adhibita, ex aſſe convenire. In utroque dialogo illa eſt quaſi primaria hypotheſis, ut narret amico amicus ſermones a ſe auditos *ἑρπυλινὰς*, in quos forte fortuna & quaſi tranſeundo inciderit: in Nigrino quidem philoſophi Platonici, Sophiſtarum quorundam in Philopatride. Hi ſermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem eſt, inſignis animi, corporiſque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro obiecti ſcilicet ratione, lenior. Iam occaſio dialogi utriuſque eſt occurſus fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter ſubitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput cauſae, in Nigrino moras neſtente ipſo, qui narrat, prooemiisſque alterum ingentibus fatigante: in noſtro arrepta iuriſiurandi mentione, a Critia, qui narrat, praeſtandi, Triepho praecipuos gentilium Deos falſe perſtringit. Poſt narrationem ſequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morſu ſimilitudine explicatur. In Philopatridis ſine demum quaſi cataſtrophe quaedam adiicitur, brevis illa quidem, ſed quae cauſa ſcribendi auctori exſtitit procul dubio. Poterant haec amplius ſingula dilatari, ſed metuo,

ne tamen non satis intelligat, nisi quis utraque συγγράμματι inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatriide nostram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidissem, eamque in Ienensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interiecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium: cognoverim: tantum tamen abest, ut audierim quidquam legere, quod a sententia me mea demoveret, cuius tuendae nullam profecto aliam causam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deferendae; ut potius magis subinde confirmatus, non iam iuvenile ἀγώνισμα arbitrer, sed κτήμα quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Wettsteniano, quod intexatur, non penitus indignum.

1 Non feci in hac dissertatione mentionem TO. ECKARDI viri sane docti, &, quod aequè magnum est, modesti. Hic in libro, quo *Non- Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis* proposuit ac diiudicavit, *Quedlinburgi* 1725, 4, edito, a pag. 107 pluscula contra meam sententiam protulit: quae in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt; sed

hic repetenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem eius rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contemptam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

ERRATA.

Pag. 66. l. 9. παρούσιν, leg. παρούσιν.

Pag. 226. l. 4. ἰδοῦ, leg. ἰδοῦ.